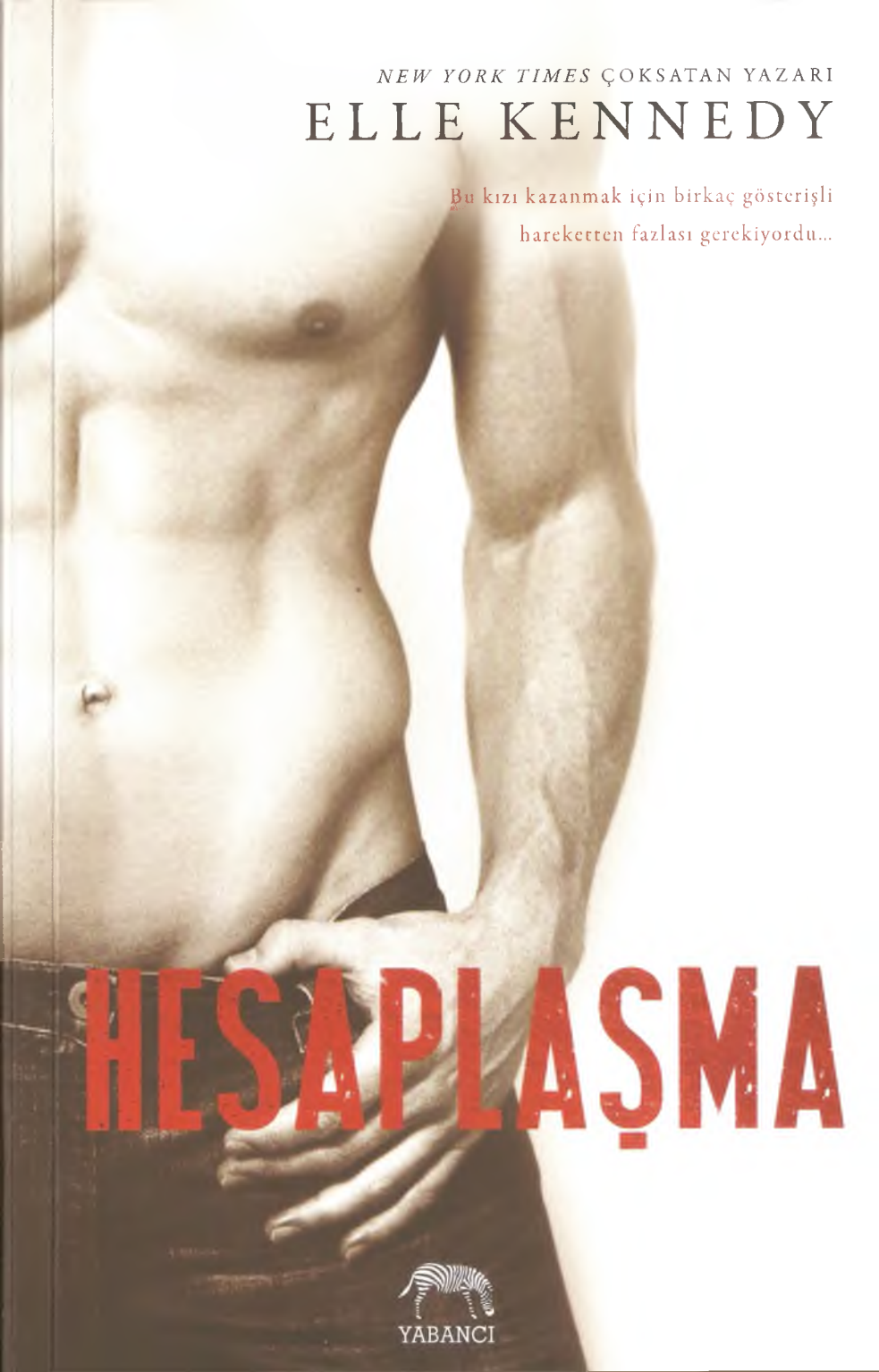

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI
ELLE KENNEDY
Bu kızı kazanmak için birkaç gösterişli hareketten fazlası gerekiyordu...
HESAPLAŞMA
YABANCI

ELLE
KENNEDY
HESAPLAŞMA
YABANCI

HESAPLAŞMA

Hesaplaşma
Özgün Adı | *The Score*
Elle Kennedy

YABANCI

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin
Yayına Hazırlayan | Su Akaydın
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz
Kapak Görseli | Sarah Hansen, Okay Creations

1. Baskı, Haziran 2017, İstanbul
ISBN: 978-605-9585-50-7

Türkçe Çeviri © Tuba Özkat, 2016
© Yabancı Yayınları, 2017
Copyright © Elle Kennedy, 2016

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

ELLE KENNEDY

HESAPLAŞMA

Çeviren
Tuba Özkat

1

Allie

Konuşabilir miyiz?

Ltfn??

Bu da ne böyle, Allie? Yaşadığımız onca şeyden sonra bundan daha çoğunu hak ediyorum.

Bitti dediğinde ciddi değildin, di mi?

Siktir! Bana bir CEVAP verecek misin?

Var ya. Sikerim böyle işi. Beni görmezden gelmek mi istiyorsun? İyi. Neyse.

Cuma akşamı kampüsün spor merkezinden çıkarken telefonuma baktığımda, beni bekleyen altı kısa mesaj vardı. Hepsi, *"dün geceden beri"* eski olan sevgilim Sean'dandı. Ve duygusal tepkilerinin yalvaran ağlaktan, tepesi atmışa gitmesi dikkatimden kaçmamış olsa da, kendimi dil bilgisi hatasını düzeltirken buldum.

Bundan daha çoğunu hak ediyorum.

Çoğunu demişti, *fazlasını* değil. Gerçi kelime tercihini de çok sorgulamamak lazımdı çünkü Sean'a tam olarak akıl küpü denilemezdi.

Tamam, bu tam anlamıyla doğru değildi. Bazı konularda hazır cevaptı. Mesela beyzbol konusunda; ciddiyim, çocuk istatistikleri götünden bile çıkarabilirdi, hatta ta altmışlı yıllara dayananları bile. Fakat zeki olmak onun için kullanılan sıfatlardan biri sayılmazdı. *Kusursuz sevgili* olmak da en iyi *özellikleri* listesinde yoktu, en azından son günlerde.

Aynı adamla ayrılıp ayrılıp barışan kızlardan biri olmayı hiç istemedim. Cidden, bundan daha güçlüyüm sanıyordum ama Sean McCall, Briar Üniversitesi'nin ilk yılından beri bana kancayı takmıştı. İyi çocuk yakışıklılığı ve sevimli çocuk *sırıtışıyla beni içine çekmişti. O muhteşem gülüşü çarpık, gamzeli ve* vaat edilmiş *sözlerle dolu olurdu.*

Tekrar telefonuma göz attım; tedirginliğim, arkamdaki binanın üzerindeki sarmaşık gibi tırmanıyordu. Ahh be. Ne hakkında konuşmak istiyordu ki? Söylemek istediğimiz her şeyi dün gece söylemiştik. Sean'ın öğrenci birliği evinden çıkıp gitmeden önce aramızdaki her şeyin bittiğini söylerken ciddiydim.

Bitirmiştim artık. Üç yılda bu dördüncü ayrılığımızdı. Kendime bu çarpık neşe ve kalp kırıklığı döngüsünü yapmayı sürdüremezdim. Özellikle de bir gelecek inşa etmem söz konusu olan kişi beni geride tutmakta bu kadar kararlıyken.

Öyle olsa bile, kalbim acıyordu. Bu kadar uzun süre boyunca hayatınızda büyük bir yer teşkil eden birini bırakmak çok zordu. O kişi *sizi bırakmayı reddettiğinde daha da zordu.*

*İç geçirerek basamaklardan aceleyle indim, kampüsün içinden geçen kaldırım taşlı yola doğru ilerledim. Genellikle manzaraya hayran hayran bakmak için vakit harcardım. Muhteşem eski binalar, dövme demirden banklar ve gölgesiyle altındakileri k*oruyan devasa ağaçlar vardı. Fakat bu akşam, sadece yurt odama doğru fırlamak, yorganı kafama çekmek ve dünyayı dışarıda bırakmak istiyordum. Şansım vardı ki bunu yapabilirdim *çünkü oda arkadaşım* Hannah bu hafta sonu uzakta olacaktı, yani sefaletimde debelenmenin duygusal riskleri hakkında bana nutuk atamazdı.

Dün gece pek fazla nutuk atmamıştı gerçi. Aksine, hareketa geçerek gelmiş geçmiş en iyi arkadaşın yapacağını yapmıştı. Sean'dan ayrıldıktan sonra kapıdan içeri girdiğim anda, Hannah beni bir kutu dondurma, bir paket peçete ve iki şişe kırmızı şarapla birlikte ortak salonumuzda bekliyordu. Gecenin yarısında bana peçete uzatıp söylediğim saçma sapan şeyleri dinleyerek uyanık kalmıştı.

Ayrılıklar *bok gibiydi.* Sanki bir çeşit başarısızlık örneğiymişim gibi hissediyordum. Hayır, sanki pes eden biri gibi hissediyordum. Annemin ölmeden önce bana verdiği son tavsiye, sevgiden asla vazgeçmememdi. Aslında, annem bunu hastalanmadan çok daha önce kafama sokmuştu. *Bütün detayları bilmiyorum* ama on sekiz yıllık birliktelikleri boyunca bizimkilerin, evliliklerinde birden fazla kez sorun yaşadığı evimizde bilinen bir şeydi. Ve onlar bundan güç almıştı. Üstesinden gelmişlerdi.

Dün Sean'ı bırakıp gidişimi her düşündüğümde, kusacak gibi hissediyordum. Belki de bizim için daha çok çaba harcamalıydım. Yani, beni sevdiğini biliyordum...

Eğer seni sevseydi, sana ültimatom vermezdi, diyen bir ses beni temin etti. *Doğru şeyi yaptın.*

Kafamdaki sesi anımsadığımda boğazım düğümlendi. Babama aitti, benim en büyük destekçimdi. Onun gözünde ben hiç yanlış yapamazdım.

Sean'ın da beni onun gözünden görememesi çok kötüydü.

Hannah'yla birlikte kaldığımız Bristol House'taki iki yatak odalı suit odamıza varmama beş dakika kala telefonum titreşti.

Siktir. Sean'dan bir mesaj daha.

Çifte siktir çünkü mesaj şuydu:

Sana küfrettiğim için üzgünüm bebeğim. İstemeden oldu. Sadece üzgünüm. Sen bnm için dünyalara bedelsin. Umarım bunu biliyosundur.

Peşinden bir mesaj daha geldi: *Dersten sonra geliyorum. Konuşacağız.*

Olduğum yerde durdum, içimde bir panik dalgası yükselmeye başladı. Sean'dan korkmuyordum, en azından fiziksel anlamda korkum falan yoktu. Bana asla el kaldırmayacağını ya da delice bir öfkeye kapılmayacağını biliyordum. Fakat tatlı diliyle beni kandırabilmesinden korkuyordum. O konuda öyle iyiydi ki. Tek yapması gereken bana *bebeğim* demesi ve sevimli gülümsemelerinden bir tanesini atıvermesiydi, sonra benim için gidiş o gidişti.

Mesajlarını tekrar okurken öfke, korku ve kızgınlık dikkatimi çekmek için savaş veriyordu. Blöf yapıyordu. Davetsizce gelmezdi, öyle değil mi?

Hay *sikindirik* siktir.

Titrek parmaklarla Hannah'nın numarasını çevirdim. İki defa çaldıktan sonra en yakın arkadaşımın rahatlatıcı sesinin yankısı hattaydı. "Hey, naber? İyi misin?"

Arkadan gelen yumuşak konuşma seslerini duyabiliyordum. Bir kadın sesiydi, Logan'ın kız arkadaşı, Grace Ivers'ın sesiydi bu. Yani Hannah ve sevgilisi Garrett, Boston'da geçirecekleri hafta sonu için yola çıkmışlardı bile. Onlarla birlikte gitmem için beni davet etmişti ama kabul etmemiştim çünkü fazlalık olmak istememiştim. Delicesine âşık iki çift ve ben mi? Yok ya ben almayayım.

Şimdiyse daveti kabul etmiş olmayı diliyordum *çünkü bu hafta sonu yalnız başıma olacaktım ve Sean konuşmak* istiyordu.

"Sean bu akşam geliyor," diye söyleyiverdim.

Hannah'nın nefesi kesildi. "Ne? *Hayır*! Neden kabul ettin..."

"Ben hiçbir şeyi kabul etmedim! Sorun olur mu, diye sormadı bile. Sadece uğrayacağını söyleyen bir mesaj attı."

"Bu ne saçmalık!" Sesi en az benim hissettiğim kadar memnuniyetsiz geliyordu.

"Aynen, değil mi?" Paniğim etrafa yansıyordu. "Onu göremem, Han. Bu ayrılık içimde hâlâ taze. Eğer gelirse, yine onunla barışabilirim."

"Allie..."

"Işıkları kapatıp kapıyı kilitlesem, evde olmadığımı varsayıp gider mi dersin?"

"Tanıdığımız Sean mı? Bütün gece kapının dışında bekler." Hannah küfretti. "Biliyor musun? Bu Bruins maçına gitmeyi kabul etmemeliydim. Seninle evde olmalıydım. Bekle, Garrett'a arabayı çevirmesini söyleyeceğim..."

"Sakın ha," diye araya girdim. "Benim için seyahatini iptal *etmeyeceksin*. Eğlenceli bir şeyler yapmak için son şansınız bu."

Hannah'nın sevgilisi Briar hokey takımının kaptanıydı, artık sezon başladığı için antrenmanları ve maç programlarıyla tamamen dolu olacaktı. Yani Hannah onu eskisi kadar çok göremeyecekti. Nadiren kavuştukları özgür hafta sonlarından birini mahveden kişi olmayı reddediyordum.

"Sadece tavsiye istiyorum." Zorlanarak yutkundum. "O yüzden, lütfen bana ne yapacağımı söyle. Tracy'ye onun odasında kalabilir miyim diye sormalı mıyım?"

"Hayır, eğer Sean koridorlarda dolanacaksa Bristol'da olmak istemezsin. Belki Megan... hayır, bekle, bu hafta yeni sevgilisi orada olacak. Muhtemelen yalnız olmak isterler." Hannah'nın sesi düşünceli geldi. "Peki ya Stella?"

"Justin'le ikisi daha geçen hafta aynı eve çıktı. Son anda ortaya çıkan bir misafir istemezler."

"Bir dakika bekle." Uzun bir duraksama oldu. Garrett'ın boğuk sesini duysam da ne dediğini çıkaramadım. Sonra Hannah geri döndü. "Garrett, bu hafta onun evinde kalabileceğini söylüyor. Dean ve Tuck orada olacak, yani eğer Sean nereye gittiğini çözüp de peşinden gelirse, kıçını eline verip kaldırıma atarlar." Arkadan yine mırıltılı sesler geldi. "Garrett'ın odasında uyuyabilirsin," diye ekledi.

Kararsızlık içinde kaldım. Yani bu saçmalıktı. Sean'ın kendi yurt odamdan çıkmama sebep olmasına izin vermeyi düşündüğüme bile inanamadım. Fakat aklım, onun kapımı çaldığı görüntülerle doldu. Ya da daha kötüsü, penceremin önünde bir teyple durup *Say Anything* şarkısını çalması olurdu. Off, ya Peter Gabriel şarkısını çalarsa ne olurdu? O şarkıdan *nefret ederdim.*

"Sorun olmadığına emin misin?" diye sordum.

"Kesinlikle. Hiç sorun değil. Logan şu anda Dean ve Tucker'a mesaj atarak onlara haber veriyor. İstediğin zaman gidebilirsin."

İçimden bir parça suçlulukla birlikte, rahatlama geçip gitti. "Beni hoparlöre alır mısın? Garrett'la konuşmak istiyorum."

"Tabii. Bir saniye."

Bir dakika sonra hattı Garrett Graham'ın tok sesi doldurdu.

"Temiz çarşaflar dolapta ve kendi yastığını götürmek isteyebilirsin. Wellsy benimkinin fazla yumuşak olduğunu düşünüyor."

"Çünkü çok *yumuşaklar*," diye karşı çıktı Hannah. "Islak bir lokumun üzerinde yatmak gibi."

Garrett, "Pofuduk bir bulutta yatmak gibi," diye düzeltti. "Güven bana Allie, yastıklarım adamı sarsar. Sen yine de ne olur ne olmaz kendininkini götür."

Kahkaha attım. "Uyarı için sağ olun. Fakat sorun olmadığına emin misin? Yük olmak istemem."

"Sorun değil canım. O koca mavi gözlerini Tuck'a doğru kırpıştırırsan sana güzel bir akşam yemeği yapar. Ah, Logan, Dean'e sana asılmamasını emrediyor, yani sana sapıklık yapacağından endişelenmen gerekmez."

Evet, tabii. Dean Heyward-Di Laurentis gezegendeki en büyük flört makinesiydi. Onu her gördüğümde donumun içine girmeye çalışıyordu. Bu konuda özel hissedemiyordum bile çünkü o *herkesin* donuna girmeye çalışıyordu.

Endişelenmiyordum gerçi. Dean'le nasıl başa çıkacağımı biliyordum, ayrıca Tucker, benimle azgın ev arkadaşı arasında iyi bir tampon görevi görecekti.

"Gerçekten minnettarım," dedim Garrett'a. "Ciddiyim. Sana borcum var."

"Yok ya."

Hannah konuştu. "Oraya vardığında bana mesaj at, oldu mu? Sonra da telefonunu kapat ki Sean seni taciz edemesin."

Kankamı ne kadar sevdiğimden bahsetmiş miydim hiç?

Anında daha iyi hissederek telefonu kapadım. Belki de hafta sonu için yurttan çıkmak akıllıcaydı. Güzel, küçük bir tatil gibi olacağını görebiliyordum, birkaç günlüğüne kafamı boşaltırdım ve kendimi toplardım. Dean ve Tucker etrafta olduğu sürece, Sean'ı aramak için aklım çelinmezdi. Bu defa doğru düzgün ayrılmamız gerekiyordu. İletişime geçmek falan yoktu, en azından birkaç haftalığına. Ya da aylığına. Ya da yıllığına.

Dürüst olmam gerekirse, bu ayrılıktan sağ kurtulacak mıyım

bilmiyordum. Yıllarca bu adamı sevmiştim. Ve Sean'ın da tatlı anları olmuştu. Ne zaman hasta olsam elinde çorbayla kapımda bitivermesi gibi.

Sonra da onun...

Yoldan çıkıyorum alarmı!

Alarm sesi kafamda yankılandı ve aptallığım konusunda beni uyardı. Hayır. Kendime yoldan sapma izni vermeyecektim. Tatlı olabilmesi önemli değildi çünkü tatlı *olmama* yeteneği de vardı. Dün gece bunun kanıtıydı.

Omuzlarımı dikleştirip daha hızlı yürüdüm, aynı plana bağlı kalmaya kararlıydım. Sean'la aramızdakiler bitmişti. Onu göremez, ona mesaj atamaz ya da şu anda kendimi onun yoluna çıkaracak hiçbir şey yapamazdım. Sean'dan ayrı varlığımın birinci günü resmi olarak başlamıştı.

Dean

Cuma akşamıydı ve oturma odamdaki kanepeye yayılmış bir halde biramı yudumlarken, iki sarışın; iki çok seksi, fazlasıyla çıplak sarışın hatun önümde birbirinin dilini emiyordu. Hayatım muhteşemdi be.

"Gelmiş geçmiş en iyi gece," diye mırıldandım. Bakışlarım, Kelly'nin Michelle'in diri memelerine doğru kayan ellerine yapışmış kalmıştı resmen. Kelly sıktı ve ben inledim. "Siz hanımlar partiyi bu tarafa doğru taşısanız daha iyi olurdu."

Soluk soluğa ayrıldılar, benden tarafa bakınca güldüler. "Bize bir sebep ver," diye takıldı Kelly.

Tek kaşımı kaldırdım, sonra uzanıp taş gibi sertleşen sikimi kavradım. Yavaşça okşadım. "Bu yeterli bir sebep değil mi?"

Bana doğru fırlayan ilk kişi Michelle oldu, kucağıma çıkarken

memeleri sallanıyor ve kalçaları salınıyordu, sonra dudaklarını benimkilere yapıştırdı. Bir saniye sonra Kelly yanımda bitti, sıcak ve yumuşak dudakları boynuma kenetlendi. Tan-rım. Öyle sertleşmiştim ki acıyordu artık ama bu iki tanrıça beni yalvartmaya kararlıydı. Öpücükleriyle bana işkence ettiler. Uzun, uyuşturucu öpücükler ve ıslak, ahlaksız diller, stratejik yalamalar ve beni deliye çevirmek için tasarlanmış nazik ısırışlar.

Bu edepsiz üçlü seksimizin benim için yeni bir deneyim olduğunu ya da hokey takımı arkadaşlarımın alnıma yapıştırdığı erkek orospusu etiketinin abartı olduğunu söylemek isterdim. Fakat değildi ve etiket de tam yerine cuk diye oturuyordu. Düzüşmeyi seviyordum. Çok fazla düzüşüyordum. Hadi durmayın eleştirin beni, ne yapayım yani?

Kelly'nin parmakları aletime dolanınca homurdandım. "Tanrım. Nasıl bu kadar şanslı oldum?"

"Daha şansın dönmedi," dedi Michelle ve uzun saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Biz boşalana kadar boşalamazsın, hatırladın mı?"

Haklıydı, bir söz vermiştim ve tutmaya niyetliydim. Göt arkadaşlarımın benim hakkımda inandıklarının aksine, benim için seks tamamen kadınla ilgiliydi. Ya da bu durumda, *kadınlarla.* Sadece bana değil, birbirlerine de ilgi duyan iki güzel, hevesli kadın.

Hey, cennet? Dean Di Laurentis konuşuyor. Ziyaret etmeme izin verdiğin için sağ ol.

"Şey, o zaman başlasam iyi olur," diye bildirdim ve sonra onu minderin üzerine indirip dudaklarımı memelerine dayadım.

Meme uçlarından birini kaptığım gibi sertçe emdim ve inlerken kalçaları kanepeden yükseldi. Gözümün ucuyla bir gölge gördüm. Kelly yanıma eğildi ve Michelle'in diğer meme ucunu yaladı. Ah yüce Tanrım. Ölüyü diriltecek kadar gürültüyle inledim.

Kelly bana gülümsemek için doğruldu. "Biraz yardım istersin diye düşündüm." Sonra öpe öpe aşağı doğru gitti, Michelle'in düz karnından inerek bacaklarının arasına ulaştı.

Cenneti unutun gitsin. Bu nirvana.

Kelly'nin gittiği rotayı takip ettim, dudaklarım bronz teninin ve tatlı kıvrımlarının üzerinden geçti. Ta ki ağzımı sulandıran yere ulaşana kadar. Kelly yalamaya başlamıştı bile. Hassiktir be. Kendimi ikisini de boşaltmaya yetecek kadar uzun süreliğine tutabileceğimden emin değildim. Şimdiden sınıra fazla yakındım.

Aşağıdaki zonklamayı görmezden gelerek altdudağımı nemlendirdim, dudaklarım Michelle'in tatlı kuytusundan bir santimetre uzaktaydı ve... siktiğimin kapı zili çaldı.

Sikerler böyle işi. Boynumu televizyon ünitesine doğru uzattım. Blu-Ray oynatıcının üzerindeki dijital saat, sekiz otuzu gösteriyordu. Çocuklardan birine bu akşam gelebileceklerini söyledim mi diye hatırlamaya çalıştım ama bugün ev arkadaşlarımdan hiçbiriyle konuşmamıştım ve hepsi de kaçaktı. Garrett ve Logan, hatunlarıyla birlikte Boston'a gitmek için bir saat önce yola çıkmıştı ve Tucker da hatunun birini sinemaya götürecekti.

"Sakın bir yere ayrılma." Sataşırcasına Michelle'in baldırını yaladım, sonra kanepeden kalkıp boxerımı aradım.

Aletimi donuma sokar sokmaz, kapıyı açmak için koridordan aşağı koşturdum. Kapıda duranı görünce gözlerimi kıstım.

"Zamanlaman kötü bebeğim," dedim Hannah'nın en yakın arkadaşına. "Senin kız gitti bile. Pazar günü geri gel." Kapıyı kapatmak için uzandım. Evet, kaba bir orospu çocuğuydum.

Ne yazık ki, kapımdaki sarışın da siyah kar botlarından birini kapının arasına sokuverdi. "Götlük yapma Dean. Hafta sonunu burada geçireceğimi biliyorsun."

Kaşlarım havaya kalktı. "Iıı, ne?" Ona dikkatlice bakınca, omzundan sarkan, patlayacak gibi doldurulmuş sırt çantasını fark ettim. Ayrıca ayaklarının dibinde pembe bir valiz vardı.

Allie Hayes devasa bir soluk verdi. "Logan sana mesaj atıp her şeyi açıkladı. Şimdi beni içeri al. Üşüdüm."

Başımı yana eğdim. Sonra ayağına vurup biraz kabaca aradan ittim. "Burada bekle. Hemen döneceğim."

"Sen benimle *dalga mı*..."

Kapı, öfkeli bağrışının üzerine kapandı.

Kızmamak için uğraşarak oturma odasına fırladım, Michelle ve Kelly varlığımı fark etmedi bile. Yiyişmekle epey meşguller-di. Telefonumu bulmak neredeyse bir dakika sürdü. En sonunda yerde bulduğumda, Hannah'nın arkadaşının benimle dalga geç-mediğini anladım.

Ekranda okunmamış beş mesaj vardı, seksi kızlardan oluşan bir sandviçin arasındaysanız böyle olurdu. Üçlü seks yaparken mesajları kontrol etmeyi kim takardı? Akıl küpü olmaya gerek yoktu.

Logan: **Selam, dostum. Wellsy'nin arkadaşı Allie bu hafta sonu bi-zim evde kalıyor.**

Logan: **Sikini donunun içinde tut. G ve ben, eğer bir şey denersen seni bayıltana kadar dövecek halde değiliz. Fakat Wellsy şiddet içeren bir şeyler yapacak durumda olabilir. O yüzden: sik = don = misafirimizi rahatsız etme.**

Hannah: **Allie pazar gününe kadar sizinle kalacak. Şu anda kırılgan bir ruh halinde. Ondan istifade etmeye çalışma, yoksa mutsuz olurum. Beni mutsuz etmek istemezsin, değil mi?**

Kıs kıs güldüm. Hannah her zaman diplomatikti. Son iki me-sajı hızlıca kontrol ettim.

Garrett: **Allie benim odamda kalıyor.**

Garrett: **Sikin kendi odanda kalabilir.**

Tanrım, herkesin sikime olan bu düşkünlüğü de neydi böyle?

Ayrıca zamanlamaları daha kötü olabilir miydi? Acınacak haldeki bakışlarımı kanepeye doğru çevirdim. Kelly'nin par-makları, tam da şu anda benim parmaklarımın olmasını isted-iğim yerdeydi.

Boğazımı temizledim ve iki kız da başını kaldırıp baktı. Michelle'in ifadesi, arkadaşının ona verdiği ekstra özel muame-leden dolayı pusluydu.

"Bunu yapmaktan gerçekten nefret ediyorum ama hanımlar, gitmeniz lazım," dedim onlara.

İki çift göz kocaman oldu. "Pardon?" dedi Kelly.

"Dışarıda duran beklenmedik bir misafirim var," diye ho-

murdandım. "Yani bu ev az önce edepli kategorisine girdi demek oluyor."

Michelle alayla güldü. "Ne zamandan beri birinin seni düzüşürken görmesini umursar oldun?"

Doğruydu. Genelde etrafta kimin olduğunu takmazdım. Hatta çoğu zaman bunu tercih ederdim. Fakat uçarılığımı Hannah'nın arkadaşına açık edemezdim. Aslında Hannah ve Grace'e de. Yani bizim elemanları kim takardı? Onlar işi biliyordu. Fakat Garrett ve Logan'ın, kız arkadaşlarını yoldan çıkarmama sıcak bakmayacaklarını biliyordum. Sadık ve bağlı oldukları bir ilişki bölgesine girdikleri anda, eski ekürilerim erdem abideleri olup çıkmıştı. Bu üzücüydü harbiden.

"Bu misafir narin bir çiçek," dedim kuru kuru. "Üçümüzü bir arada görse herhalde bayılırdı."

"Bayılmazdım." Allie'nin öfkeli sesi kapıdan geldi.

Ben de aynı şekilde kızmıştım. Hatun evin sahibiymiş gibi elini kolunu sallaya sallaya içeri mi girmişti? Yok öyle şey.

Ona kaşlarımı çattım. "Sana dışarıda bekle dedim."

"Ben de sana üşüdüm dedim," diye karşılık verdi. On adım ötesinde iki çıplak kızın olmasıyla hiçbir sorunu yokmuş gibi görünüyordu.

Konuklarım, sanki Allie mikroskoplarının altındaki bakteri lekesiymiş gibi onu inceledi. Sonra burunlarını kırıştırıp onu görmezden geldiler, sanki o, şey, gerçekten de mikroskoplarındaki bakteri lekesiydi. Hatunlar etrafımdayken rekabetçi olmaya meyilli olurdu ama bu ikisinin Allie'yi rakip olarak görmedikleri açıktı.

Onları suçlayabileceğimden emin değildim. Pofuduk, siyah bir palto ve bot giymiş, eldiven takmıştı. Sarı saçları, kırmızı örgü beresinin altından çıkıyordu. Kasım ayının ilk haftasıydı ve yerde kar yoktu, daha hava serin bile sayılmazdı. Bu kadar örtünüp sarınacak hiçbir şey yoktu. Tabii delinin teki değilseniz. Allie Hayes'in öyle olabileceğinden şüphelenmeye başlıyordum çünkü kız yüzsüzce salınarak odaya girdi ve kanepenin karşısındaki tekli koltuğa yığıldı.

Paltosunun önünü açarken konuklarıma bir bakış attı, sonra bana döndü. "Neden bu küçük partiyi üst kata taşımıyorsun? Ben burada kalıp film falan izleyeceğim."

"Ya da sen Garrett'ın odasına gidip orada film izleyebilirsin," dedim üstüne basa basa. Fakat dürüst olmak gerekirse önemi yoktu. Ruh halimi gebertmişti zaten, evde sadece Hannah'nın arkadaşı varken iki hatunla iş pişirirken rahat hissetmeyecektim.

İç geçirerek kızlara döndüm. "Borcum olsun?"

İkisi de fazla karşı koymadı. Görünüşe göre Bayan Allie sadece ruh halini öldürmüyordu, azgınlığın bir daha oluşmasını önlemek için bütün dünyayı ateşe verip tuzla kaplıyordu.

Kızlar giyinirken Allie dikkat bile etmedi. Bin kat kışlık kıyafeti çıkarmakla ve koltuğun koluna sermekle fazla meşguldü. İşi bittiğinde, siyah taytı ve bol, çizgili üstüyle ciddi anlamda daha ince göründü. Büyük, yumuşak koltukta rahatına bakmakta da hiç vakit harcamadı.

Kelly ve Michelle'i kapıya kadar geçirdim, borcumu hatırlatacaklarını söylemeden önce ikisi de resmen suratımı yedi. Gittiklerinde dudaklarım şişmişti ve aletim yine sertti.

Oturma odasına yüzümde kalmakta ısrar eden kaş çatışımla geri döndüm. "Bu hoşuna gitti mi?" diye sordum.

"Ne hoşuma gitti mi?"

"Önüme sik siperi çekmek."

Allie kahkaha attı. "Sarışın ve Daha Sarışın'ı üst kata götürememenin bir sebebi var mı? Benim yüzümden onları kovman gerekmezdi."

"Senin aşağıda oturduğunu bilirken düzüşebileceğimi gerçekten düşünüyor musun?"

Bu bana başka bir kahkaha daha kazandırdı. "Sen *insan içinde* düzüşüyorsun. Her zaman. Evde olmuşum olmamışım, niye umurunda olsun?" Düşünceli göründü. "Tabii odana çıkmak senin için önemli bir olay değilse. Hannah, senin hep oturma odasında takıldığını söyledi. O niye? Yatağında tahtakurusu falan mı var?"

Dişlerimi sıktım. "Hayır."

"O zaman ne diye çıplak işlerini orada yapmak istemiyorsun?"

"Çünkü..." Durdum, kaşlarım yine çatılıyordu. "Seni ilgilendirmez. Sen niye buradasın ki zaten? Bristol House'ta yangın mı çıktı?"

"Saklanıyorum." Sanki anlamam gerekiyormuş gibi söyledi. Sonra oturma odasına bakındı. "Tucker nerede? Garrett, onun burada olacağını söylemişti."

"Dışarıda."

Altdudağını sarkıttı. "Yaa, bu berbat. O kesinlikle benimle film izlerdi. Fakat sanırım sen yapmak zorunda kalacaksın."

"Önüme sik siperi çektikten sonra birlikte takılmamızı mı bekliyorsun?"

"Güven bana, takılmak isteyeceğim son kişisin ama şu anda kriz modundayım ve burada bir tek sen varsın. Bana eşlik etmek *zorundasın*, Dean. Yoksa gerçekten aptalca bir şey yaparım ve bütün hayatım mahvolur."

Hannah, Allie'nin tiyatro bölümünde okuduğunu söylemişti. Evet. O kadarı belliydi.

"Lütfen?"

Yalvaran ifadesi hafiflemedi. Ve ben de her zaman iri, mavi gözlere dayanamayan biri olmuştum.

Özellikle de o gözler muhteşem memeleri olan tatlı sarışınlara aitse.

"Sen kazandın," dedim. "Sana eşlik edeceğim, tamam mı?"

Işık saçtı. "Hangi filmi izleyelim?"

Boğazıma bir inilti oturdu. Cuma gecem ateşli bir üçlü seksten, en yakın arkadaşımın sevgilisinin en yakın arkadaşına bebek bakıcılığı yapmaya dönüşmüştü.

Ah, ayrıca Kelly ve Michelle'in veda öpücükleri yüzünden hâlâ kaya gibi serttim.

Aman ne harika!

2

Allie

İrade gücüm, Dean Heyward-Di Laurentis'in ellerindeydi, yani *sıfır* iradeye sahip olduğu bilinen bir adamın ellerinde. Dolayısıyla başım beladaydı. Büyük belada.

Yapmayacaktım gerçi. Sean'ı arayacağım yoktu. Yirmi dakika önce geçen yılki Meksika seyahatimizden bir fotoğraf yollamış olsa bile. Yüzlerimizin etrafına kocaman, kırmızı bir kalp çizmek için çerçeve eklentilerinden birini kullanmıştı.

Gerçekten güzel bir seyahatti...

Hatıraları bir kenara ittim ve sehpanın üzerindeki uzaktan kumandayı kaptım. "Televizyonunuzda Netflix var mı?" Dean'e bir bakış attım, bana hâlâ kızgın görünüyordu.

Bir de, ya hayal görüyordum ya da ereksiyonu vardı. Fakat bu konuda onunla alay etmeyecek kadar iyiydim çünkü hakkını vermek lazımdı, ben gelmeden önce iki kızla seks yapmasına saniyeler vardı.

Bakışlarım çıplak göğsünde gezindi. Yalan söyleyemem şimdi, göğsü kesinlikle nefes kesiciydi. Herif heykel gibiydi. Uzundu, bedeninde gram yağ yoktu ve oyulmuş gibi duran muhteşem kasları vardı. Hafif kirli sakallıydı, kusursuzca köşeli çenesinde seksi, sarı sakalların gölgesi görünüyordu. Cidden yazıktı. Bu kadar zampara birisinin, bu kadar iyi görünmeye izni olmamalıydı.

"Evet. Sen izleyecek bir şey seç," diye yanıtladı. "Ben de bir-

kaç dakikalığına üst kata çıkıp otuz bir çekeceğim, sonra sana katılırım."

"Tamam, sanırım ruh halim biraz... bekle, ne?"

Fakat gitmişti bile, ağzım beş karış açık bir halde boş kapıya bakıyordum. Üst kata *ne yapmak* için çıkmıştı? Şaka yapıyordu, değil mi?

Aklım başımda olsa da, gözümde canlandırdım. Dean odasındaydı. Bir eli aletinin etrafına dolanmıştı, diğeri... hayalarını mı avuçluyordu? Örtüleri mi sıkıyordu? Ya da belki ayakta durup masasının kenarını kavrıyordu. Altdudağını ısırırken yüz hatları gergindi...

Peki, ben *neden* onun nasıl mastürbasyon yaptığını çözmeye çalışıyordum?

Silkelenip kendime geldikten sonra Netflix'i bulana kadar kumandaya basıp durdum. Sonra en son çıkan film isimlerine bakmaya başladım.

Dean beş dakika olmadan geldi. Şükürler olsun ki altına bir şey geçirmişti. Ancak bu süreçte boxerını çıkarmıştı. Biliyordum çünkü eşofmanı kalçalarında öyle bir noktaya kadar düşüyordu ki... neredeyse görmekle ilgilenmediğim kısımları bile görebiliyordum.

Göğsü hâlâ çıplaktı ve yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı.

"Gerçekten de az önce gidip otuz bir mi çektin?" diye sordum.

Sanki büyük bir mesele değilmiş gibi onayladı. "Ne, film izlerken taşaklarım mı şişsin?"

Ağzım açık bir halde baktım. "Yani ben evdeyken seks yapamıyorsun ama yukarı çıkıp *onu* yapabiliyorsun?"

Dudaklarında kurt gibi bir sırıtış belirdi. "Burada da yapabilirdim ama o zaman işi sen devralmak için fazla baştan çıkardın. İyi davranmaya çalışıyordum."

Gözlerimi devirmemek zordu. O yüzden dürtümle savaşmaya zahmet etmedim. "Güven bana, ellerimi kendime saklayabilirdim."

"Aletim öylece açıkta dururken mi? Hiç yolu yok. Kendine engel olamazdın." Tek kaşını havaya kaldırdı. "Muhteşem bir aletim var."

"Hı hı. Eminim öyledir."

"Bana inanmıyor musun? Sana fotoğrafını gösterebilirim." Sehpanın üzerindeki telefonuna uzandı. Sonra durup eşofmanının kemerini tuttu. "Aslında, eğer istersen gerçeğini gösterebilirim."

"İstemiyorum. Azıcık bile." Televizyonu işaret ettim. "Bunu seçtim. İzlemiş miydin?"

Dean ekrandaki film afişini görünce irkildi. "Tanrı aşkına, seçtiğin *bu* mu? Orada izleyebileceğimiz üç tane falan yeni korku filmi var. Ya da kocaman Jason Statham film arşivi?"

"Korku filmi olmaz," dedim sertçe. "Korkmaktan hoşlanmam."

"Tamam. O zaman hadi aksiyon filmi izleyelim."

"Şiddetten hoşlanmam."

Yanakları hüsranla çöktü. "Bebek yüzlü böyle bir filmi izlemeyeceğim." Gözlerini kısarak ekrana baktı. "'Ölümcül bir hastalığa yakalanmış bir kadının yaşam değiştiren yolculuğunu' izlemem. Sikseler olmaz."

"Gerçekten iyi bir film olması lazım," diye karşı çıktım. "Oscar kazanmış!"

"Başka neler Oscar kazandı biliyor musun? *Kuzuların Sessizliği. Jaws. Şeytan.*" Sesi kendini beğenmiş geliyordu. "Hepsi de korku filmi."

"Bunu bütün gece tartışabiliriz ama içinde kan, köpek balığı ya da patlamalar olan hiçbir şeyi izlemeyeceğim. Bunu kabullen."

Dean'in dişleri gözle görülür şekilde kenetlendi. Sonra çenesi rahatladı ve ağır bir soluk verdi. "Tamam. Eğer bu boktan filmle acı çekmek zorundaysam, önce bir ot sarayım."

"Yardımı dokunacaksa ne istersen yapabilirsin tatlım."

Dean bir şeyler homurdanarak kapıya doğru yürüdü.

"Bekle," diye seslendim arkasından. Hızlıca ceketimin cebin-

deki telefonu çıkardım. "Bunu yanında götürebilir misin? Eğer telefonla yalnız kalırsam mesaj atmanın kışkırtıcılığına kapılabilirim."

Bana garip bir bakış attı. "Kime mesaj atmamaya çalışıyorsun?"

"Eski sevgilime. Dün gece ayrıldık ve durmadan mesaj atıyor."

Bir duraksama oldu. "Aslında var ya? Sen de benimle geliyorsun."

Dean odayı geçip beni çekerek koltuktan kaldırdığında, gözlerimi kırpıştıracak zamanı zor bulmuştum. Ayaklarım ahşap zemine değdiği anda dengemi kaybettim ve geniş göğsüne doğru tökezledim, burnum kusursuz karın kaslarına çarptı.

Çabucak toparlandım, dik dik bakmayı da ihmal etmedim. "Ben rahattım, seni göt."

Beni dikkate almadan ite çeke mutfağa doğru sürüklüyordu. Ceketimi almama bile izin vermediği için, arka kapıdan çıktığımız anda titremeye başladım.

Dean'in çıplak göğsü verandanın ışığı altında parlıyordu. Soğuk canını sıkıyor gibi görünmüyordu ama meme uçları serin gece havasıyla hafifçe büzüştü.

"Aman be. Meme uçların bile harika," diye yakındım.

Dudakları titredi. "Dokunmak ister misin?"

"Iyy. Asla. Sadece ne kadar kahrolası şekilde kusursuz olduklarına yorum yapıyorum. Yani, resmen göğsünde simetrik duruyor."

Aşağı doğru bakıp bir an için düşündü. "Evet. *Kusursuzum.* Kendime bunu daha sık hatırlatmam lazım."

Alayla güldüm. "Doğru ya. Yeterince kendini beğenmiş değilsin zaten."

"Ona kendine güven denir," diye düzeltti.

"Kendini beğenme."

"*Kendine güven.*" Mutfaktan aldığı küçük teneke kutuyu açtı, düzgünce sarılmış cigarasını ve Zipposunu çıkarırken kaşlarımı çattım.

"Ben niye dışarıdayım?" diye homurdandım. "Ot içmek istemiyorum."

"Tabii ki istiyorsun." Sigarayı yakıp derin bir fırt çekti, sonra ağzından kaçan duman bulutuyla konuştu. "Gergin ve garip davranıyorsun. Güven bana, buna ihtiyacın var."

"Bu akran baskısı, biliyorsun."

Tek kaşını kaldırarak sigarayı uzattı. "Hadi ama bebeğim," dedi şarkı söylercesine. "Sadece bir fırt. Bütün havalı çocuklar yapıyor."

Kendime engel olamayıp kahkaha attım. "Siktir git."

"Keyfin bilir." Yine üfledi ve esrar kokusu etrafımı sardı.

En son ne zaman kafayı bulduğumu hatırlayamadım. Pek sık yapmazdım ama dürüst olmam gerekirse, eğer tüttürülecek bir gece varsa, o da bu geceydi.

"Aman ya, tamam. Uzat şunu." Kendime tekrar düşünme fırsatı vermeden elimi uzattım.

Dean sigarayı verirken ışık saçtı. "İşte benim kızım. Fakat Wellsy'ye söyleme. Eğer en yakın arkadaşını yoldan çıkardığımı düşünürse kıçıma tekmeyi basar."

Dudaklarımı sigaranın etrafına sardım ve dumanı ciğerlerime doğru çektim, Dean'in yüzünde beliren samimi endişeye gülmemeye çalışıyordum. Herhalde Hannah'dan korkmaya hakkı vardı. Kızın bıçak gibi keskin bir dili vardı ve kullanmaktan korkmuyordu. Onu bu yüzden seviyordum.

Sonraki birkaç dakikayı, bir benzin istasyonunun arkasında takılan serseriler gibi, sessizlik içinde sigarayı aramızda döndürerek geçirdik. İkimiz ilk defa yalnız kalıyorduk ve üstsüz Dean Di Laurentis'le arka bahçede takılmak biraz garip hissettiriyordu. Dürüst olmam gerekirse, herifi tam olarak tanımıyordum. Ukala, çapkın...

Sığ bir herifti.

Böyle düşündüğüm için kendimi bok gibi hissettim ama Dean'i her gördüğümde aklıma gelen şeyi inkâr edemezdim. Hannah onun acayip zengin olduğunu söylemişti ve bunu gös-

teriyordu da. Cafcaflı bir şekilde, "bakın paramın içinde yuvarlanıyorum" tarzı yoktu ama sanki dünya ayaklarının altındaymış gibi görünen yürüyüşünden görülüyordu. Hayatında ufacık bir zorlukla karşılaştığından bile şüpheliydim. Ona bakınca, bu herifin neyi, ne zaman isterse alabileceğini *biliyordunuz*.

Hah. Görünüşe göre ot beni hem filozof *hem de* insanları yargılayan biri yapıyordu.

Benim bir fırt daha çekmemi izlerken, en sonunda, "Yani terk mi edildin?" diye sordu.

Dumanı doğrudan yüzüne üfledim. "Terk edilmedim. Bitiren benim."

"Ebediyetten beri beraber olduğun herif mi? Şu birlik evinden? Stan?"

"Sean. Ve evet, birinci sınıftan beri ayrılıp barışıyorduk."

"Tanrım. Aynı insanla düşüp kalkmak için fazla uzun bir zaman. Seks gerçekten sıkıcı oluyor muydu?"

"Neden her şeyi sekse getiriyorsun?" Sigarayı uzattım. "Ayrıca bilgin olsun diye söylüyorum; seks gayet iyiydi."

"İyi mi?" Kıs kıs güldü. "Vay be, ne hoş bir sıfat."

Şimdiden esrarın etkilerini hissediyordum, başım hafifti ve vücudum rahattı, herhalde konuşmaya devam etmemin tek sebebi buydu. Normalde bu herife açılmayı hayal bile etmezdim.

"Sanırım açık ara en iyisi değildi," diye itiraf ettim. "Ama belki de bunun sebebi, yazdan beri sürekli kavga edip durmamızdı."

"Ama bu sizin ilk ayrılığınız değil, değil mi? Neden ona geri dönüp durdun?"

"Çünkü onu seviyorum." Lafımı düzelttim, "*Seviyordum.*" Tanrım, artık bilmiyordum bile. "İlk birkaç ayrılmamızda, ikimiz de hata yaptığımız için falan değildi. Ben çok ciddi gittiğimizi, fazla hızlı olduğumuzu düşündüm. Birinci sınıftaydık ve biraz kurtlarımızı dökmeliymişiz falan gibi geliyordu."

"Kurtları dökmek iyidir," dedi ciddiyetle. "Bir keresinde aletimin her tarafına şurup döküp her yerini yalayan, gerçekten ateşli bir kurda fena dökmüştüm."

"Iyy." Gözlerimi devirdim. "Aslında, kurt dökmek berbattı. Birkaç çocukla çıktım ve hepsi adinin tekiydi. Sean'la ne kadar iyi bir şeye sahip olduğumu fark etmemi sağladılar."

Dean bir duman bulutu daha saldı. "Tamam. Fakat sonra yine ayrıldınız."

"Evet." Hatıra, bir öfke dalgasını kabarttı. "O sefer de, deli gibi kontrol manyağı olduğu içindi. Bir partide birlik kardeşlerinden biri bana asıldı ve Sean, bir daha kimsenin bana bakmaya izni olmadığına karar verdi. Bana nasıl giyineceğimi söylemeye, durmadan nerede ve kiminle olduğumu soran mesajlar atmaya başladı. Boğucuydu."

Gözlerini devirme sırası Dean'deydi. "Bütün bunları, sonrasında onunla barışan hatun söylüyor."

"Farklı olacağına söz verdi. Ve oldu da. Sıkmayı bıraktı ve ondan sonra bana karşı çok iyiydi."

Dean ikna olmamış gibiydi ama umursamadım. Sean'la barıştığım için pişman değildim. Onunla iki buçuk yıl geçirdikten sonra mücadele etmeye değen bir şeylere sahip olduğumuzu biliyordum.

"Bu da bizi dört numaralı ayrılığa getiriyor." Dean başını meraklı bir şekilde yana eğdi. "Ne oldu?"

Göğsüm rahatsızlıkla kasıldı. "Sana söyledim. Çok fazla kavga ediyorduk."

"Hangi konuda?"

Daha ben durduramadan sözcükler ağzımdan döküldü. Kahretsin. Bu esrarın içine doğruluk serumu falan mı katmıştı? "Çoğunlukla mezuniyet ve üniversiteden sonra neler yapacağımızla ilgili. Benim planım Los Angeles'a taşınıp oyunculuk kariyerime odaklanmak."

Ya da New York'a... Ama ondan Dean'e bahsetmedim. Hâlâ karar vermemiştim ve derin, hayat değiştiren kariyer konularını konuşacağım son kişi Dean'di. Bu herif ancak minik bir gölet kadar derindi.

"Çıkmaya başladığımızda Sean'ın bu planla hiçbir sorunu

yoktu ama bu yaz aniden oyunculuk yapmamı istemediğine karar verdi. Aslında, hiç çalışmamı istemiyor." Kaşlarımı çattım. "Onun aklından geçenlere göre, o babasının Vermont'taki sigorta firmasında çalışacak ve ben de o eve geldiğinde yemeğini hazır eden, mutlu bir ev kadını olacağım."

Dean omzunu silkti. "Ev kadını olmakta hiçbir sıkıntı yok."

"Elbette yok ama ben ev kadını olmak istemiyorum," dedim bezmiş bir şekilde. "Bu tiyatro diplomasını kazanmak için dört yıldır canımı dişime takıp çalışıyorum. *Kullanmak* istiyorum. Oyuncu olmak istiyorum ve beni desteklemeyen birisiyle birlikte olamam. O..." Dudağımı ısırarak durdum.

"O ne?"

"Hiç. Unut gitsin." Sigarayı elinden kapıp derin bir nefes çektim. Fazla derindi çünkü üflerken deli gibi öksürmeye başladım. Bir an için gözlerim sulandı ve görüş alanım netleştiğinde, ciddi yeşil gözlerin beni dikkatlice izlediğini gördüm.

Dean alçak sesle, "Ne yaptı?" diye üsteledi. "Ayrıca ne kadar kötü dayak yemeyi hak ediyor? Garrett'la ikimiz iyi bir dövüş çıkarabiliriz ama eğer kırık kemikler falan istiyorsan, Logan'ı üstüne salarız."

"Kimse kimsenin kemiklerini kırmayacak, manyak. Sean korkunç bir şey yapmadı ve onu dövmenize ihtiyacım yok. Senden istediğim tek şey, şu aptal telefonu benden alman." Telefonumu Dean'in ellerine ittim. "Bu hafta sonu onu benden uzak tut, olur mu? Sadece babam ararsa ver. Ya da Hannah ve Stella. Ve Meg ve... Aslında var ya? Senin gözetimin altında günde birkaç defa kontrol ederim. Böylece, eğer Sean'a mesaj atmaya çalışırsam beni tokatlayabilirsin."

Dean'in ilgisini çekmişim gibi görünüyordu. "O zaman ben... ne, ilişki danışmanın mıyım? Raydan çıkmadığından emin olacak kişi ben miyim?"

"Aynen öyle. Tebrikler, en sonunda vaktine değecek bir şey yapacaksın," dedim alaycı bir sesle.

Başını yana eğdi. "Karşılığında ben ne alacağım?"

"Kendinden başka birine yardım ediyor olduğunun bilinci ve memnuniyeti?"

"Yok yok. Saksoya ne dersin? Bir sakso için yaparım."

Ortaparmağımı gösterdim. "Çok beklersin."

"Tamam ya, elinle bir kere yap."

"Götlük yapma. Lütfen. Konu Sean olunca hiç iradem yok."

Sanki işaret almış gibi, telefon Dean'in elinde titreşti ve ilk içgüdüm almaya çalışmak oldu. Hızlıca geriye doğru bir adım attı, sonra ekrana baktı. "Sean." Dudakları eğlenircesine titredi. "Dudaklarının tadını özlüyormuş."

Kalbim acı verircesine döndü. "Yeni kural, yazdığı şeyleri bana söylemeye iznin yok."

"Bana burada çok fazla sorumluluk veriyorsun bebek yüzlü. Sorumluluktan hoşlanmam."

Aman ne şoke edici. "Bununla başa çıkabilirsin, *bebek yüzlü*. Sana inancım var."

Dean sigaradan son bir nefes daha çekti, sonra küllükte söndürdü ve sürgülü cam kapıya yöneldi. Tanrım, yürüyüş şekli bile kendini beğenmiş bir tavırlaydı. Ve yürürken iyi görünüyordu. Bakışlarım istemeden sıkı kalçalarına ve eşofmanın onları nasıl sardığına kaydı. Aynen öyle, kıçını süzüyordum. Yani, muhteşem bir kıçtı ve ben de bir *kadındım*, nasıl bakmazdım ki?

"Bu işi yanlış yapıyorsun aslında, biliyor musun? Birini unutmanın en iyi yolu, başka biriyle yatmaktır. Hem de hemen."

Sözleri beni kıç süzen transımdan çıkardı. "Henüz başka birisiyle birlikte olmaya hazır değilim."

"Tabii hazırsın. Ciddiyim, az önce kendine tek seferlik birini buldun." Dean kolunu havaya kaldırdı. "Aday olmaya gönüllüyüm."

Bir kahkaha patlattım. "Hayal görmeye devam et."

Ama aklımda önerisini değerlendiriyordum. Unutma seksi kötü bir fikir değildi aslında. Attan düşmek gibiydi, insanlar size hemen geri binmenizi tavsiye ederdi, değil mi? Belki de yapmam gereken buydu, eyerin üstüne yeniden atlamalıydım. Hiçbir şey

olmasa bile, kalbimdeki sancıyı dindirmek için iyi bir dikkat dağınıklığı olurdu.

Kesinlikle Dean'le yapmayacaktım ama. Briar'daki her kızın binmediği bir at bulmayı tercih ederdim.

"Buna noktayı koyacağız," diye karar verdi.

"Eğer bu aptalca fikre nokta koymaktan bahsediyorsan, o zaman tabii, hadi noktayı koyalım."

Dean kapıda durup döndü, yeşil gözleri başımdan ayak parmaklarıma kadar baştan çıkarıcı bir şekilde baktı. "Aslında, düşündükçe unutma seksi fikrinden daha çok hoşlanıyorum." Bakışları göğsümde oyalandı. "Hem de çok hoşlanıyorum."

Bir iniltiyi bastırdım. "Garrett bu hafta sonu bana asılmayacağına söz verdi."

"G benim yerime söz vermemesi gerektiğini biliyor," diye yanıtlarken sırıttı. Sonra başıyla işaret ederek beni çağırdı. "Şu filmi izleyecek miyiz, izlemeyecek miyiz?"

Peşinden içeri girdim. Esrar yüzünden zihnim bulanıktı ama Dean koridorda durarak kalçalarından aşağı düşmek üzere olan eşofmanını yukarı çektiğinde, sanki bugüne kadar gördüğüm en komik şeymiş gibi kıkırdamaya başladım.

Kanepeye yerleştiğimizde eğlenceli ruh halim uçup gitti çünkü Dean doğrudan yanıma çöktü, kaslı kollarından birini omzuma doladı ve beni kendine doğru çekti. Sanki bu tamamen normalmiş gibi.

Ona kaşlarımı çattım. "Neden kolun etrafımda?"

İfadesi masumiyet timsaliydi. "Ben filmleri böyle izlerim."

"Cidden mi? Yani Garrett'la birlikte film izlerken kolunu ona da doluyor musun?"

"Kesinlikle. Eğer bana karşı iyi davranırsa, bazen elimi pantolonunun içine bile kaydırıyorum." Dean'in diğer eli taytımın kemerine doğru indi. "Bana karşı iyi ol, söz veriyorum ben karşılığında daha da iyi olurum."

"Hah. Öyle bir şey olmayacak." Elini itip uzaklaştırdım ama bacaklarımın arasında bir sıcaklık kıvılcımı çakmıştı bile. Çıp-

lak göğsü ihtişamlıydı ve benimle alay ediyordu, parmaklarım o kasları okşamak için yalvarıyordu. Bir de öyle güzel kokuyordu ki. Okyanus gibi. Hayır, hindistancevizi gibi. Kokuları ayırt edemeyecek kadar uçmuş hissediyordum ama vajinamın hâlâ deli gibi karıncalandığını fark edemeyeceğim kadar da uçmamıştım.

Ah, Tanrı aşkına. Eğer Dean Di Laurentis'in yanında böyle kıpır kıpır oluyorsam, demek ki seks hayatım gerçekten boka batmıştı.

"Başka ne yapmamız gerekiyor ki?" diye devam etti.

Televizyonu işaret ettim. "Film izlememiz."

"Ben seni izlemeyi tercih ederim." Kaşlarını oynattı. "Bilirsin, sen boşalırken adımı haykırmanı izlemeyi."

Bu sefer hiç karıncalanma falan olmadı. Sadece dudaklarımdan kontrolsüz dalgalar halinde bir sürü kahkaha döküldü.

"Tanrım. Cidden bir erkeğin egosuna zararsın." Hakarete uğramış gibi görünüyordu.

Kahkahalarımın arasında nefes almaya çalıştım. Evet, kafam güzeldi, rahattım ve hiç otosansürüm yoktu, yani Dean'le istediğim kadar kafa bulabilirdim, sonra da suçu sigaraya atardım. "Üzgünüm, ama bazen çok fazla oluyorsun." Gülmeyi kesemedim. "Cidden kızlar bu laflara düşüyor mu?"

Soluğunun ardından homurdanan bir ses çıkardı. "Aç şu filmi hadi."

"Memnuniyetle." Kumandaya bastım ve kanepenin diğer tarafına doğru kaçıp aramızda epey mesafe bıraktım.

Hakkını vermek lazım, neredeyse yarım saat boyunca tek laf etmedi. Bakışları ekrana odaklanmıştı ama gözümün ucuyla kıpırdanıp durduğunu kaçırmıyordum. Uzun parmaklarını bacaklarına vurdu. Tek elini saçından geçirdi. Ana karakterin gerçek zamanlı omlet pişirmesini izlerken iç geçirdi.

Kadın tezgâhın başına oturup omletini gerçekten yemeye başlayınca, Dean uykudaki bir yanardağ gibi patladı.

"Bu film bok gibi!" diye inledi. Bağırarak. "İşte. Söyledim. Bu kahrolası film, bok gibi."

"Bence güzel." Yalan söylüyordum. Bu filme katlanmak, boyanın kurumasını izlemeye eşdeğerdi. Az önce tüttürmüş olmamız bile, bu deneyimi azıcık olsun eğlenceli hale getirmedi ama yanlış seçim yaptığımı kabullenmek istemiyordum. Zaferi Dean gibi bir adama veremezdiniz. Asla. Zamanın sonuna kadar suratıma çarpıp dururdu.

"Bu filmi beğenmene hiç ihtimal yok," diye meydan okudu.

"Beğendim," diye ısrar ettim.

Birkaç saniyeliğine gözlerini üzerime dikti ama oyunculuk yeteneklerim bir işe yaradı ve saf bir masumiyet resmi çizebilmeme izin verdi.

"Tamam, ben beğenmedim. Bu, acımasızlığın bambaşka bir boyutu."

Yardımsever bir öneride bulundum. "Neden yine üst kata çıkıp otuz bir çekmiyorsun?"

Siktir. Yanlış şeyi söyledim. Yeşil gözleri ânında baştan çıkarıcı bir parıltıyla ışıldayıverdi.

Tembel bir sırıtışla bana doğru eğildi ve mırıldandı, "Benim yerime sen yapmaya ne dersin?"

Bu adam iflah olmazdı. "Yine mi buna döndük? Hayırı cevap olarak kabul ettiğin oluyor mu hiç?"

"O kelimeye pek aşina değilim. Daha önce kimse bana söylemedi." Yine yaklaştı, avucunu aramızdaki mindere yasladı ve kumaşı ağır ağır okşadı. "Hadi ama... bu partiyi daha ilginç bir hale getirelim. Evde yalnızız... ikimiz de göze hitap ediyoruz..."

Dalga geçercesine güldüm.

"Eğlenceli olacak. Seks hep eğlencelidir."

"Pas geçiyorum."

"Tamam, seks yok. Sadece oral olsa?"

Düşünüyormuş gibi yaptım. "Yapacak mıyım yoksa bana mı yapılacak?"

"Sana yapılacak. Ve sonra sen yapacaksın. Çünkü işler öyle yürür." Kocaman gülümsedi. "Bilirsin, hayatın döngüsü falan işte."

Kendimi tutamayıp kahkaha attım. Bu herifle ilgili istediğinizi söyleyebilirsiniz ama en azından eğlendirmeyi biliyordu. "Pas geçiyorum," dedim yine.

Umutla, "Öpüşmek ister misin?" diye sordu.

"Hayır."

"Gerçekten iyi öpüşürüm..." Sanki aklımı çelecekmiş gibi cümleyi yarıda bıraktı.

"Ha. Demek ki iyi değilsin. Bir erkek ne zaman iyi öpüştüğünü söylese berbat çıkar."

"Öyle mi? Bunu doğrulayacak deneysel kanıtın var mı?"

"Elbette." Gerçekte yoktu. Ve Dean *deneysel* kelimesini biliyor muydu? Vay be, belki de o güzel kafasının içinde havadan daha fazlası vardı.

Benimle tartışmaya hazır görünüyordu ama telefonundan yükselen gürültülü zil sesiyle konuşmamız yarıda kesildi. Müziği tanıyınca kaşlarımı çattım.

Erkekler. Tuvaletin kapağını indirmek için bir saniye uğraşmazlardı ama ESPN cıngılını zil sesleri yapacak vakitleri vardı! Arayanı görünce Dean'in ifadesi aydınlandı. Aksatmadan cevapladı. "Maxwell! Naber ya?" Dinledi, sonra bana umut dolu bir bakış attı. "Partiye gitmek ister misin?"

Başımı iki yana salladım.

Hattın diğer ucundaki kişi, Dean'in abartılı, dramatik iç çekişine katlanmak zorunda kaldı. "Üzgünüm dostum. Yapamam. Bakıcılık yapıyorum..."

Koluna bir tane yapıştırdım.

"...ve kız gitmek istemiyor," diye bitirirken bana dik dik baktı. Yine duraksadı. "Yok ya, kız tamamen yetişkin."

Ne?

"Bir yetişkine bakıcılık yapıyorum dostum. G'nin sevgilisinin arkadaşı." Dean, sanki ben odada değilmişim gibi konuşuyordu. "Bir hatunun kanser olmasıyla ilgili bir film izliyoruz, berbat... yani evet, kanser kendi başına da berbat bir şey. Olan herkese saygım sonsuz ama bu film berbat ötesi. Evet... hayır, maç salı

günü... aynen... evet, kesinlikle. Malone'a gidebiliriz. Görüşürüz kanka."

Telefonu kapadı ve kaşlarını çatarak bana bakmak için döndü. "Şu anda bir partide olabilirdim."

"Benimle takılman için seni zorlayan yok," diye belirttim.

"Zavallı kalbin kırılmış diye sana karşı iyi olmayı *deniyorum*. Fakat karşılığında bir minnet var mı? Yok. Bir öpücük bile vermeyeceksin."

Eğilip omzuna pat pat vurdum. "Yaa, tatlı şey. Telefonunda kayıtlı olan herhangi bir kızın gelip dilini ağzına sokmaktan mutlu olacağından eminim. Öte yandan, benim standartlarım var."

"Ne yani, ben senin için yeterince iyi değil miyim?" Kaşlarını kaldırdı. "Bil diye söylüyorum, arkadaşın Wellsy beni öpmeye bayıldı."

Alayla güldüm. "Ah, Hannah'nın, Garrett *onu* öpmekten ne kadar hoşlandığını anlamasın diye sana verdiği şu ufacık buseyi mi diyorsun? Evet, hepsini biliyorum hayatım. O bir çaresizlik öpücüğüydü." Aslında, Hannah'nın böyle bir herifi nasıl öptüğü hâlâ aklımı kurcalıyordu. Dean *hiç* onun tarzı değildi.

Diğer yandan, hokey süper yıldızı Garrett Graham'ın da onun tarzı olduğunu hiç düşünmemiştim ama şimdi onlara bir baksanıza. Ruh eşleriydi.

Dean, "O çaresizlik öpücüğü değildi," diye karşı çıktı.

"Hı hı. Kendini kandırmaya devam et."

Ekrana baktı. Ana karakter yine yemek hazırlıyordu. Bu defa akşam yemeğiydi ve soyduğu patateslere gereksiz yere, durmadan zumlayıp duruyorlardı. Bu filmde de kadın amma yemek yiyordu.

"Tanrım, canımı al artık." Arkasına doğru yaslandı ve ellerini saçlarından geçirip darmadağınık bir hale getirene kadar durmadı. "Bunun bir saniyesini daha izleyemem."

Ben de öyle ama yatağı kurduysam, üstünde yatmak zorundaydım.

"Biliyor musun?" diye duyurdu. "Esrarı falan unut. Bu bok gibi filmi katlanılır yapacak tek bir şey var."

"Öyle mi, neymiş?"

Cevap vermek yerine kanepeden fırladı ve mutfakta kayboldu. Temkinli bir halde, dolap kapaklarının açılıp kapanmasını, bardakların birbirine çarpıp tıngırdamasını dinledim ve sonra geri döndüğünde, tek elinde bir şişe ve diğerinde de iki bardak taşıyordu.

Dean sırıtarak, "Tekila," dedi.

3

Allie

Birisi kafama tokmakla vuruyordu. Hani şu çizgi film karakterlerinin birbirlerine vurdukları, kocaman tokmaklar var ya, heh onlardan biriyle. Korkunçtu. Gürültülüydü.

Ah Tanrım. Fena halde akşamdan kalmaydım.

Dudaklarımdan kaçan, güçlükle duyulan inilti bile şakaklarıma bir ıstırap şoku yollamaya yetti. Yatakta hareket edince bir mide bulantısı dalgasıyla boğazım düğümlendi ve gözlerim yaşardı. Nefes alıp verdim. Aldım. Verdim. Bulantımı sadece banyoya gitmeye yetecek kadar kontrol etsem yeterdi, Garrett Graham'ın temiz çarşafının üzerine kusmamak...

Garrett'ın yatağında değildim.

Bununla aynı anda, kulağıma gelen nefes sesini de fark ettim. Benim boğazımdan gelen sığ, "çok fazla tekila içtim" tarzında soluklardan da bahsetmiyordum, yanımdaki adamdan gelen yumuşak, düzenli soluklardan bahsediyordum.

Bu defa inlediğimde, ta ruhumun derinliklerinden geldi.

Hatıralar, capcanlı bir şekilde yüzümü tokatladı. Korkunç bir film. Ardı ardına yuvarlanan tekilalar. Sonra... geri kalanlar.

Dün gece Dean'le sevişmiştim.

İki defa.

Tavana bakarken kalbim daha hızlı atmaya başladı. Dean'in odasındaydım. Masanın kenarında boş bir kondom paketi vardı. Ve ... evet, çıplaktım.

Aklımdaki bir ses, belki de kötü bir rüyadır, diyerek beni temin etmeye çalıştı.

Başka bir derin nefes daha aldım ve başımı çevirecek cesareti buldum. Karşılaştığım görüntü ciğerlerimi yeniden şişirdi.

Çırılçıplak olan Dean, karnının üzerinde uzanıyordu. Çıplak poposu benimle alay ediyordu. Sadece katıksız kusursuzluğuyla da değil, sıkı kalçalarındaki kırmızı izlerden dolayı.

O izleri tırnaklarım bırakmıştı. Güçsüz elimi kaldırdım ve işaretparmağımdaki tırnağımın kırılmış olduğunu fark ettim. Dean'in kıçını tırmalarken *tırnağımı kırmıştım.* Bu aşağıdayken olmuştu herhalde, kanepedeki ilk seferde onun üstte olduğunu hatırlıyordum. Sol omzunun üzerinde morumsu leke burada olmuştu, *benim* üstte olduğum ikinci rauntta.

"Şu gizemli yatak odanı görmek istiyorum. Vaftiz eden ilk kişi olmak istiyorum."

Kendi sözlerim, zaten karman çorman olmuş aklımda vızıldadı. Sonradan öğrendim ki, odasına çıkardığı ilk kız değilmişim. Bana kendi söylemişti. Ve söylediği bu kadarla da sınırlı değildi. Evet, Hannah'nın neredeyse bir yıldan fazla zamandır elinde tutmaya çalıştığı bilgiyi biliyordum; Dean'in neden yatak odası dışında her yerde düzüşmeyi tercih ettiğini.

Ne yazık ki, bilgi o kadarla kalmıyordu. Dean'in çıplakken nasıl göründüğünü biliyordum. İçime girmesinin nasıl hissettirdiğini biliyordum. Boşalırken çıkardığı sesleri biliyordum.

Çok fazla şey biliyordum.

Başım daha fazla zonkladı.

Siktir.

Sikindirik siktir siktir *siktir*!

Ne halt etmiştim ben? Daha önce hiç seks amaçlı ilişki kurmamıştım. Seks yaptıklarımın isim listesi topu topu üç kişiden oluşuyordu. Liseden iki, üniversiteden bir kişi ve hepsi de ciddi ilişkilerdi.

Bakışlarım Dean'in uzun, kaslı bedenine geri döndü. Bunun olmasına neden izin vermiştim? İçkiyle gayet iyi başa çıkabili-

yordum. Dün gece körkütük sarhoş değildim. Kelimeleri yutarak konuşmuyordum, sendelemiyordum ya da bir salak gibi davranmıyordum. İlk hamleyi yaparak Dean'i öptüğümde, ne yaptığımı tam olarak biliyordum.

İlk hareketi *ben* yapmıştım.

Derdim neydi?

Tamam. Tamam. Dünyanın sonu değildi ya. Çığlık atan şakaklarıma parmaklarımla masaj yaptım ve kendimi yanımda uyuyan adamı görmezden gelmeye zorladım. Sorun değildi. Sadece tek gecelik bir ilişkiydi. Kimse ölmemişti. Pişman olabilirdim, hem de nasıl ama babamın da söylemekten hoşlandığı gibi; pişmanlıklar korkaklar içindi. Hatalarından ders çıkar ve yoluna devam et.

Yapmam gereken buydu işte. Yoluma devam etmek. Hayır, sadece *hareket etsem* de olurdu. Yataktan gizlice çıkmaktan, uzun bir duş almaktan ve dün gece hiç yaşanmamış gibi davranmaktan bahsediyordum.

Bir plan oluşturduğum için, bedenimin alt kısmına gelişigüzelce atılmış örtünün altından dikkatlice çıktım. Yatak gıcırdadı ve donakaldım, panik içindeki bakışlarım Dean'e kaydı.

Hâlâ dünyadan bihaberdi.

Tamam. Bir nefes daha aldım ve bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım. Ayaklarım yere değdiğinde, Dean kıpırdadı. Yarı inilti, yarı nefes sesi arası bir ses çıkardı. Sonra döndü ve *aman Tanrım*, aletini görebiliyordum.

Bacaklarının arasına bakarken yanaklarımı ateş bastı. İnik hali bile etkileyiciydi. Haklıydı, cidden harika bir aleti vardı.

Ayrıca hafızam beni yanıltmıyorsa, sanırım dün gece çok, ama çok defa o aletin ihtişamına övgüler yağdırmıştım.

Ona söylediklerimi hatırladıkça yanaklarım daha da kızardı. Ona yaptıklarımı düşününce... Boğazımdan sessiz bir inilti kaçıverdi. Tamam, anılardan bu kadar bahsetmek yeterdi. Bu yatak odasından defolup gitmem gerekiyordu. Hayır, önce telefonumu bulmam lazımdı.

Dean'in eşofmanını bulana kadar odaya bakındım. Kanepede yaptıklarımızdan sonra geri giymişti ve telefonumun onun cebinde olduğundan neredeyse emindim.

Benim kıyafetlerim hiçbir yerde yoktu. Onları son gördüğümde, oturma odasında bir yığın halinde duruyordular. Bu da beni daha fazla panikletti çünkü dün gece eve geldiğinde Tucker onları görmüş olmalıydı. Siktir. Ayrıca bizi duymuştur da çünkü Tanrı biliyor ya, kısık sesle konuşmuyordum. Hele de Dean'in dili benim bacaklarımın...

Hayır, o konuyu düşünmeyecektim.

Ceplerini karıştırıp telefonumu aradım. Evet. Buradaydı. Tanrı'ya şükür.

Şifreyi girdim. Sean'dan gelen okunmamış mesajları gördüğümde, suçluluk her yandan gelip çarpmaya başladı.

Tanrım. O sevgi dolu mesajları bana yollarken benim ne yaptığımı bir bilseydi. Ona herhangi bir açıklama borçlu olduğumdan değildi. Biz ayrılmıştık. Ayrı kalacaktık. Fakat yine de Sean evinde, çaresizce beni geri kazanmaya çalışırken birisiyle yatmış olduğumu bilmek korkunç hissettiriyordu.

Herhangi bir adamla da değil. *Dean'le* yatmıştım. Dean'le, ben gelmeden hemen önce üçlü seks yapmak üzere olan adamla. Dean'le, nefes alan herkesi beceren adamla. Dean, öyle bir adamdı ki...

"Onu bu tarafa uzat bakalım, bebek yüzlü."

Sesi, benden şaşkın bir ciyaklama çıkmasına sebep oldu. Başım yatağa doğru döndü. Dean kayarak oturur pozisyona geliyordu, tek elini uykuyla dağılmış saçlarının arasından geçirdi. Görüntüsü ya da sesi hiç de uyku sersemi gibi değildi. Yeşil gözleri dikkatliydi ve çıplak bedeni... dönüşüm geçiriyordu.

Çabucak sertleşen penisini görünce kızardığımı hissettim, o yüzden bakışlarımı çıplak ayaklarıma indirdim. "Lütfen kendini örter misin?"

"Dün gece söylediğin şey bu değildi..."

Alaycı tonu beni gıcık etti. "Dün geceyi konuşmuyoruz, konuşmayacağız. Asla."

Bu onu daha da eğlendirmiş gibi göründü. "Ah rahatla. Sadece seksti." Örtüyü vücudunun alt kısmına çekmek için hamlede falan bulunmadı. Onun yerine, kollarının ikisini de başının üzerine doğru kaldırarak dikkatimi kasılan kaslarına çekti. Ve bileklerine. Bileklerinde kırmızı izler vardı...

Çünkü dün gece onu yatağa bağlamıştım.

Yüce Tanrı aşkına.

Bakışlarımın yönünü takip edince, dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Kabul ediyorum, olacağını düşündüğümden biraz daha edepsizce oldu," diye devam ederken göz kırptı. "Ama şikâyet etmiyorum."

Öldürün beni. Hem de hemen öldürün.

Başka bir aşağılanma dalgası tarafından ezilirken, bulabildiğim en yakında kıyafet parçasını kaptım ve başımdan geçirdim. V yakalı, siyah bir tişörttü. Tanıdık bir koku duyularımı doldurdu. Baharatlı ve erkeksi. Dün gece dudaklarımı Dean'in çıplak göğsünde gezdirirken aldığım kokunun aynısıydı. Başımı boynuna gömmüştüm ve derisini sanki şekermiş gibi emmiştim. Aynen öyle, boğazında da mor bir iz vardı. Bu herifin üstünde gerçekten harıl harıl çalışmıştım.

Sıktığım dişlerimin arasından, "Bundan bahsetmeyeceğiz," dedim. "Oldu bitti, iyiydi ve bir daha asla konusunu açmayacağız."

"İyi miydi?" Dean pis pis gülerek elini göğsünde gezdirdi, uzun parmaklarını kalın ereksiyonunun hemen başına koydu. "İyiden öteydi ve bunu biliyorsun."

"Lütfen, rica ediyorum, giyinir misin?" diye yalvardım.

"Giyinemem. Tişörtümü sen giyiyorsun." Tek kaşını kaldırdı. "Neden çıkarıp bu tarafa atmıyorsun?"

Çok beklerdi. Bu herif benim çıplak vücudumu bir daha asla göremeyecekti.

Tişörtten vazgeçmeyi reddederek, telefonumu kurcalamak

için ona sırtımı döndüm. Sean'dan gelen mesajları görmezden geldim ve arkadaşlarımdan gelenlere baktım. Birisi Hannah'dandı, gecemin nasıl geçtiğini kontrol ediyordu, diğeri de beni geç kahvaltıya davet eden Megan'dandı.

Meg'e çabucak EVET yazdım ve beni Garrettların evinden almasını istedim. Cevap yazdığını gösteren gri baloncuklar belirdiği sırada, telefon elimden çekilip alındı.

"Hey!" Dean'i arkamda bulunca irkildim. Tanrım. Ninja gibi hareket ediyordu.

"Bundan ben sorumluyum, unuttun mu?" Yine benimle dalga geçiyordu, telefonumu uzanamayacağım bir yerde tutuyordu. "Danışmanın olarak, eski sevgilinden gelen bu..." ekrana göz attı, "dokuz mesajı görmezden gelmeni tavsiye ediyorum. Onları okumaktan bir yarar gelmez."

O konuda haklıydı. Fakat dün gece aramızda olanlardan sonra Dean'in benim *ilişki danışmanım olmasının hiçbir yolu yoktu.*

"Sorun değil," diye mırıldandım. "Yardımına ihtiyacım yok."

Önceki lafını tekrarladı. "Dün gece öyle demedin. Bu hafta sonu telefonun bende kalıyor, Kedicik. Tartışma yok."

Kedicik mi? Tanrı yardımcım olsun. Bana isim takmıştı.

"Bir arkadaşımla buluşuyorum," dedim gergin bir şekilde. "O yüzden telefonum lazım, tamam mı? Ayrıca, danışman görevlerin resmi olarak sona erdi. Arkadaşımla yapacağım geç kahvaltımın ardından yurda geçeceğim."

Kaşlarını çattı. "Hayır, hafta sonu kalıyorsun."

"Artık kalmıyorum."

Telefonumu ondan almaya çalıştım. Fakat yine kenara çekti. "Dün gece düzüştük diye mi?"

Yanaklarım alev alevdi. "*Bundan bahsetmeyeceğiz* lafının hangi kısmını anlamadın?"

"Bu saçmalık. Kafayı bulup birkaç defa düzüştük diye kalkıp gidemezsin. Kesinlikle aşırı tepki veriyorsun."

Derin bir nefes aldım. "Konuşmasak olmaz mı?"

"Bebeğim, bu şeyleri konuşmaktan zevk mi alıyorum sence?

Bu ilişki sonrası sabah konuşmasını yapmaktansa, kırık camların içinde yuvarlanmayı tercih ederim. Eğer başka bir kız olsaydın unut gitsin derdim ama sen, Wellsy'nin en yakın arkadaşısın, o yüzden konuşmamız gerekiyor." Aniden sövdü. "Siktir. Wellsy beni öldürecek."

Siktir cuk oturuyordu. Eğer Dean'le yattığımı öğrenirse, Hannah'dan ciddi bir nutuk dinleyeceğim kesindi. Dün gece olanları ona anlatabilmem için birkaç gün, birkaç hafta ya da on yıl falan geçmesi gerekiyordu herhalde ama şu anda, hepsini unutmak istiyordum. Yani, en yakın arkadaşımın öğrenmemesi için elimden gelenin en iyisi yapacaktım.

"Seni öldürmeyecek çünkü ona söylemeyeceğiz," dedim sertçe. "Ciddiyim, bu aramızda kalmalı."

"Katılıyorum."

"Ve bir daha bu konuyu açmaya iznin yok. Hatta bana kalsa, hiç olmadı."

Kendini beğenmiş bir şekilde sırıttı. "Kendini kandırma bebek yüzlü. Artık bunun tadını aldığın için beni düşünmeden duramayacaksın." Vurgulamak istercesine yarı kalkık aletini kavradı ve ağır ağır sıvazladı.

Merkezime doğru bir sıcaklık kıvılcımı çakıverdi.

Ahh. Aptal Dean ve aptal muhteşem aleti.

"Çoktan unuttum bile," diye yalan söyledim. Ancak kafamda daha fazla hatıra belirdi; hüsranla haykırmak istememe sebep oluyordu.

"Bu halinden hoşlandım..."

"Ha. Yani kabul ediyorsun, benden hoşlanıyorsun," diye mırıldandı.

Hareketsiz bileklerine doğru gülümsedim. "Bu halinden hoşlandım dedim." Dudaklarım erekte aletine doğru yavaşça indi. "Tamamen benim merhametime kalmış halinden..."

Yüce Tanrım. Yanaklarım yine yangın yeriydi. Konu sekse gelince, Sean benim maceraperest doğamı her zaman kabul etmezdi. Ne zaman aklıma ilgimi çeken, yeni bir acayip seks fikri gelse, ikna etmeye çalışan ve yalvaran ben oluyordum.

Dean, cinsel maceralarımıza gözünü bile kırpmadan katılmıştı.

"Ne kadar iyi olduğunu sana hatırlatmamı ister misin?" Alay edercesine başını eğdi, eli hâlâ aletindeydi.

"Hayır, senin lanet olası bir yetişkin gibi davranmana ihtiyacım var," diye patladım. Sabrımı yitiriyordum ve öfkemi kontrol edemediğim için kendime kızgındım. "Akşamdan kalmayım ve gerçekten utanıyorum, sen de dün geceyi suratıma çarparak daha kötü hale getiriyorsun, tamam mı?"

Yüz ifadesi değişti. "Siktir." Boğazını temizledi ve aletini bıraktı, sonra aceleyle eşofmanını aldı. "Üzgünüm. Seni rahatsız hissettirmek istemedim." Aceleyle giyindi. "Ayrıca utanç hissetmen için hiçbir sebep yok. İkimiz de yetişkiniz. Eğlendik ve birbirimizi birkaç defa tatmin ettik. Büyük bir mesele değil, tamam mı? Eğer bir daha konusunu açmamı istemezsen, açmam."

Titrek bir nefes aldım. "Sağ ol."

Yüzümü inceledi. "Aramız iyi mi?"

Başımı sallayarak onaylamayı başardım. Kafam hâlâ zonkluyordu ama kendimi bu kadar güçsüz ve sarsak hissetmemin sebebi akşamdan kalmalığım değildi. Bana hiç uymayan bir şey yapmış olmamdı. Sean'la ayrıldıktan yirmi dört saat sonra birisiyle yatmış olmamın korkunçluğuydu. Ben böyle biri değildim, kahretsin.

"Emin misin?" diye üsteledi.

Kendimi konuşmaya zorladım. "Aramız iyi Dean." Telefonum titreşti ve Meg'in beş dakikaya varacağını söyleyen mesajını gördüm. "Giyinmem lazım. Megan birazdan burada olacak." Aklıma bir şey gelince dudağımı ısırdım. "Lanet olsun. Kıyafetlerim alt katta. Tucker..."

Benim sesim yavaşça kısılırken, Dean pencereye doğru yürüdü ve perdelerin arasından baktı. "Burada değil, Logan'ın kamyoneti yok. Herhalde dün gece eve gelmedi."

Büyük bir rahatlama yaşarken, aynı zamanda bir kızgınlık patlaması hissettim. Çünkü dün ona ihtiyacım varken Tucker

neredeydi? Eğer evde olmuş olsaydı, muhtemelen Dean'le yatmazdım. Ya da belki onun yerine, Tucker'la yatardım. Bu arada, kendisi bu güne kadar tanıştığım en ateşli kızıl saçlı erkekti. Ayrıca ev arkadaşlarından çok daha sessizdi ve kendisi hakkında pek konuşmazdı ama azar azar gözlemlediklerime göre, kendisi akıllı, ağzı iyi laf yapan ve kesinlikle göze hitap eden birisiydi.

Her ne kadar geç farkına varsam da, Tuck *harika* bir unutma seksi adayı olurdu.

Garip bir şekilde, "Aşağı inip kıyafetlerimi alacağım," diye homurdandım.

Arkamdan seslendi. "Hafta sonu bitmeden gitmenle ilgili Wellsy'ye ne söyleyeceksin? Sorup duracağını biliyorsun."

Kahretsin. Haklıydı. "Ona büyümeye ve ayrılıkla kendi evimde başa çıkmaya karar verdiğimi söyleyeceğim."

Kapıya giden yolu yarılamıştım ki sesi beni tekrar durdurdu. "Allie."

"Efendim?" Arkamı döndüm.

Yeşil gözleri mutsuzdu. "İyi olduğundan emin misin?"

Hayır, hiç emin değildim. "Ben iyiyim," diye yalan söyledim, sonra da yatak odasından fırlayıp kaçtım.

Utanç yürüyüşleri arasından, etrafta kimse olmayınca bu, o kadar da kötü değildi.

4

Dean

Kendimi bildim bileli popülerdim. Hafızamda ne kadar geriye gidersem gideyim, hep etrafımın arkadaşlarımla sarılı olduğunu görüyordum. Ve kızlarla. Hem de bir sürü kızla. Ortaokulda, öğretmen tahtaya dönükken bana *"benden hoşlanıyor musun???"* notu uzatan kıkırdayan kızlar. Lisedeyken, dikkatimi çekmek için mücadele eden ve okul çıkışında, lakros sahasında benimle öpüşmek için sırada bekleyen kızlar.

Ve üniversitede, üniversiteden bahsetmiyorum bile. Briar'a gelmeden önce hatun mıknatısı olmanın anlamını bildiğimi sanıyordum ama şu son üç yıl, arzulanır olmam hakkında kendi beklentilerimin bile ötesine geçmiştim. Yaşım ne kadar büyürse, hatunlar beni o kadar çok istedi.

Yani evet, dün gece Allie kendini üzerime attığı için şaşırmadım. "Harika meme uçlarım" olduğunu söylediği andan itibaren kaçınılmazdı zaten.

Ama bu sabah yatakta birlikte uyandıktan sonra yüzünde beliren katıksız tiksinti ifadesi? Bak o yeniydi işte.

"Kahrolası Corsen, pak ona doğru dümdüz bir çizgide, saatte bir kilometre hızla gelse bile durduramazdı."

Takım arkadaşımın homurtulu şikâyetleri beni düşüncelerimden çıkardı ve bir iniltiyi bastırmamı sağladı. Dostum Hunter'ın bar etiğinden haberi yoktu. Bara dert yanmak ve hokey maçıyla

ilgili homurdanmak için gitmezdiniz. Sayı yapmak için giderdiniz. O kadar.

Fakat çocuk daha on sekizindeydi. Bir gün öğrenecekti.

"Dostum, maç iki gün önceydi," dedim çaylağa. "Unut artık."

Barda Tucker'a bakındım ama ev arkadaşım daha gelmemişti. Bu akşam barın çoğunu hokey kalabalığı dolduruyordu. Birkaçı benim takım arkadaşlarımdandı, bir sürü hayran ve açık saçık giyinmiş, hokey oyuncusu manyağı kızlar vardı. Hatunlardan bizden tarafa onaylayan bakış geliyordu ama Hunter tekini bile fark etmiyor gibiydi.

Hunter'ın yüz hatları gergindi ve içkisine doğru düzgün dokunmamıştı bile. "Bu senin hatan, bunu biliyorsun." Sesi suçlamayla çınladı. "Bu yıl oynamak bile istemiyordum ama yok, sen konuşup beni ikna etmek *zorundaydın*. Kariyerimi ülkedeki bir numaralı lisesinin yıldız forveti olarak bitirebilirdim. Şimdiyse lağıma doğru giden bir takımda sol kanatta oynayan bir hiçim."

Biramı yudumladım. "Sana çok sızlanan bir ezik olduğunu söyleyen oldu mu hiç?"

"Siktir git. Sanki *sen* kaybetmekten hoşlanıyorsun da."

"Tabii ki hoşlanmıyorum. Fakat kazanmanın da her şey demek olmadığını biliyorum. Ah, bu arada, camdan evin varsa taş atma."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Üç gol yediği için Corsen'i suçlamak yerine, senin de tek gol atamamış olmana odaklanmalısın demek oluyor. Burası lise değil, büyük yıldız. Üniversiteli savunma oyuncularını atlatmak o kadar kolay değil."

Acı ama gerçekti. Ve Hunter Davenport'un bunu duymaya ihtiyacı vardı. Koç, antrenmanlarda Hunter'ın üzerine fazla gitmiyordu çünkü Garrett'ın dışında, çok iyi olabilecek tek forvet oydu. Ancak Garrett'ın aksine, Hunter'ın büyük bir zaafı vardı: Kendine fazla güveniyordu. Velet ikinci bir Sidney Crosby olduğunu sanıyordu.

"Bu seviyede oynayacak kadar iyi olmadığımı mı söylüyorsun?" Hunter'ın yüzünde öfke yerine, rahatsızlık vardı. Bu da

sadece en büyük *gücünün* altını çiziyordu: Her zaman daha iyisi için çabalıyordu.

"Çalışman gerek diyorum. Önceki gece amatörce hatalar yaptın. Fitzy o güç gösterisinden sonra zor durumda kalınca mesela... Onu kurtarmaya gittin, o senin işin değil dostum. Başka bir kanat oyuncusunun köşesine kayamazsın. Orta alan oyuncusunun diğer herife yardım edeceğine güvenmen lazım."

Hunter birasından aceleyle bir yudum aldı.

"Ve bazen oyunları okumakta berbatsın. Eastwood'un savunma oyuncusu, kaleciyle karşı karşıya getiren o güzel pası attığında mesela. Kime pas vereceğini tahmin etmen gerekirdi ama sen onu tamamen yanlış okudun."

"Ama hep pakı izliyordum," diye karşı çıktı.

"Pakı unut. *Adamı* izle, dostum. Nereye baktığına, takım arkadaşlarının ne tarafa doğru gittiğine dikkatini ver. Kimi hedef aldığını gör ve sonra o pası önle."

Hunter sessizleşti. Tekrar konuştuğunda sesinde isteksiz bir etkilenme vardı. "Bu konuda çok şey biliyorsun demek."

Omzumu silktim. Hokey konusunda takım arkadaşlarım kadar ciddi olmamak gibi bir ünüm olduğunu biliyordum ve belki biraz gerçeklik payı da vardı ama bu oyunun tekniği ve nüanslarını anlamadığım anlamına gelmiyordu.

Kendimi bildim bileli, hokey hayatımın bir parçası olmuştu. Oynayarak büyümüştüm. Lakros da öyle ama o sadece ilkbaharda boş vaktimi geçirmek içindi, hokey yeniden başlayana kadar. Hem babam hem de ağabeyim Harvard'da hokey oynamıştı. Ben de oynayabilirdim ama ben onun yerine Briar'ı seçtim. Her zaman onların adımlarını takip ediyordum ve sanırım farklı olmak ya da onun gibi bir şeyler istemiştim.

Beni yanlış anlamayın, hokeyi onlar oynadı diye oynamıyordum. Oyunu seviyordum. Sadece, Garrett ve Logan'ın buza her çıkışlarında hissediyormuş gibi göründükleri heyecanı bana vermiyordu.

Dürüst olmak gerekirse, antrenmanlar sırasında daha çok

eğleniyordum. Egzersizler ve itişip kakışmalar, daha iyi olma ve takım arkadaşlarımın daha iyi olmasına yardım etme fırsatı hoşuma gidiyordu. Mezun olduktan sonra profesyonel olmakla ilgilenmiyordum, bu da ailemi fena memnun ediyordu çünkü Heyward-Di Laurentisler profesyonel sporcu olmazdı. Avukat olurdular. Sonraki sonbaharda, ailemin diğer üyeleri gibi Harvard Hukuk'a girecektim. Bununla bir sorunum yoktu ve iyi olacağımdan şüphem de yoktu. Babamdan aldığım Di Laurentis etkileyiciliğimle bütün jüriyi kazanacağım neredeyse garantiydi.

"Başka neyi yanlış yapıyorum?" Hunter kızgından çok, meraklı gibiydi.

Ona sırıttım. "Bak sana ne diyeceğim, bu hafta teke tek oynasak nasıl olur? Koç pistte fazladan kalmamızı ayarlayabilecek mi bakacağım."

"Ciddi misin? Aslında bunu gerçekten isterim. Sağ ol..."

Araya girdim. "Ama gecenin kalanında hokeyden konuşmayacağını kabul edersen." Dolu barı işaret ettim. "Etrafına bak. Şurada resmen ateşli hatun büfesi var. İstediğini seç ve yumul, gerzek."

Hunter kahkaha attı ama manzaraya bakarken kara gözleri parladı. Birkaç piliç "düzüşmeye hazır" gülümsemeleriyle karşılık verdi ama Hunter eliyle onları çağırmak yerine bana ya da daha doğrusu boynuma bir bakış attı ve alayla güldü. "Aslında, belki de beni dün gece takıldığın vahşi kediyle tanıştırırsın. Bayan Morluk eğlenceli biri gibi."

Kasıldım. Bu veledin Allie'nin yanına yanaşmasına bile izin vermezdim. Genç olabilirdi ama benden daha büyük bir çapkın olma yolunda emin adımlarla ilerliyordu.

Öte yandan, belki de endişelenmem gereken kişi Hunter'dı. Dün geceki performansından sonra Allie bir erkeğin üzerinde izini bırakma konusunda tamamen yetkin olduğunu kanıtlamıştı. Tanrı aşkına. O kız nasıl *düzüşülür* iyi biliyordu.

Kahretsin, şimdi de aletim yarı sertleşmiş haldeydi. Bütün gün bunu yapıp durmuştu, ne zaman Allie'yi düşünsem fırlıyor-

du. Uzun zamandır yaptığım en ateşli sekslerden biriydi. Bileklerim yatağa bağlanmaktan dolayı hâlâ sızlıyordu ama yeniden yapmamı istetecek cinsten bir sızıydı.

Normalde, aynı hatunu birden fazla kez götürmek benim tarzım değildi ama şu anda aletim kendini Allie'nin edepsiz vajinasına tekrar gömmek için sızlıyordu.

"Kusura bakma, süperstar. Oluru yok," dedim. "Kendi vahşi kedini kendin bul."

"İyi." Sırıtarak mekânda bir kez daha gözlerini gezdirdi. "Ah evet. Sanırım bu akşam eve kimi götüreceğimi biliyorum."

Uzun ahşap tezgâha doğru giden bakışlarını takip ettim. Sırtı bize dönük olan uzun boylu, esmer bir kız içki siparişi vermek için öne doğru eğilmişti. Kısacık siyah eteği ve topuklu ayakkabıları vardı, uzun, kahverengi saçları dalgalar halinde sırtına dökülüyordu. Erkek barmen neredeyse salyalarını akıtıyordu, aç bakışları kızın dekoltesinden içeri bakıyordu. Yani harika memeleri olmalıydı. Gerçi tek görebildiğim kıçıydı ve o da oldukça harikaydı.

Normalde esmerin üzerine atlardım ama bu akşam sayı yapacak modda değildim. Aklım durmadan Allie'ye kayıyordu. Ve Allie'nin bacaklarının arasındaki kuytuya. Ve memelerine. Dostum, memeleri efsaneydi. Tam ele gelecek kadardı, uçuk pembe ve emdiğimde buz saçaklarından daha sert olan meme uçları vardı.

İç geçirdim ve kasık bölgemde stratejik bir düzeltme yaptım. Dün geceyi düşünüp durmayı kesmeliydim, Tanrı aşkına. Allie'nin unutmak için elinden geleni yaptığına Tanrı şahitti.

Hunter, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Bakışlarımı esmere çevirdim. "Sanki seni biraz aşar gibi."

"Ben hokey oyuncusuyum. Kimse beni aşamaz."

"Doğru." Sessizce güldüm. Sezon başında Hunter'ı kanatlarımın altına aldığımda öğrettiğim ilk şey buydu, ama öyle olsa bile, esmer hatun bugüne kadar gördüğüm en seksi vücuda sahipti. Bu bardaki herkesi elde edebilecek bir kadına benzi-

yordu ve Briar hokey eşofman üstünü giyiyor olsa bile, çaylak Hunter'ın sıyrılabileceğinden emin değildim.

Salya akıttığımız piliç aniden dönüverdi. Ve öylece, hayranlığım tiksintiye dönüşüverdi. "Siktir et. Ondan uzak dur evlat. O kız zehirli."

Hunter ağır ağır, "Bana zehirli görünmedi," dedi.

Saf piç kurusu. Neyse ki benim aklım yerindeydi. Sabrina James inkâr edilemeyecek kadar muhteşemdi ama onunla yatmaktansa taşaklarıma sıcak mum dökerdim. Yani şey, onunla *tekrar* yatmaktansa.

Evet, evet. Olmuştu, bitmişti işte.

Birisi arkamdan dürttü, dönüp baktığımda Tucker'ın geldiğini gördüm. Siyah ve gümüş rengi ceketi sırılsıklamdı, saçları da öyle.

"Tanrım. Dışarıda gök delinmiş gibi." Gölden çıkan bir köpek gibi silkelendi.

Soğuk damlalar yüzüme ve gözüme sıçrayınca, "Hey Fido, git de başka yerde kurulan," diye emrettim.

Hunter, Tucker'ın ayakkabılarımızı su içinde bıraktığını fark etmedi bile. Sabrina'ya aval aval bakmakla fazla meşguldü.

Tuck, çaylağın bakışını takip etti. "Güzel," diye belirttikten sonra dönüp bana sırıttı. "Baştan benimdir dediğini varsayıyorum?"

Rengim attı. "Yok ya. O, Sabrina dostum. Her gün derste canıma okuyor zaten. Okul dışında da yapmasına ihtiyacım yok."

Sabrina'yla ikimiz de hukuk öncesi siyaset bilimi alanındaydık, yani akıl sağlığıma iyi gelmeyecek kadar çok dersi ortak alıyorduk. İkimiz de Harvard Hukuk Fakültesi'ne başvurmuştuk, bundan o kadar da memnun değildim. İki yılı daha onunla aynı sınıfta oturarak geçireceğimi düşününce, intihar kulağa oldukça çekici geliyordu.

Tucker şaşkınlıkla, "Bekle, Sabrina o mu?" diye sordu. "Onu kampüste sürekli görüp duruyorum ama senin yakınıp durduğun kızın o olduğunu anlamamıştım."

"Ta kendisi."

Güneyli aksanı kendini gösterdi. "Ne yazık ha. Göze hoş geldiği kesin."

"İkinizin arasında ne oldu?" diye sordu Hunter. "Eski sevgilin falan mı?"

Yine irkildim. "Siktir, hayır tabii."

"Yani hamlede bulunursam kanka kuralını falan bozmam, değil mi?"

"Hamle yapmak mı istiyorsun? Git ne istiyorsan yap. Fakat seni uyarıyorum, o sürtük seni diri diri yer."

Sabrina'nın başı hızla bize doğru döndü. Herhalde ne zaman birisi ona sürtük dese uyarı veren içsel bir radarı falan vardı. Bahse varım o radar durmadan uyarı veriyordu.

Bakışlarımız kilitlendiğinde bana pis pis güldü, sonra orta parmağını gösterdikten sonra dönüp arkadaşıyla konuştu.

Hunter inledi. "Of ya, al işte. Beni seninle birlikte gördüğü için artık yüzüme bile bakmaz. Ona ne yaptın tam olarak?"

"Kesinlikle hiçbir şey," dedim.

"Saçmalık. Eğer bir erkek fena halde çuvallamadıysa, bir kız gözleriyle onu öldürmek ister gibi bakmaz. Onunla yattın mı?"

Tucker alayla güldü. "Aklından ne geçiyor evlat? Yani, kıza bir *baksana*."

"Görünüş yanıltıcı olabilir," diye homurdandım.

Ev arkadaşım meydan okurcasına başını yana eğdi. "Yani onunla yatmadın mı?"

Nefesimi bıraktım. "Evet, yattım. Fakat çok uzun zaman önceydi. Ayrıca, yapılan sekslerin bir son kullanma tarihi falan olduğundan eminim. Mesela üç yıl kadar geçtiyse, artık sayılmaz."

Çocuklar güldü. "Dur tahmin edeyim," dedi Tucker. "Sonrasında onu aramadın."

"Aramadım," diye kabul ettim. "Ama kendimi savunmak adına söylemeliyim, birincisi, eğer size telefon numarasını vermediyse ve iki, bir de olanları hatırlamıyorsanız bir hatunu aramak çok zor."

Hunter'ın ağzı açık kaldı. "*Onu* nasıl hatırlayamazsın?" Sabrina'ya tekrar baktığında neredeyse salyaları akıyordu.

"İkimizin de kafası güzeldi. Güven bana, o da fazla bir şey hatırlamıyor."

Hunter, "Yani o yüzden mi senden nefret ediyor?" diye üsteledi.

Elimi salladım. "Yok ya. Başka bir şeyden çıktı her şey. Onu da şu anda konuşacak değilim çünkü Tanrı aşkına, cumartesi gecesi ve parti yapmamız gerekiyor."

Tucker sessizce güldü. "Gidip bira alacağım. Birer tane daha ister misiniz?"

"Ben istemem," dedi Hunter.

Tuck bara doğru giderken, telefonumu çıkardım ve saate baktım. Dokuz buçuktu. Hunter yine hokeyden konuşmaya başlayınca rehberimdekilere baktım. Sanırım Allie'nin bu ilkbaharda Hannah'nın doğum gününü planlarken aldığım numarası hâlâ duruyordu. Partiyle ilgili her gereksiz detayı açıklamak için yüz tane falan toplu mesaj yollamıştı.

Evet, hâlâ telefonumda duruyordu. Onu *Wellsy'nin Sarışın Arkadaşı* diye kaydetmiştim. Herhalde *Bayan Kelepçe* diye değiştirmeliydim.

Çabucak bir mesaj yazdım.

Ben: **Yurda sağ salim vardın mı?**

Aptalca bir soruydu çünkü bizim evden bu sabah ayrılmıştı, yani elbette varmış olmalıydı. Yine de hemen cevap verince şaşırdım.

O: **Evet. Şimdi oradayım.**

Ben: **Bu akşam hava bok gibi. İçeride kalman büyük ihtimalle daha iyi olur.**

Buna bir cevap vermedi. Hüsranla ekrana baktım, sonra niye umursadığımı merak ettim. Ben öylesine yatıp kalkmaların kralıydım. Bir kızla yattıktan sonra tekrar performansını bile nadiren isterdim ve eğer tekrar yatmamam gereken tek bir kız varsa, o da Allie'ydi.

Bu dünyada Ödümü Bokuma Karıştıran Şeyler listesine girebilecek çok fazla şey yoktu ama Garrett'ın kız arkadaşı kesinlikle ilk üçte yer alıyordu. Wellsy, en yakın arkadaşıyla yattığımı öğrenince mutlu olmazdı ve eğer Wellsy mutlu olmazsa, Garrett da mutlu olmazdı. Yani G'nin hayal kırıklığına uğramış gibi cık cıklamalarıyla uğraşmak zorunda kalırdım. Logan da onu izlerdi ve sonra Grace de "Dean dallamanın teki" trenine atlardı. Sonra bir bakmışım ki, her yerden darbe yiyorum. O taraflara gitmemem için bu yeterli bir sebepti ama seksle dolup taşan vücudum inatçı puştun tekiydi.

Allie'yi tekrar istiyordum.

Bir kez daha yapmaktan zarar gelmezdi, değil mi? Siktir, ya da belki de iki kez daha? Onu sistemimden atmak için ne kadar gerekeceğinden emin değildim. Tek bildiğim, ne zaman onu düşünsem aletim taş gibi sertleşiyordu.

Yanımdaki Hunter, dikkatini yakındaki bir masada duran bir grup kıza çevirdi ve başının tek hareketiyle üç kızı da bize doğru getirmesine sebep olduğunda, elimde olmadan gururlandım. Çırağım oyunu çözüyordu.

Kızların içinden biri, "Sonraki içkileri hanginiz ısmarlıyorsunuz?" diye takıldı. Uzundu, sarışındı ve uyluklarının ortasında biten kısacık bir elbise giyiyordu.

Hunter cevap vermek için ağzını açtığı sırada, bardaki ışıklar yanıp söndü.

Kaşlarımı çatıp yanımıza gelen Tucker'a doğru göz attım. "Dışarıda kıyamet falan mı kopuyor?"

"Oldukça fena yağıyor," diye kabul etti.

Işıklar göz kırpmayı kesti. Bunu kaçış işaretim olarak gördüm, eğer olası bir elektrik kesintisiyle yüz yüzeysek, o olduğunda yolda değil evde olmayı tercih ederdim. Ayrıca, parti yapma konusunda o kadar konuşmama rağmen, aslında canım bu akşam barda olmayı hiç istemiyordu.

"Hey, ben gidiyorum." Ev arkadaşımın omzuna hafifçe vurdum. "Evde görüşürüz." Kızların yüzündeki hayal kırıklığına uğ-

ramış somurtmalar gözümden kaçmadı ama Hunter ve Tuck cazibelerini konuşturduğunda beni unutacaklarına güvenim tamdı.

Bir dakika sonra bardan çıktım. Tuck kafa bulmuyormuş. Arabama binmem on saniye sürse de iliğime kadar ıslanmıştım. Beemer'ın deri döşemesine su damlatıyordum. Gökyüzünde çakan şimşekler öyle parlaktı ki, farlarımı neredeyse gereksiz hale getiriyordu. Herhalde eve giderken yolumu sadece o kör edici beyaz parıltıların aydınlatmasına izin versem de olurdu.

Yine telefonumu çıkardım.

Ben: **Hava düşündüğümden de kötü. Elektrikler kesilebilir, yanında el feneri bulundur.**

Ah, Tanrı aşkına. Boktan bir hayatta kalma rehberi yazıyor gibiydim. Hem, neden ona mesaj atıyordum ki?

Allie, **uyarı için sağ ol**, diyen bir mesaj attı, peşinden de, **Cddn, benim için endişelenmeyi bırak. Kanepemde kitap okuyorum. Bir battaniyenin altındayım. Fincandaki bir böcek gibi sıcacığım.**

Ben: **Halıdaki.**

O: **??**

Ben: **HALIDAKİ bir böcek gibi sıcacık. Böyle söylenir.**

Beş saniyelik bir sessizlik oldu, sonra elimdeki telefonum çaldı. Aramayı cevaplarken sırıtıyordum.

"Böcek niye halıda olsun ki?" diye sordu.

Alayla güldüm. "Niye fincanda olsun?"

"Çünkü olabileceği en rahat yerlerden biri! Eğer halıda olursa birisi üstüne basabilir."

"Eğer fincanda olursa da birisi onu *içebilir*."

"Şu anda kötü bir Dr. Seuss kitabı falan mı yazıyoruz?"

Boğazımdan kahkahalar yükseldi. "Kulağa öyle geldiği kesin."

"Tamam, ne olursa olsun, bence benimki daha iyi."

Ön cama çarpan yağmur yüzünden bir anlığına dikkatim dağıldı. Artık daha hızlı yağıyordu ve bir saniye sonra park alanındaki ışıklar kesildi.

Arabamın etrafı karanlıkla kaplanırken sessizce sövdüm. "Siktir. Malone'un elektrikleri kesildi," dedim Allie'ye. "İçeride

kaldığından emin ol, tamam mı? Ayrıca, eğer elektrikler giderse çıkıp da Bristol'ın koridorlarında dolanma."

"Ne olacak? Seri katilin birinin yurduma girip beni avlayacağını mı düşünüyorsun?" Bir an için sessiz kaldı. "Eğer öyle bir şey olsaydı bile, muhtemelen onu haklardım."

Kıs kıs güldüm. "Hı hı. Eminim."

"Hey, ben *korkusuzum*," dedi ısrarla. "Ben on dört yaşındayken, babamla beraber oldukça yoğun bir baba-kız kendini savunma programına katıldık."

"Baba-kız kendini savunma mı? Öyle bir şey mi var?"

"Hayır ama biz uydurunca oldu. Ben büyürken o çok fazla seyahat ediyordu, o yüzden ne zaman eve gelse, aramızda bağ kurmak için yaratıcı fikirler uyduruyordu. Fakat kendisi Bay Maço olduğu için, sadece erkeklerin yapmaya izni olan şeyleri yapıyorduk. Balık tutmak, arazi motosikletine binmek ya da birbirimizi nasıl pataklayacağımızı öğrenmek gibi. Her neyse, artık kapatıyorum. Bu tiyatro oyununu okumayı bitirmek istiyorum." Duraksadı. "Dikkatli sür."

O telefonu kapatamadan, "Bekle," deyiverdim.

"Ne oldu?"

Ön camdan aşağı kayan yağmura gözlerimi diktim. Derdimin ne olduğunu merak ediyordum.

Sonra aniden kuruyan dudaklarımı yaladım. "Seni yine becermek istiyorum."

Nefesinin kesildiğini duyabiliyordum.

Bedenim beklentiyle kasıldı. Avuçlarımı dolduran kıçının tatlı kıvrımını düşünüyordum. Dilimi sürdüğümde meme uçlarının büzüşmesini. Aletimi sıkan vajinasının gergin tutuşunu.

Göğsümden sessiz bir inilti yükseldi. Sikerler. Bu hatunu fena arzuluyordum. Şimdi de onun cevabını bekleyerek nefesimi tutuyordum.

Uzun bir duraksamanın ardından kızgın bir sesle, "Hoşça kal Dean," dedi.

Hat kesildiğinde hüsranla hırladım.

5

Allie

Telefonu Dean'in suratına kapatırken kalbim gümbürdüyordu. Bunu söylemesini hiç beklemiyordum. Hem de hiç.

"Seni yine becermek istiyorum."

Şey, tabii isterdi. Yatakta harikaydım.

Fakat onunla bir daha asla yatmazdım, hele de bütün günü kahrolası Hester Prynne gibi geçirmişken. Ancak benim kendime yönelttiğim yargılayıcı tavır, o zavallı kadının Püritenlerden yediği yargıdan çok daha yaralayıcıydı.

Tanrım, tek gecelik ilişkiler bana göre değildi. Ben... kirlenmiş hissediyordum. Oysa bu çok saçmaydı çünkü eğer dün gece kirlenen biri varsa, o da Dean'di. Onu sadece baştan çıkarmakla kalmamıştım, onu yatağa bağlayıp üstüne kişisel eğlence trenimmiş gibi binmiştim.

Ne sürtüktüm ama.

Sürtük değilsin.

Tamam, belki değildim. Belki de hayatında ilk defa hiçbir bağ olmadan seks yapan, yirmi iki yaşında bir kadındım.

Asıl sorun şuydu ki, ben bağlardan hoşlanıyordum. Seks ve ilişki, benim için el eleydi. Sokulup uzanmak, birbirimizin anlayacağı şakalar yapmak ve gece geç saatlere kadar konuşmak isterdim. Ben Erkek Arkadaş Takımı'nın belgeli destekçisiydim ve dün geceden sonra şunu söyleyebilirdim ki, Tek Gecelik İlişki

Takımı götümü yiyebilirdi. Seks inanılmazdı ama yaşadığım orgazmlar ardında bıraktığı utanca değmezdi.

İç geçirerek telefonumu kanepenin minderine attım ve Dean araya girmeden önce okuduğum senaryoyu elime aldım. Bir öğrenci tarafından yazılmış bu oyun, Briar'daki son performansım olacaktı. İki kadın baş karakterden birisi bendim, konusu benim için biraz melodramatik olsa da provalar için sabırsızlanıyordum. Bu yaz Boston'daki tiyatro çıkışımdan beri, yeniden canlı seyirci önünde bir performans sergilemek için sabırsızlanıyordum.

O da üzerime yüklenen stresi artıran faktörlerden bir diğeriydi. Kariyerimde bir dönüm noktasındaydım ve hangi yolu seçeceğimle ilgili hiçbir fikrim yoktu, kahretsin.

Üniversiteye başladığımda, temsilcimden benim için sadece yaz projeleri bulmaya odaklanmasını istemiştim. Eğer ağız sulandıran bir rol gelirse okulu bırakmam için tahrik edici bir etken olurdu ve ben diplomamı almak istiyordum. Artık mezun olduğum için, bütün bahisler açıktı. Ocak ayı gibi pilot bölüm sezonu başlardı, Ira bana şimdiden bir düzine sitcom ve Glee kıvamında dramedi senaryosu yollamıştı. Ayrıca aralarında normalde salyalarımı akıtan romantik-komedi oyunları da vardı.

Her zaman kaderimin komedi rolleri olduğunu düşünmüştüm. Daha orta okuldayken oyunculuğa bayılmıştım ve yıllar boyunca aldığım roller hep hafif ve rahat şeyler olmuştu, komedi zamanlamam ve komşu kızı kişiliğimi vurgulamıştı. Bir romantik komedi kraliçesi olmanın hayalini kurardım. Sonraki Sandra Bullock, Kate Hudson ya da Emma Stone olmak gibi.

Ta ki bu yaz tatiline kadar. Oscar ödüllü yönetmen ve kahrolası bir efsane olan Brett Cavanaugh'ın yönettiği aşırı ciddi, aşırı depresif bir oyunla ilgili deneme çağrısı gelinceye dek. Nasıl olduysa temsilcim, Cavanaugh için okuma yapmamı sağlamıştı ve beni ne kadar hayrete düşürse de, rolü almıştım. Baş aktristin eroin bağımlısı küçük kız kardeşiydim. Şov sadece iki ay sürmüştü ama büyük bir başarı getirmişti. O zamandan beri drama-

tik roller için daha fazla senaryolar yollanmıştı. Hem sahne hem de televizyon için.

Ve birisi bana Cavanaugh'ın sahne için başka bir proje hazırladığını söylemişti, bu defaki off-off Broadway* içindi.

Siktir. Neden kendim için çizdiğim rotadan sapmaya bu kadar meraklıydım? Dramatik rolleri değerlendirmek bir yana, ama *tiyatro*?

Hollywood daha fazla para demekti. Daha fazla tanınırlık. Oscarlar, Altın Küreler ve Rodeo Drive'da alışveriş cümbüşü.

Sehpanın üzerindeki senaryo yığınına baktım. Eğer Ira'nın yolladığı bu pilot bölümlerden birinden işi alırsam ve şov tutarsa ne olacaktı? Ya da şu filmlerden birinde bir rol kaparsam? Meslekte çıkışımı yapabilirdim. Öyleyse neden sahne oyunculuğunun hayalini kuruyordum ki?

Telefonum çaldığında hâlâ düşüncelerimde kaybolmuş vaziyetteydim. Ekrana baktım ve bir saniye için, Dean'in aradığını düşündüm. İkinci defa kontrol edince onun bir D değil S olduğunu gördüm. Hah. Eski erkek arkadaşım ve tek gecelik ilişkimin isimlerinin sadece bir harfi farklıydı. Bunun bir anlamı var mı diye merak ettim...

Sean seni arıyor salak.

Evet, sanırım şu anda bu daha acil bir meseleydi.

Göğsüm endişeyle doldu. Açmamalıydım. Gerçekten ama gerçekten açmamalıydım.

Açtım.

"İyi misin?" duyduğum ilk kelimeler oldu.

Sean'ın sesi öyle endişeli geliyordu ki onu temin etmek için hızlı davrandım. "İyiyim. Neden olmayayım ki?"

"Dün dersten sonra uğradım ve evde değildin. Bütün gece mesaj atıp durdum."

---

* Off-Off-Broadway, New York'ta Broadway ve Off-Broadway tiyatrolarından daha küçük sahnelerde gerçekleştirilen tiyatro oyunu, müzikal ve performans prodüksiyonlarına verilen isimdir. 100 koltuktan daha az kapasiteye sahip tiyatrolar Off-Off-Broadway olarak adlandırılır. *–çn*

"Biliyorum." Yutkundum. "Geceyi bir arkadaşın evinde geçirdim. Ben..." Bir kez daha yutkundum. "Seni görmek istemediğimi söyledim."

"Fikrini değiştirmeni umuyordum." Sesindeki katıksız işkenceyi duymamak imkânsızdı. "Lanet olsun bebeğim. Seni özlüyorum. Sadece birkaç gün olduğunu biliyorum ama seni çok özledim."

Kalbim ikiye bölündü.

"İşleri batırdım, tamam mı? Bunu şimdi görüyorum. Sana öyle bir ültimatom vermemeliydim, oyunculuk kariyerinin hiçbir yere gitmeyeceğini de söylememeliydim. Kızgındım ve sana saldırdım ve sen bunu hak etmedin. Bu yaz Boston'daki açılış gecene geldiğimde aklım başımdan gitti. Ciddiyim. Öyle yeteneklisin ki. Tüm o saçmalıkları sana söylediğim için malın tekiyim. Söylediklerimde ciddi değildim."

Artık bana resmen yalvarıyordu ve kalbimin bir parçası daha koptu. "Sean..."

"Sen hayatımdaki en önemli insansın," diye araya girdi, sesi duygularıyla kalınlaştı. "Benim için dünyalara bedelsin ve seni uzaklaştırdığım için kendimi boğazlamak istiyorum. Lütfen bebeğim, bana bir şans daha ver."

"Sean..."

"Bunu düzeltebileceğimi *biliyorum*. Sadece bana bir şans daha verirsen..."

"Sean."

Durdu. "Bebeğim?" dedi emin olamayarak.

Boğazım inanılmaz şekilde gerildi, neredeyse sonraki sözleri söylememi önlemeye çalışıyordu ama suçluluğum beni diri diri yiyordu. Burada öylece oturup yalvarmasını dinleyemezdim, hele de ben bu şekilde hissediyorken. Tekrar yutkundum ve ses tellerimi ayak uydurmaya zorladım.

"Dün gece birisiyle yattım."

Bunu sağır edici bir sessizlik takip etti. Sanki sonsuza kadar

sürdü ve geçip giden her saniyeyle birlikte midem daha kötü çalkalandı.

"Beni duydun mu?" diye fısıldadım.

Boğuk bir ses geldi. "Evet... Seni duydum."

İkimiz de sessizliğe gömüldük. Acı ve suçluluk içime batmayı sürdürdü. İstemsizce Sean'la tanıştığım günü hatırladım. Birinci sınıf oryantasyonundaydık, o zamandan beri kestirdiği kabarık, kahverengi saçları, parıldayan ela gözleri ve gezegendeki en tatlı poposuyla, o güne kadar gördüğüm en tatlı çocuk olduğunu düşündüğümü hatırlıyordum. Lafını bilmeyen ucubenin teki olduğum için, sözü geçen poponun tatlılığından ona da bahsetmiştim ve yanakları, üzerindeki Red Sox tişörtünden daha kırmızı bir hal almıştı.

O akşam, yemekhanelerden birinde akşam yemeği yemiştik.

Bir hafta sonraysa, bir çift olmuştuk.

Ve şimdi, üç yıl sonra ayrılıyorduk ve ben başka biriyle seks yaptığımı itiraf ediyordum. Neyi bu kadar yanlış yapmıştık?

"Kiminle?"

Boğuk sorusu beni irkiltti. "N- ne?"

"Kiminle?" diye sordu düz bir sesle.

Göğsüm rahatsız bir hisle kasıldı. "Kim olduğu önemli değil. Onunla bir daha görüşmeyeceğim. Bu sadece..." Derin bir nefes aldım. "Aptalca bir hataydı. Fakat bilmen gerekir diye düşündüm."

Cevap vermedi.

"Sean?"

Hatta hırıltılı bir soluk sesi yankılandı. "Söylediğin için sağ ol," diye homurdandı.

Sonra kapattı.

Telefonu kulağımdan uzaklaştırmam biraz uzun sürdü. Elim, saçlarımın arasından geçerken kontrolsüzce titriyordu.

Tanrım. Bu çok... acımasızcaydı. Bir parçam ona neden söylediğimi merak ediyordu. Onu aldatmış değildim ya. Ona söylemek *zorunda* değildim. Aslında, eğer çenemi kapalı tutmuş olsaydım şu anda hissettiğinden emin olduğum acıyı hissetmi-

yor olabilirdi. Fakat Sean'a karşı her zaman dürüst olmuştum ve aptal, suçluluk hisseden bir parçam onun bilmesi gerektiğini düşünüyordu.

Ağzımdan acı dolu bir inilti kaçtı. Kalbim yine acıdı. Suçluluğum artık daha da kötüydü, midemdeki sımsıkı, parçalayan bir düğüm gibiydi.

Senaryoyu almak yerine iPod'umu aldım ve kulaklığımı taktım. Sonra battaniyeyi boğazıma kadar çekip Miley Cyrus'ın "Wrecking Ball" şarkısını açıp tekrar tuşuna bastım çünkü şu anda hissettiklerimi özetliyordu.

Yıkık dökük.

Dean

"Ayyy, şuna bir baksana G, uyurken nasıl da tatlı."

"Tıpkı bir melek gibi."

"Gerçekten sürtüğümsü bir melek."

"Bekle ya, melekler seks yapar mı ki? Ve eğer yapıyorlarsa, cennet orgazmları dünya orgazmlarından bir milyon kat daha mı iyi? Bahse varım öyledir."

"Herhalde yani. Gökkuşakları nereden geliyor sanıyorsun? Ne zaman bir gökkuşağı görsen, bil ki bir yerlerde bir melek boşalmıştır."

"Ah. Gayet mantıklı. Aynı şu ne zaman bir zil çalsa, bir melek kanatlarını hak etmiştir lafındaki gibi."

"Aynen onun gibi."

Tek gözümü açıp kapıya doğru çevirdim. "Sizi duyabiliyorum farkında mısınız?"

Kızgın sesim bugüne kadar duyduğum en manyakça sohbete bir nokta koydu. "Ah, güzel, kalktın," dedi Logan.

Gözlerimi ovalarken, "Herhalde kalktım," diye homurdandım. "Siz iki göt beyinli yatağımın dibinde durup meleklerin döllerini fışkırtmalarından bahsederken nasıl uyuyabilirdim?"

Garrett kıs kıs güldü. "Sanki bunu merak eden ilk kişi benim de."

"Güven bana, sensin. Ne zaman döndünüz?"

Logan devasa omuzlarından birini kapımın kenarına dayadı. "Bir saat kadar önce. Gracie'nin bu akşam yapımcılığını yapacağı bir program var da, erken dönmesi gerekti."

Başımı salladım. Logan'ın sevgilisi kampüsün radyo istasyonunda bir yapımcıydı. Bu da aklıma başka bir şeyi getirdi... Alayla, "Programa bağlanıp yine aşkını ilân etmeyi planlıyor musun?" diye sordum.

İç geçirdi. "Şunu unutmamaya asla izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Herhalde yani." Keşke birisi o kısmı kaydetmiş olsaydı diye dilediğim oluyordu, böylece birkaç alıntı çıkarıp onlarla işkence edebilirdim. Logan geçen hafta işleri batırıp da Grace'i neredeyse kaybedecek hale gelince, kızın yapımcılığını yaptığı, arayanların sorunlarına tavsiye verdikleri programı arayarak ve hayal edilebilecek en vıcık vıcık saçmalıkları söyleyerek kızı geri kazanmıştı. Bazen bu çocuk için endişeleniyordum.

Örtüleri kenara attım ve yatağımdan çırılçıplak bir halde çıktım. Ev arkadaşlarım kapıda dolanmaya devam ettiler.

Temiz boxer bulup üzerime geçirdim. "Yemin ediyorum, eğer son bir saati bir avuç sapık gibi uyumamı izleyerek geçirdiyseniz polisleri arayacağım."

"Koç aradı," dedi Garrett. "Bütün sabah seni aramaya çalıştığını ama açmadığını söyledi. Seni bir saat içinde arenada istiyor."

Tedbirli bir şekilde, "Niye?" diye sordum.

Garrett omzunu silkti. "Biliyorsam siksinler. Belki de bu hafta kafanın güzel olduğunu öğrenmiştir, öyleydin herhalde ve seni paylamak istiyordur."

"Nereden bilecek ki? Peşimize adam takmış değil ya."

"Dostum, Koç *Taht Oyunları*'ndaki Örümcek gibi. Kaynaklarının haddi hesabı yok."

Hadi be. Koç Jensen'ın, burnumu temiz tutmamla ilgili uzun soluklu nutuklarından birini çekmeyeceğimi umuyordum. Sezon açıkken içki içmeye ya da uyuşturucu kullanmaya iznimiz yoktu ama bu hiçbirimizi kafayı bulmaktan ya da arada sırada esrar tüttürmekten alıkoymuyordu. Yine de hiçbir idrar testinde başarısız olmamıştım ya da yaptığım partilerle takımımın adını lekelememiştim, o yüzden neden koç sürekli tepeme biniyordu bilmiyordum.

Pantolon avına çıkarken Garrett'a, "Hannah hâlâ burada mı?" diye sordum.

"Yok, eve gitti. Allie'yle kız kıza bir gün geçirecek."

Onlara sırtımın dönük olmasına memnundum çünkü Allie'nin adından bahsettiği anda, aletim ciddi ciddi yarı kalkık vaziyete geçti. Harika. Şimdi de *adından* mı tahrik oluyordum?

"O buradayken aptalca bir şey yapmadın, değil mi?" Garrett'ın ses tonu şüpheyle doluydu.

Onu iki defa becerdim. Yani... evet?

Dilimi ısırıp üzerime bir tişört geçirdim, peşinden de lacivert Briar kapüşonlumu giydim. "Harika bir centilmendim."

Logan alayla güldü. "Bak bu bir ilk."

"Çok taşakkürler. Ben centilmenlik sanatından nasibimi almışım."

"Öyle bir sanat dalı yok. Hatta öyle bir kelime bile yok." Logan gözlerini devirip odadan çıktı ama Garrett arkada kaldı.

Öyle uzun bir müddet yüzümü inceledi ki rahatsız olarak kıpırdandım. "Ne?" diye homurdandım.

"Bir şey yok," dedi ama yatak odamdan çıkarken yüzünde hâlâ şüphe izleri vardı.

Dişlerimi fırçalamak için banyoya girdiğimde, boynumdaki mor emme izinin hâlâ çok ama çok belirgin olduğunu fark ettim. Garrett görmüş müydü?

Görse ne olacaktı ki? Bu hafta sonu herhangi biri boynumu emmiş olabilirdi. Allie olduğundan şüphelenmesi için hiçbir sebep yoktu.

Lanet olası Allie. Onu yine istediğimi söylemiştim ve telefonu suratıma kapatmıştı. Bu başıma sıkça gelen bir şey değildi, hatta asla olmazdı. Ben Dean Di Laurentis'tim, Tanrı aşkına. Parmaklarımı şıklatsam karşımda bir düzine hatun belirir, aletime binmek için yalvarırdı. Kampüsün kahve dükkânına gittiğim son seferde, seksi barista bana beleş kahve vermişti ve sonra depoda bana sakso yapmayı teklif etmişti.

Allie'nin sorunu neydi o zaman? Dün gece, onun elde edilmesi zoru oynayıp oynamadığını merak ederek epey vakit geçirmiştim. Yani, seksten zevk almamış falan değildi. Aletimi bu kadar övgüye boğan birisiyle hiç birlikte olmamıştım.

"Aman Tanrım, aletinle evlenmek istiyorum!"

"Gelmiş geçmiş-en-iyi-sik."

"Dean, geliyorum..."

Zihnimde yankılanan boğuk çığlıkları beni sapkın, sertleştiren bir döngüye soktu ve ağzımdan bir inilti kaçarken tek elimle havlu askısına tutundum. Ağzımdaki diş fırçası lavaboya düştü. Aletim pantolonumda resmen çadır kurdu ve lavaboya dayandı, bir şeyle, herhangi bir şeyle temas kurmak istiyordu.

Otuz bir çektiğim için koçla buluşmaya geç kalsam kızar mıydı diye merak ettim.

Büyük ihtimalle kızardı.

Yarım saat sonra öğrenci kimlik kartımı hokey tesisinin girişinden geçirdim, buraya gelirken aldığım kahvemi yudumladım. Geniş koridor boştu ve binanın arka taraflarına doğru giderken spor ayakkabılarım parlak zeminde gıcırdıyordu. Sıra sıra sınıfları ve küçük sinema salonunu geçtim, mutfağın ve ağırlık odalarının yanından geçtikten sonra kocaman ekipman alanında ilerledim.

Tesisimiz sanat eseriydi. Chad Jensen'ın kıçını yayabileceği yarım düzine, kocaman ve rahat bir ofisi vardı ama niyeyse seçtiği bu kendi halinde ofis çamaşırhanenin yanına sıkıştırılmıştı.

Kapıyı tıklattım ve koçun, "İçeri gir," homurtusu geldiğinde açtım. İçeri elini kolunu sallayarak, kapıyı çalmadan giren son oyuncunun yediği azarı ta duşlardan duymuştuk. Koçun ofisini mastürbasyon yapmak için kullandığını ve o yüzden de mahremiyet konusunda bu kadar ısrarcı olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Logan'ın teorisiyse, koçun gizli bir ofis ailesi olduğunu ve sadece gecenin belirli saatlerinde dışarı çıkmaya izinli oldukları yönündeydi.

Logan malın tekiydi.

"Hey Koç. Beni görmek istemişsin..." Yalnız olmadığımızı fark edince duruverdim.

Sık sık tedbirsiz yakalanmazdım. Ben her şeyi akışına bırakan tarzda biriydim, yani beni şoka sokmak ya da şaşırtmak çok zordu.

Şimdiyse, akışına kapıldığım tek şey, damarlarımdan akan ve kemiklerime işleyen endişe dalgasıydı.

Frank O'Shea, misafir koltuğundan kalktı ve soğuk bakışını üzerimde gezdirdi. Lisedeki son yılımdan beri onu görmemiştim ama tamamen aynı görünüyordu. Siyah, kısacık kesilmiş saçları, yapılı vücudu, haşin dudakları.

"Di Laurentis," dedi sert bir baş selamıyla.

Aynı şekilde karşılık verdim. "Koç O'Shea."

Jensen bakışlarını aramızda gezdirdikten sonra doğrudan konuya girdi. "Dean, Frank yeni savunma koordinatörümüz olarak aramıza katıldı. Greenwich Lisesi'ndeki geçmişinle ilgili bana bilgi verdi." Koç duraksadı. "Yarınki antrenmandan önce sorunlarınızı çözmenizin daha iyi olacağına karar verdim."

O'Shea'nın "geçmişimizle" ilgili ne söylediğini tahmin edebiliyordum. Her ne anlattıysa doğru ve benim lehime olmadığından emindim çünkü O'Shea'nın versiyonu çarpıktı ki, *National*

Enquierer'ın hikâyeleri, yanında iyi araştırılmış akademik belgeler gibi kalırdı.

Koç Jensen kapıdan çıktı. "Sizi yalnız bırakayım."

Lanet olsun, bizi yalnız mı bırakıyordu? O'Shea'nın bir şey denemesi ihtimaline karşı bir tanığın olması iyi olurdu doğrusu. Sonuçta, kendi oyuncularından birini lisenin boş park alanında pataklayan bu adamdı. O zamanlar on sekizimdeydim. Onu kimseye şikâyet etmemiştim çünkü neden yaptığını anlıyordum ama bu olanları unuttuğum anlamına gelmiyordu. Ya da bunun için onu bağışlamamıştım.

Kapı koçun arkasından kapanana kadar konuşmadı. "Pekâlâ. Burada bir sorunumuz var mı?"

Çenemi öne çıkardım. "Siz söyleyin." Kendimi eklemeye zorladım, "*Efendim.*"

Kara gözleri parladı. "Bakıyorum da sana koçluk yaptığım zamandaki gibi dili uzun ukalanın tekisin."

"Bütün saygımla söylüyorum efendim, daha beş saniyedir bu ofisteyim. Öyle bir yargıda bulunabileceğinizi düşünmüyorum." Ses tonum kibardı ama içten içe köpürüyordum. Bu adamdan tiksiniyordum, aslında bu biraz ironikti çünkü eskiden ona tapardım.

"Benden yana bir sorun yok," dedi sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "Geçmiş, geçmişte kaldı. Eğer bu daha verimli bir antrenman ortamı oluşturacaksa, her şeye sünger çekmeye hazırım."

Aman ne cömertti.

"Karşılığında senden istediğim tek şey saygı ve buz üstündeyken beni dinlemen. İtaatsizliğe tahammül etmem." Dudaklarının kenarlarında çizgiler belirdi. "Ayrıca saçmalıklara göz yummam. Jensen senin parti çocuğu olarak bir şöhretin olduğunu söyledi. Beni şaşırtmadı aslında..." hoş olmayan bir ses çıkardı, "...ama eğer takımdaki yerini korumak istiyorsan, kendini bilerek davranmanı bekliyorum. İçki yok, uyuşturucu yok, kavga dövüş yok. Anlaşıldı mı?"

Onaylayarak başımı salladım.

"Eski meselelerimize gelince, dile getirilmeyecekler." O'Shea bana soğuk bir bakış daha attı. "Ne bizim aramızda ne de takım arkadaşlarınla senin aranda. Geçmiş, geçmişte kaldı," diye tekrarladı.

Ellerimi ceplerime soktum. "Artık gidebilir miyim?"

"Henüz değil." Masaya doğru gidip ince bir dosyayı kaldırdı. Ya hayal ediyordum ya da gözlerinde kendini beğenmiş bir parıltı vardı. "İki şey daha var. Koç Jensen bu konuda tamamen hemfikir."

Midemde rahatsız bir his uyandı.

"Birincisi, seni Brodowski'nin yanına, ikinci hatta çekiyoruz..."

"Ne?" diye bağırdım.

O'Shea tek elini kaldırdı. "Bitirmeme izin ver."

Artan öfkemi kontrol etmek için mücadele ederken ağzımı kapalı tuttum. Artık köpürmüyordum. Fokur fokur kaynıyordum.

Ondan yana sorun yokmuş, yersen. Ben her zaman birinci hatta Logan'la birlikte oynardım. Takımdaki en iyi iki savunma oyuncusu bizdik. Dinamik bir ikiliydik, lanet olsun. Brodowski çok fazla çalışması gereken bir çaylaktı, öyle ki, hâlâ takımda olmasına bile şaşırıyordum.

Eski koçum bana, "Jensen bu savunmayla çalışma ve uygun gördüğüm kararları verme konusunda bana güveniyor," diye bağırdı. "İkinci hat zayıf. Kelvin ve Brodowski uyum sağlamıyor ve ikisi de senin ve John Logan'ın kabiliyetindeki oyuncularla eşleşmenin yararını görecektir."

"Koç size sezon öncesi bunu zaten denediğimizden bahsetti mi?" Kendime engel olamadan, kaşlarını çatmasına sebep olacak şekilde alayla konuştum. "St. Anthony maçında Kelvin'le eşleştim. Felaketti."

Aynı tonda alaycılıkla, "Ama bu defa Kelvin'le olmayacaksın, değil mi?" diye cevap verdi. "Seni Brodowski'yle eşleştiriyorum.

Ve bu da son kararım. Takım için iyi olanı yapıyorum."

Saçmalık. Beni cezalandırmak için yapıyordu ve bunu ikimiz de biliyorduk.

"İkincisi ne?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Affedersin?"

"İki şey olduğunu söylediniz." Sesimi sakin tutmak için savaş verdim. "Hatları yeniden düzenliyorsunuz, bu ilkiydi. İkincisi ne?"

Yine saygısızlık edip etmediğime karar vermeye çalışıyormuş gibi başını yana eğdi. Herif şu anda yumruğumu çenesine nasıl da geçirmek istediğimi bilmiyordu bile. Yapmamak için bütün irademi kullanıyordum.

O'Shea dosyayı açıp içinden tek bir kâğıt parçası çıkardı. Bana uzatırken o kendinden memnun parıltı geri döndü.

Kâğıdı inceledim. Bir çeşit antrenman ve maç takviminin fotokopisiydi ama bizim takımın değildi. "Bu ne?" diye homurdandım.

"Bu haftadan itibaren, Hastings Kasırgaları'nı çalıştırmak için cömert bir şekilde gönüllü çalışacaksın..."

"Neyi?"

"Hastings Kasırgaları. Hastings Ortaokulu'nun hokey takımı. Ortaokul ligi, yedi ve sekizinci sınıflar. Briar'ın sosyal yardım programı var, öğrenci sporcularımızın yerel spor takımlarına gönüllü koçluk ya da yardımcı koçluk yapmalarını içeriyor. Kasırgalar'la Briar'ın kadın takımının sol kanat oyuncusu çalışıyordu. Fakat o hastalanınca, yerine başka birini almamız gerekti. Jensen'le ikimiz onun yerini almak için senin harika bir aday olduğunu düşündük."

Korkumu maskelemeye çalıştım. Başarılı olduğumu sanmıyordum çünkü O'Shea artık bana açık açık sırıtıyordu.

"Haftada iki öğleden sonra antrenman var ve maç günü cuma saat altıda. Ben bir adım önden gidip ders programına göz attım ve Kasırgalar'ın takvimiyle çakışmıyor. Yani her şeyimiz hazır." Başını eğdi. "Tabii senin bir itirazın yoksa..."

Hassiktir, tabii vardı. Haftada üç günü bir avuç ortaokullu çocuğa koçluk yaparak geçirmek istemiyordum. Bu son yılımdı Tanrı aşkına. Derslerimin ağırlığı devasaydı. Zaten haftada altı gün kendi takımımla antrenman yapıp kendi maçlarıma çıkıyordum, yani bu dinlenmek için pek zaman bırakmıyordu.

Ama eğer buna karşı çıkarsam, O'Shea'nın hayatımı cehenneme çevireceğinden hiç şüphem yoktu. Tıpkı lisedeyken yaptığı gibi.

"Yoo, kulağa eğlenceli geliyor." Kelimeleri zorla ağzımdan çıkardım ve ona ortaparmağımı göstermemek için direndim.

Onaylayarak başını salladı. "Bak sen şu işe. Belki de değişmişsindir. Tanıdığım Dean Di Laurentis sadece tek bir kişiyi önemserdi; kendisini."

Darbe, gerekenden daha fazla acıttı. Tamam, zaman zaman bencil piçin teki olabilirdim ama o zamanlar hiçbir hata yapmamıştım. Miranda'yla ikimiz aynı şeyi düşünmüştük... ta ki aniden farklı şeyleri düşünmeye başlayana kadar.

Fakat sanırım hatalı olanın kim olduğu önemli değildi, değil mi? Çünkü Frank O'Shea'nın, kızıyla aramızda geçenleri asla bağışlamayacağı oldukça açıktı.

6

Dean

Arenadan çıkar çıkmaz yaptığım ilk şey, ağabeyimi aramak oldu. Pazar günü olduğu için önce cep telefonunu denedim, gerçi ofiste de olabilirdi. Nick şirkette uzun saatler geçirirdi, hafta sonları da dahil. Sanırım hukuka olan sadakatiyle babamızı etkilemeye çalışıyordu ve dürüst olmak gerekirse, bence işe yarıyordu.

Ancak kulağıma süzülen neşeli ses Nick'e ait değildi.

"Dicky! Yaşasın! Seninle asırlardır konuşmadık!"

Benim için kullandığı takma ad çocukken asla irkilmeme sebep olmazdı ama artık yetişkin olduğumuz için, küçük düşürücüydü. Kız kardeşim *Dean* demeyi öğrendiğinde bizimkilerin onu Dicky demekten vazgeçireceğini düşünmüştüm. Fakat diğer yandan, Summer'a bir şey emretmek tam tersini yaptırmaya eşdeğerdi. Kız kardeşim inatçı veledin tekiydi.

Şüpheyle, "Neden Nick'in cep telefonunu sen açıyorsun?" diye sordum.

"Çünkü adını gördüm ve seninle önce ben konuşmak istedim. Artık beni hiç aramıyorsun."

Şu an somurttuğunu gözümde canlandırabiliyordum ve bu, yüzüme bir gülümsemenin yayılmasını sağladı. "Sen de beni hiç aramıyorsun," dedim.

Summer birkaç saniyeliğine sessizleşti. Sonra muazzam bir soluk verdi. "Haklısın. Aramıyorum. Korkunç bir kardeşim."

"Yok ya, herhalde sen de benim kadar meşgulsündür." Antrenman merkezinin parke taşlı yolundan park alanına doğru ilerledim.

"Oldukça meşguldüm," dedi.

Geriden gürültülü, alaylı bir ses geldi. "O neydi?" diye sordum.

"Hiç. Sadece Nicky götlük yapıyor. Bütün hafta sonu beni delirtti. Hep bu kadar kasıntı mıydı yoksa *avukat* olunca mı böyle oldu?"

Sanki "avukat" kelimesini kötü bir şeymiş gibi söylemişti. Gerçi bu Summer'dı, muhtemelen onun için kötü bir kelimeydi. Kız kardeşim daha on ikisindeyken hukukun "berbat derecede sıkıcı" olduğunu ilân etmişti ve bundan sekiz yıl sonra da neredeyse aynı kalmıştı. Sadece bizimkileri memnun etmek için Sarmaşık Birliği okullarından birine katılmayı kabul etmişti ama son konuştuğumuzda, mezun olduktan sonra iç mimarlığa gitmek istediğini söylemişti bana.

"Seninle kıyaslanınca her şey kasıntı," dedim kardeşime. "Tabii bu yaptığın bütün delice şeyleri onaylıyorum demek olmuyor." Summer benden iki yaş küçüktü ama konu hayatı yaşamaya, her günün kıymetini bilmeye ya da o tür saçmalıklara gelince bana kök söktürürdü. Bizimkilerin onu henüz evlatlıktan reddetmemiş olmasına şaşıyordum.

Aniden aklıma bir şey geldi. "Sen neden Manhattan'dasın? Okulda olman gerekmiyor mu?"

"Ağabeyimi ziyaret etmek istedim belki."

Ses tonu fazlasıyla masumdu. "Saçmalık."

"Doğruyu söylüyorum," diye karşı çıktı. "Nicky'yi görmek istedim. Ve *seni de* görmek istiyorum, o yüzden yakın zamanda kapında bitersem fazla şaşırma." Duraksadı. "Aslında, kaydımı Briar'a aldırmayı düşünüyorum."

İçimde bir alarm patlak verdi. "Niye? Brown'da mutlusun sanıyordum."

"Öyleyim. Ama... ah... evet." Summer yine iç geçirdi. "Uzaklaştırma aldım."

Attığım adımın ortasında durdum. "Ne yaptın?" diye sordum.

"Bir şey yaptığımı düşünmene sebep olan ne?" Hattan burnunu çekiyormuş gibi bir ses geldi.

"Bayan Masumiyet oyununu annemle babama sakla." Kıs kıs güldüm. "Hoş, artık onların üstünde de işe yaramıyor ya, neyse. Şimdi bana neler olduğunu anlat."

"Kız birliği evinde bir olay oldu diyelim. İşin içinde togalar da vardı."

Kahkahamı bastırdım. "Daha net olabilir misin?"

"Hayır."

Bıkkınlıkla inledim. "Summer..."

"Görüştüğümüzde her şeyi anlatacağım," diye şakıdı. "Şimdi Nicky seninle konuşmak istiyor."

"Summer..."

Çoktan gitmişti bile. Bir saniye sonra hattan ağabeyimin derin sesi geldi. "Selam," dedi.

"Yine ne yaptı?" diye sordum ona.

Nicky içten bir kahkaha attı. "Ah hayır, bunu senin için mahvetmeyeceğim. Tek söyleyeceğim şey şu, klasik Summer."

Siktir ya. Artık öğrenmek istediğimden bile emin değildim. "Annemle babam biliyor mu?"

"Evvet. Çok mutlu oldukları söylenemez ama okuldan atılmış falan değil. Sadece iki aylık uzaklaştırma ve yirmi saatlik kamu hizmeti görevi."

Son kısmı aklımı Summer'ın sıkıntılarından uzaklaştırdı. "Kamu hizmetinden bahsetmişken..." Ona O'Shea'nın Briar'daki yeni görevini çabucak anlattım.

Bitirdiğimde, "Siktir," dedi. "Miranda'dan bahsetti mi?"

"Hayır ama olanlar için hâlâ beni suçladığı açık." Yakıcı bir his boğazımı tıkadı. "Bir parçam kızın peşinden gidip aklını başına getirmek için konuşmak istedi, belki de ondan babasıyla konuşmasını falan isteyebilirim diye düşündüm."

Nick, "Geçmişte bunu yapmaya zahmet etmedi," diye belirtti. "Şimdi neden yapacağını düşünüyorsun ki?"

Güzel bir noktaya parmak basmıştı. "Biliyorum ama..." Arabama vardım ve kapıyı açmak için parmağımı bastırdım. O'Shea'nın ansızın hayatımda belirmesi yüzünden hâlâ gergindim ve buradan defolup gitmek istiyordum. "Neyse," dedim kara kara. "Sanırım Miranda'nın bana yardım etmek isteyeceğini düşünmek benim aptallığımdı. Ben onun kalbini kıran canavarım, unuttun mu?"

"Tavsiyemi ister misin? Başını önüne eğip kendi işine bak. Antrenmanlara git, O'Shea'nın dediklerini yap ve herhangi bir saçmalık başlatma. Sen daha fark etmeden bahar gelecek ve sonra mezun olacaksın. O piç kurusunu bir daha hiç görmek zorunda kalmayacaksın."

"Haklısın," diye onayladım. "Stres yapmaya değmez. Kısa zamanda buradan çıkmış olacağım, değil mi?"

"Aynen. Fakat başına bela falan olursa bana hemen haber ver, tamam mı? Ona dava açmak için iyi bir sebep bulmaya çalışırım."

Kıs kıs güldüm. "Medeni hukuk senin alanın değil."

"Senin için, küçük kardeşim, bir istisna yaparım."

Telefonu kapattığımızda çok daha iyi bir ruh halindeydim. Arkadaşlarım benimle Connecticut'tan zengin veledin biri diye dalga geçmeyi seviyordu. Herhalde annemle babamın züppe ve kardeşlerimin de şımarık olduğunu sanıyorlardı ama işin aslı, ailem on numaraydı.

Annem de babam da çok güçlü avukatlardı ama ikisi de tanışabileceğiniz en olgun insanlardı. Beni yanlış anlamayın, kardeşlerimin de benim de büyürken bazı avantajlarımız olmuştu elbette. Bir dadımız ve kâhyamız vardı. Özel okullara gitmiştik ve haftalık harçlıklarımız dolgundu. Fakat tek kuruş almak için görevlerimizi yerine getirmemiz ve bütün ödevlerimizi bitirmemiz gerekiyordu. Eğer notlarımız düşerse ânında cezalandırılırdık. Ayrıca, eğer "bir sürü paramız var, bana istediğimi alacaksınız" triplerine girmeye çalışırsak, ânında cezasını çekerdik.

Babamdan para talep ettiğim ilk ve son seferde, babam bütün üniversite paramı ihtiyaç sahibi çocuklar için bir hayır kurumuna bağışlamıştı. Sonra da bütün o parayı yeniden kazanmam için beni kendi şirketinde çalıştırmıştı.

On beş dakika sonra oturma odasına girdiğimde Garrett, "Koç ne istiyormuş?" diye sordu.

"Beni yeni savunma koordinatörüyle tanıştırmak için çağırmış." Kendimi tekli koltuğa attım ve düz ekran televizyona göz attım. G ve Logan, *Ice Pro* oyununda kapışıyorlardı ve skora bakılırsa, Logan'ın götü eline veriliyor gibi görünüyordu.

"Yeni savunma koordinatörümüz mü var?" Logan oyunu ânında durdurdu. "Peki sen neden özel olarak tanıştırıldın?"

Sözlerimi dikkatlice seçtim. "Adı Frank O'Shea. Lisedeyken koçumdu, o yüzden Jensen, O'Shea kendini takıma resmi olarak tanıtmadan önce arayı kapatmak isteriz diye düşünmüş."

Logan'ın alnı kırıştı. "Tamam. Fakat neden şimdi geliyor? Sezon çoktan başladı. İlk maçımıza çıkmışken yeni bir savunma hocasının getirilmesi garip geldi."

Garrett, "Ve kaybettiğimiz maç," diye homurdandı.

"Yine de sadece bir maç yaptık," diye ısrar etti Logan. "İşleri tersine çevirecek yeni bir koça ihtiyaç duyacak kadar kötü durumda değiliz ya. Koç açısından panik içinde alınmış bir karar gibi geliyor." Kaşlarını çatıp yine bana döndü. "Nasıl biri peki? İyi adam mı?"

Şeytanın ta kendisi. "Uygun biri," diye yalan söyledim, sonra da konuyu değiştirdim. "Tuck nerede?"

"Emin değilim. Dün gece eve geldiğini sanmıyorum." Logan oyunu tekrar başlattı ve dikkatini yeniden ekrana çevirdi.

Kaşlarımı çattım. Tucker geçen cuma gecesini de evde geçirmemişti. Yeni birisiyle görüşüp görüşmediğini merak ettim çünkü genellikle peş peşe iki gece dışarıda olmazdı.

Ev arkadaşlarımın dikkati oyunda olduğundan, üst kata çıktım ve kendimi geri kaldığım ders notlarıyla arayı kapamaya zorladım. Günün geri kalanını okuyarak ve kestirerek geçir-

dim, sadece Garrett ve Logan'ın akşam için söylediği pizzadan birkaç dilim yürütmek için alt kata indim. Neden kendimi bu kadar asosyal hissettiğimi bilmiyordum. Belki de O'Shea'nın Briar'a gelmesinden dolayı hâlâ bozuktum. Ya da belki de bugün kestirmek için gözlerimi her kapattığımda, Allie'nin seksi dudaklarının aletimi sardığını hayal ettiğim içindi. Pürüzsüz, altuni kıvrımlarının bana dayanmasını. Memelerinin avuçlarımı doldurmasını.

Neden bu kızı aklımdan çıkaramıyordum? Evet, seks efsaneviydi. Evet, onu çekici buluyordum. Fakat efsanevi seks ve çekici kızlar hayatımda her daim var sayılırdı.

Unut artık şunu, diye emrettim aletime ve yine de Allie'yi düşününce sertleşti.

Yanıt verircesine seğirdi. Benimle alay ediyordu.

"Kahrolası," diye hırladım. Sonra yatakta telefonumu aradım ve dün gece aradığım numarayı aradım.

Allie dört çalışın ardından açtı, temkinli sesi kulağıma doldu. "Selam. Naber?"

Hırıltılı bir soluk bıraktım. "Seni yine becermek istiyorum."

"Artık böyle mi olacak? Her gece beni arayıp bunu mu söyleyeceksin?"

"Belki?" Siktir. Aksiydim, azgındım ve en az onun kadar kafam karışıktı. "Evet de bebek yüzlü. Sadece evet de ve beni şu sefaletimden kurtar."

"Sana söyledim, sadece tek seferlik bir şeydi. Ben öylesine sekslere gelemem. Eğlendik evet ama... Siktir, gitmem lazım. Peşinden ayrılmayan hayranlarından birini ara, eminim onlar icabına bakacaktır, olur mu?"

İki gün içinde ikinci defa, telefonu suratıma kapattı.

Allie

"Kimdi o?"

Hannah'nın sesini duyunca neredeyse yerden iki metre havaya fırladım. Koridordan ayak seslerinin geldiğini duyunca telefonu kapamıştım ama kapıda bu kadar hızlı belirmesini beklemiyordum.

"Ah, kimse." Ne akıllıca bir yanıt.

Koyu renk kaşlarından tekini havaya kaldırdı. "Kimse mi?"

"Telemarket," diyerek düzelttim. "O da hiç kimseyle aynı şey."

Yatağıma doğru yönelirken kızgınlıkla homurdandı. "Cep telefonlarımızın numarasını nasıl alıyorlar ki? Telefon hattımı alırken, numaramı üçüncü şahıslara asla ama asla vermeyeceklerini söyleyen bir kısım vardı. Buna saçmalık derim. Neden mi? Havaalanlarından, kıyafet dükkânlarından ve bana müthiş ürünleri olduğunu, büyük bir ödül kazandığımı söyleyen şirketler her gün beni arayıp duruyor. Aman Tanrım, en kötüsü de ne biliyor musun? Otomatik sis düdüğüyle aramaya başlayan şu aptal yolcu gemisi tanıtımı! *Korkunç.*"

Hannah'nın daldan dala atlamaları birkaç dakika daha sürdü ve buna minnettardım çünkü ona yalan söylediğimi anlamayacak kadar kendinden geçmişti. Ve kendini öyle kaptırmıştı ki, telefonuma gelen mesajı kontrol ettiğimi fark etmedi bile.

Dean: **Cidden, suratıma kapatmayı kesmen lazım.**

Cevap yazdım, **Senin de bana teklifte bulunmayı cidden kesmen lazım. Yatakta harikayım biliyorum ama unut artık şunu.**

O: **Yapamıyorum. Güven bana, denedim.**

Ben: **Daha çok dene.**

O: **Hadi ama bebek yüzlü. Sadece 1 defa daha. Ne kadar iyi olacağını düşünsene...**

Herhalde iyi olacaktı. Adam seks şampiyonuydu ama bu, gelişigüzel seks konusunda rahat olmadığım gerçeğini değiştirmiyordu.

Ben: **Git başımdan. Hannah'yla replik çalışıyorum.**

O: İşin bitince bana mesaj at, yurduna gizlice girerim. Wellsy orada olduğumu fark etmez bile.

Bacaklarımın arasında yoğun bir sancı hissedince şaşırdım. Dean'in içeri gizlice girmesini ve Hannah bihaber bir halde yan odada uyurken onun beni becerdiğini düşünmek hiç beklemediğim bir tahrik etkisi yarattı.

Beklenmedik tepkimi görmezden gelip cevap yazdım: **İyi geceler Dean.**

Sonra Hannah'ya döndüm. "Telemarketlere bok atmayı bitirdik mi? Çünkü bu senaryo kendi kendine okunmayacak bebek."

"Üzgünüm. Mani olamadım. *Telemarket* kelimesini duyduğum anda küplere biniyorum." Yatağımın ortasında bağdaş kurarak oturdu ve ona attığım senaryoyu yakaladı.

Ben ayakta kaldım. Açılış sahnesinde karakterimin volta atması gerekiyordu, ileri geri yürümek nefes kontrolümü etkileyeceği için konuşmayı nasıl yapacağımı hissetmek istedim.

Hannah parmağını giriş kısmında gezdirdi. "Tamam. Ben kimim? Jeannette mi, Caroline mı?"

"Caroline. Tanımlayıcı özellikleri, dar görüşlü ve duyarsız olması."

En yakın arkadaşım kocaman sırıttı. "Yani sürtüğü ben mi oynuyorum? Güzel."

Dürüst olmam gerekirse, sürtüğü oynamayı dilerdim. Benim karakterim kocasını Afganistan'da kaybeden genç bir duldu, duygusal olarak tüketen bir roldü. Sean'la ayrılığımız sayesinde, duygusal birikimim tehlikeli biçimde tükenmek üzereydi ve role giremeyip hakkını veremeyeceğim diye korkuyordum.

Korkum yersiz değildi. Beş sayfayı geçtiğimizde tükenmiştim bile, o yüzden küçük bir ara istedim.

Hannah sonraki birkaç sahneye bakınırken, "Vay canına,"

dedi. "Bu oyun çok yoğun. İzleyicilerin hepsi durmadan ağlayacak."

Yanına yığıldım ve sırtımın üzerinde esnedim. "Durmadan zırlayacak olan *benim*." Cidden, karakterim resmen her sahnede ağlıyordu.

Hannah kendisini dirseklerinin üzerine bıraktı ve aramızda rahatlatıcı bir sessizlik oldu. Bu hoşuma gitti çünkü bunu yaşayabileceğim çok insan yoktu. Hatta yakın arkadaşlarım olarak değerlendirdiğim Megan ve Stella'yla bile, birimiz mutlaka sessizliği doldurmaya çalışırdık. Birisinin yanına oturup da konuşma baskısı hissetmemek için herhalde belli düzeyde bir güven gerekiyordu.

Bir keresinde babam, insanın sessizliğe nasıl karşılık verdiğine bakarak onlar hakkında birçok şeyi çözebilirsin, demişti. Hep bir tarafından atarak konuştuğunu düşünürdüm çünkü her zaman kulağa bilgili gelecekmiş gibi vecizeler söyler ve içlerinin bilgelik taşıdığını iddia ederdi. Çoğunu benimle kafa bulmak için söylediğini biliyordum.

Ama şimdi, sözlerindeki gerçeklik payını görüyordum. Diğer arkadaşlarımla paylaştığım sessizlikleri düşündüğümde, gerçekten inanılmayacak kadar belli olduğunu görüyordum.

Meg sessizliği şakalarıyla bozardı, uyuşukluğu kahkahalarla doldurmak için elinden geleni yapardı. Onu tanıdığım süre zarfında, işler onun için ne zaman ciddileşecek olsa şakaya başvururdu.

Stella sessizlikleri size hayatınız hakkında sorular sorarak doldururdu. *Onu* tanıdığım süre zarfında, elinden geliyorsa kendi hakkında konuşmaktan kaçınırdı. Sanırım bu yüzden Justin Kohl'la çıkmaya başlaması beni bu kadar şaşırtmıştı, Hannah'nın Garrett'la çıkmadan önce yanık olduğu futbolcuydu. Stella birden fazla defa yakınlıktan korktuğunu açıkça itiraf etmişti.

Justin'i düşününce Hannah'ya döndüm. "Hey, Garrett Justin'in sorunu ne hiç söyledi mi?"

Kaşları çatıldı. "Bu da nereden çıktı?"

Sırıttım. "Üzgünüm. Stella'yı düşünüyordum ve bana Garrett'ın Justin'in kötü niyetli hareketleri olduğunu düşündüğünü hatırlattı. Justin'in aşağılığın teki olduğu konusunda ısrar etmiyor muydu?"

"Aynen öyle." Kahkaha atarken kalkıp oturdu. "Aslında o zamanlar konuşmuştuk. Onu, farkında olmadan Justin'i kıskanmakla suçladım."

"Hah. Bahse varım buna *bayılmıştır*."

"Mantıklı gelen tek şey o gerçi. Justin tanıştığım en iyi erkeklerden biriydi ama Garrett onu yanlış değerlendirdiğimi söyleyip duruyor."

"Pekâlâ, ne olursa olsun, Justin'in iyi bir adam çıkmasına memnunum. Stella mutlu olmayı hak ediyor." Sesimdeki özlem dolu tonu duydum ve Hannah'nın fark etmemiş olmasını umdum.

Duymuştu. "Sen de mutlu olmayı hak ediyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum." Boğazıma yerleşen yumruyu yuttum.

Yeşil gözlerinde tereddütlü bir ışık yandı. "Allie... Sean'dan ayrıldığın için pişman mısın?"

Yumru gittikçe büyüdü. Nefes almayı zorlaştırdı, özellikle de kiminle yattığımı sorarken Sean'ın sesindeki ıztırabı hatırladığımda.

"Hayır," dedim en sonunda. "Doğru karar olduğunu biliyorum. Geleceğimizle ilgili tamamen farklı şeyler istiyorduk ve birimiz diğerini üzmeden anlaşmaya varabileceğimiz bir şey değildi."

Hannah dalgın göründü. "Yeniden çıkmaya başlamaya hazır olduğunu düşünüyor musun?"

Titrek bir soluk verdim. "Hayır, hazır olmaya yakın bile değilim." Ama Tanrım, isteyeceğim şey dikkatimi dağıtacak herhangi bir şey olurdu. Üzgün olmaktan yorulmuştum. Sean'ın nasıl olduğunu merak etmekten ve onu arama dürtümle savaşmaktan yorulmuştum. Yeniden bir araya gelmek istemiyor olabilirdim ama değer verdiğim birini incittiğimi bilmekten nefret ediyor-

dum. Herkesi mutlu etmeyi istemek gibi korkunç bir alışkanlığım vardı, kendi mutluluğumu feda etmek anlamına gelse bile. Babam bunun hayran olunacak bir özellik olduğunu söylerdi ama bazen biraz daha bencil olmayı dilerdim.

Sanırım cuma gecesi yeterince bencildim. Dean'le yaptığım tek gecelik seks en temel dürtülerimi tatmin etmekle ilgiliydi. Sonrasında suçlu ve utanmış hissetsem bile, fena halde tatmin edici olduğunu inkâr edemezdim.

Siktir. Belki de Dean haklıydı. Belki yine *takılmalıydık.*

"Belki gönül eğlendiririm," dedim yüksek sesle, kulağa nasıl geldiğini tartıyordum.

Hannah'nın yanıtı hızlı ve azarlar gibiydi. "Onu denedin, unuttun mu? İlk birkaç ayrılığınızdan sonra. Nefret etmiştin."

Doğru. Nefret etmiştim. "Ama aslında kimseyle yatmadım," diye belirttim. "Tek yaptığım birkaç boktan randevuya çıkmak ve birkaç gerzekle öpüşmekti. Belki de hatam buydu, onlarla çıkmış olmam. Belki de bu defa ateşli bir herif bulup birkaç haftalığına aklını başından alana kadar becermeliyim. Sadece seks, beklentiler olmadan."

Alayla güldü. "O konuda iyi şanslar. Aklında ilişki çanları duymadan birisiyle öpüşmeye bile girişemeyeceğini ikimiz de biliyoruz."

O da doğru.

Ve neden bu konuda kafa yoruyordum ki? Eğer Hannah kısa süreliğine takılacağımı söyleyince böyle tepki veriyorsa, o kısa süreli takılmanın *Dean* ile olmasını düşündüğümü söylesem ne diyeceğini tahmin bile edemiyordum. Herifin çapkınlığı sınır tanımazdı. İlişki adamı olmaması sorun değildi ama onun kısa süreli bir şeyi sürdürebileceğinden bile şüpheliydim. Onun sadece benim kullanımıma açık olacağını düşünemiyordum bile, aksi tartışmaya açık değildi çünkü başka insanlarla yatan biriyle yatmamın hiçbir olur yanı yoktu.

Evet... Bu Dean fikrini daha baştan engellemem gerekiyordu. Benimle tekrar yatmak için neden bu kadar hevesli olduğunu

bilmiyordum ama eninde sonunda unutacağına güvenim tamdı. Dikkat aralığı bir sineğinki ve ilgiye düşkünlüğü de bir yavru köpeğinki kadardı, cinsel teslimiyetini ödülü kim tutuyorsa ona sunuyordu. Bu arada ödül derken, vajinalardan bahsediyordum.

Aklımı başıma getirirken, konuyu değiştirdim. "Hey, Şükran Günü'nde ne yapıyorsun?"

"Garrett'la birlikte teyzemle amcamın Philly'deki yerine gideceğiz. Annemle babam da gelecek ve orada buluşacağız."

"Güzelmiş. Eğlenceli olacak gibi."

"Sen Brooklyn'de olacaksın, değil mi?"

Onayladım. Her tatili babamla birlikte Brooklyn'de geçirirdim. Onu görmeyi hep sabırsızlıkla beklerdim ama bu yıl biraz endişeliydim çünkü son konuştuğumuzda, Şükran Günü yemeğini pişirmek için ısrar etmişti.

Genelde böyle bir haber üzerine sevinirdim çünkü babam gezegendeki en iyi aşçıydı. Fakat beş yıl önce multipl skleroz* teşhisi konulduğundan beri, kendini zorlamadığından emin olmak için elimden geleni yapıyordum. UCLA'in drama programını geri çevirmemin tek sebebi, babama bir araba mesafesinde kalmak istememdi. Adam öyle inatçıydı ki, yardıma ihtiyacı olmadığı ve kendi başına başarabileceği konusunda ısrar edip duruyordu ama gerileme döngüleri arasındaki zaman artmadıkça ülkenin bir ucuna taşınma konusunda içim rahat etmemişti.

Şimdi doğu yakasında kaldığım için daha da rahatlamış durumdaydım çünkü babamın durumu geçtiğimiz yılda daha kötüleşmişti.

Bu hastalıktan mustarip çoğu insanda olduğu gibi, başta yineleyen-düzelen MS teşhisi konmuştu ama şimdi, ikincil ilerleyen tipe geçiş yapmıştı. Yani yineleme araları daha sıktı ve eskiden olduğundan daha şiddetliydi. Yazın onu ziyarete gittiğimde, ondaki değişimi görünce şoka girmiştim. Önceleri arada sırada denge kaybı ve uzuvlarında uyuşmalar yaşarken, birdenbire yü-

* Multiple skleroz (Çoklu sertleşim), beyni ve omuriliği tutan özbağışıklık hastalığıdır. Kısaca MS olarak anılır. *–çn*

rümekte zorlanır olmuştu. Ben oradayken iki vertigo krizi geçirmişti ve üstelediğimdeyse acının gittikçe kötüleştiğini, arada sırada görmeyle ilgili sorunları olduğunu itiraf etmişti.

Tüm bunlar? Ödümü bokuma karıştırıyordu. Zaten on üçümdeyken annemi kanserden kaybetmiştim. Babam bana kalan tek şeydi. Onu da kaybetmeyi reddediyordum, bu onu Brooklyn'deki evimizdeki tekli koltuğa zincirlemem ve ben yemeği hazırlarken onu futbol izlemeye zorlamam anlamına gelse bile.

"Tamam, ara bitti." Yine düşüncelerimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. İnleyerek kalkıp oturdum ve senaryoda bıraktığımız yeri açtım. "Caroline yine Jeannette'a bağırmak üzere."

Hannah koyu renk saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, eğer kocanı kaybetmiş olsaydın sana asla ağlak demezdim ve 'şunu unut artık' lafını dile getirmezdim." İfadesi ciddileşti. "Diğer bir deyişle, Sean için ne kadar zamana ihtiyacın varsa o kadar süre ağlayabilirsin. Yargılamayacağıma söz veriyorum."

Boğazım duygularla düğümlendi ama iki kelimeyi çıkarmayı başardım. "Teşekkür ederim."

7

Dean

Geçmiş geçmişte kalacak saçmalığına rağmen, eski koçumun *"Dean Hayatını Sefil Etmeli"* programına göre ilerlediği acı verecek şekilde belirgindi. Yeni savunma koordinatörümüzle ilk antrenmanımız fazladan bir saat sürmüştü. Ve sadece savunma oyuncuları içindi. Diğer herkes soyunma odasındaki duşlara giderken, üzerlerini giyip evlerine yollanırken, O'Shea savunma oyuncularının fazladan kayma antrenmanı için kalmalarını istemişti. Tabii öncesinde bugüne kadar gördüğü en acınası hokey oyuncuları olduğumuzu duyurmuştu.

En sonunda bizi saldığında, takım arkadaşlarımla buzda kayarak uzaklaşırken durmadan küfrediyor ve homurdanıyorduk. Hepimiz ter içindeydik, kasklarımızdan buhar çıkıyordu ve artık bomboş olan soyunma odamızda üstümüzü çıkarırken modumuz da düşüktü.

Logan alayla, "Demek düzgün herif ha?" dedi, dün söylediğim lafı tekrarlıyordu.

"Sadece aletinin bizimkinden daha büyük olduğunu gösteriyordu," diye homurdandım. "Herhalde saygımızı kazanmak için denediği yollardan biri."

Hayır, kızını incittiğim için beni cezalandırma şekliydi ama bu neşe verici sırrı kendime saklayacaktım. O'Shea takım arkadaşlarıma anlatmamamı istemediği için değil, Miranda'yla olan boklukları düşünmek istemediğim içindi.

Ne kadar ironik olsa da, Miranda O'Shea'yla ilişkim sadece lise hayatımı değil, üniversite hayatımı da etkilemişti. Artık kızlarla yatmadan önce niyetimi, daha doğrusu bir niyetim olmadığını, açık açık söylememin sebebi Miranda'ydı. Aslına bakılırsa, o zamanlar da bunu açıkladığımı düşünüyordum ama yapmam gerektiği kadar iyi yapmadığım açıktı. Bu günlerde, kadınların aklı "sonsuza kadar mutlu yaşadılar" fantezileriyle dolmadan önce, tam olarak nerede durduğumuzu bildiklerinden emin oluyordum.

Duşlara gittiğimizde Logan, "Akşam yemeği için bir planın var mı?" diye sordu. "Grace, Çin yemeği alacak ve evde buluşacağız. Sanırım herkese yetecek kadar getirecek."

"Ah, davet için sağ ol ama Maxwell'le içeceğiz. Ne zaman evde olacağımdan emin değilim."

Kişisel duşlara girdiğimizde sohbetimiz bitti. Daha taşaklarımı sabunlamayı yeni bitirmiştim ki Logan kendi suyunu kapattı. Sanki birisi ona, otuz saniyeden kısa sürede yıkanıp durulanırsa bir milyon dolar teklif etmiş gibi yıkanmıştı.

"Sonra görüşürüz," diyerek beline bir havlu doladı ve duş alanından çıktı.

Grace'i görmek için sabırsızlandığını biliyordum ve nedense bu göğsümde tuhaf bir çarpıntıya sebep oldu. Tam olarak kıskançlık denilemezdi. Çekememezlik de değildi. Belki hayal kırıklığı olabilirdi.

Anlıyordum. En yakın arkadaşlarım âşıktı. Erkeklerle takılmaktansa hatunlarıyla sarılıp öpüşmeyi tercih ediyorlardı ve bunun için onlara kızmıyordum, hem de hiç. İşin aslı şuydu ki, bu sanki sonumuzun başlangıcı gibi hissettiriyordu.

Ağabeyim Harvard'dan mezun olduktan sonra aylar içinde üniversite arkadaşlarıyla temasını kaybetmişti. Bir zamanlar hayatını önlerine sereceği takım arkadaşlarıyla artık doğru düzgün konuşmuyordu. Hukuk fakültesinden arkadaşları? Ayda bir e-posta atıyordular, o da en fazla.

Üniversiteden sonra arkadaşlıkların arasına mesafe girdiğini anlıyordum. İnsanlar evlenirdi. Taşınırdı. Yeni insanlarla tanışır

ve yeni ilgi alanları keşfederdi. Fakat Garrett'ın, Logan'ın ya da Tuck'ın hayatımdan çıkma fikrinden nefret ediyordum. Ayrıca bu sonucun kaçınılmaz olduğunu işaret eden beynimden de nefret ediyordum.

Önümüzdeki sene hukuk fakültesinde olacaktım. Arkadaşlarımı görmek şöyle dursun, uyuyacak vaktim olmayacaktı. Garrett büyük ihtimalle başka bir şehirde yaşıyor ve NHL'de oynuyor olacaktı. Eğer Providence Bruins'le işler yolunda giderse, Logan da öyle olacaktı, mezun olduktan sonra onunla anlaşma imzalamak istediklerini açıkça belirten bir ikinci lig takımıydı. Onun da profesyoneller arasına katılıp taşınması an meselesi olacaktı. Ayrıca Tucker'ın mezuniyetten sonra ne planladığını kim bilirdi? Teksas'a bile geri taşınabilirdi.

Siktir. Neden bu akşam kendimi böyle filozof gibi hissediyordum ki? Belki de üç gündür seks yapmadığım içindi. Ne kadar üzücü olsa da bu benim için uzun zaman demekti ve taşaklarım bu durumdan hoşlanmıyordu. Elbette bunun için Allie'yi suçluyordum.

"Dean!"

Takım tesisinden ayrılırken tanıdık bir ses bana seslendi. Kelly'nin bana doğru salına salına geldiğini gördüm, New England kıyafet kataloğundan fırlamış gibi görünüyordu. Boynundaki kalın, kırmızı eşarbı uçuşuyordu ve bir çift kahverengi, deri çizmeyle birlikte uzun, gri bir denizci paltosu giymişti. Sarı saçları dağınık topuz yapılmıştı, uzun tutamlar yüzünü çevreliyordu.

İnanılmaz seksiydi ama işin aslı, Allie'yle yattığımdan beri ne onu ne de Michelle'i düşünmemiştim. Yine de onu aramadığım ya da mesaj atmadığım için suçlu hissetmiyordum ve Kelly de sıcak bir şekilde sarılırken bunun için bana kızmadı. Dediğim gibi, artık hatunlar benim nerede durduğumu bilirdi. Ne kadar ironik olsa da, Kelly ve Michelle o gün Malone'da yanıma geldiklerinde, daha ben ağzımı açamadan hiçbir bağ olmadan ilişkiye girme konusunda konuşma yapmıştılar. Sadece aletimi istediklerini doğruca söylemiştiler ve ben de uyum sağlamaktan memnundum.

"Hafta sonun iyi miydi?" diye sordu.

Omzumu silktim. "Daha iyi olabilirdi." Birileri beni reddedip durmasaydı mesela.

"Yaa, bu hiç iyi değil." Gülümsedi. "Seni neşelendirecek bir şeyim var gerçi. Kız kardeşim geldi. Ona senden bahsettim ve seninle tanışmayı çok istiyor. Benimle ve Michelle'le birlikte kalıyor..."

Sesindeki davetkâr ton gözden kaçmazdı. "Ah. Şey..." Buna nasıl cevap vereceğimden emin değildim.

"İkiz kardeşim olduğundan bahsettim mi?"

Siktir be.

"Ah, ayrıca Michelle de var..." Kelly göz kırptı. "Herkes üçün sihirli rakam olduğunu bilir ama ben dördün daha iyi olduğunu düşünüyorum."

Aletimin yanıt vermesini bekledim. Siktir, yanıt vermesini *emrettim*. Yarı kalkması, hafif bir taşak karıncalanması, biraz olsun ürpermesi. *Herhangi bir şey*, kahrolası. Fakat aşağılarda hiçbir hareket yoktu. Sanki malzemelerim çalışmayı kesmişti.

Hadi ama Küçük Dean, yardım etsene biraz, diye yalvardım sessizce. *Burada dörtlüden bahsediyoruz.*

Hâlâ gevşekti. Görünüşe göre, istediğini vermediğim sürece Küçük Dean uyum sağlamayacaktı. Ve istediği şey, ne yazık ki, Kelly, Michelle ve Kelly'nin ikiz kardeşi değildi.

Allie Hayes'ti.

"Bu kulağa... harika geliyor. Gerçekten. Fakat es geçmek zorundayım. Bu akşam bir arkadaşımla içki içeceğim," dedim.

"Tanıdığım biri mi?"

"Ah, belki. Beau Maxwell. O..."

"Futbol takımımızın oyun kurucusu," diye tamamladı. Gözlerinde baştan çıkarıcı bir ışık yandı. "Onu da davet et. Beş de dört kadar eğlenceli olabilir..."

Ah yüce Tanrım.

Tahrik olmak istedim. Olmak için *dua ettim*. Fakat Küçük Dean inat ediyordu.

Karnımda hüsrandan bir düğüm şekillenirken başka bir ba-

hane uydurdum, başka sefere dedim ve sonra arabama doğru giderken bütün yol boyunca aletime sövüp durdum.

Yirmi dakika sonra Malone'daki masaya oturdum. "Kusura bakma geciktim," dedim Beau'ya. "Antrenman bir saat uzadı."

Briar'ın oyun kurucusu iri omuzlarını silkti. "Sorun değil. Ben de birkaç dakika önce geldim." Önündeki daha sadece birkaç yudum alınmış bira bardağı içimi rahatlattı.

Hokey ceketimi çıkarıp yanımdaki sandalyeye atarken, esmer güzeli bir garson siparişimi almaya geldi.

Kız gider gitmez Beau, "Ee, ne var ne yok?" diye sordu. "Vizelerden beri seni görmüyorum."

"Biliyorum dostum. Antrenman programımız acayip acımasız. Sezon öncesi maçların hepsini kaybettik ve Koç Jensen küplere bindi."

"Siktir, seni anlıyorum. Deluca da aynı vaziyette," diye itiraf etti, kendi koçundan bahsediyordu. "Play-off final serisine çıkmamızın hiçbir yolu yok. Hatta finallerde oynarsak şaşarım." Onu hiç bu kadar kasvetli görmemiştim ama ona güvence vermek için söyleyebileceğim fazla bir şey yoktu.

Futbol takımının şimdiden üç yenilgisi vardı. Bir ya da iki olsaydı, belki kurtarabilirlerdi. Fakat üç yenilgi, bu sezonki şanslarını patlatmış sayılırdı.

Beau birasından koca bir yudum alarak yarım litrelik bardağın yarısını mideye indirirken mavi gözleri karardı. Hüsranını hissediyordum. Ortalamanın altındaki bir takımda, ortalamanın üstünde bir oyuncu olmanın nasıl olduğunu biliyordum. Bizim hokey sezonu daha yeni başlamıştı ve sezon öncesi maçların bir geçerliliği yoktu ama başarısız oyunumuz ve beceriksiz antrenmanlarımız yaklaşan sezon için kötüye işaretti.

Öte yandan, üç defa ulusal şampiyon olmuştuk. Yani bu yıl play-off final serisine çıkamazsak ne olur diye geceleri yastığıma sarılıp ağlayacak değildim. Belki de kötü bir sezon geçirmeyi

hak ediyorduk. Bu, hokey tanrılarının bizi alçakgönüllü tutma yolu olabilirdi.

Beau'nun durumu farklıydı gerçi. Briar onu liseden kapmıştı ve ilk yılında herkesin aklını başından almıştı. Koçlar son sınıftaki oyun kurucularını yedeğe almış ve Beau'yu başlangıç oyuncusu yapmışlardı. Takıma yenilgisiz bir sezon geçirtmiş ve hepsini şampiyonluk oyununa götürmüştü. Kaybetmişlerdi elbette ama Briar'ın on yıldan fazla süre sonra play-off final serisine gitmesi büyük bir başarıydı.

Sonraki yıl her şey tepetaklak olmuştu. Takımdaki neredeyse bütün yıldız oyuncular ya mezun olmuş ya da kuraya girmişler ve Beau'yu zayıf bir savunma hattı ve ondan daha da zayıf bir tutucu topluluğuyla bırakmışlardı. Takım o zamandan beri düşüşteydi, bu moral bozucuydu ama onun için daha da üzücüydü çünkü Beau inanılmaz yetenekli bir oyun kurucuydu. Şanssızlığı, kazanmasını sağlayacak silahları yoktu.

"İkinci sınıftayken transfer olma fırsatın vardı," diye hatırlattım. "LSU'nun onlara gitmen için sana bir sakso çekmedikleri kalmıştı."

Kaşlarını çattı. "Ne yani, takımımı terk mi etseydim? Nasıl bir göt oğlanı öyle bir şey yapar?"

NFL'de* oynamak isteyen bir göt oğlanı, demek istedim ama cevabımı yuttum. Futbol takımının son zamanlardaki performansları yüzünden, Beau'nun kuradan çekilme şansı epey düşmüştü. Tabii seçilecek olursa ama sanırım Briar'a sadakati hayranlık uyandırıcıydı. Karakterini yansıtıyordu, orası kesin.

"Konu değişimi," diye emretti. "Sam Adams'ımın** içinde ağlamaya başlamadan."

Sanki işaret almış gibi, garson kız Coors Light'ımla geri döndü. Yarım litrelik bardak yerine şişeyle istemiştim. Kapağını açıp bana uzatırken eğilip göğüslerinin kusursuz bir manzarasını önüme sererek şov yaptı.

---

* National Football League. *–yhn*

** Bira markası. *–yhn*

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa haberim olsun," diye süzüldü. "Sadece seslenmeniz yeter."

Kız arkasını dönünce ikimiz de kıçını süzdük. Bu konuda kendimi sapık gibi falan hissetmiyordum çünkü yuvarlak poposunu sallayarak ve yürürken kalçalarını kıvırarak takdir eden bakışlarımızı resmen davet ediyordu. Kısa siyah eteği bu hafta sonu gördüğüm diğer güzel popoyu hatırlattı. Defalarca uyarmış olmama rağmen, Beau'nun fazlasıyla aşina olduğu bir popoydu.

"Cuma akşamı Sabrina'yı Malone'da gördüm," dedim.

Bakışlarını garsondan bana çevirdi. "Öyle mi?"

Onayladım. "Onunla görüşmeye devam ediyor musun?" Görüşmekten kastım, hiçbir bağ olmadan düzüşmek demekti çünkü Beau'yla kafalarımız aynıydı. O da ilişki meselesine girmezdi.

"Yok yaa. Fos çıktı," diye itiraf etti. "O çok meşgul."

"Tam olarak neyle meşgul?" Bildiğim kadarıyla Sabrina'nın bir işi bile yoktu.

"Hiçbir fikrim yok. Boston'da yaşıyor, yani sanırım gidip gelmesiyle ilgili bir şeyler var. Fakat artık beni görmeye ayda bir ya da iki kere geldiği bir noktaya geldi. Sonra haftalarca ortadan kayboluyor... sadece *pufff*... yok oluyor." Omzunu silkti. "Elde edilmesi zoru oynadığını düşündüm ama şimdi çifte hayat yaşadığını düşünmek daha mantıklı geliyor." Duraksadı. "Sence CIA'den olabilir mi?"

Şöyle bir düşündüm. "Vicdandan yoksun, kapkara bir kalbi var... evet, mantıklı geliyor."

Kıs kıs güldü. "Siktir git. Onu okuması imkânsız olsa da, havalı bir hatundu."

"Havalı hatundan kastın 'yargılayıcı sürtük' ise, o zaman haklısın." Konuyu değiştirme sırası bendeydi. "Hey, geçen hafta Justin geldi. Takımda bir şeylere değebilecek yeni bir geniş alan tutucu çaylağınız olduğunu söyledi."

Beau onayladı. "Johnson. Hızlıdır ama topu koruma konusunda hâlâ sıkıntıları var."

Sonraki on dakika boyunca saygın takımlarımız hakkında

muhabbet ettik. Ben hokey oynuyor olabilirdim, Beau da Bay Futbol olabilirdi ama ikimiz de diğerinin sporuna hayrandık. O yüzden aramızdaki sohbet su gibi sorunsuz akıyordu. İkinci biraları ısmarladıktan sonra konuyu hatunlara getirdik. Kelly'nin arenada bana yaptığı teklifi kasvetli bir halde Beau'ya anlattım.

"Ne sikim oluyor dostum? *Grup seksi* geri mi çevirdin? Hem de benim davetli olduğum bir grubu?" Başını iki yana salladı. "Grip falan mı oldun?"

Parmaklarımı bira şişemin boğazında gezdirdim. "Yok ya. Sadece canım istemedi."

"Senin canın istemedi, hem de ikiz kardeşlerle grup yapmayı." Sesinden inanamamazlık akıyordu. "Sen kimsin ve dostum Dean'e ne yaptın?"

İnledim. "Bilmiyorum. Boku yedim dostum. Geçen gece bir kızla yattım ve şimdi onu aklımdan çıkaramıyorum."

"Benimle kafa buluyorsun."

"I ıh. Tanrı şahidimdir gerçek."

Beau bana ağzı açık vaziyette bakmaya devam etti.

"Sence ben bu durumdan hoşlanıyor muyum?" dedim kendimi savunurcasına. "Güven bana, hayatımda böyle bir baş ağrısına ihtiyacım yok." Bir ağız dolusu birayı yuttum. "Hey. *Alacakaranlık'ı* biliyor musun?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Pardon?"

"*Alacakaranlık.* Vampir kitabı."

Tedbirli gözleri yüzümü inceledi. "Ne olmuş ona?"

"Tamam, Bella'nın kanının daha özel olduğunu biliyor musun? Ne zaman onun etrafında olsa Edward'ı taş gibi yapıyor ya hani?"

"Şu anda benimle taşak geçiyorsun."

Dediğini duymamış gibi davrandım. "Sence böyle bir şey gerçek hayatta olur mu? Feromon falan saçmalıkları işte. Kendi annesine ilgi duymasını ya da onun gibi saçmalıkları haklı çıkarmak için sapığın birinin uydurduğu bir teori mi? Yoksa belli insanlara çekilmemizin gerçekten biyolojik bir sebebi var mı? Şu

kahrolası *Alacakaranlık*'taki gibi. Edward onu biyolojik seviyede istiyor, değil mi?"

"Şu anda gerçekten de *Alacakaranlık*'ın incelemesini mi yapıyorsun?

Tanrım öyle yapıyordum. Allie'nin beni dönüştürdüğü şey buydu işte. Bara gidip arkadaşını *Alacakaranlık* kitap kulübüne sokmaya çalışan üzgün, acınası bir ezik.

"Seninle dalga mı geçsem yoksa seni bir kafa doktoruna mı yönlendirsem bilmiyorum," dedi en sonunda. "Daha önce o kitabı gerçekten okuyan bir erkekle hiç karşılaşmadım."

"Okumadım. Kız kardeşim kitaplar çıktığı zaman onları kafaya takmıştı. Eskiden evin içinde beni takip edip isteğim dışında anlatır da dururdu.

"Hı hı. Tabii. Suçu kız kardeşine at." Beau kahkaha attıktan sonra tekrar ciddileşti. "Tamam, yani bu kız için azıyorsun. Niye onu bir daha becermiyorsun ki?"

Sıktığım dişlerimin arasından, "Çünkü benimle tekrar yatmak istemiyor," dedim.

"İmkânsız. Herkes seninle yatmak ister."

"Yaa, değil mi?" Şişemi dudaklarıma doğru kaldırdım. "Peki ne yapmalıyım?"

Beau omzunu silkti. "Unut gitsin. Başkasıyla çık."

Wayne'nin Dünyası'ndan yaptığı atıfı anladım çünkü daha geçen hafta televizyonda çıktığında Tucker'la birlikte izlemiştik. "İyiydi," diye sırıttım ve ekledim, "Bir rafı dolduracak silahlar bir yana, *bir tane* bile silahım yok."

Sonraki repliği beraber söyledik, "Ne yapacağım ki... bir silah rafıyla?"

İki ezik gibi kahkahalara boğulup birbirimize beşlik çaktık ve sonra Beau önümüzdeki meseleye geri döndü. "Cidden ama." Barı işaret etti. "Burası seninle eve gidebilmek için ilk doğacak çocuklarını kurban edecek kadınlarla dolu. Birini seç ve becererek diğer kızı kafandan at."

"Aletim izin vermez," diye homurdandım.

Beau kıs kıs güldü. "Son dediğini tekrar edebilir misin lütfen?"

Rahatsız olarak, "Aletim zorluk çıkarıyor," diye açıkladım. "Dün gece porno izleyip otuz bir çekmeye çalıştım ve yemin ederim, lanet olası şey sertleşmedi bile. Sonra All... bu kızı düşündüm," diye düzelttim kendimi çünkü birlikte geçirdiğimiz geceyi kimseye anlatmayacağıma söz vermiştim "...ve *bam*," parmaklarımı şaklattım. "Kaya gibi sert oldu."

Beau düşünceli bir şekilde beni inceledi. "Biliyor musun, sanırım burada Bella'nın sihirli kanı meselesiyle uğraşmıyoruz."

"Öyle mi?"

"Öyle. Bence sen bu kızın amına mühürlenmişsin."

Boğazımdan boğuluyormuşum gibi bir öksürük çıktı ve tam zamanında dönerek garsonumuzun geçtiğini gördüm. Yanakları kıpkırmızıydı, dudaklarıysa gülmemeye çalışıyormuş gibi titriyordu.

Tekrar Beau'ya döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Bence sen Jacob durumuyla yüz yüzesin. Kızın amına mühürlendin ve şimdi düşünebildiğin tek bacak arası onunkiler. Varoluş sebebin yalnızca *onun* bacaklarının arası. Jacob ile şu garip, mutant bebek gibi."

"Seni sikik göt oğlanı. Kitapları okumuşsun işte."

"I ıhh," diye karşı çıktı. Yüzünde sersem bir gülümseme vardı. "Filmleri izledim."

Dalga geçmeyi sonraya saklamaya karar verdim çünkü şu anda çok daha önemli meseleler vardı. "Peki çaresi nedir Dr. Maxwell? Gidip birini becererek mührümün geri alınmasını ummak mı? Yoksa cazibemi kullanarak ona pes ettirmeyi umut etmek mi?"

Dostum gürültüyle güldü. "Nereden bileyim?" Yarım litrelik bardağını kaldırdı. "Sarhoşum abi. Ben sarhoşken kimse beni dinlememeli." Bardağındakini bitirdi ve garsona bir tane daha getirmesini işaret etti. "Hatta, *ayık* olduğumda bile dinlememeliler."

8

Dean

Sezonun ikinci maçı katıksız bir felaketti. Hayır. Çizin bunun üstünü. Kahrolası bir kan gölüydü.

Soyunma odasına giderken kimse tek kelime etmedi, yenilginin verdiği aşağılayıcı his bir katran yığını gibi peşimizden geliyordu. Pantolonlarımızı indirip çıplak götlerimizi havaya dikerek diğer takımdan şaplak isteseydik de olurdu yani. Onlara galibiyeti elimizle teslim etmiştik. Hayır, onlar için *sayı bile* yapmamıştık.

Formamı çıkarırken kafamdan maçın her saniyesini tekrar oynattım. Bu akşam orada yaptığımız her hata, sığır damgası gibi aklıma dağlanmıştı. Kaybetmek berbattı. Evinde yenilmek daha da berbattı.

Kahretsin, bu akşam Malone'da epeyce hayal kırıklığına uğramış hayran olacaktı. Onları görmeyi dört gözle beklediğimi söyleyemezdim ve takım arkadaşlarımın da aynı şekilde üzgün olduğunu biliyordum. Fakat kimse Hunter kadar kızgın değildi, formasını sanki karıncalarla kaplıymış gibi aceleyle çıkarmıştı.

"Bu akşam birkaç iyi atış yaptın," dedim ona ve bu gerçekti. Maçımızın skorsuz olma sebebi denememiz değildi. Sıkı oynamıştık. Diğer takımdakiler sadece daha sıkı oynamıştı.

"İçlerinden biri kaleye girse daha iyi olurdu," diye homurdandı.

İç çekmemeye çalıştım. "Bu akşam kalecileri odaklanmıştı. G bile bir tane atamadı."

Garrett dolabına doğru ağır ağır yürümek için o ânı seçti ve kaşlarını çatan çaylağı teselli etmekte gecikmedi. "Canını sıkma evlat. Bu sezon oynanacak daha çok hokey var. Toparlayacağız."

"Evet. Tabii." Hunter ikna olmamıştı. Ona daha fazla cesaret verecek fırsatımız olmadı çünkü Koç Jensen, peşinde Frank O'Shea'yla soyunma odasına girdi.

Koç kısa, maç sonrası konuşmalarından birini vermek için hiç vakit harcamadı. Her zamanki gibi, belli noktalara vurgu yaparak konuştu.

"Kaybettik. Bok gibi hissettiriyor. Bunun sizi ele geçirmesine izin vermeyin. Bu sadece antrenmanlarda daha sıkı çalışacağımız ve sonraki oyunda daha fazlasını ortaya koyacağımız anlamına geliyor." Herkese başıyla selam verdikten sonra kapıdan çıktı.

Sanırım bize kızgındı, hoş, galibiyet konuşmaları da aşağı yukarı aynı şekildeydi. *"Kazandık. Harika hissettiriyor. Bunun başınızı döndürmesine izin vermeyin. Antrenmanlar sırasında aynı şekilde çalışacağız ve daha fazla maç kazanacağız."* Kurt Russell'ın *Mucize* filmindeki gibi bir motivasyon konuşması bekleyen çaylaklar vardıysa, hayal kırıklığı mezarını boylamıştılar.

O'Shea odada kaldı. Bana doğru geldiğini gördüğümde omuzlarım içgüdüsel olarak kasıldı ama söyledikleri beni şaşırttı. "Bu akşam savunma hattında iyi iş çıkardın. Sağlam blok koydun."

"Teşekkürler." Beklenmedik iltifatından dolayı hâlâ şüpheliydim ama o çoktan üçüncü periyottaki başarılı bloku için Logan'a övgü yağdırmaya gitmişti bile.

Formamı devasa kirli sepetlerine attım, sonra da duşa doğru gidip başarısızlığın kötü kokusunu üstümden yıkayıp çıkardım. Kaybetmekten nefret ediyordum ama kendime üzülmek için on dakikadan fazla izin vermiyordum. Sekiz yaşındayken lakros sahasındaki yenilgiyle moralim bozulduğunda bu numarayı bana babam öğretmişti.

"On dakikan var," demişti bana. "Neyi yanlış yaptığını ve şu anda ne kadar kötü hissettiğini düşünmek için on dakikan var. Hazır mısın?"

Gerçekten de saatindeki bir düğmeye basıp süre tutmuştu ve o on dakika süresince sızlanmış, homurdanmış, aşağılanmayla inlemiştim. Sahada yaptığım hataları hatırlamış ve onları kafamda düzeltmiştim. Karşı takımdaki her oyuncunun ağzına bir tane geçirdiğimi hayal etmiştim. Ve sonra babam zamanın dolduğunu söylemişti.

"İşte. Zaman doldu," dedi. "Şimdi önüne bak ve nasıl daha iyi olacağını bul."

Babamı acayip seviyordum.

Duştan çıktığımda, yenilginin acılığı hafiflemiş, "Boktan Şeyler" etiketli içsel dolabımın içine tıkılıvermişti.

Sanırım Garrett da aynı sistemi kullanıyordu çünkü park yerinde Hannah'yla buluştuğumuzda neredeyse neşeliydi. Hannah'yı kollarının arasına çekip dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Selam bebeğim."

"Selam." Hannah ona iyice sokuldu. "Hava gittikçe soğuyor! Tam şu anda kar yağmaya başlasa şaşırmazdım."

Yanılmıyordu. Dışarısı buz gibiydi ve verdiğimiz her soluk gözle görülür beyaz bir bulut halinde süzülüyordu.

Arabalarımızın yanında bize katılan Logan, "Bara mı, eve mi?" diye sordu.

"Bara," dedi Garrett. "Bu akşam kimsenin gelmesini çekemem. Siz?"

Maçtan sonra ya Malone'a giderdik ya da takım arkadaşlarımızı ve diğerlerini eve davet ederdik ama bu akşam hiçbirimizin ev sahibini oynamak istemediği açıktı.

Logan, "Bara," diye tekrarladı ve ben de onayladım.

"Tucker'ı bekliyor muyuz?" Park alanına bakındım ama ev arkadaşımızı hiçbir yerde göremedim. "Peki ya Grace?"

"Tuck, Fitzy'yle gitti bile," dedi Logan. "Ve Grace bu akşam gelmiyor. Radyo istasyonunda."

Umurumda değilmiş gibi davranarak Hannah'ya baktım. "Peki ya senin diğer yarın?"

Garrett kendini beğenmiş bir şekilde, "Tam buradayım," dedi.

"Ben diğer diğer yarından bahsediyorum." Hannah'ya sırıttım. "Takıldığın şu küçük, sarışın drama kraliçesi?"

"Bu akşam canı dışarı çıkmak istemedi. Üzülmekle fazla meşgul."

"Neden üzülüyor?" Ama bunun cevabını zaten biliyordum. Eski erkek arkadaşı için tabii ki.

Hannah düşüncelerimi doğruladı. "Sean. Bu sabah Allie'yi aradı ve ona ne söyledi bilmiyorum ama o zamandan beri gerçekten sessizleşti ve üzgün. Bu akşam evde kalırdım ama maçı kaçırmak istemedim."

Garrett eğilerek onun soğuktan kızarmış yanağını öptü. "Kalmadığına memnunum. Desteğine minnettarız bebeğim."

"Kaybettiğiniz için çok üzüldüm," dedi. Fakat Allie'nin yurtta tek başına somurtması fikri beni daha çok endişelendirdi. Muhtemelen şu anda dibine kadar Ben&Jerry'ye gömülmüştü ve arka planda Mumford&Sons çalıyordu.

Hannah'ya, "Eve gidip onun saçını örmen falan gerekmediğinden emin misin?" diye sordum. "Kızlar moral desteği için böyle şeyler yapar, değil mi?"

"Evet Dean. Aynen öyle yaparız. Saçlarımızı örer, ardından çıplak yastık savaşı ve öpüşme çalışması yaparız."

Logan'la aynı anda, "Gelebilir miyim?" dedik.

"Çok beklersin. Ayrıca hayır, eve gitmeyeceğim. Üçüncü devrede ona mesaj attım ve iyi olduğunu söyledi. Margarita içip berbat bir dizi izliyor. Ciddiyim, *gerçekten* berbat. Peşimden vahşi atlılar kovalasa bile bu akşam oraya gitmem."

Garrett merakla, "Hangi dizi?" diye sordu.

Tek söylediği, "Televizyon tarihinin en kötü şeyi," oldu ve herkes kahkahalarla güldü.

Logan, Beemer'ımın kaputuna vurdu. "Gitmeye hazır mıyız?"

Tereddüt ettim. "Aslında, G ve Wellsy'yle gitmen sorun olur mu? Önce birkaç yere uğramam lazım. Sizinle orada buluşurum."

"Tabii," dedi rahatça. Benim arabamdan uzaklaşıp Garrett'ın cipine yöneldi.

Direksiyona geçtim ve motoru çalıştırdım ama cip park alanından kaybolana kadar bekledikten sonra yerimden çıktım. Uğrayacağım sadece bir yer vardı ve arkadaşlarımdan hiçbirinin öğrenmesini istemediğim bir yerdi.

Allie

Kapının tıklatıldığını duyunca, aklıma gelen ilk şey kapıdakinin Sean olduğu oldu. Sonra o olmaması için dua ettim çünkü bu sabah yaptığımız uçuk ve üzücü konuşmanın ardından, onu görmeye hazır değildim.

"Seni affediyorum."

Telefonu açtığım anda bana bu iki kelimeyi söylemişti. Ben de karşılığında berbat bir cevap vermemek için mücadele vermek zorunda kalmıştım çünkü affediyorum diyerek, başkasıyla yatarak yanlış bir şey yaptığımı ima ediyordu ve mesele o değildi. Onu aldatmamıştım. Ona yalan söylememiştim. Evet, Sean'la ayrılığımızın üstünden kısacık zaman geçtikten sonra Dean'le seks yaptığım için gurur duymuyordum ama atlatma seksi yapan ilk kız ben değildim ve son olmayacağım da kesindi.

Yine de, "affetmesi" öfkeyi tetiklemiş olsa da, bir parçam bunu duyduğu için rahatlamıştı. Dean'le geçirdiğim gece için nasıl suçlu hissettiğimi Tanrı biliyordu, yani belki de önceki gece Sean'a günahımı itiraf etmemin sebebi bir çeşit af arıyor oluşumdandı.

Bu onunla yüz yüze gelmeye hazır olduğum anlamına gel-

miyordu gerçi. Kahve içmek için buluşup buluşamayacağımızı sormuştu. Söylemesi gereken daha fazla şey olduğunu ama telefondan yapmak istemediğini iddia ediyordu. Ona düşüneceğimi söylemiştim. Şimdiyse kapım bir kez daha vuruluyordu, durumu zorlamadığını gerçekten umut ediyordum.

Kendimi bir yüzleşmeye hazırladım ve kapıyı açtım. Fakat kapıdaki Sean değildi. Dean'di.

"Selam bebek yüzlü." Sırıttı ve içeri giriverdi. "Wellsy somurttuğunu söyledi, ben de uğrayıp dudaklarını yukarı doğru kıvırayım dedim."

"Ben somurtmuyorum," diye homurdandım.

"Daha iyi ya. Beni, uğraşmaktan kurtarır." Ceketinin fermuarını açtı ve kanepenin koluna attı. Sonra kazağını çıkardı, sadece solmuş mavi kotuyla kaldı.

İnanamayarak ona bakıyordum. "Sen cidden az önce üstünü mü çıkardın?"

"Evet. Tişört falan sevmem."

Tişört sevmezmiş.

Bu herif... Lanet olsun, onun hakkında ne düşüneceğimi bile bilmiyordum.

Kanepeye doğru döndü. Dar kotun altında hareket eden sıkı kalçaları bana onları sıktığımda nasıl sert hissettirdiklerini hatırlattı. Sonra uzun bedenini yumuşak minderlere bıraktı, bu da kotun aletinin üstünde kasılmasına sebep oldu. Şimdi de Dean'in aleti ağzımı doldururken ağzımın nasıl sulandığını hatırlıyordum.

"Ahh evet, em bebeğim. Senin malınmış gibi em."

Boğuk emri zihnimde yankılandı. Dudaklarım titremeye başladı çünkü lanet olsun, emmiştim. Sanki bir lolipop, bir dondurma külahı ve akla gelecek bütün diğer leziz şeylerin bir birleşimiymiş gibi emmiştim. Hepsi bir sert alette birleşiyordu.

Kahretsin, sanırım kızarıyor olabilirdim. Dean bana göz kırpınca bu da doğrulanmış oldu. Onu ağzıma aldığımı düşündüğümü biliyor muydu?

Ne diyordum ben? Elbette biliyordu. Dean gibi bir adam herkesin, her zaman onu ağzına almak istediğini varsayıyordu herhalde.

Tek elini kanepenin arkasına doğru esnetti ve öbürüyle beni çağırdı. "Oturacak mısın?"

"Ayakta duracağım, sağ ol."

"Yaa, hadi ama. Isırmam."

"Evet ısırırsın."

O yeşil gözler ışıldadı. "Haklısın. Isırırım."

Kanepemde otururken fazlasıyla rahat görünüyordu. Altuni göğsü, yontulmuş gibi kasları ve kusursuzca köşeli yüzüyle sarışın bir Adonis'ti. Eğer hokey onun için işe yaramazsa, modellik yapmayı düşünebilirdi. Dean Di Laurentis seksilik yayıyordu. Suratını laksatif ilaçların şişesini yapıştırsanız dünyadaki her kadın sırf satın almaya bahaneleri olsun diye kabız olmaya dua ederdi.

"Cidden Kedicik, otursana. İstenmiyormuşum gibi hissettirmeye başlıyorsun."

"İstenmiyorsun zaten," dedim. "Sen gelene kadar son derece güzel bir akşam geçiriyordum."

İncinmiş göründü ama samimi miydi yoksa rol mü yapıyordu bilmiyordum. İkincisi olduğundan şüpheleniyordum. "Gerçekten benden hoşlanmıyorsun ha?"

Suçluluk duygusu içime saplandı. Kahretsin. Belki de *samimiydi*. "Öyle değil. Senden hoşlanıyorum ama öylesine seks yapmadığımı söylerken şaka yapmıyordum. Bu hafta sonu yaptığımız şeyi her düşündüğümde, ben kendimi..."

"Azgın mı hissettin?" diye tamamladı.

Evet. "Sürtük gibi hissettim."

Gözlerinde gördüğüm rahatsızlık ateşini beklememiştim. "Biraz tavsiye ister misin bebeğim? O kelimeyi lugatından sil."

Aniden kendimi yine suçlu hissettim ama nedeninden emin değildim. Son derece isteksizce kanepede ona katıldım, aramızda biraz mesafe bırakmaya dikkat ettim.

"Ciddiyim," diye devam etti. "Kendine eziyet etmeyi kes. Ay-

rıca *sürtük* kelimesini sikeyim. İnsanlar ne zaman isterse, canları ne kadar yapmak, kaç partner seçmek istiyorsa onlarla seks yapabilmeli ve üstlerine boktan etiketler yapıştırılmamalı."

Haklıydı ama... "Biz istesek de istemesek de etiket orada," diye belirttim.

"Evet, dar görüşlüler, yargılayan piç kuruları ve düzenli olarak yatmayı dileyen ama yapamayan kıskanç pislikler tarafından üretilmiş." Dean başını iki yana salladı. "Yaptığımız şeyde yanlış bir şey olduğunu düşünüp durmayı kesmen lazım. Eğlendik. Güvenliydi. Kimseyi incitmedik. Senin ya da herhangi birinin, yatak odalarının mahremiyetinde ne yaptığı kimseyi alakadar etmez. Tamam mı?"

Ne kadar garip olsa da, sözleri cuma gecesinden beri içimi sıkan utancın birazını dindirdi. Fakat hepsini değil. "Sean'a anlattım," diye itiraf ettim.

Dean kaşlarını çattı.

"Senden bahsetmedim," diye ekledim aceleyle. "Sadece ona başka biriyle seks yaptığımı söyledim."

"Ne halt yemeye yaptın bunu?"

"Bilmiyorum." İnledim. "Ona gerçeği borçluymuşum gibi geldi ama bu delilik, değil mi? Yani, biz ayrıldık." Başka bir inilti daha kaçıverdi, bu seferki ilkinden daha ıstıraplıydı. "Ama o kadar uzun süre birlikteydik ki. Ona her şeyi anlatmaya çok alışkındım."

Dean dalgın dalgın başımın arkasındaki minderi okşuyordu. Hareketi bakışlarımı kol kaslarına çekti, yıllar süren fiziksel aktiviteyle şişen kasların leziz kasılmasına baktım. "Dürüst ol," dedi en sonunda. "O herifle yeniden bir araya gelmek istiyor musun?"

Başımı yavaşça iki yana salladım.

"Bundan emin misin?"

"Eminim." Bu yaz boyunca Sean'la yaptığımız bitmek tükenmek bilmeyen tartışmaları düşündüm ve sonunda kararıma daha fazla güvendim. Bana yaptığı bütün o tatsız yorumlar... hayallerimle alay edişi... geleceğimle ilgili bana ültimatomlar vermesi...

Sean ayrılığımızın ardından yaptığım şey için beni bağışlamış olabilirdi ama ben *onun* önceden yaptığı şeyleri bağışladığımdan emin değildim.

"Artık birbirimiz için doğru insanlar değildik." Boğazımdaki acıyı yutkunarak geçirmeye çalıştım. "Eğer sonsuza kadar üniversitede kalabilecek olsaydık, o zaman evet, Sean'la muhtemelen birlikte olurduk. Fakat artık büyüme zamanı ve gelecek için tamamen farklı şeyler istiyoruz. Ya da en azından ben öyle düşünüyorum. Bu ayrılık aklımı allak bullak ediyor. Artık ne düşüneceğimi bile bilmiyorum."

"Senin sorunun bu. Çok fazla düşünüyorsun."

Kendime mani olamadan güldüm. "Tanrım, tavsiyeden anladığın bu mu? Düşünmeyi bırakmam mı?"

"Takıntı yapmayı bırak." Omzunu silkti. "Bu adamdan ayrılmanın bir sebebi var, bana soracak olursan oldukça da iyi bir sebep, şimdi kararına göre ilerlemelisin. Onunla konuşmayı ve kendin hakkında tereddüt yaşamayı bırak."

Huysuzca, "Haklısın," dedim.

"Elbette haklıyım. Ben her zaman haklıyımdır." Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle biraz daha yaklaştı ve koca ellerinden birini dizime koydu. "Tamam, işte akşam için planımız şu. Önce akla gelebilen her pozisyonda düzüşüyoruz. Sonra pizza siparişi verip enerjimizi yeniliyoruz, ve ondan sonra ikinci raunda geçiyoruz. Kulağa iyi geliyor mu?"

İçimde bıkkınlık baş gösterdi. Ne zaman Dean'in seks takıntılı azgının teki olmadığını düşünsem, bir şey yapıyor ve bana yanıldığımı gösteriyordu. Aslında, *haklı* olduğumu kanıtlıyordu.

"Sanrıların hakkında konuşmak için bir psikiyatra gitmeyi düşündün mü hiç?" diye sordum kibarca. "Çünkü hayatım, bu akşam düzüşmemizin hiçbir ihtimali yok."

"Tamam. Onun yerine birbirimizi ağzımızla becersek nasıl olur?"

"Sen gitsen nasıl olur?"

"Karşı teklif: Kalayım ve kıyafetlerin üstünden sürtünelim."

Tanrım, bu herif adam olmazdı. "Karşı teklif, kalabilirsin ama konuşmana izin yok."

Başka bir şeyle karşılık verdi, "Kalıyorum, konuşma iznim de var ama sana asılmayacağım."

Şöyle bir düşündüm. "Kalıyorsun, bana asılamazsın ve tek bir şikâyette bile bulunmadan benim seçtiğim şeyi izlemek zorundasın."

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Şartlarınızı kabul ediyorum hanımefendi."

9

Allie

"Ne izliyoruz peki?" Bay "Ben Tişörtlerden Hoşlanmam" televizyona doğru göz attı. Dean gelmeden önce izlemek üzere olduğum için, açılış yazılarında durmuş vaziyetteydi.

"*Solange*," diye cevapladım.

Burnunu kırıştırdı. "*Solange* da ne?"

"Fransızca konuşmayı öğrenebilmek için izlediğim bir Fransız pembe dizisi."

Dean kişner gibi güldü. "Üniversitemizde Fransızca bölümü olduğunu biliyorsun, değil mi? Alabileceğin dersler var yani."

"Evet biliyorum, sadece fiilleri çekimliyorsun, yönleri ve tuvaletin nerede olduğunu nasıl soracağını öğreniyorsun. Ben yoğun pratik istiyorum. Eğer uzun süre insanların Fransızca konuştuğunu duyarsam, daha hızlı kaparım."

Kaşlarını havaya kaldırdı. "Şu âna kadar nasıl gidiyor?"

"Pek harika değil..." Yine kıs kıs güldü. "Ama daha birinci sezondayım," diye karşı çıktım. "Birkaç sezondan sonra akıcı konuşacağımdan eminim."

Dean önce ekrana, sonra bana baktı. Bu akşam gelerek büyük bir hata yapıp yapmadığını düşündüğünü anlayabiliyordum. Fakat söylediği şeyle beni şaşırttı, "Tamam. Arayı kapatalım. Bu dizi neyle ilgili?"

"Ciddi misin?"

"Hem de nasıl."

"Gerçekten mi?" Ona ışık saçarak baktım çünkü ilk defa birisi bunu benimle birlikte izlemeyi teklif ediyordu. Arkadaşlarım reddetmişti, gerçi Hannah'ya hakkını vermeliydim, ilk bölüm boyunca oturmayı başarmıştı. Sonrasındaysa, diğer bölümü izlemek yerine kargaların gözlerini oymasını tercih edeceğini söylemişti. Dürüst olmam gerekirse, onu suçlayamazdım. İyi bir dizi değildi. Bunu biliyordum ama dil egzersizi olarak başladığım şey beni kesinlikle kendine bağlamıştı. Artık benim için uyuşturucu gibiydi.

"Tamam, bu Solange." *Oynat* tuşuna bastım ve kocaman memeleri ile incecik beli olan muhteşem bir kızıl ekranda belirdi.

"Ah," dedi. "Başkarakter olmasını çok görMEMELİ."

"O kelimeyi kullanmanın tek sebebi, içinde *meme* olması."

"Herhalde yani. Memeler muhteşemdir."

İç geçirdim. "Her neyse, Solange, Sebastian'la çıkıyor..."

"Sebastian mı? O benim göbek adım." Duraksadı. "Aslında göbek adlarımdan biri," diye itiraf etti.

Kaşlarımı. "Kaç tane göbek adın var?"

"İki. Tam adım Dean Sebastian Kendrick Heyward-Di Laurentis."

Başımı iki yana salladım. "Ailenin derdi ne? Niye o kadar çok isim verdiler ki? Okulda seninle dalga geçmelerini falan mı *istediler*?"

Bu onu güldürdü. "Güven bana, gittiğim lisedeki çocuklardan bazılarıyla kıyaslandığında benimki hiçbir şey değil. Lakros oynadığım çocuğun altı göbek adı vardı."

"Yani bunun zengin veleti olayı olduğunu mu söylüyorsun? Çocuğunun doğum belgesini mümkün olduğunca gereksiz harfle doldurmak?"

"Yok ya, genellikle büyükbaba ve büyükanneleri ya da diğer varlıklı akrabaların gönlü olsun diye yapılır." Omzunu silkti. "Sebastian baba tarafından büyükbabam, Kendrick de anne tarafından."

Sanırım bu mantıklıydı ama yani, tam adı gerçekten bir ağız dolusuydu.

Bir şey gözüme takılınca hemen ekranı işaret ettim. "Şu köşeden bakan adamı görüyor musun? Bıyıklı olan? O Antoine. Solange'ı takip ediyor."

Dean yalandan gürültüyle nefes aldı. "Konu ilginçleşiyor!"

Ona ortaparmak gösterdim. "*Ama* izlediğim son bölümde, onu takip etmesinin sebebini öğreniyoruz. Aşna fişne için değilmiş."

"Aşna fişne?"

"Kızı becermek istemiyormuş işte."

"Doğru, tamam." Sanki gülmemek için uğraşıyormuş gibi dudakları titriyordu. "O zaman niye sinsi sinsi peşinde dolanıyor?"

"Çünkü kızın annesi ona *para ödemiş*." Sesimi alçalttım, sonra kendimi salak gibi hissettim çünkü Solange'ın beni duyacak hali yoktu. "Ahhh, bir de şunu dinle. Son bölümde büyük bir şok etkisi vardı. Solange'ın modellik ajansından meslektaşı, işte şu." Ekranda, çarpıcı bir sarışın restorana giriyor ve Solange'ın masasına doğru salınıyordu. "Bu kızın annesi," diye bilgilendirdim. "Solange'ın annesi, meslektaşı gibi davranıyor!"

Dean kaşlarını çattı. "Bu nasıl olur? Aynı yaştalar."

"Hayır," dedim kendimi beğenmiş bir şekilde. "İşte kozmetik şirketi burada devreye giriyor."

Dean tamamen kaybolmuş göründü. "Hangi kozmetik şirketi?"

"*Beauté éternelle*. Anlamına baktım, Sonsuz Güzellik demek. Solange'ın ailesinin. Ah, babası ile amcası ünlü plastik cerrahlar. Her neyse, Solange kendisi daha çocukken annesinin kaçtığını düşünüyor. Annesi gerçekten de *kaçmış*. Fakat baba öldükten sonra Marie-Thérèse, Fransa'ya geri döndü ve amcaya şantaj yaparak estetik ameliyat oldu, o yüzden şimdi tamamen farklı bir insan gibi görünüyor. Solange'ın son altı ayı annesiyle birlikte çalışarak geçirdiğinden hiç haberi yok."

"Allie." Dean öne doğru eğildi ve esrarengiz bir ağırbaşlılıkla bana baktı. "Bu sikik dizi aptalca."

"Biliyorum," dedim sersem sersem. "Ama bağımlılık yapıyor. Güven bana, bu saçmalığın bir bölümünü izledikten sonra kendini kaptıracaksın."

"Üzgünüm bebek yüzlü ama öyle bir şeyin olmayacağını garanti edebilirim."

Dean

Dediği oldu.

Tanrı yardımcım olsun. Bu diziye kendimi kaptırmıştım.

Bu akşam buraya tek bir amaçla gelmiştim, cazibemi konuşturmak ve tekrar soyunmak için Allie'yi ikna etmek. Onun yerine margaritamı yudumluyordum, iki saatlik pembe dizi izlemiştim ve şimdi Logan'a mesaj atarak Malone'a gelemeyeceğimi haber veriyordum. Çünkü Tanrı biliyor ya... sonra neler olacağını öğrenmek istiyordum.

Son bölümde Marie-Thérèse ve Antoine yatmıştı ve delirmiş Marie-Thérèse adamın gırtlağına bir mektup açacağı dayıyordu. Öncesinde Antoine'la herhangi bir anlaşmazlığı olduğu ima edilmemişti. Ya da belki edilmişti ve biz anlamamıştık, çünkü kahrolası Fransızcayı anlamıyorduk.

"Hâlâ Solange'a neden kin güttüğünü anlamadım," diye itiraf ettim. Allie margaritalarımızı tazelemek için sehpaya doğru eğildi. Tişörtünün geniş yakası bir tarafa düşerek çıplak omzunun ve sol göğsünün şişkinliğinin güzel bir manzarasını sundu.

Tam da seksi manzarayı ne kadar takdir ettiğimi belirtecek bir yorum yapacakken, aklımı başıma topladım. Bu akşam ona asılmayacağıma söz vermiştim ve eğer sözümü bozarsam, Marie-Thérèse'in Antoine'ı neden öldürmeye çalıştığını öğrenemeden beni dışarı atabilirdi.

Allie kendini yanıma attı ve kendime zihnimden bir beşlik çaktım çünkü bu defa aramızda büyük bir mesafe bırakmamıştı. Şimdi aramızda sadece birkaç santim vardı, bu da bana ısınmaya başladığını söylüyordu.

"Ben de emin değilim. Daha hikâyeyi tam anlamıyla çözemedim. Sanırım Solange'ın babasının, kızını karısından daha çok sevmesiyle alakalı bir şeyler," diye takıldı. "Önceki bölümlerde birkaç defa geçmişe geri döndüler, adamın kendi kızıyla aşna fişne yapmak istediğini belirten ağır imalar vardı."

"Uuu edepsiz."

Kıs kıs güldü.

Sonraki bölüm tam da bıraktığımız yerden başlayınca sustuk. Antoine, Marie-Thérèse'i ikna etmeyi başardı ve ikili on dakika boyunca tartıştı. Ne hakkında olduğunu sormayın çünkü Fransızcaydı ama kavgaları sırasında durmadan aynı kelimenin, *héritier*, söylenip durduğunu fark ettim.

"Tamam, şu kelimenin ne olduğuna bakmamız lazım," dedim çileden çıkarak. "Sanırım önemli bir şey."

Allie cep telefonunu aldı ve parmağını ekranda gezdirdi. Omzunun üzerinden bakınca bir çeviri eklentisi açtığını gördüm. "Sence nasıl telaffuz ediliyordur?" diye sordu.

Üç defa yanlış şekilde söyledikten sonra en sonunda mantıklı gelen bir çeviri bulduk: Vâris.

"Ah!" diye bağırdı. "Kızın babasının mirasından bahsediyorlar."

"Siktir, kesin o. Solange, *Beauté éternelle*'in hisselerine sahip olacak diye kızgın."

Çözdüğümüz için beşlik çaktık ve avuçlarımız buluştuğu anda, saf bir netlik beni ikiye böldü ve hayatımın neye dönüştüğünü görebildim.

Hırlayarak kumandayı kapıp diziyi durdurdum.

"Hey, daha bitmemişti," diye karşı çıktı.

"Allie." Derin bir nefes aldım. "Artık durmamız lazım. Ta-

şaklarım tamamen yok olmadan ve erkeklik kartım iptal edilmeden önce."

Sarı kaşlarından teki havaya kalktı. "İptal etme gücüne sahip olan kim ki?"

"Bilmem. Erkek Konseyi. Taş duvar ustaları. Jason Statham. Seç birini."

"Yani Fransız pembe dizisi izleyemeyecek kadar erkeksi bir erkek misin?"

"Evet." Margaritamın kalanını yuvarladım ama tuzlu tadı ne kadar dibe battığımın başka bir hatırlatıcısıydı. "Yüce Tanrım. Bir de oturmuş *margarita* içiyorum. İtibarım için kötüsün bebek yüzlü." Ona uyaran bir bakış attım. "Bundan kimsenin haberi olamaz."

"Hah. Bunu internetin her yanında paylaşacağım. Tahmin edin ne oldu millet, Dean Sebastian Kendrick Heyward-Di Laurentis şu anda evimde pembe dizi izliyor ve kız içkileri içiyor." Bana dilini çıkardı. "Bir daha kimseyle yatamazsın."

O konuda haklıydı. "En azından gecenin saksoyla bittiğini ekleyemez misin?" diye homurdandım. "Çünkü o zaman herkes, *ah direğini cilalatabilmek için hepsine katlanmış*, der.'"

"Direğini cilalatmak mı? Bu çok iğrenç bir tanım." Ama gözleri parlaktı ve konuşurken gülüyordu.

Tanrım öyle güzeldi ki. Ve seksi... hem de nasıl seksi. Daha önce neden hiç fark etmediğimi merak ettim ama sanırım sebebi, onu gördüğüm her cuma akşamında erkek arkadaşının yanına yapışmış vaziyette olmasıydı.

Allie'nin eski sevgilisini düşündüğüm anda, kızın telefonu titreşti. İti an...

"Şimdi ne istiyor?" Rahatsızlığımı gizlemekte sorun yaşadım ama mesajla dikkati öyle dağılmıştı ki fark etmedi.

Ekranı bana doğru çevirdi ve kızgınlığım arttı. *Kahve için buluşabilir miyiz yani?* yazıyordu. *Gerçekten sninle konuşmam lzm.*

"Hayır de," diye salık verdim.

Dişlerini altdudağına geçirdi. "Bu... zor."

"*Bana* hayır derken hiç sorun yaşamıyorsun."

"Seninle üç yıl boyunca çıkmadım," diye belirtti.

Telefonu elinden nazikçe alıp masaya koydum. "Tamam. Biraz ciddi konuşmaya hazır mısın?"

Titrek bir halde onayladı.

"Sean sana mesaj atıp durmaya devam edecek. E-posta atacak, arayacak ve seni geri kazanmak için gücünün yettiği her şeyi yapacak. Nedenini bilmek ister misin? Çünkü sen akıllı, eğlenceli ve inanılmaz seksi bir kızsın ve gitmene izin verdiği için tam bir gerzek olduğunun farkında."

Gözleri şaşkınlıkla doldu.

"Buna devam edecek. Yani görmezden gelmeyi öğrenmen gerekiyor." Yüzünü inceledim. "Tabii, eğer önüne bakma konusunda ciddiysen."

Tekrar onayladı, bu defa kararlıydı. "Öyleyim."

"O zaman devam et, bebeğim. Her gece arkadaşının sevgilisinin evine kaçamazsın ya da odanda saklanamazsın. Çocuğa onunla konuşmak istemediğini söyle, sonra da dışarı çık ve kendine dikkatini dağıtacak şeyler bul. Eğer istersen yardım edebilirim."

"Dur tahmin edeyim," dedi kuru kuru. "Seks haracı olmaya mı gönüllüsün?"

"Hayır. İlk defa, seksten bahsetmiyorum."

"O zaman ne öneriyorsun?"

Sırıttım. "Sanırım senin Dean'in Hayatı'nı yaşaman gerekiyor."

"Ah, tamam. Yani hokey koruyucuları giymeliyim, her gece bir yığın devin beni saha kenarına yapıştırıp ezmesine izin vereyim ve sonrasında da kendimi sonu gelmez tek gecelik ilişkilerle ödüllendireyim. Anladım."

Eğildim ve saçını çektim. "Götlük yapma."

"Özür dilerim." Gülümsedi. "Lütfen, bana Dean'in Hayatı'nı anlat."

Elimi pürüzsüz yanağı boyunca kaydırıp çenesini kavradım. "Bana bak Kedicik. Çok fazla sorunum varmış gibi görünüyor

muyum? Beni hiç odamda sızlanırken ya da önemsiz bir saçmalık için stres yaparken bulacak mısın sence?"

Yavaşça, "Hayır," dedi.

"Ben tamamen mutlu bir insanım, değil mi?"

Şüpheli bakışları gözlerime kenetlendi. "Evet. Fakat bu nasıl mümkün olur ki? Hiç kimse *sürekli* mutlu olmaz."

"Kesinlikle mümkün." Başparmağımı altdudağına sürdüm. Dudakları öyle feci şekilde yumuşaktı ki. Onları tekrar öpmek için ölüyordum. "Sırrımı bilmek ister misin?"

"Mımmm?" Kafası dağılmış gibiydi. Dudaklarını tekrar okşadım ve nefesinin kesilmesi beni memnun etti.

"Neyi istersem, ne zaman istersem yaparım. Diğer insanların benim hakkımda ne düşündüğünü de sikime takmam."

Bu dikkatini çekti. "Her zaman ne istersen onu yapabilmek kulağa güzel geliyor. Ne yazık ki, hayat öyle işlemiyor."

"Hayatı *kendine* göre işleteceksin bebeğim." Parmaklarımı ince boynundan aşağı indirdim, nabzının üzerinde tuttum. "Ne istiyorsun Allie? Yapmak için ölüp bittiğin ama bir türlü yapamadığın bir şeyi söyle."

Düşünürken kaşlarını çattı. "Tamam. Yeni bir detoksa başlamak istiyordum ama erteleyip durdum."

"Onun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

"Yılda birkaç defa sıvı detoksu yapıyorum," diye açıkladı. "Berbat bir şey çünkü iki hafta boyunca sıvı diyetine giriyorsun, ama sonrasında çok daha iyi hissediyorsun."

"Delinin tekisin. Başka bir şey seç. *Normal* bir şey."

Duraksayıp yine derin düşüncelere daldı ve sonra ifadesi ışık saçtı. "Hep salsa öğrenmek istemişimdir."

Siktir. Bu tam da hatunların söyleyeceği tarzda bir şeydi. "O zaman onu yap," dedim.

Yine dudağını ısırdı. "Bilmiyorum. Bir keresinde Sean'a bahsettim ama benimle derslere gelmek istemedi ve ben de yalnız gidemeyecek kadar utandım. Şöyle bir bakındım ve eğer yalnız gidersen gelişigüzel bir partnerle eşleştirildiğini öğrendim."

"Ne olmuş yani? Yeni arkadaşlar edinmen için bir fırsat." Omzumu silktim. "Bence kayıt olmalısın."

"Benimle birlikte salsa dersine gelmeyi mi teklif ediyorsun?" Yüzü umut doluydu.

Alayla güldüm. "Yok artık. Ben sadece *kendi* istediğim şeyi yaparım, hatırladın mı? Ve salsa yapmak istemiyorum. Fakat bence *sen* yapmalısın."

Düşünceli bir ifadeyle, "Belki de yaparım," dedi.

"İşte aradığım ruh bu." Çenesini sataşırcasına sıktım. "Benimle takıl evlat, bütün hayatın iyi yönde değişir. Di Laurentis garantisi var."

Allie iç geçirdi.

"Ne?" diye sordum.

"Samimi misin yoksa beni yine yatağa mı atmaya çalışıyorsun emin olamıyorum."

Kaşlarımı oynattım. "Kim demiş ikisi de olamaz diye?" Bu bana başka bir iç çekme daha kazandırınca, sesim huysuz bir ton aldı. "Samimiyim."

"Vay canına. Sanırım bunu gerçekten inanarak söyledin."

Niyeyse dikkatli gözlemi rahatsızca kıpırdanmama sebep oldu. Ve aniden üzerimde bir şey olmadığını fazlasıyla fark ettim. O da öyle çünkü iri, mavi gözleri aşağı doğru kaydı, karın kaslarıma odaklandıktan sonra bakışlarını kaçırdı. Aramızdaki hava gergindi. Allie'nin göz bebekleri genişledi ve boğazının merkezindeki nabzının pır pır ettiğini kaçırmak imkânsızdı.

Birinin tahrik olduğunu gördüğüm anda anlardım. Küçük Dean de anlıyordu ve ânında fermuarımın altında kabardı.

"Allie..." Sesim boğuk çıktı.

Daha ben gözlerimi kırpamadan kanepeden fırladı. "Veeee gitme zamanın geldi."

Sesi fazlasıyla neşeli geliyordu. Onun da beni resmen yutan arzu dalgalarını kontrol etmek için savaştığını söyleyebilirdim.

Ben yerimde kalınca kaşlarını çattı. "Üstünü giy ve evine git Dean."

"Allie." Ağır ağır ayağa kalktım. Konuşmaya çalışırken ağzım kumla doluydu sanki. "İstediğim şey..."

Elini havaya kaldırdı. "O cümleyi bitirmeye cüret etme. Ciddiyim, gitme zamanı geldi."

Bununla daha ne kadar mücadele edeceğini sormak istedim ama bunun, tepesini daha çok attıracağını bildiğim için çenemi kapalı tuttum ve hanımefendinin istediğini yaptım. Oradan ayrıldım.

Eve dönüş yolunda, sağ elimle içli dışlı olacağım başka bir geceye daha teslim oldum.

10

Dean

Ertesi gün, Uluslararası İlişkiler sınıfından Sabrina'yla aynı anda ayrılma talihsizliğine maruz kaldım. Kaçınılmaz sürtük saldırısını bekleyerek gerildim.

"Orada biraz kaybolmuş görünüyordun Richie. Profesör Burke senin için yeterince yavaş değil miydi?"

Evvet, işte gelmişti bile.

Gözlerimi devirdim. "Doğru çünkü salağım. İyi espriydi." Bana *Richie* dememesini söylemeye zahmet bile etmedim. Summer'ın çocukluk lakabımı değiştirmesini nasıl bıraktıramıyorsam, Sabrina'nın yapmasını da bunu engelleyemiyordum. Sabrina tanıştığımız andan itibaren benim aptal, şımarık bir Richie Rich olduğuma karar vermişti.

Elbette bu benimle yatmasını engellememişti ama değil mi?

"Peki hangi zavallı birinci sınıf öğrencisi senin ödevini yapacak?" diye sordu tatlı tatlı. "Hepsi hızlı aramanda kayıtlı, değil mi? Bahse varım hukuk fakültesi giriş sınavında da senin yerine biri girmiştir."

Ön girişe geldiğimizde en üst basamakta durdum. Saçmalıklarına katlanıyordum çünkü kendimi savunmaya değmezdi ama arada sırada çizgiyi çekmek zorunda kalıyordum. "Senden iki puan fazla almış olmam seni öldürüyor ha?" Burun delikleri şişince lafı gediğine koyduğumu anladım.

Çabucak toparlandı. "Tekrar ediyorum, o teste senin yerine girmesi için başkasına para verdiğin içindir herhalde."

"Kendine öyle söylemeye devam et hayatım. Gece uyumana yardım edecekse..."

Sabrina siyah saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Ben çok iyi uyuyorum, sağ ol. Notlarımı *hak ettiğimi* bilmek bana büyük bir rahatlık sunuyor aslında. Sen de bir ara denemelisin."

Bu defa gediğine koyan *o* oldu. Dudaklarımın kenarı kasıldı ama yemi yutmadım çünkü yapmamı istediği şey tam olarak buydu. İkinci sınıftan beri bunu başıma kakıp duruyordu ve artık gına gelmişti.

"Gününün geri kalanının keyfini çıkar Sabrina." Umursamazca omzumu silkerek basamaklardan aşağı indim ve önümüzdeki yıl hukuk fakültesindeyken de bu saçmalığa devam etmeyi planlayıp planlamadığını merak ettim. Öyle olmamasını umuyordum. Bu düşmanlığı gittikçe eskimeye başlıyordu, sinir bozuculuğundan bahsetmiyordum bile.

Sinir bozuculuktan bahsetmişken, velet takımındaki ilk antrenmanım için yirmi dakika içinde Hastings Ortaokulu'nda olmam gerekiyordu. Bastırın Kasırgalar.

Merkeze giden on dakikalık yol boyunca beni bu gönüllü gösteriye zorladığı için O'Shea'ya küfrettim ve vudu bebeklerinin güvenilirliğini düşündüm. En sonundaysa gerçek olup olmamasının önemli olmadığına karar verdim, Frank O'Shea'nın bebek versiyonuna iğneler batırmak yine de eğlenceli olurdu. Deliklerden dolayı parçalanmaya başladığında da, kafasını stres topu olarak kullanabilirdim.

Kırmızı ışıktayken takım arkadaşım Fitzy'ye çabucak bir mesaj attım: **Hey, vudu bebeklerinin nsl yapıldığını biliyo msn?**

Okulun karşısındaki ufak buz pistine varana kadar cevabı gelmedi.

O: **Benimle taşak geçtiğini düşündüm ama soru mantıklı gelecek kadar aptalca. V-bebeği nasıl yapılır bilmem. Eski bebeklerden birini**

kullansan olur mu? Asıl mesele bebeği hedefine bağlayacak vudu büyücüsünü bulmakta.

Ben: **Bu mantıklı geldi.**

O: **Öyle mi?**

Ben: **Vudu, sihir, büyü falan ister. Herhangi bi bebeğin işe yarayacağını sanmam. Yoksa her bebek v-bebeği olurdu, ha?**

O: **Doğru.**

Ben: **Neyse. Tşk. Sen bilirsin diye düşündüm.**

O: **Ben ne sikime bilecekmişim ki?**

Ben: **Sen şu fantezi rol yapma işlerine düşkünsün ya. Sihir biliyosun.**

O: **Ben Harry Potter değilim amk.**

Ben: **HP bir inek. Sen de bir ineksin. Dolayısıyla, sen sihirbaz bir oğlansın.**

Bana ortaparmak emojisi yolladı, sonra ardından bir mesaj daha geldi. **Bu akşam Malone'da doğum günü biraları. Hâlâ var mısın?**

Ben: **Evvet.**

O: **Snra grşz.**

Telefonumu ceketimin cebine soktum ve arabadan çıktım. En azından bundan sonra yapacağım eğlenceli bir şey vardı. Öğleden sonramı çocuklara isteğim dışında koçluk yaparak geçirmemin ödülü, Fitzy'nin yirmi birinci yaş günü şerefine kutlama biraları olacaktı.

Kanatlı kapılardan içeri girdiğimde pist boştu. Soğuk hava beni eski bir dost gibi karşıladı ve içimi onunla doldurdum, çantamı diğer omzuma aldım ve ev sahibi takımın bankına doğru ilerledim. Kırmızı hırka ve siyah hokey patenleri giymiş uzun bir adam, elindeki dosyaya bakıyordu. Boynundaki düdük bana onun Kasırgalar'ın koçu olduğunu söylüyordu.

"Di Laurentis?" Onayladığımda elini uzattı. "Doug Ellis. Seninle tanıştığıma sevindim evlat. Nisanda Frozen Four maçınızı televizyondan izledim. İyi oynadın."

"Teşekkürler." Boş buzu işaret ettim. O'Shea'nın bana emrettiği üzere, on dakika erken gelmiştim. "Çocuklar nerede?"

"Soyunma odasındalar. Biraz sonra çıkarlar." Elindekini

bankın kenarına koydu. "Chad senden neler beklediğimizi anlattı mı?"

"Hayır." O'Shea'nın bana söylediklerine rağmen, Koç Jensen'ın Kasırgalarla çalışmak üzere işe alındığımdan haberi olmadığını düşünüyordum.

"Tamam, o kadar da karmaşık değil. Her antrenmana otuz dakikalık alıştırmalarla başlıyoruz, sonra onar dakikalık periyotlara bölünmüş otuz dakikalık bir hazırlık maçı yaparız. Çocuklar canlarını dişlerine takarak çalışır. Çoğu iyi çocuktur. Yetenekli, akıllı, becerilerini bilemek ve daha iyi olmak için hevesliler."

"Bunu duymak güzel."

"Kayla'yı severlerdi," Boş ifademi görünce, "Senden önceki koç yardımcısı," dedi. Doğru, hastalanan hatun. "Her neyse, o çoğunlukla hücumla çalışırdı. Muhteşem bir iş çıkardı ama dürüst olmam gerekirse, yanımızda savunma adamı olmasına memnunum. Çocuklardan birkaçı savunma bölgesini korumakta zorlanıyor. Onlarla yakından ilgilenmeni isterim."

Birkaç dakika daha görevlerimle ilgili lafladık ve sonra birkaç uyarı verdi. Çocukların etrafındayken siktir falan deme ve onları hiçbir şekilde hırpalama.

"Anladım, işleri on sekiz yaş altı tutacağım ve onlara dokunmayacağım. Başka bir şey?"

"Yok. Gerisini devam ettikçe çözersin."

Sonuç olarak, Ellis düzgün bir adama benziyordu ve çocuklar soyunma odasından çıktıklarında ve adamı hayata geri dönmüş İsa gibi karşıladıklarında, onun hakkındaki düşüncelerim daha da olumlu bir hal aldı. Bana okulun beden öğretmeni olduğunu ama işini kaybetse bile bu takıma asla sırtını dönmeyeceğini söylemişti. Tabii yine koçluk yaptığı sekizinci sınıftaki kız voleybol takımını da öyle.

Banka oturup çabucak ayakkabılarımı çıkardım ve çantama tıktığım Bauers patenlerimi giydim. Sonra kenardan atladım ve Ellis'le çocuklara doğru kaydım. Yarısı kırmızı antrenman forması giyiyordu, diğer yarısıysa siyahtı. Ellis beni takımla

tanıştırdı, kazandığımız bir sürü Frozen Four'dan bahsedince çocuklardan ooo ve aaa sesleri yükseldi. İlk kayma alıştırmasına başladığımız anda, buz üzerindeki her çocuk benden bire bir ilgi görmek için yalvarıyordu.

Yalan söylemeyeceğim, *başla* kelimesinden itibaren harika zaman geçirdim. Çocukların oyuna duydukları tutku bana çocukluğumu hatırlattı, bir çift paten giydiğimde ve buzda jilet gibi kaydığımda nasıl heyecanlandığımı anımsadım. Coşkuları kesinlikle bulaşıcıydı.

Ellis maç zamanının geldiğini duyuran düdüğü çaldığında, kendimi alıştırma bittiği için gerçekten hayal kırıklığına uğramış buldum. Son atış alıştırması sırasında Robbie adındaki yedinci sınıftan bir çocuğa yardım ediyordum ve kaleciyi geçen bilek şutu inanılmaz iyiydi. Tekrar yaptığını görmek istiyordum ama şimdi, çocukların az önce öğrendikleri becerileri almalarının ve maçta kullanmalarının zamanıydı.

Ellis'le ikimiz hem hakem hem de koç görevi görüyorduk, ceza veriyor ve ihtiyaçları olunca tavsiyelerde bulunuyorduk. Otuz dakikalık maç benim için çok hızlı bitti. Orada sonsuza kadar kalabilirdim ama Ellis maçın bittiğini işaret etti ve herkesin toplanmasını istedi.

O her çocuğa tek tek seslenip bugünkü antrenmanda doğru yaptıkları bir şeyi söylerken, göğsümde garip bir kasılma oldu. Övgüleriyle bütün yüzler teker teker aydınlandı ve Ellis konuşmayı bitirdiğinde, sanırım ben de ona âşık olmuş olabilirdim.

Kahretsin be, adam harika bir koçtu.

Ondan sonrasoyunma odasına doğru çocukları takip ettik ve eşyalarını yerlerine koymalarına yardım ettik. Gürültülü, şamatacı bir gruptu, kahkaha atıyor, şakalar yapıyor ve kıyafetlerini değiştirirken birbirleriyle çene çalıyorlardı. Kapının ötesindeki koridor satış makinelerinin ve oğullarını beklemeye gelen ailelerin sesleriyle doluydu. Ancak Robbie arkada kaldı. Antrenman formasını çıkardı ama patenlerini yeniden giydiğini ve kotunun paçalarını içine soktuğunu görünce endişelendim.

"Ne yapıyorsun evlat?"

Beni orada dururken bulunca şaşırdı. "Ah." Kızardı. "Ben fazladan yarım saat daha kayıyorum." Sesinde savunmacı bir ton vardı. "Koç biliyor."

On üç yaşındaki birinin dürüstlük timsali olmadığını bildiğimden, Ellis'in peşinden gittim. Ekipman odasındaydı, duvara dayalı uzun raftaki sopaları güvene alıyordu.

"Robbie'nin kaymak için kalması normal mi?"

Ellis kapıya doğru baktı. "Ah. Evet, sorun değil. Onu gözlemek için bir dakika içinde çıkacağım. Ben oraya gidene kadar buza adım atmamasını söyle."

Kaşlarımı çatışımı gizleyemedim. "Neden fazladan kayıyor?"

"Annesi salı ve perşembe günleri dört buçuğa kadar işten çıkamıyor ve ailesi de Munsen'de yaşıyor, yani okul otobüsü seçenekler dahilinde değil." Ellis kızgın bir ses çıkardı. "Kasaba sınırlarıyla ve Hastings otobüslerinin başka kasabalara 'servis' verememesiyle ilgili bazı saçmalıklar işte. Robbie'nin annesi onu buraya aldırmayı başardı çünkü hokey programımızda ama görünüşe göre, okul bölgesi dışında yaşayan çocuklara güvenli seyahat sağlamanın önemli olduğunu düşünmüyorlar."

"Yani Robbie annesi gelene kadar burada mı takılıyor?"

Ellis onayladı. "Sezonun başında Julia'yla ayarladım. Antrenmandan sonra burada kalıyorum, anneleri gelene kadar onu ve kız kardeşini izliyorum."

Bu adamı çok sevdiğimden bahsetmiş miydim?

"Ben de kalırım," diye önerdim. "Alıştırma sona ermeden önce Robbie'ye bilek şutlarının inceliklerini öğretiyordum. Dersi bitirmek benim için sorun olmaz."

İfadesi şaşkınlık ve saygı karışımıydı. "Bahse varım buna bayılır. Sağ ol evlat."

Piste geri döndüğümde Robbie'yi boardlar boyunca tembelce daireler çizerken buldum. Saman sarısı saçları arkasından uçuşuyordu, saç konusunda da bir derse ihtiyacı olabilir diye dü-

şündüm. Mesela aslan yelesine dönüşmeden önce hemen kestirmesi gibi yoksa birisiyle iş pişirme şansına veda ederdi.

Beton koridordan aşağı doğru yürüyordum ki tiz bir ses beni şaşırtarak durdurdu.

"Sen kimsin?"

Döndüğümde ufacık, periye benzeyen bir varlığın tribünlerin ortasında oturduğunu gördüm. Şey, tamam bu bir kızdı ama lanet olsun, Pixar filminden bir karakter bile olabilirdi. Kocaman mavi gözleri yüzünün tamamını kaplıyordu, saçları öyle açık renkti ki neredeyse beyaz gibiydi ve dudakları ufacık, pembe bir gül goncasına benziyordu.

"Asıl *sen* kimsin?" diyerek tek kaşımı kaldırdım.

"Önce ben sordum."

Gülmemek için uğraştım, onun sırasına ulaşana kadar basamaklardan çıktım. Piste şöyle bir baktığımda Robbie'nin gelişigüzel bir şekilde kayarak eğlendiğini gördüm. Ellis ona göz kulak olmak için oradaydı, o yüzden çizgi film karakteri perinin yanına oturdum. "Ben Dean. Kasırgalar'ın yeni yardımcı koçuyum."

O koca gözler yüzümü inceledi, sanki yalan söyleyip söylemediğime karar vermeye çalışıyordu. "Ben Dakota," dedi en sonunda. İnce parmağıyla buzu işaret etti. "O benim erkek kardeşim."

"Ah. Sen Robbie'nin küçük kardeşisin."

"Küçük olanın ben olduğumu kim demiş?" diye meydan okudu. "Belki ben onun ablasıyım."

"Çocuk, hâlâ bez takmıyorsan şaşırırım."

"Ben bez falan takmam!" Yanakları kızardı. "*On* yaşındayım," dedi.

Nefesimi tuttum. "Hass... süper. O zaman resmen yaşlı bir kadınsın."

Bu onu kıkırdattı. "Değilim. *Sen* kaç yaşındasın?"

"Yirmi iki."

Ağzı açık kaldı. "Bak bu yaşlı işte."

"Biliyorum, değil mi? Cenazemi planlamaya başlamalıyım herhalde. Vasiyetimde servetimi kime bırakmalıyım sence? *Açlık*

Oyunları'ndaki hatuna mı yoksa *Uyumsuz*'dakine mi?"

"Onlar gerçek insanlar değil."

Masumu oynadım. "Emin misin? Geçen gün sokakta Katniss'i yürürken gördüğüme yemin ederim."

"Yalan söylüyorsun."

"Evet, beni yakaladın." Kucağındaki pembe telli defteri işaret ettim. "Ne yapıyorsun?"

Altdudağını sarkıttı. "Ödev. Bayan Klein bu Şükran Günü'nde nelere şükrettiğimizi bir sayfa dolusu yazmamızı söyledi."

"Bayan Klein bir canavar olmalı."

Dakota kıkırdadı. "Hayır, o iyidir. Bir defasında *bütün sınıfa* pizza ısmarlamıştı. Edebiyat dersindeki en yüksek puanları aldıktan sonra."

"Edebiyat," diye düzelttim.

Elini salladı. "Neyse işte."

Gülümsedim. "Tamam, o zaman vakti boşa harcamayı bırakalım." Küçük defterinde temiz bir sayfa açtım. "Nelere şükrettiğini öğrenme zamanı."

Yüzü memnuniyetle aydınlandı. "Bana ödevimde yardım mı edeceksin?"

"Tabii, niye olmasın? Annen buraya gelene kadar yirmi dakikamız daha var. Başka ne yapacağız ki?"

Allie

Dean bana mesaj attığında Megan'ın arabasının yolcu koltuğundaydım. Adını telefonumun ekranında görünce şaşırmadım. Bütün gün ondan bir "seni becermek istiyorum" mesajı daha beklemiştim, yani olması an meselesiydi. Fakat bu akşam beni hazırlıksız yakalamıştı.

O: **Bu akşam birkaçımız Fitzy'nin d.günü için Malone'dayız. Canın isterse bize katıl.**

Megan sürücü tarafından bir bakış attı. "Sana mesaj atan kim? Ve lütfen Sean olmadığını söyle."

"Hayır, Sean değil. Garrett'ın arkadaşlarından biri," dedim. "Bu akşam birkaç hokey oyuncusu birisinin doğum günü için Malone'daymış. Onlara katılmak ister miyiz diye soruyor."

"Hannah orada mı?"

Başımı iki yana salladım. "Bu akşam provası var." Benim gibi, Hannah da final projelerinden biri için hazırlanmakla meşguldü. Müzik bölümü öğrencisi olarak, bölümün kış gösterisinde orijinal bir şarkı sergilemesi gerekiyordu.

Sanırım Megan, Hannah olmadan hokeycilerin arasına davet edilmemin garip olduğunu düşünmüyordu çünkü hiçbir yorumda bulunmadı. Onun yerine, "Hadi gidelim," dedi.

"Ciddi misin sen?" Kız kıza takılma gecemizde otuz dakika boyunca bir düzine seçeneği didiklediktен sonra en sonunda Hastings'teki bir lokantada yemeye karar vermiştik. Malone kasabadaki tek bar olduğu için konuşmamızın başında ilk önerilen oydu ama Meg ânında reddetmişti. "Bu akşam bara gitmek istemediğini sanıyordum."

Kızıl kaküllerini gözünden çekti. "Fikrimi değiştirdim. Etrafımın tatlı çocuklarla sarılmasını istediğim bir moddayım.»

"Gerçekten mi?" dedim şaşkınlıkla. "Yeni sevgilin ne olacak? Şimdiden cennette sorun mu var?" Megan çıktığı bu yeni adamla ilgili çok gizemliydi ama aralarının iyi olduğunu varsaymıştım. Normalde konu aşk hayatı olunca konuşmayı kesmezdi ama bu defa öyle değildi. Adamla ilgili bildiğim tek şey, Boston'da yaşadığı ve Megan'ın onu sadece hafta sonlarında gördüğüydü.

"Hayır, iyiyiz." Duraksadı. "Şey, pek değiliz." Yine duraksadı. "Karmaşık."

"Biliyorsun, eğer Bayan Sır Küpü olmak yerine bana onun hakkında bir şeyler anlatmış olsaydın, sana bazı tavsiyelerde bulunabilirdim..."

Yeşil gözleri yolda kaldı. Araba kullanmıyor olsaydı da bana bakmayacağını biliyordum.

"Tamam. Dökül. Adamda ne sorun var?"

"Onda hiçbir sorun yok."

"Saçmalık. Olmak zorunda, yoksa onu hepimizden saklamazdın. Ne peki? Boş zamanlarında ahırları ateşe vermekten mi hoşlanıyor? Sincapları öldürüp kürklerinden küçük şapkalar mı yapıyor? Bütün yüzünü kaplayan garip bir beni mi var? Yoksa o..."

"Otuz yedi," diye araya girdi. "Otuz yedi yaşında."

Kaşlarım havaya fırladı. "Ah. Vay be. O..."

Yaşlıymış, demek istedim ama her zaman *"yaş rakamlardan başka bir şey değildir"* felsefesine inanmıştım. Ya da açık fikirli olmak *istiyordum*. Yani altmış yaşındaki bir adamın on sekizindeki bir kızla çıkması son derece tüyler ürperticiydi. Fakat otuz yedi tam olarak moruk statüsünde sayılmazdı. Meg ve benden sadece on beş yaş büyüktü.

"Gördün mü? İşte bu yüzden size söylemedim." Sesinde suçlama vardı. "Hepinizin yargılayıcı olacağınızı biliyordum."

Ellerimi teslim oluyormuşum gibi kaldırdım. "Yargılamıyorum. Beni şaşırttın sadece, o kadar."

Güzel yüz hatları rahatladı.

"Bay Otuz Yedi'den bahset bakalım," diye üsteledim. "Yargılama yapmayacağıma söz veriyorum."

İstemeye istemeye birkaç detay daha verdi. "Adı Trevor. Boston Hastanesi'nde çocuk doktoru."

Tamam, etkilendim.

"Boşanmış ve beş yaşında bir kızı var."

Hımm, artık o kadar etkilenmemiştim. "Ve senin bununla bir sorunun yok mu?" diye sordum dikkatlice. "Daha yirmi iki yaşındasın hayatım. Birisinin üvey annesi olmaya hazır mısın?"

"Sorun da o," diye inledi. "O kadar ilerisini düşünmüyordum bile. Trevor'la internetten tanıştık. Eylül boyunca yazışıp durduk ama bir ay öncesine kadar yüz yüze tanışmamıştık. Çok tatlı. Akıllı, muhteşem, konuşması kolay. Fakat hâlâ iliş-

kinin ilk evrelerini yaşıyoruz, bilirsin ya. Ciddileşmekten çok, rahat kısımlar." Ojeli tırnaklarını direksiyona vurdu. "Geçen hafta sonu onu gördüğümde bana kızıyla tanışmamı istediğini söyledi."

Iyk.

"Iyk," dedim sesli bir şekilde.

"Sana katılıyorum. Şimdi ilişkimiz hakkında şüphelerim var. Kızıyla tanışmak büyük bir olay. Ya benden nefret ederse? Daha da kötüsü, ya beni *severse* ve babasıyla ayrıldığımızda zavallı çocuk için bir travma olursa?"

"Çocuk bir buluşmada sana âşık olacak değil," diye güvence verdim. "Ama sana hak veriyorum, bu çok büyük bir olay."

Meg küçük Toyota'sını Hastings'in ana yoluna bir blok ötedeki bir bağlantı yolunda durdurdu. "Bilmiyorum... Cuma günü onu görünce söyleyeceğim ama kafam çok karışık. Ne yapacağımı hiç bilmiyorum." Bir saniyeliğine sessizleşti, sonra iç çekti. "Eğer Malone'a gidersek gecenin ayık şoförü sen olabilir misin? Sodadan daha güçlü bir şeyler içmek isteyebilirim."

"Sorun değil." Zaten bu akşam içmeyi planlamıyordum. Sabahın sekizinde provam vardı ve başımı zonklatan akşamdan kalmalık istediğim anda ağlamamı zorlaştırırdı. Yalnız olduğum açılış sahnemde, karakterim yeni doğmuş bir bebek gibi üç defa ağlıyordu. "Başka bir bara gitsek olmaz mı?" diye sordum umutla. "Belki şu Munsen'dakine?"

"Niye öyle bir şey yapalım ki?"

Omzumu silktim. "Kalabalık hokey grubu biraz gürültülü ve kavgacı olur."

"Biraz öylesi işime gelebilir," diye itiraf etti. "Trevor harika ama artık pek parti havasında değil. Her akşam on demeden yatakta. Hatta hafta sonlarında bile." Altdudağını sarkıttı. "Belki de bitirmem için başka bir sebeptir ha?"

"Bak, sana ne yapacağını söylemeyi aklımdan bile geçirmem," dedim nazikçe. "Ve parti günlerini geride bıraktığı için birinden ayrılman gerektiğini de söylemiyorum. Fakat üniversi-

tenin son senesindesin hayatım. Eğer istemiyorsan yatağa onda gitmek zorunda olmamalısın. Özgürlüğünün bu son yılında keyfine bakmalısın. Aslında yetişkin olduğun ama tam anlamıyla yetişkin olmadığın bu garip süreçteyken. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Erkenden yatağa gitmeyi gerçek dünyanın tescilli bir üyesi olacağın zamana, yani seneye sakla."

Yüzünden dalgın bir bakış geçti. Tavsiyemi sindirdiğini anlayabiliyordum ve kendisini mutluluğa ulaştıracak bir karara varmasını umuyordum. Tanrı biliyor ya, son zamanlarda ben de zor kararlarla uğraşıyordum. Sean'dan ayrılmak. Oyunculuk kariyerimi nerede yapmak istediğime karar vermek.

Tek gecelik ilişki yaşadığım adamla kendi isteğimle vakit geçirmek için bir bara girmek...

Siktir, bara gelerek ne yapıyordum ki? Bu akşam Dean'i görmek iyiye gitmezdi. En kötü senaryoda, ağzından kazayla bir şey kaçırırdı ve herkes yattığımızı öğrenirdi. En iyi senaryoda, benimle utanmadan flört eder ve sadece sinir bozucu olurdu.

Malone burada alkol satan tek yer olduğu için, hem yerel halkın hem de Briar öğrencilerinin haftanın her günü uğradıkları bir mekândı. Eğer dokuzdan sonra gelirseniz, sadece ayakta duracak yer olurdu. Meg ile ben on buçukta geldik ve bu, yüz tane terli vücutla doldurulmuş bir saunaya girmek gibiydi. Ana mekân ağzına kadar doluydu. Önümde bir sürü beden olduğu için barı bile zar zor görebiliyordum ve ana kısmın kenarlarındaki daha yüksek platformun masaları da doluydu.

"İçki siparişi vermek istiyorum!" Megan müziğin üzerinden bağırdı. Hoparlörlerden bilmediğim bir rock şarkısı çalıyordu. Eğer Garrett Graham burada olsaydı, muhtemelen bana şarkının adını, kimin söylediğini ve hangi tarihte çıktığını söyleyebilirdi. Hannah'nın erkek arkadaşı tam bir klasik rock hayranıydı. Hannah'ya yatakta Lynyrd Skynyrd şarkıları çaldırdığını öğrensem şaşırmazdım.

Tam da bara yönelmek üzereyken tanıdık bir ses müziği bastırdı. "Kedicik! Buradayız!"

Başımı çevirdiğimde Dean'in sağımdaki geniş bir masadan bana el salladığını gördüm. Bu kalabalıkta beni nasıl gördüğünü bilmiyordum. Ona geleceğimi haber veren bir mesaj bile atmamıştım, yani ya Örümcek Adam hisleri vardı ya da bir sapık gibi kapıyı gözlüyordu.

Megan'la birbirimizden ayrılmamak için kol kola girdik ve beden denizinden geçtik. Mini etekli, platin sarısı saçları olan bir sarışının parfüm kokusu ciğerlerime doldu. Parfüm saldırısından, kızın yanındaki adamdan gelen çok daha tesirli bir kokunun saldırısıyla kurtulmayı başardım. Gözlerim sulandı ve dönüp Axe vücut losyonuyla birilerini öldürmeden önce sakin olmasını söylemek üzereydim.

Megan'la masaya vardığımızda Dean, "Bak Fitzy, *kızlar*!" diye duyurdu. Çabucak masadaki diğer çocuklara seslendi. "Hızlı olun, hatunlar ortadan kaybolmadan yer açın."

Kahkahalar patladı ve oyuncuların çoğunun özellikle birine sırıttıklarını fark ettim. Hannah'nın beni sürüklediği hokey partilerinden bazılarında gördüğüm biriydi. Sanırım adı Colin'di ama ondan genellikle Fitz ya da Fitzy diye söz edildiğini duyuyordum. Dağınık kahverengi saçları, koyu renk kirli sakalı olan iri bir adamdı ve gömleğinin yakasından bakınca bir dövmesi var gibi görünüyordu. Göğsünde dövmesi olduğundan şüpheleniyordum çünkü onu tişörtlü görmüştüm ve iki kolunun da dövmelerle kaplı olduğunu hatırlıyordum.

Bize yer açmak için kıpırdandılar. Megan saçı kısacık kesilmiş bir oğlanın yanına kaydı. Çocuk adının Hollis olduğunu söyledi. Ben de telefonunun içine düşmüş gibi görünen Tucker ile takımdaki Fransız Kanadalı oyunculardan biri olan Pierre'in arasına sıkıştım. Pierre beni bir gülümsemeyle karşıladı ve bir çift sevimli gamze beliriverdi. Grupta daha önce tanışmadığım iki kişi vardı. Pierre ağır aksanıyla onları Wilkes ve Ekberg olarak tanıttı.

Tam karşımda, Hollis'in diğer yanında oturan Dean, bakışlarımız buluştuğunda göz kırptı. "Gelebildin. Geleceğini düşünmemiştim."

Umursamıyormuş gibi yaparak, "Civardaydık," dedim.

"Öyle olduğuna sevindim çünkü bu tam anlamıyla bir sosis partisi oluyor. Ciddiyim, doğum günü çocuğu bu akşam tek bir hatunu bile davet etmedi."

Hollis yardımseverce, "Fitzy'nin kadınlara alerjisi var," dedi.

Doğum günü çocuğu gözlerini devirdi, aslında ona doğum günü adamı demek daha doğru olurdu çünkü bu adamla ilgili hiçbir şeyin çocuklukla alakası yoktu. "Doğum günümü erkek erkeğe geçirmek istememin böyle bir suç olduğunu fark edememişim."

"Durup da tavsiyeleri dinledin mi ki?" diye karşılık verdi Dean. "Peki doğum günü onuruna yapılan sakso ne olacak? Onu da düşündün mü? Yoksa *bizden* birinin mi yapmasını bekliyorsun?"

Hollis, "Eminim Pierre karşı çıkmaz," dedi. Kanadalı oyuncu ortaparmağını gösterdiğinde, Hollis tatlılıkla gülümsedi. "Ne var? Quebec'te yaptığınızın bu olduğunu sanıyordum, öyle değil miydi? Kulaklarına Fransızca saçmalıklar fısıldarken kankalarınızı ağzınıza almıyor muydunuz?"

Pierre alayla güldü. "Sen San Francisco'dansın. Oranın dünyanın 'kankanı ağzına al' başkenti olduğundan oldukça eminim."

Saçma konuşmaları sürüp gitti, bitkin düşmüş bir garson Meg ile benim siparişimi almak için gelince sustular. Meg yaban mersinli votka siparişi verdi. Ben de bir bardak su istedim.

Garson gittikten sonra Dean, "Su mu?" diye alay etti. "Başka bir şey istemediğinden emin misin, bebek yüzlü? Belki... hımmm... tekilaya ne dersin? Seni hep tekila kızı olarak düşünmüşümdür."

Ona gözlerimi kısarak baktım. Neyse ki kimse yorumuna fazla mana yüklemedi. Niye yükleyeceklerdi ki? Dean'le yatağa girmemin sebebinin tekila olduğunu bilecek değillerdi ya. Bilen tek kişi Dean'di ve ağzını o konuda kapalı tutacağına söz vermişti.

Ama... yüzünde beliren minicik gülümseme beni rahatsız ediyordu.

Neden içimde, ağzındaki baklaları çıkarmak üzere olduğuna dair bir his vardı?

11

Allie

Telefonum çantamda titreştiğinde hâlâ Dean'e dik dik bakmakla meşguldüm. Dalgınca telefonumu çıkardım ve mesajı görünce nefesim kesildi.

O: **Memelerinden tekila içişimi hatırlıyor musun?**

Başımı kaldırıp baktığımda Dean'in bana masumca baktığını gördüm. Fakat kolunun masanın altında hareket ettiğini görebiliyordum. Elbette peşinden bir mesaj daha belirdi.

O: **Meme uçlarının üzerine döküp her damlayı yaladığımı? Mmmmm. Sadece düşünürken bile sertleşiyorum.**

Ahh. Bana barda seks mesajı attığına inanamıyordum. Arkadaşının doğum günü için toplanmışken hem de.

Dişlerimi sıkıp ona cevap yazdım.

Ben: **Hatıranın tadını çıkar hayatımb çünkü bir daha asla olmayacak.**

O: **O seksi meme uçlarını emmemden hoşlanmadığını mı söylüyorsun?**

Söz konusu meme uçları sert çakıl taşlarına dönüşmüştü. Sutyenimin dolgusunun hain tepkimi gizlediğini biliyordum ama Dean'in göğüslerime inen kendini beğenmiş bakışları, onun da bildiğini söylüyordu.

Nefesimi verdim ve yazdım, **Eh işte. İdare ederdi.**

Gülümsemesi genişledi. Wilkes'in az önce sorduğu bir şeye, "Yok ya," diye yanıt verdi. "Endişeli değilim. Yale'in kalecisinin G'nin sert ve havadan şutlarına karşı duramaz." Sanırım cumar-

tesi günü Yale'e karşı yapacakları maçtan konuşuyorlardı ama ben Dean'in kolunun belli belirsiz hareketini izlemekle fazla meşguldüm. Bir şey yazıyordu.

O: **Hımmm. Anlıyorum. Peki amını yaladığımda? O da mı idare ederdi?**

Bacaklarımın arasındaki keskin kasılmayı görmezden geldim ve ona kaşlarımı çattım.

"Allie," dedi Megan bezginlikle.

"Pardon, efendim?"

"Oyununu soruyordum. Provalar bu hafta başladı, değil mi? Nasıl gidiyor?"

"Oldukça iyi," dedim boş bir tonla. Dean'in bir şey yazıp yazmadığını anlayamıyordum. Yazmadığını umuyordum. "Ölü kocamı oynayan çocuk çalışması eğlenceli biri. Senin nasıl gidiyor?"

"Boktan."

"Yaa, üzüldüm hayatım." Meg'in eşleştiği oyun yazarından memnun olmadığını biliyordum ve onu suçlamıyordum çünkü çocuk tiyatro bölümündeki en kendini beğenmiş götün tekiydi. Yazdığı her şey fazla gösterişliydi ve içinde gerekenden fazla endişe taşıyordu. Kendisini dünyaya yeniden gelmiş Arthur Miller sanıyordu.

"'Slade' provalar sırasında bütün sahneleri yeniden yazmaktan hoşlanıyor." Adını söylerken tırnak işareti yaptı, bu da Fitzy'yi güldürdü.

"Tırnak işaretini nasıl kullanacağını bilmiyorsun sanırım," dedi Meg'e.

"Hayır, biliyorum. 'Slade' onun gerçek adı değil. Aslında adı Joshua Sandeski." Alaycı bir şekilde güldü. "Bu göt herif öyle kendini beğenmiş bir şey ki, şapşal suratını taşıyan küçük kahverengi kopyalarını sıçmıyorsa şaşırırım."

Çocuklar Meg'in resmettiği iğrenç resimle kahkahalara boğuldu.

"İlk dersimizde hepimiz bir daire şeklinde oturmak ve ken-

dimizi sevgili oyuncu arkadaşlarımıza tanıtmak zorundaydık." Bana baktı. "Hatırlıyor musun?"

"Ah, hatırlıyorum," dedim kuru kuru.

"Her neyse," dedi Fitzy'ye, "bu pislik ayağa kalktı ve konuşmaya başladı. 'Ben Joshua Sandeski ama Slade adını kullanıyorum. Bana başka şekilde hitap eden olursa yanıt vermem.' Ve şaka yapmıyordu. Öğretmenin kafası karışıp da ona Sandeski diye seslense, kadını görmezden geliyordu."

"Bu duyduğum en yavşak hareket," dedi Dean.

Siktir, eli yine hareket ediyordu.

Hollis, "Bence taşaklı bir hareket," diye karşı çıktı. "Var ya. Siktir et. Ben de Slade gibi kendime tek ad vereceğim. Bundan sonra bana sadece 'Kasırga' diye hitap edebilirsiniz."

Göz ucuyla en son mesaja bakтım ve nefesim kesildi.

O: **Şu anda öyle sertleştim ki. İçinde olmak için yanıp tutuşuyorum.**

Bu defa ona bir şey yazmadım. Eğer yanıt vermezsem eninde sonunda dururdu, değil mi?

Hayır, yanlış.

Mesajlar gelmeye devam etti, her biri bir öncekinden daha edepsizdi.

Bir dahaki sefere ağırdan alacağım. Her saniyenin tadını çıkaracağım.

Çok yavaşça bebeğim. Daracık amına girip çıkacağım...

Sen daha fazlası için yalvarana kadar.

Bardağımı kaldırıp biraz su içtim. Dean'in yumuşak gülüşünün farkındaydım, barda yankılanan müziğe rağmen duyulabilirdi.

Ama istediğini vermeyeceğim. Seni aletimle doldurmaya devam edeceğim, santim santim.

Ve sonra yine uzaklaştıracağım.

İçine gömülmem için her yalvarışında, daha da ağırdan alacağım.

Bacaklarının arasındaki o tatlı yere bütün gece işkence edeceğim bebeğim.

Bütün-sikik-gece-boyunca.

Sanki biri kıçımın altında ateş yakmış gibi ayağa fırladım. "Lavaboya kadar gitmem lazım," deyiverdim.

Dean'in sinir bozacak kadar seksi suratında yayılan sırıtışı görmezden geldim, topuklu çizmelerimin beni taşıyabileceği hızla fırladım.

Sikindirik siktir. Şu anda öyle tahrik olmuştum ki baldırlarım resmen birbirine yapışıyordu ve kotumun arkasında ıslak bir nokta olmasından endişeleniyordum. İşin kötüsü, Megan daha içkisini bitirmemişti bile. Yani yakın zamanda buradan gitmeyecektik. Bu da demektir ki, kendimi toplamam ve kanımda jet yakıtı gibi dolanan arzu kıvılcımlarını söndürmem gerekiyordu.

Geri döndüğümde Dean'in bana seksi mesajlar atmayı kesmesini umdum.

Eğer yapmazsa, masada orgazm olmam büyük bir ihtimal gibi görünüyordu.

Mesajları atmaya devam etti.

Ben de onu görmezden gelmeye devam ettim.

İradeler savaşımız bir saatten fazla sürdü. Israrcılığından etkilenmediğimi söyleyemezdim. Ayrıca kelime dağarcığındaki edepsiz sözlerin kayda değer miktarından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Masanın altında gözle görülür şekilde kıvrandığını fark edince, ona hafifçe sırıttım ve en sonunda mesaj attım.

Ben: **Kendine işkence ediyorsun tatlı şey. Topların morarmadan dursan iyi edersin.**

Vurgulamak için duruma uygun görünen iki emoji ekledim: bir çift mor daire.

Dean iç geçirdi ve ayağa kalktı ama öncesinde aşağıdan stratejik bir düzeltme yaptı. Sanırım bunu yaptığını gören tek kişi bendim ve gülümsemem inanılmayacak kadar büyüdü.

"Şu şarkıları değiştireceğim," dedi gruba. "Aerosmith'in ağır rock şarkılarını açıp duran kimse beni sıkıntıdan gebertti."

O uzaklaşırken gözlerim bana ihanet ederek arkasına odaklandı. Siyah pantolonu sıkı kalçalarına bir eldiven gibi oturuyordu, bu da bir şeyi merak etmeme sebep oldu. Kargo pantolonlar genelde böyle dar mı olurdu? Öyle olduklarını sanmıyordum. Belki de Dean'in kalçalarını göstermesi için özel pantolonlar yapan bir terzisi vardı? Bu tam da onun yapacağı bir şeye benziyordu, ne gösterişçi piçti.

Ne olursa olsun, kıçı müthişti. Kahretsin, onunla ilgili *her şey* öyleydi. Geniş omuzlarının, uzun kollu Under Armor badisini doldurusuna ya da sarı saçlarının tam da kıvamında dağılmış olmasına hayran olmadan edemedim. Sonra onu kalabalığın içinde kaybettim ve bir rahatlama hissettim çünkü artık görüş alanımdan çıktığı için, deliren hormonlarımı kontrol altına almak için biraz zamanım vardı. Fakat bu çok kısa süreli oldu. Masaya geri döndüğünde hâlâ her zamanki gibi muhteşemdi ve ben de azgın ve gergindim.

Çalmakta olan şarkı sona ererken yerine yerleşti ve Dean'in şarkı seçiminin ilk notaları hoparlörlerden yankılandı.

Cheap Trick'in "I Want You To Want Me"* şarkısıydı.

Kahkahalarıma mani olamadım, bu da bana Fitzy'den garip bir bakış kazandırdı. "Bir şey mi kaçırdım?" diye sordu.

"Hayır. Ben bazen sebepsiz yere gülerim," dedim. "Öyle de garibimdir."

Megan atlayıverdi. "Doğru. Öyle."

Başka bir kahkahayı bastırdım ve şarkı çalmaya devam ederken Dean'in gözlerinden kaçındım. Telefonum titrediğinde şaşırmadım.

O: **Biraz daha belirsiz bir şey seçebilirdim ama oyun oynamak niye? Her yerim senin için sızlıyor Allie.**

Siktir, bana Allie demişti. Yani iş ciddiye binmişti.

Başımı kaldırdım ve bakışlarındaki yoğunluk kalbimin teklemesine, sonra da dörtnala koşmasına sebep oldu. Dean her za-

* (İng.) Beni istemeni istiyorum. –*çn*

man delicesine çekiciydi ama tahrik olduğunda? Kesinlikle nefes kesici oluyordu.

Puslu yeşil gözleri yarı yarıya kapalıyken, dudakları hafifçe ayrılmışken, güçlü boğazı yutkununca hareket ederken, gerçekten sızladığına neredeyse inanabilirdim. Beni çok fazla istediği için gerçekten fiziksel acı içinde olduğuna inanabilirdim. Fakat karşımdaki Dean'di, Tanrı aşkına. Büyük ihtimalle kasığına hafif bir rüzgâr değse bile dikiliverirdi. Cidden, ona çarpmak onu sertleştirmek için yeterliydi. Adam sekse takıktı ve okuldaki kızların yarısı bunu onaylardı çünkü okuldaki kızların yarısı onunla yatmıştı.

Elbette cinsel enerjinin alıcı ucunda olmak pohpohlayıcıydı. Hangi kadın arzulandığını hissetmekten hoşlanmazdı ki? Fakat Dean'in o yatak odası gözlerini yönelttiği *tek* kadın olduğuma bir saniyeliğine bile inanacak olursam, gerzeğin önde gideni olurdum. Hayır, ben Dean'in aşırı derecede uzun kemerindeki başka bir çentikten başka bir şey değildim.

Bunu hatırlamak ayağa fırlamama sebep oldu. "Bu akşam gerçekten Cheap Trick havamda değilim," dedim tatlılıkla. "Sanırım yine değiştireceğim."

Kendinden emin adımlarım beni karşıdaki müzik kutusuna götürdü. Eski nesil şeylerden biri değildi, nakit ve kredi kartı kabul eden ve dokunmatik ekranı olan bir müzik kutusuydu. Makineye bir dolarlık banknot soktum ve seçeneklerimi inceledim. Tanrım. Neredeyse bestelenmiş her şarkı vardı bu şeyde.

Sanatçılardan biri dikkatimi çekince sırıttım. Şarkılarını geçtim, aradığım şarkıyı buldum ve sıraya ekledim. Yandaki ekranda benimkinden önce başka bir şarkının çalacağı yazıyordu, bütün üniversiteli müşterileri dans pistine döken bir Kesha şarkısıydı. Bu da durdukları yerde dans etmeye başladıkları anlamına geliyordu aslında, çünkü karaoke sahnesinin önündeki dans pisti olan yer, cep telefonlarına fazlasıyla kapılmış bir hipster grubu tarafından ele geçirilmişti.

Tucker bana, "Güzel seçim," diye seslendi. O da bu akşam tele-

fonuna bağımlı gibiydi, o yüzden aniden sosyalleşmesi şaşırdım.

"Benim seçimim değil," diye karşılık verdim.

Dean şüpheyle, "Sen ne seçtin o zaman?" diye sordu.

"Yakında öğrenirsin güzelim."

Üç dakika sonra şarkının girişi başladı ve barda bir koro şeklinde kadınların bağrışları yükseldi.

Dean bana dik dik baktı.

Şarkı seçimim mi? Pink'in "U and UR Hand'iydi.*"

"İşte bu be!" Megan bardağını masaya indirdi ve ayağa fırlayarak elini bana uzattı. "Dans ediyoruz."

Karşı çıkacak zamanım olmadı çünkü çoktan beni kalabalığa sürüklemeye başlamıştı. Tamam o zaman. Sanırım dans ediyorduk.

Bas ritmi topuklarımızın altında gümlerken, kollarımızı havaya kaldırdık, kalçalarımızı salladık ve kendimizden geçtik. Meg dönerken kızıl saçlarını suratıma doğru savurdu. Ben de döndüm çünkü bu, Dean'e bakmak için fırsat vermiş olacaktı. Yüzünde okuması zor bir bakış vardı ama ayrıca eğlenir gibi bir hali de vardı.

Bu arada tam anlamıyla gerçek bir *tanrıça* olan Pink'in, şarkıyı söylediği ucubeye "bay bay" dediği yere geldiğimizde, Dean'e doğru tatlı bir gülümseme yolladım ve parmaklarımı ona doğru salladım.

Dudakları ağır bir sırıtışla kıvrılırken, dilinin ucunu altdudağına değdirdi. O da hafifçe el salladı. *Aferin, bu iyiydi,* dediğini duyar gibiydim.

Meg'le dans etmeyi sürdürdük ve dansımız gittikçe daha fazla dikkat çekti ve daha çok kişi bize katıldı. Aniden bu şarkıyı bizim kadar seven diğer kızlar tarafından etrafımız sarıldı. Bu şarkı barda kendisine asılan sinsi bir pislikle, yatmak umuduyla içki ısmarlayıp duranlarla ya da sadece kız arkadaşlarıyla takılmak isterken sinirini bozan erkeklerle uğraşmak zorunda kalan her kadının özel marşı gibiydi.

---

* (İng.) Sen ve elin -*çn*

Yüzünde piercingleri ve diken diken pembe saçları olan, ufak tefek, Asyalı bir kız kalçalarını benimkilere vurdu ve sırt sırta dans etmeye başladık. Bir anlık kadınsal dostluk hissederek beraber dans ettik. Yaşadığım keyifle gülüyordum ve soluk soluğaydım ve bu defa Dean'e baktığımda, onun artık eğleniyor gibi görünmediğini fark ettim.

Ah lanet.

Yine tahrik olmuştu.

Puslu gözleri her hareketimi takip ediyordu. Şarkı sona erdiğinde alev alev yanıyordum. Terlediğim ya da yorulduğum için değildi, Dean'in samanlığı yalayan alevler gibi vücudumda gezinen bakışları yüzündendi.

Meg'le masaya geri döndüğümüzde suyumun kalanını içtim, sonra saçımı kaldırıp tek elimle ensemi serinlettim. Telefonum masanın üzerinde duruyordu ve ekranın ışığı yanınca içgüdüsel olarak gerildim. Dean'e çabucak bir bakış attığımda, elinin yine masanın altında olduğunu gördüm.

Dudağımı ısırıp telefonuma baktım.

Okuma, diye emrettim kendime.

Okudum.

O: **Bir daha benim için böyle bir şov sergilediğinde çıplak olsan iyi edersin.**

12

Allie

Megan'la birlikte gece yarısını biraz geçe kampüse döndük. İçeri girdiğimde iki yatak odalı süitimizin karanlığa gömülmüş olduğunu gördüm. Hannah'nın kapısından sızan ışık falan yoktu, yani çoktan yatağa gitmişti.

Sessiz olmak için çaba sarf ederek eşyalarımı aldım ve bizim kattaki altı kızla paylaştığımız banyoyu kullanmak için çıktım. On dakika sonra parmak ucumda yatak odama gittim ve pijamalarımı giydim. Işığı kapatıp yorganın altına kıvrıldım.

Uykuya dalmak benim için hiç sorun olmazdı. Genelde başım yastığa değdiği anda giderdim.

Bu akşamsa uyku beni terk etmişti. Dean'in seks içerikli mesajları beni ateş basmış ve rahatsız bir hale getirmişti. Sonraki saati dönüp durarak ve rahat etmeye çalışarak geçirdim. Fakat rahat *değildim*. Göğüslerim sancılanıyordu ve vajinam resmen zonkluyordu. Ne zaman dönsem meme uçlarım yatağa sürtüyor ve bu masum temas onların daha çok sızlamalarına sebep oluyordu.

Bu Dean'in hatasıydı. Neden bana o edepsiz mesajları atmak zorundaydı ki?

Ağzımdan bir inilti kaçtı. Tekrar döndüm, bu defa yan tarafıma. Normalde yorganın bir kısmını bacaklarımın arasına alarak uyumaktan hoşlanırdım. Şu anda oraya bir şeyin temas etmesi son derece tahrik edici olurdu ve kalçalarım istemsizce yorgana doğru hareket etmeye başladı.

"Lanet olsun." Acı içindeki sesim karanlıkta yankılandı. Sırtüstü döndüm ve tek dizimi kırdım çünkü görünüşe göre meselenin çaresine bakmadan bana uyku yoktu.

"Sen ve Elin" geleceği gören bir şarkı seçimiymiş demek ki.

Dişlerimi sıktım ve elimi pijama altımın içine kaydırdım. Ne yazık ki ben klitorisini birkaç defa okşadıktan sonra orgazm olan kadınlardan biri değildim! Hayır, beni o sınıra taşıyacak bir hikâyeye, leziz bir fanteziye ihtiyacım vardı. Şimdilerde fantezilerim hoşlandığım ünlü üzerineydi: O kusursuzluğun adı Ryan Gosling'ti. O yüzden bu zor zamanımda Ryan'a dönüyordum.

Fantezilerim hep farklı başlardı. Bir bardaydım ve flört ediyorduk. Bir otel odasındaydım ve bizi aynı yatağı paylaşmaya zorlayan şartlar vardı. Malibu'da kumsalda koşuyordum ve bakın kime rastlamışım!

Ama hep aynı şekilde bitiyordu: Gos beni deli gibi beceriyordu.

Otel odasında karar kıldım, çünkü "Kendi Cinsel Maceranızı Seçin" senaryoları sunuyordu. Bu akşam senaryomda çıplak uyuyordum çünkü havalandırma arızalıydı. Sanırım kendi başımayken bir bahane bulmadan da çıplak uyuyabilirdim ama nedense fantezilerimin gerçek hayatımla ortak noktaları olmasını seviyordum ve gerçek hayatta çıplak uyuyan biri olmadığım için, havalandırma bozuktu işte.

Tamam, nerede kalmıştım? Çift kişilik yatakta uzandığımı hayal ederken işaretparmağımı klitorisimin üzerinde çevirdim. Tam uykuya dalmak üzereyken bir *bip* sesi duymuştum. Birisi kapıdan kartını geçirmişti. Çok öfkeliydim! Otel yönetimi gecenin köründe temizlikçi yollamaya mı karar vermişti? Odama girmeye cesaret edebilecek olan... vay, şuna da bakın. Ryan Gosling. Odaya salına salına girmişti, niyeyse üstü çıplaktı. Kotu öyle düşük belliydi ki adonisini görebiliyordum.

Beni orada bulunca şaşırmıştı ve çabucak çifte rezervasyon hatası yaptıklarında karar kıldık. Sonra hayatlarımız hakkında beş dakikalık bir konuşma yaptık, o sırada Eva Mendes'in ondan ayrıldığını açıkladı.

Evet, seks fantezilerimde diyaloglar ve havadan sudan konuşmalar vardı.

En sonunda yataktan çıktım ve... ah hayır! Çıplak bedenimi kaplayan örtü halıya düşmüştü. Ryan'ın mavi gözleri parladı. Aleti fermuarının altında görünür şekilde sertleşti.

Dudaklarını yalayıp yaklaştı.

Onu baştan çıkarırcasına parmaklarımı göğüslerimin arasından geçirmişim. Gözleri sıvı safirler gibi yanıyordu.

Hayır, zümrüt gibi. Çünkü şimdi gözleri yeşildi. Neden yeşillerdi?

Yurt odamın karanlığında sessizce küfür ettim. Siktir ama artık.

Neden Dean davetsizce fantezime giriyordu ki?

Parmağım klitorisimin üstüne hareketsiz kaldı. Tamam, bu resmen kabalıktı. Ryan'la aşna fişne yapmak üzereydik. Dean'in bunu mahvetmeye izni yoktu.

Göz kapaklarımı sımsıkı kapattım ve kendimi fanteziye ışınladım. Artık otel odasında değildim ve Ryan da benimle değildi. Dean'le birlikte hokey pistindeydim ve buzun üzerinde öpüşüyorduk.

Başka bir iniltiyi bastırarak kendimi görüntüden sıyırdım ve bir kez daha elime hareket etmeyi kesmesini emrettim. Tanrı'nın yeşil gezegeni adına, bu fantezi nereye gidiyordu? Buz, *soğuktu*. Kim iş pişirirken donarak ölmek isterdi? Ve Dean neden çıplak vücudumu öpe öpe ilerliyordu? Antrenmanı her an başlayabilirdi. Bütün takım piste çıkacak ve bizi yakalayacaktı...

"Yakalanma fikri hoşuma gidiyor."

İçimde tutamadığım bir inilti kaçıverdi. Dean'in boğuk itirafı fantezimin bir parçası değildi. Yüzde yüz gerçek hayattandı.

Ona neden yatak odasında seks yapmadığını sorduğum gece göz kapakları ağırlaşmıştı, ağır ağır konuşurken sesinden resmen seks damlıyordu. "Yakalanma fikri hoşuma gidiyor."

Evet, Dean Di Laurentis birinin onu iş üstüne yakalamasını düşünmekten hoşlanıyordu.

Peki itirafı orada son mu buluyordu? Elbette hayır çünkü öyle yapması, bana cinsel yönden işkence etmeyi hayatının görevi yapmadığı anlamına gelirdi. Sözlerinin devamı şöyleydi, "Ve yakalandığımda da izlenmek hoşuma gidiyor."

Bir teşhirciye şehvet duyuyordum. Lanet olsun, belki ben de teşhirciydim çünkü fanteziyi durduracağıma, devam etmesine izin verdim.

"Çabuk boşalsan iyi edersin bebeğim." Dean'in nefesi bacaklarımın arasını gıdıkladı. "Aksi halde takım arkadaşlarım soyunma odasından çıkacak ve yüzümün amına gömüldüğünü görecekler."

Nefes alıp verişim hızlandı. Tek göğsümü sıktım, meme ucumla hafifçe oynadım. Diğer elimle klitorisimde küçük daireler çiziyordum. Tanrım. Çok ıslaktım. Ve klitorisim arzuyla şişkindi. Resmen Dean'in dilinin kıvrıldığını hissedebiliyordum.

"Ah, bu fikir hoşuna gidiyor, değil mi?" Parmaklarını deliğimde gezdirdi. "Bak nasıl da ıslaksın."

Parmağını içime itti.

Hayır, ben kendi parmağımı içime itiyordum. Göğüslerim terk edilmişti ve şimdi iki elim de bacaklarımın arasındaydı. Tekiyle klitorisimi ovalıyordum, diğeriyle de kendimi parmaklıyordum. Yatağın içine eriyordum. Dean'in beni ağzıyla tatmin ettiğini hayal ettim.

"Seni tam burada, buzun üzerinde becereceğim Allie."

Ayak parmaklarım kıvrıldı. İçimdeki baskı katlanılmazdı.

Fantezimde, Dean dizlerinin üzerine kalktı. Pistin parlak ışıklarının altında göğsü parladı. Aleti uzun ve gururluydu. Yumruğunu dibine sardı ve öne doğru eğildi, onu en çok istediğim yere gittikçe daha çok yaklaştırdı.

Ve sonra onları duyduk. Ayak seslerini. Konuşmaları. Kahkahaları. Oyuncular tünelden çıkmak üzereydi. Dean ahlaksızca gülümsedi. Sonra sert aletini içime sapladı...

Ve ben öyle fena boşaldım ki nasıl nefes alacağımı unuttum. Yatağıma uzandım, nefes nefeseydim ve terliyordum. Yaşadığım

orgazm bana sıcak, zonklatan darbelerle çarparken, kapalı göz kapaklarımın arkasında yıldızlar çaktı.

Aman Tanrım!

Bu olan... bu... Tarif edecek sözüm bile yoktu.

Üzücü kısmı ne miydi? Beni parçalara ayıran orgazm, Dean'in bana kişisel olarak verdiklerinin yarısı kadar bile güçlü değildi.

Karanlıkta şifoniyerimin üzerindeki peçete kutusunu ararken, hâlâ artçı şoklarla titriyordum. Birkaç peçete çıkardım ve bacaklarımın arasını silmek için kullandım. Solo performans sergilerken en son ne zaman bu kadar ıslandığımı hatırlayamıyordum.

Eğer benimle tekrar düzüşürsen ne kadar ıslak olacağını düşünsene...

Ahh. Resmen Dean'in bana sataşmasını duyabiliyordum. Aklımı çelmesini...

Derin bir nefes aldım. Tamam. Ben pragmatik bir insandım. Ve birinci sınıftayken Tartışma Mantığı dersinde mükemmel iş çıkarmıştım. Yani belki de tek yapmam gereken bunu bir mantığa oturtmaktı.

Önerme I: Dean Di Laurentis'le yatmak efsaneviydi.

Önerme II: Benimle yeniden seks yapmak istiyordu.

Önerme III: Onunla seks yapma fikri beni tahrik ediyordu.

Sonuç: Dean'le seks yapmalıydım.

Tamam, bu yeterince kolaydı. Şimdi karmaşık kısım geliyordu.

Önerme I: Öylesine yapılan seks beni rahatsız ediyordu.

Önerme II: Uzun süreli bir ilişkiden yeni çıkmıştım ve bir başkasına girmeye hazır değildim.

Önerme III: Eğer öyle olsaydım bile, erkek orospusu Dean'le bir ilişki istemezdim.

Sonuç: Hm...?

Başka bir tane denedim:

Önerme I: Dean'le bir ilişki yaşamak istemiyordum.

Önerme II: Dean benimle bir ilişki yaşamak istemiyordu.

Sonuç: Öylesine seks yapmalıydık.

Yine çözmek için beyne gerek duyulmayan bir şeydi ama yine

de gelişigüzel seks muammasını çözmüyordu. Cidden ama eğer o konuda düşünmeyi kesersem, burada yargılayan tek kişi *bendim*. Dean'le yatıp kalkmak beni bir sürtük mü yapacaktı? O kesinlikle öyle düşünmüyordu. Arkadaşlarım da öyle düşünmezdi. Gerçi, eğer Dean'le böyle bir ilişkide bulunmayı seçersem onlara söylemeyi kesinlikle planlamıyordum. Bu da başka bir soruyu gündeme taşıyordu, neden sır olarak saklamak istiyordum?

Bunu düşünürken yanağımın içini çiğnedim. Hâlâ cevap bulamamıştım ama Dean'le işi pişirdiğimi herkesin öğrendiğini düşünmek bana hâlâ rahatsızlık veriyordu. Tamam. Sır olarak kalmak zorundaydı. Belki de *neden* bu şekilde hissettiğimi düşünmek için yarın daha çok kafa yorabilirdim.

Tamam... siktir. Şimdi bir karara mı varmıştım?

Telefonumu elime alıştım bile, yani... evet, sanırım bir karara varmıştım.

Dean'in adına dokundum ve mesaj kutucuğuna tek bir kelime yazdım: **Tamam.**

Adamın hakkını vermeniz gerekiyordu. Neden bahsettiğimi biliyordu çünkü yazdığı şey, **Ne zaman?** oldu.

Ben: **Yrn akşam? Hannah sizin evde kalıyor. Buraya gelebilirsin. 8?**

O: **Velet maçı 6'da başlıyor. 9'a kadar bağlıyım.**

Ben: **Velet maçı?**

O: **Takma kafanı. Sana yrn anlatırım.**

O: **Fikrini değiştiren ne oldu?**

Fikrimi değiştiren şey... delilikti belki? Sekse karşı sağlıksız bir takıntı? Muhteşem aleti?

Ben: **Dean'in Hayatı'nı yaşama vaktinin geldiğine karar verdim.**

O: **Epey uzun sürdü. Pekâlâ. 9 sana uyar mı?**

Tereddüt ettim.

Ben: **Evet.**

Tanrım ben ne yapıyordum? Belki de delirmiştim.

Sonraki mesajı belirmeden önce uzun bir boşluk oldu. Okuduktan sonra dudaklarımdan kocaman bir kahkaha döküldü.

O: **İpi ben getiririm.**

13

Allie

Temsilcim Ira Goldstein'le babamın arkadaşlarından birinin aracılığıyla tanışmıştım. On iki yaşımdan beri beni bu adam temsil ediyordu ve benim için ayarladığı ilk iş kahvaltılık gevrek reklamıydı. Tek bir repliğim vardı, hâlâ hatırlıyordum:

"BU KADAR LEZİZ bir şey nasıl oluyor da sizin için BU KADAR iyi olabiliyor? Mmmm!"

Babamın DVD'nin kopyasını hâlâ evde bir yerlerde sakladığından oldukça emindim. Silah kasasında kilitli olmasını umuyordum çünkü yüce Tanrım, o korkunç görüntülerin sızmasını asla istemiyordum.

Ira vaktini ajansın Manhattan ve Los Angeles ofisleri arasında bölüştürüyordu, yani çoğu görüşmemiz telefon üzerinden oluyordu. Bugün Los Angeles'tan arıyordu.

"Benim kızım bu sabah nasıl?" diye sordu gürleyen sesiyle. Zaman içinde sevdiğim neşeli bir sesti.

"Bu öğlen," diye düzelttim. Provalar yeni bitmişti ve salondan çıkarken paltomun önünü iliklediğim için telefonu omzumda dengeledim. "Doğu yakasında saat iki."

"Ah, doğru. Kahrolası saat farkı. Beni bunatacaklar. Nerede olduğumu ve saatin kaç olduğunu hiç bilmiyorum."

Kahkaha attım.

"Yolladığım Fox pilot bölümünü okuma fırsatın oldu mu?" Ira saçmalığa gelmeyen, iş odaklı biriydi ve ben de bunu takdir

ediyordum. Ayrıca tam bir köpekbalığıydı ama onların işindekilerin öyle olması gerekiyordu ve beni sadece para için seçtiğini bildiğim projelere satmaya çalıştığı zamanlarda bile ona hayranlık duyuyordum.

"Gözden geçirdim. Potansiyeli var gibi."

"Tamam, o zaman bir daha oku ve bu defa gözden geçirme. Geçen gece yapımcılardan biriyle konuştum. Rol için okumaya gelmeni gerçekten istiyorlar."

"Hangi rol için olduğunu hatırlatsana? Bonnie mi? Yoksa Sarah mıydı?"

"Dur bakalım, bir kontrol edeyim." Arkadan kâğıt sesleri geldi. Birkaç saniye sonra geri döndü. "Bonnie."

Hayal kırıklığımı bastırdım. Kahretsin. Sarah olmasını umuyordum. Otuz dakikalık bir komedi için yapılacak bir pilot bölümdü. Lisedeyken birbirlerinden nefret eden ama üniversitede aynı odada kalmak zorunda kalan üç kız hakkındaydı. Üniversitedeki ilk yıllarını geçirirken aşkı, hayatı ve arkadaşlığı öğrenmelerini, bu süreçte de karşılaştıkları zorlukları anlatıyordu. Ira ve bana, oyuncuların küçük bir gruptan oluşacağını söylemişlerdi ama Zoey rolü için tanınan bir televizyon yıldızıyla anlaşmışlardı, yani yıldızlarının o olmasını planladıkları açıktı.

Diğer iki rol seçime açıktı ama ben Sarah için okumaya gitmeyi tercih ederdim. Gittikçe rahatlamayı öğrenen, dar görüşlü ve ahlaklı bir kızdı. Bununla eğlenebilirdim.

Öte yandan Bonnie, grubun aklı beş karış havada olanıydı. Bazı komik replikleri vardı ama salağın önde gideniydi. Tuhaf kişiliği ve tek haneli IQ'su, kadınları bin yıl geriye götürmeye yeterdi.

Ama belki de bir hiç için endişeleniyordum. Belki de yazarlar Bonnie için dolgun bir kavis çizecekti. Üç kadın başrolün olması ama sadece ikisinde gelişme görülmesi mantıklı değildi, değil mi?

"Senin için mükemmel bir rol hayatım," dedi Ira. "Sevimli, alık tipi rüyanda bile oynayabilirsin."

Evet. Yapabilirdim. Fakat yapmak istediğimden emin değildim. Oynadığım her rol sevimli, alık tipte olmuştu. Ufkumu genişletmek, oyunculuk kaslarımı esnetmeye başlamak güzel olabilirdi.

Ancak... bu kablolu televizyondu, Tanrı aşkına. Şimdiden hakkında söylenenlere bakılırsa, şüphesiz bir tam sezon olabilecek bir dizinin ilk bölümünde yardımcı oyuncu olma fırsatım vardı.

"Bu akşam bir kez daha okuyacağım," diye söz verdim. Sonra da Bonnie'yi oynama ihtimalimle ilgili biraz neşe yaymaya çalıştım ama bir gıdımlık heyecan bile hissetmiyordum.

Şöyle bir düşününce, heyecan metremi tetikleyecek bir şey okumayalı epey olmuştu. En son heyecanlandığım proje, bu yaz Brett Cavanaugh için yaptığım oyun olmuştu.

"Seçimler şubatta başlıyor," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Daha neredeyse üç ay var. Neden Zoey karakterini bu kadar erken seçtiler?"

"Başka bir kanal kapmadan önce Kate Ashby'yi almak istediler. Yapımcılar diğer dizilerinin son sezonunu bitirmek üzere, sonra bu projeye başlamak için hazır olacaklar. Şubat'ın altısında oraya uçmanı istiyorlar."

Midem kasıldı. "Yapamam. *Dul* sekizinde açılış yapıyor. O hafta kıyafetli provamız var."

"Dul?"

"Okulda oynadığım oyun."

Ira iç geçirdi. "Bu kıyafetli provayı atlamana izin vermelerinin bir yolu var mı?"

"Hiç yok."

"Siktir."

Sessizlik uzadı. Ira bunu sürekli yapardı, birkaç dakikalığına derin düşüncelere dalardı. Bence telefonda olduğunu, aynı odada olmadığımızı unutuyordu.

"Ira?" diye üsteledim.

"Üzgünüm hayatım. Düşünüyorum..." Uzun bir duraksa-

manın ardından sesi geri döndü. "Tamam, Virgil'in asistanına bağlanayım. Neler yapabileceğimize bakalım."

Veda etmeden telefonu kapadı, bu da kötü alışkanlıklarından biriydi. "O saçmalık" için vakti olmadığı konusunda ısrarcıydı.

On dakika sonra Bristol House'a giden yolda ilerledim ve girişte kimlik kartımı okuttum. Muhtemelen bugün Ira'dan haber almayacaktım ve bir parçam yapımcıların kabul etmemesini diliyordu. *N'apalım. Eğer okumasını istediğimiz günde yapamıyorsa, rolü başkasına veririz.*

Bu umulacak en delice şeydi çünkü tekrar söylüyorum... kablolu televizyon.

Derdim neydi benim?

Görünüşe göre bir sürü şeydi çünkü sadece kariyerimi değiştirecek bir seçmeyi atlamayı düşünmekle kalmıyordum, ayrıca bu akşam Dean Di Laurentis'le seks yapmayı planlıyordum.

Evet, seks planımız hâlâ geçerliydi. Fikrimi değiştirmemiştim. Aslında ben... Tanrı ruhuma merhamet etsin... bunu sabırsızlıkla bekliyordum. Hatta hazırlanmak için bugünkü sporumu bile asmıştım.

Öğle yemeği için kızarmış peynirli sandvici mideye indirdikten sonra Hastings'teki kuaföre gitmek için bir taksi çağırdım.

Manikür/pedikür/ağda ustam Tanya hazırdı ve içeri girdiğimde beni bekliyordu. Onun bir sadist olduğuna uzun zaman önce karar vermiştim çünkü alt bölgelerime işkence etme konusunda endişe verecek kadar hevesliydi. Önce şeftalimin bütün tüylerini yoldurdum çünkü manikürüm sırasında aklımın sürekli sıcak ağda işkencesine takılıp kalmasını sevmiyordum.

Bebek poposu gibi olunca, Tanya hassas bölgeye yatıştırıcı yağ sürdü ve odadan çıktı. Ben de külodumla taytımı geri giydim. Aşağıdaki kızarıklığın azalması birkaç saat sürüyordu ama Dean dokuza kadar gelmeyecekti, o yüzden toparlanması için epeyce zamanım olacaktı ve sonra işe koyulmaya hazır olacaktım.

Ağda odasından ayrıldım ve manikür bölümünde Tanya'ya katıldım. Bir saat sonra itfaiye kırmızısı el ve ayak tırnaklarıy-

la salondan ayrıldım çünkü parlak kırmızı tırnaklarımın karın kaslarını tırmaladığını görünce Dean'in delireceğini biliyordum. Tanya'dan tırnaklarımı bu defa daha kısa ve daha oval yapmasını istemiştim, böylece yine kedi gibi her tarafını tırmalamayacaktım.

Taksiyle yurda dönerken heyecanlı mıyım yoksa kendimi hayal kırıklığına mı uğrattım onu çözmeye çalışıyordum. Dean'in ikna edici erkeksiliğine yenildiğime hâlâ inanamıyordum ama kendimi sihirli penisine yeniden tanıştıracağım için hevesli olduğumu inkâr edemezdim.

Ama... ya durum çekiciliğini kaybettiyse? Yani, sihirli güçleri tükenmeden önce bir cinin lambasını kaç defa ovalayabilirdiniz? Yoksa cinin lambasına sonsuz dilek hakkı mı olurdu?

Allison Jane Hayes'le derin düşüncelere hoş geldiniz millet.

Hah. Belki de televizyon dizim *bu* olmalıydı.

Saat dokuza gelirken, Will Smith'in de dediği gibi, yatağa dalmaya hazırdım.

Baştan ayağa bir güzelleşme sürecinden geçmiştim. Ağda yaptırmış, oje sürmüş, temizlenmiş ve her yerimi kremlemiştim. Hatta saçımı kendi havasında dalgalı kalması için doğal halinde bırakmak yerine, düzleştirmiştim.

Böyle güzelleşme seansı geçirdikten sonra ufak, siyah bir elbise ya da seksi bir iç çamaşırı giymemek yazık gibi geliyordu ama Azgın Dean'in buraya gelir gelmez kıyafetlerimi parçalayacağını düşünmüştüm. O yüzden sadece taytım ve üstümde askılım vardı. Sutyen yoktu (ne gerek vardı ki?) ama külotum vardı çünkü skandal yaratma niyetinde değilsem donsuz gezmekten hoşlanmıyordum. Bazen Sean'la güzel bir restorana giderken yapardım. Altımda hiçbir şey olmadığını bilmek onu deliye çevirirdi...

Başka bir adamla yatmana dakikalar varken Sean'ı düşünemezsin!

Çok geçti. Sean artık aklımdaydı. Hâlâ onunla yüz yüze buluşmayı kabul etmemiştim ama buldozer yaklaşımını deneme-

den önce ona bir cevap versem iyi olacaktı. Bunu çok fazla yapardı.

Yurt odamın önünde davetsizce bitivermeyi yani.

Bu da benim Garrett'ın evine kaçmama sebep olmuştu.

Bu da beni Dean'in yatağına sürüklemişti.

Sanırım buralarda bir yerlerde hikâyenin ana fikri vardı, Sean'ın alması gereken bir ders falan. *Eski kız arkadaşınızın üzerine çok giderseniz, gidip bir erkek orospusuyla yatar.*

Ya da belki de bu dersi atlasa daha iyi olurdu. Ayrıca bu yaptığım adaletsizce bir tutumdu çünkü Dean'le yatmam Sean'ın hatası değildi. Benim kararımdı.

Ve şimdi o kararı tekrar veriyordum.

Dean beş dakika gecikmişti. Onu beklerken kanepede sabırsızca kıpırdandım, televizyondaki *Solange*'ın yeni bölümüne bile odaklanamıyordum. Dean'in uğradığı geceden bu yana diziyi izlememiştim ve onsuzken o kadar da eğlenceli olmadığını fark edince şaşırdım. Onun tükenmeyen yorumlarından hoşlanıyor sayılırdım. Her beş dakikada bir diziyi durdurup bir şeyler söylüyordu. "Kedicik, şu anda ne sikim dönüyor hiçbir fikrim yok!"

Bu... tatlıydı.

Aman Tanrım. Az önce Dean'i tasvir etmek için cidden tatlı kelimesini mi kullanmıştım? Bunu asla sesli söylememek için kendime not düştüm. Muhtemelen beni kendisine yanık olmakla suçlardı.

Koridordan ayak sesleri geldi, beklentinin göğsüme kadar çıkmasına sebep oldu. Kapımdan iki tıkırtı gelince kalbim aptalca bir takla attı. Erkeksi bir tıklatmaydı ve kapıyı açtığımda, Dean önümde duruyordu. Üzerinde tek dizinde yırtık olan solmuş kot pantolon, haki yeşili örme kazağının üstünde Briar ceketi ve siyah yün bir şapka vardı.

"Selam." Aniden kendimi bu durumdayken son derece garip hissettim.

"Selam." İçeri girerken şapkasını çıkardı. Saçının ıslak olduğunu fark ettim, sanki duştan yeni çıkmış gibiydi. Bakışla-

rı televizyona kaydı. "Ah siktir, ne kaçırdım? Marie-Thérèse, Claude'un vasiyetinin bir kopyasını bulmayı başardı mı?"

"Bilmiyorum. Bölümü sen gelmeden üç dakika önce başlattım."

"Tamam, eğer bensiz izleyecek olursan neler olduğunu mesajla anlat." Şapkasını ve ceketini kanepeye attı.

Hemen geri aldım. "Hayır, bunlar bizimle geliyor. Botlar da öyle," diye ekledim. Çıkarmakta olduğu Timberlandleri işaret ettim.

"Onları nereye götürüyoruz?"

"Benim odama. Bu odada varlığına dair hiçbir kanıt olmasını istemiyorum, unutursun falan. Bu gizli bir operasyon."

"Siz nasıl isterseniz, Bayan Bond."

Yatak odama girince eşyalarını sandalyeme bıraktım. Sonra işler yine garipleşti çünkü Dean orada duruyordu. Beş adım ötemde. Bana tip tip gülümsüyordu.

Savunmacı davranıp, "Ne?" diye homurdandım.

Omzunu silkti. "Hiç." Ama hâlâ bana doğru tek bir hamlede bile bulunmuyordu.

"Orada öyle duracak mısın? Buraya gel ve bir şeyler yap, kahretsin."

Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Ne yapayım?"

Daha da panikledim. "Bilmiyorum. Öp beni. Üstümü çıkar. Bir şey yap işte."

Dean kollarını geniş göğsünde birleştirdi. "Yok öyle şey. Eğer beni istiyorsan, gel de al."

Omurgamdan yukarı kötü bir his tırmandı. "Yani şimdi oyun mu oynuyoruz?"

"Hayır, oyun yok." Koyu sarı kaşlarından tekini kaldırdı. "Ama bunun bir çeşit numara olmadığına hâlâ ikna olmadım."

"Ne yani, seni aklını siken oyunlar oynamak için mi davet ettiğimi sanıyorsun?" Ona edepsizce gülümsedim. "Tatlım, ben aklını değil, seni sikebilmek için davette bulundum. Nokta."

Sessizce güldü, derin ve boğuk sesi doğrudan bacaklarımın arasına gitti. Ah, siktir etsene. Eğer ilk hamlede bulunan olmamı

istiyorsa, ilk hamlede bulunacaktım o zaman. Sanki ikimiz de aynı şeyi istemiyorduk.

Tek kelime etmeden aramızdaki mesafeyi kapattım ve avucumu yanağında gezdirdim.

Dean soluğunu hafifçe bıraktı. Yüzü tıraşlıydı ve biraz kirli sakalı olmasını istediğimi fark ettim. Geçen sefer tenimde bıraktığı hissi sevmiştim.

Ama geçen seferin aksine, bu akşam tamamen ayıktım. Şu anda yaptığım şey için alkolü bir bahane olarak kullanabilmemin hiçbir yolu yoktu.

Elimi başının arkasında gezdirdim ve parmaklarımı nemli saçlarının arasından geçirdim. Gözlerimiz kilitlendiğinde başını aşağı doğru çektim ve dudaklarımız tüy gibi bir öpücükle birleşti. Dil yoktu. Aciliyet yoktu. Dudaklarımızın arasındaki hal hatır sorma keşfiydi, sonra geri çekilip ona baktım.

Yüce Tanrım. Gözlerinde öyle ham, dokunulabilir bir sıcaklık vardı ki, şaşkınlıktan nefesim kesildi. Sonra bir baktım Dean'in dudakları tekrar benimkilere yumulmuştu ve *bu* öpücükte keşfedici olmak diye bir şey yoktu.

Saf açlıktı.

Dili derin, cezalandırıcı darbelerle ağzıma giriyordu. İnlediğimi duydum ama Dean bu çaresiz sesi açgözlü bir öpücükle yuttu, sıcak elleri kalçalarımı kavrayıp beni soluksuz kalıncaya kadar öptü.

Yüreğim gümbürdüyordu. Yok artık, deli gibi tahrik olmuştum. O da öyle. Kalçalarımı kavrayıp beni kendine doğru çektiğinde ve bedenlerimizin altını birbirine dayadığında kanıtını hissediyordum.

"Beni fena sertleştiriyorsun," diye hırladı.

Kalçalarını çevirdi, aleti bacaklarımın arasına yerleşsin diye hafifçe eğildi. Sonra ileri doğru hareket ederek ereksiyonuyla klitorisimi ovaladı, omurgam boyunca ilerleyen bir zevk dalgasını tetikledi.

"Soyun," dedim boğulurcasına. "Hemen."

Başka bir kısık sesli gülüşle, isteğimi görmezden geldi ve beni yine öptü. Dudakları önceki kadar açgözlüydü, kesinlikle üstünlük sağlayıcıydı ve tam da bu şiddetli, tutkulu yiyişme seansının daha ateşli olmasının mümkün olmadığını düşündüğüm anda, Dean aniden yavaşladı. Dili altdudağımı gıdıkladı. Kusursuz dişleri hafifçe ısırdı. Sonra yüzünü boynuma gömdü ve yumuşak öpücüklerle, gittiği her yerde ürpertiler uyandırdı.

Soyunmak için acelesi yokmuş gibi göründüğü için, meseleyi kendi ellerime aldım. Kazağının kenarını yakalayıp ağır kumaşı yukarı doğru ittim. Köprücük kemiğine kadar çıkardım ve geri kalanı da çıkarmam için başını kaldırarak yardım etti. Kazağı çıktığı anda, avuçlarımı hevesle sıcak, çıplak teninde gezdirdim.

Boğuk bir ses çıkardı ve parmaklarını saçlarımdan geçirdi, şehvetli dolu gözleriyle göğsünü okşayışımı izliyordu.

Bu adam *taş gibiydi*. Göğsünün sert yüzeylerini keşfederken neredeyse mutlulukla mırlayacaktım. İşaretparmağımla her bir karın kasını okşadım, sonra düz meme uçlarından birine yöneldim ve üzerine bastırdım. İrkildi, nefes alıp verişi ağırlaştı. Aynı parmağımla kemerine doğru giden koyu sarı kıllardan izi takip ettim, sonra avucumu açtım ve karın kaslarını okşadım.

Dean'in dudakları tekrar boynumu buldu. Marifetli parmaklarla askılımı kaldırdı ve üstümden çıkardı.

Nefesini tuttu. "Sutyen yok mu?"

"Lüzumsuz geldi."

Göğüslerimi avuçladığında içimde zevk kıvılcımı çaktı. Başparmaklarını meme uçlarımın üzerinde gezdirdi ve yumuşakça inledi. "Bu memelerle yeniden oynamayı ne kadar istiyordum tahmin bile edemezsin."

Başım yana doğru eğildi ve bu avantajı kullanarak boynumdan kulağıma doğru giden yolu yaladı. Kulak mememi hafifçe emdi ve sıcak göğsüne çökerek kendimi bu hissin içinde kaybettim. Dean meme uçlarımla uğraşmaya devam ediyordu ama sadece parmaklarının uçlarını kullanıyordu. Doğru düzgün temasta bile bulunmuyordu ve parmakları varla yok arası bir

hisle üstlerinden geçtiğinde meme uçlarım acı verecek şekilde kasılıyordu.

"Avuçlarımı mükemmel şekilde dolduruyor." İki göğsümü de sıktı, başparmaklarını alt kısımlarında gezdirdi. "Ve bu meme uçları. Tanrı aşkına bebeğim."

Başını eğdi ve dilini sağ meme ucumun üzerinden gezdirdiğinde inledim. Bütün o işkence gibi ilgisizlikten sonra sertçe ve kasten yalaması bütün bedenime elektrik şoku verdi.

"İşte bu," diye inledi. "Bu tatlı şeyleri bütün gece boyunca emebilirim."

Sonra dediğini yaptı. En azından emme kısmını. Dudaklarını sert ucun etrafında kapadı ve sıcak, ıslak ağzının içine çekiverdi.

"Ah siktir," diye soludum.

"Güzel hissettiriyor mu?" Öpe öpe diğer meme ucuma giderken nefesi göğüslerimi gıdıkladı.

"Hı hıı."

"Seni ıslatıyor mu?"

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandım çünkü diğer meme ucumu yalayarak daireler çiziyordu ve artık ağzımla kelimeleri nasıl yaratacağımı hatırlamıyordum.

"Efendim?" diye takıldı.

Ağzımdan daha fazla saçmalık döküldü. "Hıommyoru."

Dean kahkaha attı. "Tamam o zaman. Sanırım kendi başıma çözmem gerekecek." İki elini de aşağı uzattı ve taytımla külotumu çekip çıkarıverdi. Ben taytla külotu tekmeleyip uzaklaştırdığımda elini bacaklarımın arasına sokmakta hiç vakit kaybetmedi.

İki parmağını birden içime kaydırmasını hiç beklemiyordum. "Aman Tanrım," diye inledim. Hazzın dalgaları neredeyse dizlerimin bağını çözüyordu.

"Tanrı aşkına. Islaksın. Damlıyorsun resmen bebeğim." Ağzından bir hırıltı çıktı. Gözleri vahşiydi, ışıl ışıldı. "Eğer bu amı hemen şu anda yalamazsam aklımı kaybedeceğim."

Beni yatağa itmesini bekliyordum ama beni kapıya doğru gerileterek şaşırttı. Dizlerinin üzerine çöküp bacaklarımı araladı ve

şehvetin kararttığı gözleriyle bana doğru baktığını görünce ürperdim. Dudaklarını yaladı, tam oracıkta boşalmak üzereydim.

Yüz ifademi görünce ahlaksızca gülümsedi. "Ağzımı istiyor musun? Dilimi?"

Titrekçe onaylamayı başardım.

Ağzı yaklaştığında boğuk bir ses çıkardım.

Dili klitorisimi bulduğunda başka birisi bir ses çıkardı.

Ben değildim, Dean de değildi. Hannah'nın neşeli sesi koridorda yankılanırken ikimiz de donup kaldık. Ben ayaklarımın üzerindeydim, Dean dizlerinin üzerindeydi. Sanki canlı seyirci kitlesi için sapkın bir görüntü sahneliyorduk.

"Selam!" diye seslendi Hannah. "Müzik defterimi almak için geldim. Garrett'a giderken yanıma almayı unutmuşum."

Dean başını yukarı kaldırdı ama dudakları hâlâ vajinamdan birkaç santimetre ötedeydi. Hannah'nın ayak sesleri benim yatak odamın kapısına doğru gelince içimde panik oluştu.

"Allie?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Eğer bir şey söylemezsem, belki de dışarı çıktığımı varsayardı.

Ama hayır. Kapımın altından çıkan ışığı görmemesinin hiçbir yolu yoktu. Ayrıca kabanımın, ayakkabımın ve çantamın da ortak odada olduğunu fark etmiş olmalıydı.

"Allie?" Kapıya vurdu.

Çaresizce Dean'e baktım. Gözlerindeki şeytani parıltı, gözlerimi kısmama sebep oldu. Ne planladığını bilmiyordum ama ben... ah Tanrım. Dilinin ucunu klitorisimin üstünden geçirdi ve şimdi gözlerim korkuyla büyüyordu çünkü az önce inlediğimden oldukça emindim.

Hannah, "Orada olduğunu duyabiliyorum," diye suçladı.

Evet, inlemiştim.

Boğazımdaki boğukluğu temizledim. "Ah evet, buradayım. Üzgünüm ben tam da..."

Dean vajinamın üzerine öpücükler konduruyordu. Nasıl konuşulacağını unuttum.

"Ben... ah tanrım," deyiverdim. "Geldiğini duymadım."

Bir duraksama oldu. Uzun, endişelendiren bir duraksama.

"Allie..." derken Hannah'nın sesi kısıldı, öksürdü ve devam etti. "Ben acaba senin... aaa... tek elle mehtaba açılmana falan mı engel oluyorum?"

Dean'in omuzları kontrolsüzce titremeye başladı. Boğuk kahkahası klitorisimi titreştirdi ve yarattığı etki, şifoniyerimde duran her seks oyuncağının titreyişine rakipti.

Boğazımdan boğuk bir, *"Evet!"* çıktı. Bunu Dean'e söylemek istemiştim ama elbette Hannah bunu bilmiyordu.

"Siktir," dedi. "Üzgünüm! Hemen gidiyorum! Yemin ederim!"

Aceleci adımları koridordan aşağı gitti. Ortak alanda dolandığını duydum. Sonra da ön kapı kapandı.

Bakışlarımı Dean'e indirirken kalbim hâlâ gümbürdüyordu.

"Hiç gitmeyecek sandım," dedi hırıltıyla.

14

Dean

Allie beklediğimden daha hızlı boşaldı. Daha dilim klitorisine değdiği anda titremeye, inlemeye ve dudaklarıma doğru kıpırdamaya başladı. Sanırım neredeyse yakalanacak olmak onun için de, tıpkı benim için olduğu gibi büyük bir tahrik faktörüydü.

Kahretsin, keşke Hannah hâlâ kapının diğer tarafındayken boşalsaydı. Bu felaket ateşli olurdu. Sadece bizim aramızda kalacak edepsiz, küçük bir sır. Fakat bu da iyiydi, Allie suratımı sanki kendisi bir jokeymiş ve ben de onun şampiyon yarış atıymışım gibi sürüyordu.

Boş versene ya, iyiden de öteydi. Aletim kotumu delip çıkmaya çalışan demirden bir çivi gibiydi ve içine soktuğum iki parmağımın etrafında kasıldığını her hissedişimde, toplarımda yanıt verircesine bir kıvılcım hissediyordum. Bedeni en sonunda rahatladığında klitorisini son bir defa yaladım, sonra da ayağa fırladım.

Puslu yüz ifadesine bakarak, "İyi misin?" diye sırıttım.

"Harikayım." Sesi uykulu ve yatışmış geliyordu ama fermuarıma uzandığım anda dikkatini topladı.

Pantolonumun yere düşmesine izin verdim. Boxerım yoktu çünkü... önceki söylediği neydi? Lüzumsuzdu. Aletim özgürce sallandığında, sağ elime aldım ve fena halde istediğim okşamayı ona verdim. Tanrım, bu sertlik acı veriyordu.

Çıplak vücudunun manzarasını yalayıp yuttum. Normalde ta-

kıldığım hatunlardan daha kısaydı ama benim için sorun değildi. Ve nasıl oluyorsa aynı anda hem zayıf hem kıvrımlıydı. İştah açan detayların her birini içime çektim. Dik memelerinden pürüzsüz, açık tenine ve bacaklarının arasındaki pembe cennete kadar.

Bir şekilde hayal kırıklığına uğramayı falan bekliyordum, bütün hafta bu kıza şehvet duymuş olmamın görüntüsünü abarttığını bile düşünüyordum. Abartmamıştı. Tanrı'ya şükürler olsun ki fikrini değiştirmişti çünkü onu önceki kadar fena şekilde istiyordum.

Bakışlarım yüzüne doğru çıktı ve bir anlığına seksi dudaklarında takılı kaldı, sonra tamamen tertemiz kasığına indi.

Hüsranla inledim.

"Sorun ne?" dedi boğuk bir sesle.

"Hangisini daha çok istediğime karar vermeye çalışıyorum. O güzel dudakların aletimi sarmasını mı yoksa o daracık amının beni içinde sıkmasını mı." Eşit şekilde baştan çıkarıcı iki seçeneği değerlendirirken, aletimi ağır ağır sıvazladım. "Bana ağzını ver."

Mavi gözleri kısıldı. "Ya istemiyorsam?"

Şişkin başını sıktıktan sonra yumruğumu aletimin dibine kadar indirdim, bütün uzunluğumu ona doğru salladım. "Geçen gece bunu emmekten hoşlanmamışsın gibi davranma."

Cevap vermediğinde öne doğru adım attım ve çıplak vücudumu onunkine yasladım. Titredi. Elini tutup aletime sardım ve daha şiddetle titredi.

Başımı eğip kulağına fısıldadım. "Lütfen bebeğim, çok iyi bir çocuk oldum... Bütün hafta bunun için bekledim. Sabrım için bir ödülü hak etmiyor muyum?" Dudaklarımı boynunun yanına sürdüm. "Ben..." Çenesini öptüm "öyle iyi..." Öpe öpe dudaklarına ilerledim. "...bir çocuk oldum ki."

Allie gırtlaktan bir ses çıkardı ve elini aletim boyunca hareket ettirdi. Sonra tek kelime etmeden dizlerinin üzerine çöktü. Aletim heyecandan titredi. Dudaklarını araladı ve dilini dudaklarında gezdirdi. Sonra yine yaptı. Gözlerimi dudaklarından ayıramadım. Dudaklarını üzerimde istiyordum ama hayalarımdaki

sızlama aletim emildiği anda çok geçmeden patlayacağım konusunda beni uyarıyordu.

Dilinin tek bir dokunuşu. Onu hızla ayağa kaldırmadan önce Allie'nin tek yapabildiği buydu. "Hayır, olmaz," dedim dişlerimin arasından. "Çok hızlı boşalacağım."

Gözleri sinirle parladı. "Aman Tanrım. Gösterip de vermiyorsun!"

"Umurumda değil. Bacaklarının arasına girmek istiyorum. Atla yatağa."

Aslında kısmen benimle tartışmasını bekliyordum çünkü öylesi hoşuna gidiyordu sanki ama şaşırtıcı şekilde itaatkârdı. Bir saniyede yatağın üzerine uzanıverdi ve bacaklarını ayartıcı bir şekilde araladı.

Hassiktir. Alt tarafının dudakları parlıyordu resmen. Tadı hâlâ damağımdaydı ve şimdi ikinci kez yumulup yumulmamaya karar vermeye çalışıyordum çünkü lanet olsun, o tadı yine istiyordum. Küçük Dean bu fikri hem sevdi hem de nefret etti. Dudaklarım ona yeniden değdiği anda, hiçbir yere sürtünmeden çarşafının her yanına boşalmam kaçınılmazdı. Bunun neresi eğlenceliydi?

Derin bir nefes alarak önünde dizlerimin üzerine yerleştim ve uyluklarının arasındaki yumuşaklığa sokulmak için eğildim. Allie tek elini uzatıp beni kavradı ve neredeyse tam o anda attıracaktım. Daha önce tırnaklarını fark etmemiştim, canlı bir kırmızıydı. Aletim boyunca parmaklarını gezdirirken tam anlamıyla günahkâr gözüküyordu. Hafifçe sızdıran açıklığımı okşadı ve ürperdim, aletimin başını açıklığına doğru ittim.

"Prezervatif," diye hatırlattı.

Siktir. Ufaklığın takımını giydirmeyi neredeyse unutacak olmama inanamadım. Normalde benim için içgüdüsel bir hareketti, buza çıkmadan önce korumalıklarımı giymek gibiydi.

Kolumu yatağın diğer yanından aşağı attım ve pantolonumu bulana kadar yerde gezdirdim. Cebime soktuğum kondomu çıkardım.

Bir saniye sonrasında, yeniden bacaklarının arasındaydım. Aletimi sıkarken ve yaklaştırırken yüzünü izledim. Başıyla onu dürtüp girmeyi talep ettim. Gözle görülür şekilde titredi. Yanakları kızarmış ve sarı saçları arkasına saçılmışken, bu zamana kadar gördüğüm en seksi resmi çiziyordu.

Daracık kılıfına girdiğimde ikimiz de mutlulukla iç geçirdik. Sikerler, seksi seviyordum. Erkeklerin ve kadınların, Tanrı tarafından, evrimle ya da küçük yeşil Marslılar tarafından yaratılmış olmaları umurumda bile değildi. Bize penis, vajina ve onları eğlenceli bir şekilde kullanmanın yolunu verene sonsuza kadar minnettar kalacaktım.

Dudaklarımı onunkilere sürtmek için eğildim, bu da açıyı hafifçe değiştirdi ve içine daha derin bir şekilde girdim. Hazzın ürpertisi beni ele geçirdi. Bir merkezde topladı. Kalçalarımı geriye çektim, ardından içeri girdim. Yavaşça. İsteyerek.

Allie'nin nefes alıp verişi tutarsızlaştı. "Benimle alay etmeyi bırak."

"Bunun alay olduğunu mu sanıyorsun?" Avucumu dümdüz karnından kaydırdım, başparmağımı hafifçe klitorisine değdirdim.

Kaçlarını kaldırınca elimi çektim ve hüsranla sızlandı. Kıs kıs güldüm. "Bak *bu* alay etmek olurdu işte."

"Aman Tanrım. Senden nefret ediyorum. Dokun bana," diye emretti. "Dokun bana, becer beni ve beni yine boşalt."

Gözlerimi kıstım. "Son seferde böyle patronluk taslamıyordun. Yoksa ben hatırlamayacak kadar sarhoş muydum?"

Allie etkileyici bir esneklik gösterisi sunarak doğrulup oturdu ve kollarını boynuma doladı. Artık kucağımdaydı, aletime oturup kalkıyordu. "Daha da fazlasını yaptım. Fakat tek sebebi çok fazla talimata ihtiyaç duymandı."

"Saçmalık. Sana dokunduğum saniyede orgazmla uçuyordun."

"Numara yapmadığımı nasıl biliyorsun?" diye takıldı ve sonra kalçalarını oynattığında ikimiz de inledik.

Belinden kavrayarak onu durdurdum. "Öyle mi yapıyordun?" Aniden Logan'ın, Grace'le birlikte oldukları ilk seferde kızın orgazm taklidi yaptığını itiraf ettiğini hatırlamıştım. O konuda Logan'a deli gibi takılmıştım. Şimdi Allie'nin de aynı şeyi yapmış olması ihtimalinden ödüm kopuyordu. Sonuçta oyunculuk okuyordu...

Ama, "Hayır, numara yapmıyordum," dediğinde içimden bir rahatlama geçip gitti. İstemeden ekledi. "Yatakta gerçekten iyisin."

"Ben yatakta *harikayım*," diye düzelttim. Sonra da yukarı doğru hamle yaparak zevkten nefesini kestim.

"Bir daha yap," diye yalvardı.

"Sen benim için yap." Kendimi sırtüstü yatağa bıraktım, böylece o üzerimdeydi ve büzüşmüş meme uçlarından birini sıkmak için uzandım. "Patlayana kadar sür beni."

Dudakları ahlaksız bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ah evet, bu fikirden hoşlanıyordu. Ellerini karnıma koyarak kendini kaldırdı, sonra gözlerimi kırpamadan kendini üzerime bıraktı. Aletime binen ateşli bir sarışın vardı ve cennetteydim. Hareket ettikçe körpe memeleri sallandı ve saçları alnına düştükçe altından tutamları çekti ve bakışlarını üzerimde tuttu. İnip çıkıyordu. Sürtünüyordu. Beni deliye çeviriyordu.

"Dokun bana." "Benimle oynama" ifadesi, elimi birleştiğimiz yere uzatmama ve itaatkâr bir şekilde klitorisini ovalamama sebep oldu.

Gözleri zevkle gölgelendi ama emirleri orada kesilmedi. "Daha yavaş." Nefes alıp verişi hızlandı. "Daha küçük daireler çiz. Hayır, o kadar baskı uygulama. Daha yumuşak... aman Tanrım, evet, öyle."

Yalan söylemeyeceğim, neye ihtiyacı olduğunu söyleme konusunda bu kadar açık olmasını takdir ettim. Sonuçta, kendi bedenini benden çok daha iyi tanıyordu. Fakat ben hızlı öğrenen biriydim. Sözlerinin iniltilere dönüşmesi ve aletimi becermeye başlaması çok sürmedi.

Artık üstümde uzanıyordu, dudakları kulağıma öyle yakındı ki çıkardığı her seksi ses doğrudan hayalarıma gidiyordu. Kalçalarım yukarı kalktı, tekrar tekrar. Bedenlerimiz birbirine yapışırken dudaklarımız ıslak bir öpüşmeyle buluştu.

Boşalmaya başladığında onu öpmeye devam ettim. Altdudağımı ısırdı ve boğukça haykırdı. Vajinasının akıl uçuran hissi beni de tetikledi. Roket gibi patladım, görüşüm bulanıklaştı ve zihnim puslandı. Döktüğüm onca meniyle kondomun patlamamış olmasına şaşırdım.

"Ne oluyor...?" Zirveden aşağı inerken, ağzımda metalik bir tat fark ettim. Dudağımı elledim. Parmak uçlarım kanla lekelendi. Tanrım. Allie kanatacak kadar sert ısırmıştı beni. Kahkaha attım.

Boğuk ses yüzünden başını kaldırdı. Saçı karmakarışıktı, göz kapakları öyle ağırdı ki neredeyse kapalıydı. "Ne...?" Yüzü endişeyle doldu. "Ah hayır! Dudağın kanıyor!"

Daha fazla güldüm. Peşini bırakmadığım için öyle memnundum ki. Tırmalayan, ısıran ve sınır tanımadan düzüşen bu hatun... Hayatımda hiç bu kadar eğlenmemiştim.

"Bir şey yok," diye güvence verdim.

Aksini düşündüğü belliydi, üstümden kayıp şifoniyere uzandı. Bir peçete alıp dudağıma bastırdı. "Özür dilerim. Acıyor mu?"

Neşeyle, "Hem de hiç," diye yanıtladım. Peçeteyi elinden alıp yatağın yanına attım. Sonra azıcık kıpırdanıp başımı yataktan yastığa çıkardım ve onu da kendimle beraber çektim.

Allie o çıplak güzelliğiyle yanıma sokuldu ve başını omzuma dayadı. "Sonsuz dilek kaynağı," diye mırıldandı.

"Ha?"

"Penisin." İç geçirdi. "Durmadan vermeye devam eden armağan gibi."

"Herhalde yani. Sana harika bir aletim olduğunu söylemiştim."

Tavana doğru sırıtarak göğsünün yanını okşadım. Bir süre sessizlik içinde uzandık, ikimiz de hâlâ soluklanıyorduk. En sonunda mırıldandı, "Bahsettiğin şu velet maçı neyin nesi?"

Neden bahsettiğini anlamam birkaç saniyemi aldı. "Ah. Kasırgalar. Yeni savunma koordinatörüm beni bir ortaokulda gönüllü olmaya zorladı, o yüzden hokey takımlarında yardımcı koçluk yapıyorum."

"Bu kulağa eğlenceli geliyor."

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama... öyle. Eğlenceli yani."

Ve bu akşamki maç beklediğimden çok daha heyecan vericiydi. Kasırgalar kendi klasmanlarındaki lider takımla yüzleşmişti ve bu akşam buz üzerindeki her çocuk beni etkileyen bir oyun sergilemişti. Ah, galibiyet golü Robbie Olsen'ın bilek şutuyla gelmişti. Göğsüm gururla şişmediyse ne olayım.

"Lisedeyken her yaz oyunculuk kampında gönüllü olurdum," dedi Allie. "Hep çok eğlenirdim ve kamp kapandığında moralim bozuldu. Brooklyn'deki eski bir tiyatrodaydı ama bölgeyi başka bir şey için tahsis ettiler, o yüzden şehir onu yıktı ve şimdi bir bilgisayar dükkânı." Aniden oturdu. "Ah kahretsin. Bir şey yapmayı unuttum."

Şifoniyere uzanırken bedeni göğsümü kapladı. Meme ucunu kapıp emmeye direnemedim. Sıkı tomurcuk dilimde fena iyi bir his bıraktı. Daha sertçe emdim ve Allie ürperip başımı itti. "Bunu aklında tut. Şu şeyi tekrar unutmak istemiyorum."

Telefonunu aldı ve bir hatırlatma eklentisi açmasını izledim. Bir şeyler yazdı. Baktığım yerden tren bileti gibi görünüyordu.

"Tren bileti mi?"

"Evet Bay Meraklı." Telefonunu bıraktı. "Kendime New York'a bilet almayı hatırlatıyorum. Bunu önceden yapmam gerekiyor çünkü Şükran Günü'nde gerçekten yoğun oluyor. Geçen yıl sabahın dördünde varan bir gece trenine binmek zorunda kalmıştım."

"Şükran Günü'nü ailenle mi geçireceksin?"

Yine yanıma uzandı. "Sadece babam." Duraksadı. "Annemi kaybettik."

"Ah, bunu duyduğum için üzgünüm." Avucumu çıplak ko-

lunda gezdirdim. Sonra da yatakta onunla uzanıp da sadece konuşmanın nasıl garip olduğunu fark ettim. Fakat orgazm diyarını ziyaretimizden dolayı hâlâ gevşek vaziyetteydim. Jaws'ın Hayatı bile beni şu anda yataktan çıkaramazdı. "Babanla yakın mısın?" diye sordum.

Onaylarken başı hafifçe omzuma çarptı. "Çok yakınız. O tanıdığım en iyi adam."

"Ne iş yapar?" Bütün bu soruları neden sorduğumdan emin değildim. Yattığım hatunları tanımaya çalışmak alışkanlıklarımdan biri falan değildi. Oysa Allie farklıydı. Bir kere Wellsy'nin en yakın arkadaşıydı. Ve onunlayken "yattık bitti" gibi hissettirmiyordu.

"Bruins için yetenek avcılığı yapıyordu," diye açıkladı.

"Yok artık!" Feci halde etkilenmiştim. "O zaman hokeyden anlıyor olmalı. Oynadı mı?"

"Üniversitede. Kings için seçildi ama antrenman kampında ön çapraz bağını yırttı, böylece kariyeri daha başlamadan bitti. Sanırım rahatlamıştı da. Yetenek bulma konusunda, yeteneğin kendisi olmaktan daha iyi olduğunu söyleyip durur."

"Yine de bu zor bir iş," dedim. "Durmadan seyahat etmiştir herhalde."

"Etti. O kısmı berbattı, sık sık uzaktaydı. Fakat annemle durumu kabullenmiştik. O öldükten sonra babam yapabildiğinde beni yanında götürürdü ama çoğu zaman Queens'teki halamda kalırdım."

"Baban artık emekli mi oldu?"

Hafiften kasıldı. "Evet. Oldu." Başka bir duraksama daha. "Peki sen Şükran Günü'nde ne yapıyorsun? Sen neredendin bu arada? Connecticut mı?"

"Aynen öyle. Greenwich. Ve Manhattan. Ailem vaktimizi ikisi arasında bölüştürdü ama liseye Connecticut'ta gittim."

"Özel liseye," diye düzeltti.

Saçını çekiştirdim. "Yine de lise sayılırdı."

"Tabii ama bahse varım getirileri benim Brooklyn'de gittiğim

Washington Devlet Okulu'ndan çok daha fazladır. Seni şımarık velet." Sesinden bana masum bir şekilde sataştığını duyabiliyordum. "Ve tatilde ne yaptığını söylemedin."

"Henüz emin değilim," diye itiraf ettim. "Zamanlama açısından boku yemiş sayılırım. Şükran Günü'nden iki gün sonra Harvard'la oynuyoruz."

"Yani? Greenwich buradan pek uzakta değil. Manhattan da öyle. İkisine de trenle ya da uçakla gidebilirsin ve yine de maça vaktinde gelirsin."

"Ailem Greenwich ya da Manhattan'da olmayacak. St. Bart'taki evde olacaklar."

Allie yine kalkıp oturdu, ağzı beş karış açıktı. Sonra kahkaha atmaya başladı. "Tahmin etmeliydim." Sonra derin bir nefes alıp kusursuz bir İngiliz aksanıyla konuştu. "Elbette benim sevgili çocuğum, ailemin St Bart'ta da bir evi var. Babam hevesli bir denizcidir ve annem özel plajımızda mimosalarını yudumlamaya *bayılır*."

Yan tarafını dürttüm. "Kıskanıyorsun."

"Kıskanıyorum tabii. St. Bart'ta bir eviniz var. Bu dehşet." İfadesi düşünceliydi. "Seninkiler avukat, değil mi?"

Onayladım.

"Avukatların 'tropikal bir adayı yazlık ev haline getirin' tarzı paralı olduklarını fark etmemiştim."

"Avukatına bağlı. Babam ülkedeki en iyi ceza hukuku avukatı, yani evet, fena değil," dedim. "Ve annem gayrimenkul hukukunda uzman, bu da oldukça kazançlıdır. Fakat ikisi de zaten paralı ailelerden geliyordu."

"Dur tahmin edeyim. Sebastian ve Kendrick büyükbabaların petrol kralıydı?"

Nedense, göbek adlarımı hatırladığı için aptalca bir mutluluk hissettim. "Hayır, ailemizde petrol kralı falan yok. Büyükbaba Seb'in bir gemicilik şirketi vardı. Şey, hâlâ var ama artık yönetim kurulu falan işletiyor. Ve Büyükbaba Kendrick bir emlak müteahhidiydi."

"Donald Trump gibi mi?"

"Aşağı yukarı. Brooklyn'de yaşarken Manhattan'a gittin mi hiç?" Bir şeyi fark edince kaşlarımı çattım. "Hey, nasıl oluyor da Brooklyn aksanın yok?"

"Ebeveynlerimin ikisi de aslen New Yorklu değildi, ondan olmasın? Babam Ohio'dan. Annem California'da büyümüş. Sanırım onlar gibi konuşuyorum. Her neyse, elbette Manhattan'a gittim. Günlerimi bir trol gibi Brooklyn Köprüsü'nün altında geçirdiğimi mi sanıyorsun?"

Kıs kıs güldüm. "Hiç Yukarı Doğu Yakası'na gittin mi?"

"Tabii. Orada yaşayan bir arkadaşım vardı..." Gözleri kocaman oldu. "Hassiktir. Heyward Plazası. *Tam olarak şu anda* ikiyle ikiyi topladım."

Yüzündeki hayret sırıtmama sebep oldu.

"Heyward Plaza Oteli senin mi?" diye bağırdı.

"Şahsi olarak mı? Hayır. Fakat sanırım bir gün bana miras kalabilir. Ailenin annemden tarafının, yani Heywardların, dünyanın her yerinde gayrimekulleri var. Çoğunlukla oteller ama Abu Dhabi'de tamamen camdan yapılmış havalı bir apartman blokları var. O..."

"Tamam, artık konuşmayı kesmelisin çünkü yumruk atmak istememe sebep oluyorsun. *Bu kadar* zengin olduğunu cidden fark etmemiştim. Tahrik edici mi yoksa antipatik mi emin değilim."

"Tahrik edici," dedim ânında. "Benimle ilgili her şey seni tahrik ediyor, unuttun mu?"

Alayla güldü. "Hı hı. Eğer öyle diyorsan."

Ukala bir şekilde sırıttım ve vücudumun çeşitli kısımlarını işaret etmeye başladım. "Yüzüm? Tahrik edici. Göğsüm? Tahrik edici. Dönüp kıçımı gösterirdim ama cevabın 'tahrik edici' olacağını ikimiz de biliyoruz, o yüzden onu geçiyorum. Sikim? Tahrik edicinin *dik* âlâsı. Ve sonra bir de Dean'in fiziksel olmayan muhteşemlikleri var."

"Kendinden üçüncü kişi gibi bahsetmek? Tahrik edici değil."

İğnelemesini dikkate almadım. "Öncelikle sevimliyim. Espri yeteneğimin muhteşem olduğunu biliyoruz, herhalde."

"Herhalde," diye tekrarladı.

"Sohbet sanatı konusunda son derece yetenekliyim."

Onayladı. "Konu kendin olunca, elbette öylesin."

"Elbette." Biraz daha düşünüyormuşum gibi davrandım. "Ah, tabii bir de zihin okuyucusu olmam var. Yalan yok. Karşımdaki insanın ne düşündüğünü her zaman bilirim."

"Öyle mi? Şu anda ne düşünüyorum?" diye meydan okudu.

"Çenemi kapatıp seni tekrar becermemi istiyorsun."

Başını dehşet içinde iki yana salladı. "Kahretsin. Düşündüğüm şey gerçekten de oydu."

Ona pis pis gülümsedim ve alnıma dokundum. "Söyledim ya. Zihin okuyucu."

"Tebrikler." İç geçirdi. "Kaç tane kondom getirdin?"

"Bir."

"Ne alçakgönüllüsün. Elini şu çekmeceye atsana. Orada birkaç tane olacaktı."

Şifoniyerin çekmecesini açtım. Vay vay vay, şuraya da bakın. Burada sadece kılıftan çok daha fazlası varmış. Komik bir pembe tonundaki, on sekiz santimlik silikon vibratörü elime aldım.

"Yaa, bu ufak dostumuz kim?" Dildoyu yukarı aşağı salladım, gerçek bir penis gibi sallanmaya yetecek kadar esnekti.

Allie elimden kapıverdi. "*Ufak mı*? Lafını geri alsan iyi olur, yoksa Winston'ı komplekse sokacaksın."

"*Winston mı?* Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Ah hadi ama, bana onun bir Winston gibi görünmediğini mi söylüyorsun?"

Pembe seks oyuncağını inceledim. Sik şeklindeki bir şeye kıyasla, cidden saçma bir şekilde kız gibiydi. Ve Winston bugüne kadar duyduğum en kız kılıklı isimdi. "Hmm. Sanırım öyle."

Ciddiyetle onayladı. "Uygun alet isimleri seçme konusunda bir yeteneğim var."

Hemen kaşlarımı çattım. "Benimkine isim takma konusunu düşünme bile, duyuyor musun?"

"Niye? Senin koyduğun isimden daha iyisini bulmamdan mı korkuyorsun?" Sesi saf tatlılıktan ibaretti.

"Aletime isim koyduğumu kim demiş?"

Allie meydan okur gibi başını yana eğdi. "Koymadığını mı söylüyorsun?"

Cevap olarak omzunu silktim.

"Hah! Biliyordum! Adı ne?"

Kaş çatışım derinleşti.

"Hadi ya, söylesene," diye yalvardı. "Söz veriyorum kafa bulmayacağım."

Beş saniyelik içsel savaşımın ardından pes ettim. "Küçük Dean."

Bu onu kahkahalara boğdu. "Aman Tanrım. Elbette öyle. Ne sersemsin."

Karşılık olarak bacağını çimdikledim ama bu daha fazla gülmesine sebep oldu. O yüzden çenesini kapamak için üzerine yuvarlandım ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Ânında dudaklarını aralayarak dilimin ulaşımına izin verdi ve çok geçmeden yiyişiyorduk, kızışmış kediler gibi birbirimize sürtünüyorduk.

Ağzımı çekip boğuk bir sesle, "Beni yine bağlamak istiyor musun?" dedim.

"Hayır. Bu defa aklımda başka bir şey var."

"Kahretsin ama bu konuda gerçekten çok heyecanlıydım."

"Şikâyet etmeyi kes hayatım. Güven bana, bundan hoşlanacaksın."

Beni döndürme sırası ondaydı. Vücudumdan aşağı öpe öpe indiğinde inledim. Bir saniye sonra sıcak ağzı aletimi sarmaladı ve... evet... Küçük Dean'in hiçbir şikâyeti olmadığı kesindi.

15

Dean

Cumartesi geceki Yale maçı ümit verici başladı.

Garrett erken bir golle sayı yaptıktan sonra ilk periyotta Yale'ı kendi alanımızdan uzak tutmayı başardık. Şey, Brodowski'nin pozisyonunu aptalca kaybettiği ve Yale'in kaptanı ve sağ kanat oyuncusuna geçiş verdiği zaman haricinde.

O mallığı yüzünden, telaş içindeki garip bir adamla yüz yüze geldim, Yale'ın gol atamamış olması kör talihti. Şutları direğe çarpmıştı. Paka doğru fırladım ve Hunter'a pas attım. Forvetlerimiz yarı saha çizgisini geçip Yale'ın alanına girecekti, değişiklik için kulübenin yanından geçerken Brodowski'yi boğmamak için elimden geleni yapıyordum.

Kaskımın arasından suratıma su döktüm ve ayaklarımın dibine tükürdüm. Savunma alanımızı kendi başıma savunmaktan harcadığım efordan dolayı yüzümden ter akıyordu.

Yanımdaki Brodowski ciddi anlamda utanmıştı. "Mahvettim," diye homurdandı bana.

Dişlerimi sıkıp konuştum, "En iyimizin bile başına gelir." Çünkü bir takımın parçasıysan böyle söylemen gerekiyordu. Briar'da suçlamalarda bulunmazdık.

Fakat o boşluk için suçlanacak biri varsa, o da Brodowski'ydi. Yüzde yüz.

"Dudağına ne oldu?" diye sordu. Altdudağımdaki ince, kırmızı kesiği inceledi.

Cevap olarak, "Seks," diye homurdandım.

Diğer yanımdaki Tucker kıs kıs güldü. Bu sabah o da aynı şeyi sormuştu ve ona da aslında cevap olmayan cevabımı vermiştim.

Tucker'ın diğer yanındaki çaylak kanat oyuncularımızdan biri son derece etkilenmiş göründü.

"İdolümsün dostum," diye seslendi.

İlk değişimler ilk periyotun sonuna kadar sürdü ve soyunma odasına 1-0 önde girdik. Haftalardır ilk defa moralimiz yüksekti.

İkinci periyot da aynı ilki gibi başladı. Fitzy'nin sayesinde erken gelen bir golle artık 2-0 öndeydik ve Yale baskıyı hissediyordu. Sonuç olarak üzerimize sertçe geldiler, agresifçe oynadılar ve golleri ardı ardına atmaya başladılar. Kalecimiz Patrick Corsen, geçen yıl mezun olan eski kalecimiz Simms'in yeteneğinin yanına bile yaklaşamazdı. Corsen'in kale çizgisinden fazla uzağa kaymak gibi kötü bir alışkanlığı vardı, o yüzden rakip savunma oyuncusu kanat oyuncusuna pas verdiğinde, Corsen pakı durduracak pozisyonda değildi.

Ama sorun değildi. Hâlâ öndeydik. Sanırım ah... otuz saniye için. Değişim için atlamak üzereydim ki az önce golü atan kanat oyuncusu etkileyici bir sayı daha yaptı ve pak Corsen'i geçip gitti. Sikik herif tekrar gol atmıştı. Bir dakikadan kısa sürede iki gol atmıştı, öylece ve önderliğimiz beraberliğe dönüştü.

İkinci yarının kalanı skorsuz geçti.

Üçüncü periyotta bizim için her şey paramparça oldu. Yanlış giden şeyleri sayamıyordum bile. Ardı ardına saçma sapan hatalar oldu.

Logan yarıp geçtiği için iki dakikalık ceza aldı. Yale golü buldu.

2-3.

Wilkes falsolu vurduğu için ceza kulübesine gitti. Yale sayı yaptı.

2-4.

Corsen, kanat oyuncusu tarafından oyuna getirildi, alçaktan vuracakmış gibi yaptıktan sonra pakı yukarıdan yolladı. Ağlara

doğru uçup sol üst köşeye girdi. Yale sayı yaptı ve bu defa sayıca az falan da değildik.

2-5.

Hunter bir defa vurdu.

3-5.

Ben beyinsizce bir çelme cezası aldım. Yale golü attı.

3-6.

Maç sona erdiğinde sezonun üçüncü maçını da kaybetmiştik. Ne hoştu.

O'Shea beni otobüse binemeden kenara çekti. Diğer takımın iki golüyle sonuçlanan aptalca cezalar aldığımız için zaten Logan ile bana soyunma odasında bağırmıştı ve bunu yeniden yapmaya hazırlanmadığını umut ediyordum. Şu anda kötü bir ruh halindeydim ve ağzımla beynim arasındaki filtre tam kapasiteyle çalışmıyordu. Eğer O'Shea üzerime gelirse, kendimi kontrol edebilir miyim bilmiyordum.

Becerebildiğim kadar kibarca, "Ne var koç?" diye sordum.

Kara gözleri üzerimde gezindi ve sonra cebine uzanıp bir BlackBerry çıkardı. Bu bir anlığına dikkatimi dağıttı çünkü bir BlackBerry gördüğüm son zamanı hatırlayamıyordum. Bugünlerde herkesin iPhone'u yok muydu?

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" dedi soğukça.

Ciddi anlamda kafam bomboştu. "Şey... ne konuda?"

Çenesi seğirdi. Tek kelime etmeden telefonunu uzattı.

Ekrana baktığımda karnım kasıldı. Tanımadığım bir Instagram hesabı açıktı ama söz konusu fotoğrafta tanıdık suratlar vardı, benimki de dahil. Kimin çektiğini bilmiyordum ama perşembe akşamı Malone'da olan hatunlardan biri olduğu açıktı çünkü fotoğrafın altındaki etiketler #AteşliHokeyciler ve #SeksiBriarErkekleri idi.

Dürüst olayım, buradaki sorunu gerçekten görmüyordum. Fotoğrafta çocuklarla birlikte tekila bardaklarımızı tokuşturu-

yorduk. Biraya geçmeden önce bir tur tekila çevirmiştik. Elbette içiyorduk, hepimizin yaşı tutuyordu ve pantolonumuz bileklerimizde sallanırken falan yakalanmış değildik. Bir kabinde oturuyorduk Tanrı aşkına.

"Hâlâ söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Bakışlarımı O'Shea'ya çevirdim. "Bu perşembe akşamı çekildi. Fitzy'nin doğum gününü kutluyorduk."

"Bunu görebiliyorum. Peki tam olarak ne kadar kutlama yaptınız?"

"Eğer dağıtacak kadar sarhoş olup olmadığımı soruyorsanız, cevap hayır, olmadım."

Bu onu memnun etmedi. "Önceki gün Jensen'ın ofisinde ne dediğimi hatırlıyor musun? Sarhoş olmak yok, uyuşturucu yok ve kavga yok."

"Sarhoş olmuyorduk efendim, sadece birkaç kadeh içki içtik."

"Briar'ın sporcu öğrencilerine yönelik uyuşturucu ve alkol kısıtlama politikalarının farkında mısın? Eğer değilsen, sana bir kopyasını vermekten mutlu olurum."

"Ah hadi ama koç, içki içmememizi bekliyor olamazsın. Üniversiteyiz sikt...Tanrı aşkına. Hepimiz yirmi birin üstündeyiz."

"Ses tonuna dikkat et Di Laurentis," diye bağırdı. "Ve evet, diğer koçlar ve ben, sizden bunu *bekliyoruz*. Bu okulda hokey oynadığınız müddetçe, koçlarınız ve NCAA tarafından konulan kurallara uyacaksınız ve ona göre davranış göstereceksiniz."

"Efendim..." Sakinleştirici bir nefes aldım. Fakat sakinleşmiş hissetmedim. Bu akşamki yenilgiye sinirliydim ve birkaç kahrolası içki yüzünden haşlanma modunda değildim. "Takım arkadaşlarım ve ben söz konusu gece davranışlarımıza son derece dikkat ettik. O yüzden merak etmeyin, endişelenmenizi gerektirecek hiçbir şey yok."

"Bana ukalalık taslama evlat. Burada ciddi bir sorunumuz var..."

"Hayır yok," diye araya girdim. "Bence fazla tepki veriyorsunuz. Bir bara gittik ve birkaç kadeh içki içtik. Yaptığımız şey

bu, tamam mı? Ama hey, eğer bu gerçekten endişelendiğiniz bir konuysa Koç Jensen'a gidip *onun* ne söylediğine bakabilirsiniz." Dudaklarım alaylı bir gülüşle büküldü. "Bu takımın koçu o, değil mi? Bu 'ciddi sorunla' ilgilenmesi gereken o değil mi?"

Daha ağzımdan çıktıkları anda pişman oldum ama lanet olsun, adam burama kadar getirmişti.

Tahmin edilebilir bir şekilde, O'Shea otoritesine meydan okunmasını pek sıcak karşılamadı. "Chad savunma oyuncuları üzerinde beni serbest bıraktı ve bunu hatırlaman senin yararına olacaktır," diye patladı. "İş savunmaya geldiğinde, oluşan sorunlarla *ben* uğraşırım. Ve bu, Bay Di Laurentis, bir sorun. Bu takımın bir üyesiyken alkole ya da uyuşturucuya bulaşmayacaksın, beni duyuyor musun?"

Tanrı aşkına. Bu bokla işim bitmişti.

"Anladım Koç. Artık otobüse binebilir miyim?"

Yüzü öfkeyle kızardı. "Otobüsteki takım arkadaşlarına katılmak mı istiyorsun? O zaman hareketlerin için biraz kahrolası sorumluluk alsan iyi edersin. Yanlış bir şey yaptığını kabul et."

Kendimi kaybetmeme şu kadarcık kalmıştı. Ellerim yumruğa dönüştü ama mucize eseri, kendimi ona vurmaktan alıkoydum. "Merakımdan soruyorum, verdiğiniz bu dersi fotoğraftaki herkese vermeyi planlıyor musunuz? Yoksa sadece bana mı?"

"Hepsiyle konuşmayı planlıyorum, merak etme sen. Önce seninle konuşmayı seçtim çünkü senin alkolü kötü kullanma geçmişini zaten biliyordum." Tek kaşını kaldırdı ve Tanrı şahidimdir, neredeyse yumruğumun uçmasına izin veriyordum.

Alkolü kötüye kullanma geçmişim mi?

Böyle işi de, *onu* da sikerler.

Alkolle sorunum olmadığını çok iyi biliyordu. Sadece götlük yapıyordu ve Miranda'yla olanlar yüzünden beni cezalandırmak için yeni yollar bulmaya çalışıyordu. Fakat bu? Kahrolası bir ergenken çok fazla içtiğim bir ânın üzerinden değerlendirmek ve benim bir ayyaş olduğumu ima etmek için bunu kullanmak?

Bu-boklukla-işim-bitmişti.

"Endişeniz için sağ olun," dedim sakin bir ifadeyle. "Çok minnettarım. Gerçekten." Sonra onu kaldırımda bırakıp otobüse doğru ilerledim.

Neyse ki beni durdurmadı.

Tucker'ın yanındaki her zamanki yerime otururken, hâlâ parçalara ayrılmış kısımlarımı toplamak için mücadele veriyordum. Tucker bana şaşkın bir bakış attı. "Bu da neyin nesiydi?"

"Kesinlikle hiçbir şey." Cebimden kulaklığımı çıkarıp taktım. Eğer Tucker bunun kabalık olduğunu düşündüyse de bir şey söylemedi, sadece bakışlarını telefonuna indirdi ve birkaç dakika içinde de yola koyulduk.

iPod'umda çalan rock şarkıları sadece beni daha çok geriyordu, o yüzden Wellsy'nin bu yaz benim için yaptığı listeyi açtım ve kaliteli, rahat jazz dinleyerek sakinleşmeye çalıştım. Yok ya. O da işe yaramıyordu. iPod'u kapattım ve onun yerine takım arkadaşlarımın konuşurken çıkardığı mırıltıları dinledim.

Logan ve Fitzy, Fitzy'nin üniversite blogu için yorumladığı bir video oyunu hakkında gevezelik ediyordu. Hollis birisini yurt odasında onunla buluşmaya ikna etmeye çalışıyordu. "Geldiğine değecek bebeğim." Yani ya telefondaydı ya da o ve koltuk arkadaşı az önce bütün otobüse eşcinsel olduklarını açıklamıştı. Corsen ve onun koltuk arkadaşıysa Taht Oyunları'ndaki en ateşli oyuncunun kim olduğunu tartışıyordu: Daenerys'i oynayan hatun mu yoksa Cersei'yi oynayan mı.

Garrett, "İkiniz de yanılıyorsunuz," diye seslendi. "En ateşlileri Melisandre. Kıyaslanmaz bile."

"Kızıl cadı mı? Hadi oradan be. İğrenç bir gölge yaratık doğurdu. O amcık lanetli dostum."

Wilkes rahatsız olarak, "Sürpriz bozan diye bir şey var yahu," dedi. "Birinci sezona bu hafta sonu başlamayı planlıyordum!"

Fitzy, "Zahmet etme," tavsiyesinde bulundu. "Dizi berbat. Onun yerine kitapları oku."

"Tanrı'ya yemin ediyorum, eğer bir kez daha bize 'kitapları

okuyun' dersen seni boğacağım," diye duyurdu Corsen. "Ciddiyim. Seni boğuveririm Colin."

Takımımızın ineği omzunu silkti. "Eğer kitaplar daha iyiyse kendime engel olamam."

Araya girmedim ama Fitz'le aynı fikirdeydim. Kitaplar daha iyiydi. Gerçi, onları okuduğumu söylesem birinin bana inanacağından şüpheliydim. Ev arkadaşlarım haricinde, takım arkadaşlarımın çoğu beni ciddiye almıyordu. Harvard Hukuk'a zengin ailemin torpiliyle girdiğimi düşündüklerinden oldukça emindim. Dürüst olmam gerekirse, bu canımı sıkmıyordu. İnsanların zekâmı küçümsemesi benim lehimeydi. Çoğunlukla isteyerek aptal sarışın rolünde geçiriyordum, sadece eğlenmek için.

Sohbet devam ederken herkesin sesini dışarıda bıraktım ve telefonuma uzandım. Facebook'u açıp onun adını aramamın sebebi neydi bilmiyordum. Otomatik pilottaydım, arama sonuçları çıkana kadar ne yaptığımın farkında bile değildim.

Facebook'ta düzinelerce Miranda O'Shea vardı ama hiçbiri aradığım kız değildi.

Başka bir arama daha yaptım, bu defa adının yanına "Duke Üniversitesi" yazdım. Oraya gidip gitmediğini bile bilmiyordum ama başlamak için iyi bir yer gibi görünüyordu. Biz çıkarken, Miranda'nın konuştuğu tek konu, Duke'a girmeyi ne kadar istediğiydi.

Bu defa ekranda profili belirdi.

Küçük profil fotoğrafını inceledim. Dört yılda değişmemişti. Hâlâ aynı oval yüze, laftan anlamayan siyah, kıvırcık saçlara ve aynı kahverengi gözlere sahipti.

Korktuğum gibi, profili gizliydi. Profil fotoğrafı ve kapak fotoğrafı dışında hiçbir şeyi göremiyordum, kapağında da bir kumsal manzarası vardı. Sayfanın tepesindeki küçük, yeşil kısma baktım.

Arkadaş ekle.

Tıklamam için beni neyin ele geçirdiğini bilmiyordum ama tıkladım.

Arkadaşlık isteğini yollayınca eklentiyi kapattım ve telefonumu kaldırdım. Tucker da artık telefonda değildi. Gözleri kapalı bir halde arkasına yaslanıyordu ve onun gibi yapmaya karar verdim. Boston'a varana kadar iki saatimiz vardı, sonra da oradan Hastings'e bir saat. Biraz uyuyup bu akşamın korkunç maçını unutmaya çalışmak en iyisi olabilirdi.

Biraz kestirmek iyi geldi. Odaklanmış ve rahatlamış hissederek uyandım ve pencereden bakıp bir sonraki yol işaretinin belirmesini bekledim. Kampüse sadece yarım saatlik yol kalmıştı.

Yanımdaki koltukta oturan Tucker da uyanıktı ve yine telefonuna bir şeyler yazıyordu.

"Dostum biriyle falan mı çıkıyorsun?" Kendime mani olamadan sormuştum. Son zamanlarda Tucker'ı nadiren görüyordum ve aynı evde yaşıyorduk.

Başından savarcasına, "Hayır," dedi.

"Bundan emin misin?"

"Eğer birisiyle çıksam bunu bileceğimden eminim." Ama sesinde garip bir ton vardı ve ne olduğunu bir türlü anlamıyordum.

"Neredeydin o zaman? Artık hiç evde durmuyorsun."

Tucker omzunu silkti. "Sınıfa gidiyorum. Kütüphanede ders çalışıyorum. Odamda takılıyorum." Duraksadı. "Birkaç defa Boston'daki bir arkadaşımın evinde kaldım."

"Hangi arkadaş?"

O cevap veremeden telefonum çaldı ve yemin ederim rahatlamış görünüyordu. Daha sonra onu sorguya çekmeyi aklıma koydum. Hukuk fakültesi için güzel bir pratik olurdu.

Beau'nun adını görünce açtım ve her zamanki gibi selamlaştık. "Maxwell. Naber ya?"

"Selam. Maç nasıldı?" Arkadan gürültülü müzik sesi geliyordu ama onu net bir şekilde duyabiliyordum.

"Bok gibiydi."

"Evet. Üniversitenin spor blogundan okudum. Kıçınızı elinize vermişler."

"Zaten cevabı biliyorsan niye sormaya zahmet ediyorsun ki?"

"Kibarlık ediyordum."

Kıs kıs güldüm.

"Her neyse, bu akşam benim evde parti var. Geç olduğunu biliyorum ama yine de davet ediyorum. Aklını Yale yenilgisinden uzaklaştırmana yardım edecek bir şeylere ihtiyaç duyabileceğini düşündüm."

Şöyle bir düşündüm ama kısaca, "Yok ya. Sağ ol ama o modda değilim," dedim. Yorgun bir iç çektim. "Bok gibi bir gece."

"Gelmen için başka bir sebep daha. Burada ateşli kızlardan bir büfe var. Ayrıca kadınları bilirsin, hüzünlü, düşünceli bir adama dayanamazlar. Onlara maçı kaybettiğiniz için ne kadar üzgün olduğunu söyle, kendini daha iyi hissetmene yardım etmek için sana yalvaracaklardır." Duraksadı. "Bekle. Tabii ... alet edevat sorunun hâlâ devam etmiyorsa?"

"Yok ya. Artık çok daha iyiyiz."

"Harika! Yani en sonunda Bella sana bir kemik daha attı mı?"

"Bella?" dedim boş boş.

"Evet, şu mühürlendiğin kız işte, biliyorsun."

Sessizce güldüm. "Doğru ya. Evet, attı." Cevabımı kısa tuttum çünkü Tucker tam yanımdaydı ve Allie'yle aramızda geçenleri bilmeye izni yoktu. Ve... siktir. Sanırım son zamanlarda gizli kapaklı iş çevirdiği için ona sataşamazdım. Tam da tencere dibin kara seninki benden kara durumu içindeydik.

"Güzel, o zaman kararlaştırdık. Şimdi buraya gel ve yeniden çalışmaya başlayan alt takımını iyi işler için kullan."

"Yok ya," dedim tekrar. "Cidden canım istemiyor." Ama başka bir şey hissediyordum çünkü her zamanki gibi, Allie'nin sadece düşüncesi bile beni sertleştirmişti. "Bu hafta bir ara buluşuruz. Bira falan içeriz."

"Kulağa iyi geliyor. Sonra görüşürüz kardeşim."

Telefonu kapattığımız anda mesaj sekmesini açtım. Eve vardığımda neredeyse gecenin biri olacaktı. Bu kesinlikle seks için aramaya giriyordu ama cumartesi gecesiydi ve Allie'nin yarın dersi yoktu, yani güvende olduğumu düşündüm.

Ben: **Sen + ben = bu akşam hayvanlar gibi vahşice sevişmek?**

Anında cevap verdi. Güzel, hâlâ uyanıktı.

O: **sen = baştan çıkarıcı – ben = çoktan yataktayım ÷ uyuyacağım.**

Ben: **Bölme işaretinin manası ne?**

O: **Bilmem. Matematikle cevap vermeye çalışıyordum. Lafın özü: Zaten yataktayım.**

Ben: **Mükemmel. Tam da olmanı istediğim yerdesin. 45 dakikaya orada olurum.**

O: **Olmaz. Hannah evde.**

Ben: **Çok ama çok sessiz oluruz. Orada olduğumuzu anlamayacak bile.**

Kısa bir duraksama oldu ve daha cevabı görmeden bile hayır diyeceğini biliyordum.

O: **Risk almak istemem. Yalnız olabileceğimiz bir gece için bekleyelim.**

Ben: **Hiç macera duygun yok.**

O: **Hiç sabrın yok.**

Ben: **Konu sen olunca yok.**

O: **Dün gece 3 defa seviştik! Birbirimizi tekrar görünceye kadar seni idare edeceğinden eminim.**

Ben: **Peki o ne zaman olacak?**

O: **Belki yarın gece? Haber veririm.**

Ben: **Peki.**

Ben: **Bu arada, bu akşam otuz bir çekerken seni düşüneceğim.**

O: **Güzel. Ben az önce kendimi parmaklarken bunu senin yaptığını hayal ettim.**

Yüksek sesle inledim.

Tucker başını bana doğru çevirdi. Önce yüzüme, sonra telefonuma baktı ve ardından gözlerini devirdi. "Ciddi misin dostum? Yanımda mesajlarla sevişiyor musun gerçekten? Bir oda tutsanıza."

Keşke bir oda bulabilseydim. Tam olarak, Allie'nin odasını. Fakat bu akşamki kartlarda bunun olmadığı açıktı. Ve şimdi, o küçük, gösterip de vermeyen yüzünden, otobüs yolculuğunun kalanını kaskatı bir şekilde geçirecektim.

16

Dean

"Kız arkadaşın var mı?" Dakota ekipman odasında ufacık bir peri kızı gibi dolanıyordu, ben de önümdeki rafa kaskları diziyordum.

Erkeklerin hokey odası, hokey oyuncularına özel olmadığı ve Hastings Ortaokulu'ndaki her erkek çocuğu tarafından kullanıldığı için, hokey eşyalarının bu depoda tutulması gerektiği anlamına geliyordu. Yardımcı koç olarak, hepsini kaldırmak benim görevimdi.

Cevap vermem iki saniyeden fazla sürünce, "Eee, var mı?" diye üsteledi.

Omzumun üzerinden ona baktım. "Hayır yok. Ayrıca senin şu anda ödevini yapıyor olman gerekmiyor muydu?" Bana eşlik etmesine aldırdığımdan değildi. Dakota son derece eğlenceliydi.

Geniş bir depo konteynırının kapalı kapağının üzerine hopladı ve bağdaş kurarak oturdu. "Bugün hiç ödevim yok." Sarı atkuyruğunun ucunu kıvırdı, sakızını gürültüyle çiğniyor ve büyük, pembe bir balon yapıyordu. Sonra "Niye yok?" dedi.

"Ne niye yok?" Son kaskı da rafa ittim ve ona döndüm.

"Neden bir kız arkadaşın yok."

"Çünkü yok."

"Peki *hiç* oldu mu?"

"Tabii. Bir sürü oldu." Şey, üniversiteye başladığımdan beri olmamıştı ama Dakota'ya bunu söylemedim. Birkaç yıldır yalnız

olduğumu çünkü Briar'daki kızları düzmekle meşgul olduğumu on yaşındaki bir kıza söylemek uygun olmazdı herhalde.

Düzüşmekten bahsetmişken, eğer kısa sürede biraz hareket görmezsem, yemin ederim taşaklarım patlayacaktı. Pazar günü Allie'yi görememiştim ve dün de buluşmaya gelememişti. Provalarla meşguldü ve seçmeler için video yapması gerektiğine dair bir şeylerden bahsetmişti ama acaba benden kaçıyor mu diye merak etmeye başlıyordum. Öyle olmasa iyi olurdu çünkü bu... kaçamağın? Evet, kaçamak. Bu kaçamağın sona ermesine hazır değildim.

Dakota fısıltılı bir sesle, "Ağabeyim Robbie'yi tanıyor musun?" diye sordu.

Sesli olarak güldüm. "Hayır evlat, Robbie'yi tanımıyorum. Sadece takımına koçluk yapıyorum."

Yanakları utangaç bir kızarıklıkla kaplandı. "Ahh. Doğru. Aptalca bir soruydu."

"Öyle mi dersin?"

Kıkırdayarak konuştu, "Neyse, *kimseye* söyleyemezsin ama Robbie'nin sevgilisi var!"

Kaşlarım havaya kalktı. "Öyle mi? Peki sen bunu nereden biliyorsun? Ağabeyini mi gözetliyorsun?"

"Hayır, o bana söyledi deli. Robbie bana her şeyi anlatır. Kızın adı Lacey ve *sekizinci sınıfta*." Dakota başını hayretle iki yana salladı. "Robbie'den tam bir sınıf üstte."

Kahkahamı bastırdım. "Kendine olgun bir kadın buldu demek ha? Aferin ona."

Dakota fısıltıyla konuştu ve ağabeyinin sekizinci sınıftaki sevgilisiyle ilgili her detayı bana anlatmaya koyuldu. Nazik bir şekilde dinledim, bu sırada da, ortaokullularla takılmanın ne zamandan beri günümün en güzel anları olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Beni yanlış anlamayın, Briar'da geçirdiğim zaman muhteşemdi. Hokey takımım üç ulusal şampiyonluk kazanmıştı ve akademik olarak sınıfımın en iyilerindendim. Sorun yaşadığım tek

ders, ikinci sınıftayken aldığım anlaşılmaz bir politika dersiydi ve onu da B+ ile geçmiştim. Fakat o notu düşünmekten hoşlanmıyordum çünkü unutmayı tercih ettiğim bir sürü saçmalıkla bağlantısı vardı. Ona rağmen, başarılı bir akademik kariyerim olduğunu inkâr edemezdim. LSAT'de kendimi aşmıştım. Ailemin adına sırtımı yaslamak yerine, Harvard Hukuk'a kendi başıma girmiştim.

Ancak derslerimle ilgili heyecanlı olduğumu hatırlamıyordum. LSAT sonuçlarım geldiğinde sevinçten havalara uçmamıştım. Ve Harvard'a gideceğimi düşündükçe parendeler attığımı söyleyemezdim.

Her zaman hukuk yolunda gittiğimi varsaydım. Ailemin beni zorladığı bir şey değildi ama tutkulu olduğum bir şeymiş gibi davranamazdım. Hukuk için yaşayan ağabeyim gibi değildim. Şirketteki işini seviyordu, bir mahkemeye adım attığı her seferde canlı hissettiğini söylerdi. Garrett ve Logan da hokey oynama konusunda aynı şeyi hissediyordu.

Ben mi? Ben böyle bir duyguyu daha önce hiç hissetmemiştim. Bir şeyi kanımı kaynatacak ve bütün vücuduma hayat verecek kadar sevmemiştim.

Ya da en azından cuma gecesine kadar o şekilde hissetmemiştim. Kasırgaların liderliğe oynadığına tanık olduğum an. Ve sonra yine bugün, nal şeklinde alıştırma hazırladığımda ve buz üzerindeki her çocuğun tamamen hakkından gelişini izlediğim an hissetmiştim.

"Dean, *dinlemiyorsun*!"

Dakota'nın sesi beni düşüncelerimden kurtardı. "Üzgünüm evlat. Aklım uçtu gitti. Ne diyordun?"

"Hiçbir şey," diye homurdandı.

Dikkate alınmadığı için bozulduğu belliydi, bu da bana önemli bir şey söylediği anlamına geliyordu. Metal sandalyeyi ona doğru çektim, çevirdim ve ata biner gibi tersten oturup kollarımı sandalyenin sırtına dayadım. "Konuş benimle."

Altdudağı sarktı. "Sana bir soru soruyordum."

"Tamam, o zaman bir daha sor. Söz veriyorum, bu sefer dinleyeceğim."

"Acaba sen..." Devamı ağzından aceleyle çıktı. *"Bananasılkayılacağınıöğretirmisin?"*

"Biraz yavaş söyler misin?" dedim gülümsemeyle.

"Bana nasıl kayılacağını öğretir misin?" diye tekrarladı.

Kaşlarımı çattım. "Nasıl kayılacağını bilmiyor musun?"

Dakota başını yavaşça iki yana salladı.

"Ne ha... Ne demeye..." Dehşet içindeydim. Kim New England'da yaşayıp da paten yapmayı bilmezdi? Bu dine küfretmek gibiydi.

"Annemin sadece birimizi kursa gönderecek parası vardı. Robbie daha büyük olduğu için o gitti. Bir gün ünlü bir hokey oyuncusu olacağı için nasıl kayılacağını bilmesi gerekiyor."

Dakota'nın ses tonu savunmacıydı ama altındaki üzüntüsünü kaçırmadım. Kalbim acıyla küçük bir takla attı. Büyürken kardeşlerimle benim hiç böyle sorunlarımız olmamıştı. Ailemizin epeyce parası vardı, bu da hiçbir fedakârlıkta bulunmak zorunda olmadığımız anlamına geliyordu. Summer bale dersleri ve yüzme sertifikaları almıştı. Nick ve ben buz pateni dersleri almıştık, hokey kamplarına gitmiştik ve ihtiyacımız olan her ekipmana sahiptik.

Önceki hafta Allie'ye yalan söylememiştim, Dean'in Hayatı oldukça harikaydı. İstediğim her şeye sahip olmuştum.

Şimdi Dakota'nın üzgün yüzünü görünce, kendimi şımartılmış, nankör bir velet gibi hissettim.

Yavaşça, "Sanırım kendine ait patenin yok?" dedim.

Başını yine iki yana salladı.

"Ayakların kaç numara?"

"Bilmem. Ufak."

Sessizce güldüm. "Ayakkabılarından birini ver de bakayım."

Neon pembesi spor ayakkabısını çabucak çıkardı ve bana uzattı.

Numarasına baktıktan sonra ayakkabıyı geri verdim ve

erkeklerin patenlerinin olduğu geniş metal dolaba doğru yürüdüm. Çoğu onun için fazla büyüktü ama biraz kurcalayıp aradıktan sonra rafın altında ona uyabilecek bir çift Bauers buldum.

Eskimiş siyah patenleri kaldırdım. "Şunları denesen?"

İri mavi gözleri korkuyla doldu. "Ama onlar erkek pateni! Ben *kız* pateni istiyorum."

Boğazım başka bir kahkahayla gıdıklandı. Suratı düşünce, iç geçirdim. "Tamam. Endişelenme evlat. Ne yapabileceğime bakacağım, tamam mı?" Şeytani erkek patenlerini dolaba geri soktum ve o gözyaşlarına boğulmadan önce hemen kapağını sıkıca kapadım.

Koç Ellis başını odaya sokmak için o anı seçti. "Annen geldi," dedi Dakota'ya.

Çocuğun somurtkan yüzünü fark edeceğinden ve yaşı küçük birini üzdüğüm için beni tutuklatacağından korktum ama Dakota'ya bir baktım ki yüzünde güller açıyordu.

"Hoşça kal Dean!" Oturduğu yerden aşağı atladı ve kapıya doğru fırladı.

Ellis bana sırıttı. "Tatlı çocuk ha?"

Ekipman odasından çıkarken onu takip ettim ve sonraki antrenmanda çocukların ne yapmasını istediğimizi konuşarak birkaç dakika geçirdik. Her şeyi hallettiğimizde pistten ayrıldım ve arabama giderken telefonumu kontrol ettim. Garrett'ın bu akşam Bristol House'da Hannah'yla kalacağını ama Jeep'ini evde bıraktığını, o yüzden de yarınki antrenman için araca ihtiyacı olduğunu söylediği bir mesaj vardı.

On dakika sonra mutfağımıza girdiğimde, buzdolabının üzerinde Tucker'dan bir not buldum. Bu geceyi bir arkadaşında geçireceğini söylüyordu. Gizemli kız arkadaşıydı herhalde.

Peki sonra? Muhteşem Üçlü. Logan bir şişe su alırken geç saate kadar evde olmayacağını söyledi.

Buzdolabını karıştırırken, "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Boston. Grace'in babası orkestra bir şeyi için bize bilet almış. İkimiz de gitmeyi hiç istemiyoruz ama gitmezsek babasının incineceğini söylüyor."

Omzumun üzerinden sırıttım. "Yani akşamını klasik müzik dinleyerek mi geçireceksin?"

"Aynen öyle," dedi huysuzca. "Ama perde arası var, o yüzden Grace vestiyerde takılabileceğimize söz verdi."

"Kulağa iyi bir takas gibi geliyor."

"Biliyorum, değil mi?"

Logan birkaç dakika sonra ayrıldı ve evin tamamen bana kaldığını düşününce seks ihtiyacım deli gibi hayat buldu. Allie'ye haber vermek için hiç zaman kaybetmedim, o da benim gibi azgındı sanırım çünkü ânında cevap verdi.

O: **EVET! 3 günlük stres = spordan sonra hemen geliyorum. Birkaç saat sürer ama.**

Ben: **Bi iyilik istesem?**

O: **?**

Ben: **Winston'ı getir.**

Ricam bana kahkaha atan ve göz kırpan suratlar kazandırdı. Herhalde bunlar ya "Çok komik ama *hayır*" ya da "Acayip komik ve tamam getiririm" demek oluyordu. İkincisi olmasını umut ediyordum.

Yemeğimi yerken mutfak tezgâhında *Sports Illustrated* dergisini karıştırıyordum. Yemeğim de arta kalmış tavuk ve brokoliden ibaretti. Takımın beslenme uzmanı bize haftalık olarak önerilen beslenme listesini e-posta atıyordu ama Tucker, evimizin aşçısı, "önerilen" kelimesini "zorunlu" olarak algılıyordu herhalde. Çünkü abur cuburun eve girmesine izin vermiyordu. Market alışverişine gitmeyi hatırlayan ve yemek yapmaktan gerçekten keyif alan tek kişi o olduğu için, burası siktiğim gezegendeki en sağlıklı evdi.

Yemekten sonra duş aldım, tıraş oldum ve alt takımı biraz kıllardan arındırdım çünkü ben böyle iyiydim işte. Sonra masamın

başına yerleşip Uluslararası İlişkiler ödevime başladım. Zil çaldığında hâlâ onunla uğraşıyordum. Dosyayı kaydettim, dizüstü bilgisayarımı kapadım ve alt kata inip onu içeri davet ettim.

Kapıyı açtığımda telefondaydı. Ağzını oynatarak, "Kusura bakma," dedi ve bir dakikaya ihtiyacı olduğunu göstermek için tek parmağını kaldırdı.

İçeri girdiğinde, "Akşam yemeği ister misin?" diye mırıldandım. "Biraz kalmış yemeğimiz var."

Allie ahizeyi bir saniyeliğine kapadı. "Sağ ol ama yedim bile." Elini kaldırdı, "Hayır, hâlâ buradayım Ira. Ve evet, sana kaseti yolladım. Seçmeleri şubata kadar yapmayacaklarsa neden buna bu kadar çabuk ihtiyaç duyduğunu da anlamıyorum."

Üst kata yöneldik ve önden yürümesine izin verdim, böylece kıçına hayran hayran bakabiliyordum. İkinci kata ulaşınca kendime mani olamadan arkasına geçtim ve sızlayan kasığımı kalçasına sürterken boynunu öpmek için başımı eğdim.

Ürperdi ve beni itip uzaklaştırdı. "Bilmiyorum," dedi telefona. "Bu rolle ilgili hâlâ kararsızım." Duraksadı. "Evet, okumamı istedikleri şeyi okudum. Arkadaşım Megan kamera dışından Zoey'nin kısmını okudu."

Belini ovaladığını fark ettim. Eli ne zaman aynı yere değse yüz ifadesi acıyla büzüşüyordu. Ya da belki de bu Ira denilen herif her ne diyorsa ona kızıyordu.

"Kampüsün kargosuyla yolladım, yani yarın öğleden sonra elinde olur." Elini kuyruk sokumunun olduğu yere dayadı ve dalgın dalgın ovaladı. "Eğer tekrar yapmam gerektiğini düşünüyorsan yaparım. Fakat bana verdikleriyle elimden gelenin en iyisini yaptım... evet... *evet*, Ira... yarın konuşuruz."

Telefonu kapadı ve bana döndü. "Temsilcim beni delirtiyor," dedi.

Bir temsilcisi olduğunu bile bilmiyordum, o yüzden fena etkilendim. "Niye ki?"

"Fox'un yeni bir dizisi için seçmelere girmemi istiyor ama seçmeler için Los Angeles'a uçabilecek durumda değilim, o yüz-

den onun yerine video çekip yollamam gerekti. Şimdi de "doğal cazibemin" kameranın önünde görünmeyeceğinden endişeleniyor. Ki bu saçmalığın daniskası çünkü televizyon oyunculuğu bundan ibaret. *Kameranın karşısında* duygu göstermekten."

Hâlâ belini tuttuğunu görünce kaşlarımı çattım. "Neyin var?"

"Bilmiyorum," diye inledi. "Sanırım sporda ters bir şey yaptım. Oyunumuz yüzünden çok stresliydim ve bu akşam kendimi biraz fazla zorladım. Belim canıma okuyor."

"Senin için ovmamı ister misin?"

"Tanrım evet. Lütfen."

Yatağa uzanmasını söylemek üzereydim ki aklıma daha iyi bir fikir geldi. "Soyun," diye emrettim. "Hemen döneceğim."

Yıllarca spor yaptıktan sonra ağrılara ve sızılara yabancı sayılmazdım. Gergin kaslar, sızlayan kaburgalar, yanlan dizler... Hepsini yaşamıştım ve uzun zaman önce, iyice ıslanmanın dışında hiçbir şeyin beni gevşetemeyeceğini keşfetmiştim. Takım tesisindeki havuzu ya da buhar odasını ziyaret etmek gibi bir seçeneğimiz olmadığı için, kaynar suyu açarak ona en yakın şeyi yaptım.

Su seviyesi yükselirken lavabonun altındaki dolabı karıştırıp içine atabileceğim banyo tuzu ya da yağı var mı diye bakındım. Bir şişe banyo köpüğü buldum, herhalde Grace'e aitti çünkü Hannah, Garrett'm odasındaki özel banyoyu kullanma lüksüne sahipti. G açgözlü piçin teki olduğu için, üzerimizde statü konuşturmuş ve bu eve taşındığımızda, takım kaptanı kartını kullanarak ana yatak odasında hak iddia etmişti.

Logan, Tuck ve ben koridordaki tek banyoyu kullanmak zorunda kalmıştık ve bu belli oluyordu. Raflar erkek ürünleriyle dolup taşıyordu, havlular hep yerdeydi ve çöp kutusunda endişe verecek ölçüde kondom kabı vardı.

İç geçirerek dağılmış havluları topladım. Logan askıda pantolonunu bırakmıştı ama nemli havluları pantolonunun üstüne astım, sonra dolaptan iki temiz havlu çıkardım ve onları kapalı tuvalet kapağının üzerine bıraktım.

Yatak odasına döndüğümde çırılçıplak Allie'yi yatağımın

kenarında otururken buldum. Bedenim ânında yanıt verdi ve onun pürüzsüz, çıplak teninin görüntüsüyle sertleşti. Meme uçları beni selamlarcasına dimdikti. Siktir, onları nasıl da emmek istiyordum.

Tuttuğu şeyi görünce sırıtmadan edemedim. "Onu gerçekten getirdin ha?"

"Mesaj attığında hâlâ yurttaydım, o yüzden istediğin iyiliği yapmaya karar verdim." Dildoyu bana doğru tehditkâr bir biçimde salladı. "Ama eğer Winston'ı kıçına sokmamı istiyorsan, öyle bir şey olmayacak."

Kahkahalarla güldüm. "Endişelenme. Kıçımın Winston'sız kalmasını tercih ederim."

"Güzel." Pembe penisi sevgiyle okşadı. "Beni yanlış anlama, oraya ne istersen sokarım. Fakat Winston olmaz. O benim için özel."

Bekle, ne?

"Dur bakalım. Derdin *bu mu*? Eğer senden istersem bana bir şey sokarsın yani? Yeter ki kıymetli Winston'ın olmasın, öyle mi?"

"Tabii ki benden istersen sana bir şey sokarım." Sanki bu, gezegendeki en normal şeymiş gibi konuşuyordu. "Neden seni o prostat zevkinden mahrum bırakayım ki? Bu bir kadına klitorisine dokunmamasını söylemek gibi olur."

"Daha prostat yoluyla tatmin olmayan bir adam olarak, o kıyaslamanın gücü konusunda bir yorumda bulunamam."

Ağzı açık kaldı. "Hiç mi? Gerçekten mi? Tamam, bunu kesinlikle denemek zorundayız."

"Pas geçiyorum." Ayağından çektim, çıplak memelerinin sallanmasını keyifle izledim. "Hadi, ağrıyan belini daha iyi hissettirecek bir şeyim var."

Onu banyoya doğru yönlendirdim ve hazırladığım köpüklü küveti görünce yüzü aydınlandı. "Aman Tanrım! Bu muhteşem."

Vibratörü elinden alıp onu küvete doğru ittim. "Gir içine. Benim için biraz yer ayırdığından da emin ol."

"Birlikte mi banyo yapıyoruz? Uuuu." Tek ayağını zarifçe suyun içine soktu, sonra aletimi uyandıracak kadar seslice inledi. Aletimin uyuduğu falan yoktu zaten. Bu kız etraftayken her zaman dikkat kesilmiş vaziyetteydi. "Güzel ve sıcak," diye mırıldandı.

Hemen peşindeydim.

Winston'ı küvetin kenarına bıraktım, sonra tişörtümü ve eşofmanımın altını çıkardım. Arkasına geçebileyim diye öne doğru kayarken su sıçradı.

Etrafımızdan yükselen buhar banyo köpüğünün çilek aroması gibi kokuyordu. Memnun bir ses çıkarıp kaygan, çıplak vücudunu kendi göğsüme doğru çektim. Bacaklarım bu kahrolası küvet için fazla uzundu, o yüzden dizlerimi kırmak zorunda kaldım ama umursamadım. Çünkü Allie'nin yusyuvarlak poposu aletime dayanıyordu ve onu bu pozisyonda tutmak anlamına geliyorsa, bacak kramplarıyla uğraşmaya gönüllüydüm.

"Tamam, kıçtan konuşmamıza geri dönelim. Gerçekten nasıl hissettirdiğini biraz olsun merak etmiyor musun?"

Ellerimi kuyruk sokumuna doğru indirdim ve pürüzsüz, ıslak etini ovalamaya başladım. "Azıcık bile etmiyorum."

"Ahhh, bu harika hissettiriyor... öyle devam et..." Bana doğru çökerken inledi. "Peki ya parmak? Tek parmağımı sokmama izin ver ve bakalım neler oluyor."

Alayla güldüm. "Teklifine minnettarım ama hayır."

"Eğer sana bunu yapan bir erkek olsaydı daha iyi hisseder miydin? Çünkü hayatım, ellerini senin kıçına koymak için adam öldürecek birkaç eşcinsel arkadaşım var."

Bu defa ona, "*Hassiktir* hayır," dedim.

"Senin homofobik olduğunu hiç düşünmezdim," diye takıldı.

"Değilim."

"Yalancı."

"Yalan söylemiyorum. Cidden ister eşcinsel, ister hetero ol, hatta istersen ikisine de yürü, umurumda olmaz. Sadece herifin birinin altına girmekle ilgilenmiyorum. Sikler ilgi alanıma girmiyor."

"Nereden biliyorsun?" diye meydan okudu. "Ya bir erkekle takılırsan ve sevdiğini fark edersen?"

"Güven bana, sevmem."

"Denemediysen nasıl bu kadar emin olabilirsin?" Omzumu silktiğimde resmen ciyakladı. "Aman Tanrım, *denemişsin*!" Yüz yüze gelelim diye döndüğünde küvetin kenarından su sıçradı. "Kimdi? Nasıl görünüyordu? Peki ne yaptınız? Bana her şeyi anlat!"

"Anlatacak bir şey yok."

"Saçmalık." Karnımda kalan ufak, beyaz baloncukların üzerinde tek elini gezdirdi. "Seninle bir anlaşma yapacağım. Eğer sen bana gey deneyiminden bahsedersen..." Ayartıcı bir şekilde duraksadı "...ben de sana lezbiyen deneyimimden bahsederim."

Ve birden, çelikten daha serttim. "Anlaştık," dedim ânında.

Kahkahası duşun fayanslarında yankılandı. "Erkekler. Manipüle edilmeniz çok kolay."

"Elbette öyleyiz. Bu bizim ölümcül kusurumuz: Aletlerimiz tarafından yönetiliyoruz." Ellerimi köpüklü karnından yukarı çıkarıp memelerini avuçladım. Arada meme uçlarını beyaz köpüğün arasından yakalıyordum. Elimde olmadan parmaklarımla onları aradım. Sert tepecikleri çimdiklediğimde, Allie gırtlağından bir ses çıkardı ve gözlerini kapadı.

"I ıh," diyerek ellerimi indirdim. "Önümde lezbiyen bayrağı salladıktan sonra anlatmadan bırakamazsın."

"Ah doğru. Unuttum." Başından savarcasına omzunu silkti, saçının ucunda duran damlaların uçuşmasına sebep oldu. "Lisenin ilk yıllarındayken kız arkadaşlarımdan biriyle öpüştüm. Bir partide sarhoş olduk ve denemeye karar verdik." Tekrar omzunu silkti. "Fena değildi."

"Sadece öpüşme mi?"

"Evet."

"Ve sadece 'fena değildi' mi?" diye homurdandım. "Kahretsin ya. Bu hayal kırıklığı resmen."

"Tanrım, yaşadığım deneyim senin sapkın standartlarını karşılayamadıysa çok üzgünüm. Fakat olanlar bu kadardı. Tamam, sıra sende. *Sen* ne zaman gey takıldın?"

"Benim de lisede oldu," diye itiraf ettim. "Bir arkadaşımla çifte randevuya çıktık ve kızlar bize öpüşmemiz için meydan okudu. Biz de *onlar* öpüşürse yapacağımızı söyledik. Blöfümüzü yakalayacaklarını düşünmemiştik ama gerçekten porno yıldızları gibi öpüşmeye başladılar. O yüzden Jason'la ikimiz geri adım atamadık."

"Hoşuna gitti mi?"

"Berbat değildi ama beni sertleştirmedi."

"Dil var mıydı?"

"Evet."

"Çok muydu?"

"Bilmiyorum. Normal miktarda işte."

Ben nasıl onun hikâyesinden memnun kalmadıysam, o da benimkinden memnun kalmamış gibiydi. "Ondan daha ileri gitmedi mi? Aletlerinizin ucunu birbirine değdirip kılıç dövüşü yapıyormuş gibi de mi davranmadınız?"

Öyle fena güldüm ki su küvetin kenarından baskın gibi akıp gitti. "Hayır ama şimdi keşke yapsaydık diyorum. Bu kulağa fena geliyor," dedim kahkahamın arasında. *"Sikten kılıçlar."*

Allie de kendini kaybetti ama kahkahalarla titremesi, köpüklü uyluklarının kasığımda yukarı aşağı kaymasına sebep oluyordu. Neşeli ânımı hızla saf şehvete dönüştürdü.

Gülmeye devam ederken dudaklarını aç bir öpücükle esir aldım ama uzun sürmedi. Kısa süre sonra dudaklarıma doğru soluklandı, ellerini ensemde kenetlerken dillerimiz birbirine karıştı.

Kalçalarını kavradım ve aletim vajinasına denk gelene kadar onu kendime çektim. Uzunluğumu ıslak teni boyunca kaydırınca titredi, aletimin başını klitorisine sürttüm.

"Dean..."

Nefes nefese fısıltısı zorlukla duyuluyordu. Sıcak, kaygan ka-

dınlığıyla ve avuçlarımda sıktığım yumuşak memeleriyle fazlasıyla dikkatim dağılmıştı.

"Dean."

"Mmmm?"

"Şunu duydun mu?"

Aniden kaskatı olduğunu fark ettim, başını kapalı kapıya doğru çevirmişti. Kalçalarımın ağır hareketini kestim ve dikkatlice dinledim ama ev sessizdi. "Ben hiçbir şey duy..."

Ah siktir. Bekle. Duyuyordum. Birisinin merdivenlerden çıktığını belli eden bir ses vardı.

Ve sonra:

"Dostum, neler olduğuna *asla* inanmayacaksın!"

Daha ben gözümü kırpamadan Allie çırılçıplak, su damlatan ıslak vücuduyla küvetten dışarı fırladı ve Logan kapıyı açmadan yarım saniye önce kapının arkasına saklanıverdi.

17

Dean

"Ta Boston'a kadar kahrolası yolu gittikten sonra lanet olası cüzdanımı evde unuttuğumu fark ettim. O yüzden kamyonete atlayıp eve kadar gelmek zorunda kaldık ve şimdi..."

Logan durdu, aynı şu çizgi film karakterleri gibiydi. Başının dönüp gözlerinin pörtlememesine şaşırmıştım.

"Şey." Bakışları lastik bir top gibi banyoda gezindi.

Pantolonunun asılı olduğu havlu askısına baktı.

Benim siktiğimin Kleopatra'sı gibi uzandığım küvete baktı.

Pofuduk beyaz bir bulut gibi etrafımı saran köpüklere baktı.

Ve sonra Winston'a baktı.

"Dostum," deyiverdim. "Göründüğü gibi *değil*."

"Yok yok yok. Bilmek istemiyorum!" Logan ellerini havaya kaldırdı ve yanlışlıkla aslanın inine girmiş gibi kapıya doğru gerilemeye başladı. Durdu. Askıdaki pantolonunu aldı. Geri geri çıkmaya devam etti. Gözleri bir kez daha elimden birkaç santim ötedeki pembe dildoya odaklandı.

Tekrar denedim. "Yemin ederim, bu göründüğü gibi..."

"Bilmek istemiyorum."

Kapıya doğru atılıp arkasından kapattı. Ayak seslerinin basamaklara doğru gittiğini duydum. Sonra geri banyoya doğru geldi.

"Hey dinle, bu akşam Gracie'de kalacağım. Böylece sen de... ah... yaptığın şey her neyse... onu bitirebilirsin."

Sikeyim böyle işi.

Allie'ye seslenmeden önce dış kapının kapandığını duyana kadar bekledim. "Kapının arkasına mı *saklandın* yani? *Gerçekten mi?*"

Süklüm püklüm birkaç adım attı. "Üzgünüm."

"Özürlerini bir çuvalın içine tıksan da olur bebek yüzlü. Ne yaptığının farkındasın, değil mi?" Ona dik dik baktım. "En iyi arkadaşımın, kıçıma dildo sokmaktan hoşlandığıma inanmasına izin verdin."

"Yaa, bu doğru değil. Hatta aksine, Logan artık aydınlanmış oldu. Aklını anal oynaşmanın getirebileceği hoş ihtimallere açtık."

"Hemen buraya gel!" diye emrettim.

Allie çabucak suya girdi ve önümde dizlerinin üzerinde durdu. "Üzgünüm, biliyorsun. Muhtemelen ona burada olduğumu söylemeliydim." Islak bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ben sadece... Bunu bir sır olarak tutmaktan hoşlanıyorum. Seks yaptığımızı öğrendiklerinde ne olacağını biliyorsun. Hepsi bizim işimize burnunu sokacak ve bu kaçamağı olduğundan daha büyük bir şeye dönüştürecekler."

Haklıydı. Sosyal canavarın doğası böyleydi ve ben de aynı şeyden sakınmaya çalışıyordum. Fakat lanet olsun, Logan bunu başıma kakmayı bir an bile kesmeyecekti. Pembe bir dildoyla köpüklü banyo yapmak mı? Allie beni asla sonu gelmeyecek bir şakanın öznesi olmaya mahkûm etmişti.

"İzin ver telafi edeyim," diye yalvardı. "Eminim Logan'ı aklından çıkarmanın *bir yolunu* bulabiliriz..." Köpüklü parmaklarıyla aletimi sarmaladı, elinde ânında sertleştim. "Görüyor musun? Şimdiden unutuyorsun."

Sertçe sıvazlayınca inledim. "Yoo, hâlâ sana kızgınım."

"Bana olan kızgınlığını geçirmek için ne gerekecek?"

"Başlangıç olarak, dudakların."

Şöyle bir düşündü, bakışları elinin su altındaki hareketini takip ediyordu. "Normalde evet derdim ama o kadar uzun süre nefesimi tutabileceğimi sanmıyorum. Başım suyun altındayken seni ağzıma alırsam boğulacağımdan oldukça eminim."

Sessizce gülerek ayağa kalktım ve tek elimi fayans duvara dayayarak dengede durdum. Köpükler göğsümden aşağı kaydı ve ıslak tenimde asılı kaldı. "Peki ya şimdi?"

"İşte bu iş görür." Kayarak yaklaştı, böylece yüzü dimdik ereksiyonumdan bir santim ötedeydi. Sonra dudaklarını yaladı, bugüne kadar gördüğüm en ateşli şeydi.

Hayır. Düzeltme: O dudakları aletimin etrafına sardığını görmek bugüne kadar gördüğüm en ateşli şeydi.

Nazikçe emdi, sanki lezzetli bir tatlı tadıyormuş gibi dilini aletimin başında kıvırdı. Yumuşak iniltileri bedenimde gezinerek zevk kıvılcımlarını tetikledi.

Aşağı uzandım ve aletimin etrafında esnemiş O şeklindeki dudaklarında parmağımı gezdirdim. "Şu anda ne kadar muhteşem göründüğünü bilemezsin."

Mavi gözleri benimkilere kenetlendi. Ağzı daha da açılıp beni içeri aldığında titredim, sıcak, ıslak ve hevesliydi. Her ağır emişiyle birlikte, beni gittikçe daha derine alıyordu. Neredeyse gırtlağına kadar değecektim. Tanrım. Ağzına doğru sertçe girmek istiyordum ama tempoyu artıracak olursam çok hızlı patlayacağımı biliyordum.

"Sen..." Nefesi şişmiş aletimi gıdıkladı "çok..." Altını yaladı ve ihtiyaçla ürperdim. "...emilesisin."

Bir kahkaha patlattım. "Peki beni 'emilesi' yapan ne?"

"Bu." Aletimi sıktı. "Bu muhteşem penis. Büyük ama çok büyük değil." Parmaklarını etrafına doladı. "Kalın ama çok kalın değil. Mükemmel."

"Aletlerden bahsederken *herhangi bir şeyin* çoğu azı olur mu?"

Boğuk bir şekilde gülerek beni tekrar yutuverdi ve çok geçmeden neden bahsettiğimizi unuttum çünkü Allie Hayes saksoda acayip iyiydi.

Ağzıyla aletimi alırken hayalarımı avuçladı, yalıyor, dilini kıvırıyor ve resmen aklımı başımdan alıyordu. Derimin her santimi ürpermeye başladı. Gittikçe artan zevk dizlerimi titretti.

Tek elimi duvarda tutsam da diğerini Allie'nin ıslak saçının

arasından geçirdim, başını avucuma yasladım. "Ağzına boşalmama izin verecek misin bebeğim?"

Henüz izin vermemişti. Ağzına aldığı son seferde, tam attıracakken beni eliyle boşaltmıştı. Fakat ağzına boşalmak, boğazının her damlayı yutuşunu hissetmek için ölüyordum.

Allie kışkırtıcı bir şekilde yukarı baktı. Hayalarım kasılıp vücuduma doğru çekildi, ihtiyaçla ağırlaştı. Ufak bir baş onayı verdiğinde resmen iptal oldum. Rahatlama hissi vücudumu kavurdu ve aletimden dışarı fışkırdı. Beni emip kuruturken boğuk bir inilti çıkardım.

Toparlanmam neredeyse bir dakika sürdü. Nefes alıp verişim düzeldiğinde ve görüşüm netleştiğinde, yeniden suyun içine düşüp onu geri ittim. Onu küçük porselen kenara doğru kaldırdığımda ciyakladı. Kırk santimlik bir çıkıntı vardı, oturması için epeyce alan vardı.

"Benim sıram," diye homurdandım.

Bacaklarını araladığımda ve uyluğunun iç kısmını okşadığımda gözleri puslandı. Oradaki derisi bebek gibi yumuşacıktı, parmaklarımın altında ipek gibiydi. Tam da başımı eğip yumulmak üzereydim ki bir şeyi hatırladım.

Edepsiz bir gülümsemeyle küvette geriye kaydım ve Winston'a uzandım.

Allie'nin nefesi kesildi.

"Bakalım Winston seni Küçük Dean gibi boşaltıyor mu, görelim." Seks oyuncağının ucunu klitorisinde gezdirdim, bacaklarını daha çok açtığında sessizce güldüm. Utanmazlığını seviyordum, her şeye açık olmasını ve bunun için rahat olmasını da. Aynı benim gibiydi.

Bir süre onu kışkırttım, oyuncağı kalçalarını kaldırıp indirmesine sebep olacak şekilde sürtüp durdum. Gözle görülür şekilde heyecanlıydı. Tahrik olmuştu. Sonra parmaklarımla iyice açtım ve pembe oyuncağı açıklığından içeri soktum.

İkimiz de onu yavaşça dolduruşumu izledik. Ağırdan almaya çalışıyordum ama o kadar ıslaktı ki oyuncak hiçbir dirençle kar-

şılaşmadan içine kayıverdi. Geriye çekip sadece ucunu içeride bıraktım, ardından tekrar daldırdım.

Allie inledi.

Ben de inledim çünkü bir kez daha hatalı olduğum kanıtlanmıştı. Dildonun onun içine girip çıkmasını izlemek? Bugüne kadar gördüğüm en ateşli şey *buydu*.

"Nasıl hissediyorsun?" diye mırıldandım.

"Dolu," diye mırıltıyla karşılık verdi.

Oyuncak hâlâ içindeyken eğildim ve dilimi klitorisine bastırdım. Yumuşakça yaladım ve elimi hareket ettirmeye başladım. Dilimin tembel hareketiyle, oyuncağın tembel hareketini birbirine uydurdum. Allie saçımı kavradı ve kıvrandı. Bacaklarının hareketi yüzüme su sıçrattı. Umursamadım. Klitorisini dudaklarımın arasına kıstırdım ve emdim, bu sırada Winston güneyde işini yapmaya devam ediyordu.

Boğazından kaçan soluklar daha nefes nefese, daha hızlı çıkmaya başladı. Daha sertçe emdim ve oyuncağın açısını değiştirdim. Bu da bana coşkulu bir, "*Aman Tanrım*," kazandırdı.

Kasılan sıcak etine doğru gülümsedim. Bu kızı boşaltmayı seviyordum. Her seferinde sanki beklenmedik bir hediye almış gibi tepki veriyordu. Sanki bu büyük, parlak armağanı hiç beklemiyordu ama paketini yırtarak açma konusunda da fazlasıyla mutluydu.

Vücudu bir haykırmayla çöküverdi ve sonra göz kapakları hafifçe aralandı. "Winston'ı seviyorum."

Oyuncağı nazikçe çıkardım. Fakat ona kaşlarımı çatışımda nazik bir yan yoktu. "Onun gerçek olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Güven bana, sadece bir defalığına içine sokmama izin ver ve bahse varım o zaman farklı açıdan yaklaşırsın."

Küvetten çıkarken banyo halısının ve fayanslarının üzerine su damlattık. Kurulamak için eğildiğimde Allie popoma bir şaplak indirdi. "Winston'ı baştan çıkarmayı kes," dedi.

Kıs kıs güldükten sonra ona bir havlu almak için döndüm.

Odama girdiğimizde Allie oyuncağı şifoniyerimin üstüne koydu ve kurulanmaya başladı. "Bu arada, gerçekten üzgünüm." İç geçirdi. "Logan gördüğü şeyle ilgili sana işkence edecek, değil mi?"

"Hem de nasıl." İfadesi suçlulukla dolunca, ben de iç geçirdim. "Endişelenme, sorun değil. Ona utandığı için kapının arkasında saklanan bir kızın olduğunu söyleyeceğim."

Allie paniklemiş göründü.

"Onun sen olduğunu söylemeyeceğim."

Verdiğim güvence ters etki yaptı. Gözleri memnuniyetsizlikle karardı. "Yani ona öylesine bir kızın geldiğini mi söyleyeceksin?"

"Senin olduğunu söylememi mi *tercih ederdin?*"

"Hayır. Ama..." Dudağını ısırdı ve hiçbir şey söylemedi.

Bir sürü kadınla olmuştum. Kadınları *tanıyordum.* Ve böyle kapandıklarında... Beyinlerinde sadece bir düşünce oluşturmazlardı. Hayır, karmakarışık senaryolardan ve "peki ya" spekülasyonlarından bir ağ örerlerdi, her katmanın üzerine bir diğeri gelirdi, gittikçe kalınlaşır ve amaçtan sapardı, ta ki sizin aklınıza bile gelmeyen bir konu hakkında size kızana kadar.

Başka bir iç geçirişi bastırdım. "Dökül Kedicik."

"Başkasıyla yatıyor musun?"

Bu beni hazırlıksız yakaladı. "Hayır. Elbette hayır." Bir kez daha, verdiğim güvence bir kulağından girip diğerinden çıktı. Hatta şimdi daha da tedirgindi. "Yatmıyorum," dedim sertçe.

Sanki Waldo Nerede'yi oynuyormuş gibi yüzümü inceledi ancak bu defa şapkalı bir manyağı aramak yerine bir yalanın peşindeydi. Sonra nefesini bıraktı. "Sanırım tekrar seks yapmadan önce bu konuşmayı yapmalıydık. Sadece birbirimizle miyiz, değil miyiz diye."

Sanırım haklıydı, gerçi bu sık sık yaptığım bir konuşma değildi. Takıldığım herkes öyle olmadığımızı zaten biliyor olurdu. İki açıdan da öyleydi çünkü onların da sadece bana sadık kaldıkları falan yoktu. Birkaç ay önce sevimli bir ikinci sınıfı becermiştim, kız açık açık başkasıyla randevudan geldiğini itiraf etmişti.

Konu Allie'ye gelince, sadece birbirimizle yattığımızı varsaymıştım. Wellsy'nin en yakın arkadaşıyla oyun oynamayı aklımdan bile geçirmezdim.

"Sadece ikimiz," dedim ona.

"Gerçekten başka kimseyle olmadın mı?" Şaşkınlığını saklamayı denemiyordu bile, bunu hakaret olarak algılasam mı, algılamasam mı bilemiyordum.

"Seninle birlikte olduğumuz ilk seferden beri olmadım."

Onayladı. "Bu senin için sorun değil mi?"

"Senin için?"

Başını iki yana salladı. "Ben de sadece ikimizin arasında olmasını istiyorum. Yani tamam, bunun bir kaçamak olduğunu biliyorum ama senin başkasıyla yattığını düşününce rahat hissetmiyorum. Aynı şey benim için de geçerli, ben de yapmayacağım."

"Tamam," dedim rahatça.

Allie ikna olmamış gibi göründü. "Bu konuda çok hemfikir davranıyorsun."

"Sinir krizi geçirmemi ve diğer insanları da sikmeyi talep etmemi mi tercih ederdin?"

"Hayır ama..." Ve işte yine yapıyordu, altdudağını ısırıyordu. "Bu gittiği yere kadar gittiği sürece sadece benimle birlikte olmayı kabul ettiğini mi söylüyorsun? Ya yine şu son birkaç günkü gibi meşgul olursam? Dışarı çıkıp başkasıyla aşna fişne yapmayacak mısın?"

Konuşmanın bu kısmına kadar iyiydim. Fakat artık kızmıştım. "Ne yani, fermuarımı birkaç günlüğüne kapalı tutabileceğimi düşünmüyor musun?"

"Birbirimizi üç gün görmedik Dean ve ne kadar sert olduğun konusunda sızlanmaktan başka bir şey yapmadın."

"Seks yapmaktan çok hoşlanıyor olmam, hayalarımı boşaltmak için günün her saniyesinde duvarlara tırmandığım anlamına gelmiyor."

"Tamam. Üzgünüm," dedi pişman bir şekilde. "Ama sor-

mam gerekiyordu." Havlusunun kenarıyla oynadı. "Bak... bana bir iyilik yap, olur mu? Eğer dışarıdayken sana birisi asılırsa ve onunla yatmak için ölecek gibi olursan ya da ne bileyim, başka biriyle yatmayı falan düşünürsen... bana 'kaçamak bitti' ya da onun gibi bir şey yazıp mesaj atar mısın?"

"Atarım," diye söz verdim.

Ama dürüst olmam gerekirse, böyle bir şeyin olabileceğini gözümde canlandıramıyordum bile. Allie'nin yatağıma bodoslama girdiği o ilk geceden beri başka kimseyi düşünmemiştim. Ki bu biraz endişe vericiydi. Eğer birkaç kez yatarsak, en sonunda onu sistemimden atacağıma düşünmüştüm ama bu kız beni bambaşka bir şeye dönüştürüyordu. Şimdi bile, "başkalarıyla yatma" konusunda garip bir konuşmanın ortasındayken bile, bedenim ikinci raunda hazırdı.

Onu sistemimden atacağım gün hiç gelecek mi diye merak etmeye başlıyordum.

Allie

İlk deneme çekimime on iki yaşımdayken gitmiştim. Çok havalara girmiştim ve rolü alamamış olsam bile, yine de tanıştığım en tatlı kadınlardan biri olan bir kast yönetmenine müthiş bir okuma yapmıştım. Bana bugün bile hatırladığım kıymetli bir geri dönüş yapmış ve devam etmemi tavsiye ettiğini çünkü bende "bir şey" gördüğünü söylemişti.

Seçme sürecinin her zaman yavru kediler ve gökkuşakları kıvamında geçmediğini fark etmem uzun sürmemişti. Reklam şarkıları, tek günlük işler ya da ağız sulandıran roller için okuma yapıp yapmamanız önemli değildi, en azından bir defa bu engelle yüzleşmeye mahkûmdunuz: Zor bir oyuncu partneri.

Evet, her seçmede onlardan bir tane oluyordu. Farklı rol için okuma yapıyor olsanız bile size sabotaj yapmaya çalışan bir kişi çıkıyordu. Ya da *kendilerini* daha iyi göstermek istedikleri için sizi bastırıyorlardı. Ya da profesyonellik dışı davranan bir göt çıkıp kendi repliklerini unutuyor ve bu sürede sizi kötü gösteriyordu. Ya da bazen tam bir pislik oluyorlardı ve onlarla bir sahneyi okumak şöyle dursun, aynı odada olmak yerine bile derinizin her santiminin yanmasını tercih ederdiniz.

Yıllar içinde her türden insanla karşılaşmıştım ve bununla nasıl başa çıkacağıma dair bana verilen en güzel tavsiye, gönüllü olarak gittiğim tiyatro kampında oyuncu koçu olan Jack Emery'den gelmişti.

Bana negatif enerjiyi kullanmamı söylemişti.

Diğer oyuncunun nasıl davranacağını kontrol edemezdiniz. Onları repliklerini hatırlamaya ya da kendinizi sahte bir gülümseme için harcayacağınız enerjiyi bile hak etmeyen birine karşı iyi davranmaya zorlayamazdınız. Jack bana negatif enerjiyi almamı ve kendi performansıma aktarmamı öğütlemişti. Elbette mısır gevreği reklamı için okuma yapıyorsanız ve ağzınıza şekeri tıkarken sırıtıp mutlu olmanız gerekiyorsa böyle bir tavsiyeye gerek kalmıyordu.

Ama eğer karakterlerinizin arasında kavgacı bir ilişki varsa kesinlikle yardımı oluyordu. Durum öyle olunca, öfkeyi, rahatsızlığı ya da nefreti kullanarak performansa yansıtmak kolay oluyordu.

O yüzden, perşembe akşamı yaptığımız prova esnasında kız kardeşimi oynayan son sınıf öğrencisiyle çaresizce yapmaya çalıştığım şey tam olarak buydu.

Geçmişte Mallory Richardson'la derslerim olmuştu ama ilk defa sahnede birlikte oynuyorduk. Geçen hafta, provalar başladığı için elimizde senaryolar vardı.

Bu haftaysa öğrenci yönetmenimiz senaryoyu elimizde tutmadan performans sergilememizi istiyordu. Bütün oyunu değil, sadece ezber sürecini canlandırmak için birkaç sahneyi. Bununla

bir sorunum yoktu çünkü oyunun yarısını ezberlemiştim bile.

Mallory mi? Bir cümleyi bile zar zor bir araya getirebiliyordu.

Mallory düz bir sesle, "Yüzleş bununla Jeannette, sen güçsüzsün," dedi. "Bobby'nin neden gittiğini sanıyorsun? Çünkü o..." Durdu. "*Replik*," diye seslendi ön sıraya doğru. Yönetmenimiz ve iki yapımcı öğrenci orada oturuyordu.

Steven'ın hüsranını görmemek imkânsızdı. Onu suçlamıyordum. Son bir saatte Mallory'nin "Replik!" diye bağırışını o kadar çok duymuştum ki, kelime artık anlamını yitirmişti.

Steven, "Çünkü senin ağlayıp sızlamalarına dayanamadı," diye tamamladı. Bariton sesi geniş mekânda yankılandı. "Acınasısın. Sen..."

Mallory araya girdi. "Sağ ol gerisini biliyorum. Ağlayıp sızlanma kısmında takıldım."

Steven yeniden başlamamızı işaret etti.

"Yüzleş bununla Jeannette, sen güçsüzsün. Bobby'nin neden gittiğini sanıyorsun? Çünkü senin ağlayıp sızlamalarına dayanamadı. Acınasısın. Parçalara ay... *replik*!"

Sahnenin karşısına atılıp onu yere devirmemek için kendimi zor tutuyordum. Belki de kelimeleri kulağına haykırarak söylersek o aptal beynine işlerdi.

Steven sonraki repliği söyledi.

Tekrar başladık.

"Elini tutan ve gözyaşlarını silip duran kişi olmaktan bıktım, ayrıca..."

"Bobby öldü!" diye kükreyip ona doğru ilerledim. "Eğer bunun için ağlamak istiyorsam, ağlamak benim hakkım! Kimse senden elimi tutmanı istemedi. Buraya gelmeni ben istemedim Caroline."

"Buradayım çünkü..."

Bekledim.

"Replik!"

Ve böyle devam etti.

Replik.

Replik.

Replik.

Salon on buçuğa kadar bizimdi, bu da bize prova yapmak için bir saat bırakıyordu. Normalde Steven her saniyesini kullanmamızı sağlardı. Bu akşamsa onun da canına tak ettiği belliydi. Ayağa kalktı ve provanın bittiğini duyurdu.

Bu kadar dayanmasına bile şaşırmıştım.

"Yarın tekrar toplanırız," dedi. "Öğlenden üçe kadar vaktimiz olacak, o zaman daha fazlasını halledebiliriz. Sahneleri birkaç defa daha oku Mal. Repliklerini gerçekten öğrenmen gerek."

Mallory, "Çok üzgünüm Steven," diye yakındı. Hiç değilse utanmış gibi görünüyordu. "Dün gece sahneye çalışacak fırsatım olmadı. Nigel'ın dersi için bir monologa hazırlanıyordum." Sesli bir şekilde iç geçirdi. "Şu anda o kadar doluyum ki."

Üniversiteye hoş geldin, demek istedim. Hadi ama... sadece kendisinin mi ağır işi var sanıyordu?

Haftada iki sahne yazmamı gerektiren bir senaryo yazma kursuna gidiyordum. Film teorisi profesörüm o kadar fazla okuma vermişti ki gözlerim şaşı bakmaya başlıyordu. Seçme seminerim için her hafta monologlar hazırlamamız bekleniyordu; bu seminer öğrenci oyuncuların rahatlamasına ve seçme sürecinde özgüven kazanmasına yardım etmek için tasarlanmıştı ama görünüşe göre sahte seçmeler için var olan materyalleri kullanmamıza izin vermek fazla "kolay" olurdu.

Söylemek gereksiz olsa da ben de gırtlağıma kadar batmış vaziyetteydim ama *beni* bahane uydururken görmezdiniz. Hayır, hâlâ diyalogun birkaç sayfasını ezberleyecek zamanı buluyordum.

Prova bittiği için mutluydum gerçi. Mallory'yi gırtlaklamaya çok yaklaşmıştım, sahneden ayrılırken hoşça kal bile dememişti.

Steven'a, "Yarın daha iyi yapacağız," diye güvence verdim. Bugün onu yüz üstü bıraktığım için kendimi berbat hissediyordum çünkü yönetmenlik konusunda ne kadar ciddi olduğunu biliyordum.

İlk tanıştığımızda, ona kameranın arkasında değil önünde olması için takılmıştım. Ciddiyim, muhteşem bir adamdı. Bitter çikolata gibi teni, kusursuz yüz hatları, büyüleyici gözleri vardı. Bana seksi İngiliz aksanı olmayan bir Idris Elba'yı hatırlatıyordu. Fakat Steven oyuncu olmakla ilgilenmiyordu. Bir keresinde bana, hedefinin kırkına geldiğinde En İyi Yönetmen Oscar'ını kazanmak olduğunu söylemişti.

"Daha iyi olması gereken sen değilsin," dedi Steven. "Sen harika bir iş çıkarıyorsun."

İltifatını arka cebime attım ve sahneden çıkıp kulise doğru gittim, ilerlerken çantamı karıştırıyordum. Telefonumu buldum ve Ira'dan gelen bir cevapsız aramayı görünce kalbim takla attı. Denemelerine katılmak için öldüğüm Cavanaugh oyunuyla ilgili gelişmeler için dün gece onu aramıştım. Gerçekten olacak bir şey mi yoksa sadece Broadway'de dolanan bir dedikodu mu emin değildim, o yüzden Ira'dan bakınmasını istemiştim.

Saate baktım. Dokuz buçuktu, yani batı yakasında altı buçuk demekti. Hâlâ Los Angeles'ta olduğunu biliyordum çünkü önceki mesajında Fox'un dizisinin yapımcısıyla "öğle yemeği yediğini" söylemişti. Yapımcılar ekran testini yollamama izin verdikleri için mutlu muydum yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştım bilmiyordum. Neyse ki onlardan kısa zaman içinde haber almayacaktım çünkü şubata kadar resmi olarak oyuncu seçmiyorlardı.

"Selam Ira," dedim açtığında. "Ben Allie. Brett Cavanaugh oyunuyla ilgili herhangi bir haber aldın mı diye kontrol etmek istedim."

"Aslına bakarsan aldım."

O zaman niye beni aramadın?

"Yapım aşaması kesinlikle başlamış. Yapımcılardan birini tanıyorum, o yüzden kadına ulaştım." Duraksadı. "Haberler iyi değil."

Kalbimin üstüne resmen bir öküz oturdu. "Ah. Ne dedi?"

"Tamamıyla erkeklerden oluşan bir kast. Cüretkâr bir hareket ha?"

Hem de ne cüretkâr. Kahredici olduğundan bahsetmiyordum bile. Kendimi aniden bir penise sahip olmak isterken buldum.

"Ne yazık ki, bu senin için bir rol olmadığı anlamına geliyor..." Yapma ya. Ben penissizim! "Ama Nancy'ye Brett'le tekrar çalışmakla ilgilendiğini söyledim. Ona ileteceğini söyledi, yani kim bilir? Belki başka bir şey yapacağında sana haber verir."

Bu beni neşelendirdi. Sadece birazcık. Haberler yüzünden hâlâ keyfim kaçmış vaziyetteydi.

Binadan dışarı çıkarken Dean'e bir mesaj yolladım.

Ben: **Ne boktan bir gün! Daha sonra sana anlatabilirim. Maç nasıldı?**

Cevap vermedi. Aslında daha üç saniye olmuştu ama genelde çok çabuk cevap verirdi.

Bristol'a varmama beş dakika vardı ve hâlâ cevap yoktu. Maçı şimdiye kadar bitmiş olmalıydı. Hannah altıda başlayacağını söylemişti. Saat neredeyse ondu.

Beş dakika daha geçti. Neredeyse yurda varmıştım. Neden cevap vermiyordu?

On dakika oldu manyak. Rahatla.

Rahatlamak yerine daha da stres yaptım çünkü çok daha rahatsız edici bir şey kafama dank etmişti.

Dean'e seks istediğim için yazmamıştım.

Sadece günüm hakkında konuşmak istemiştim.

Ah siktir. Hannah kesinlikle haklıydı. Kelime dağarcığımda "beklentisiz" kelimesi yoktu. Bok gibi bir prova geçirmiştim ve ilk içgüdüm yattığım adama ulaşıp ona anlatmak olmuştu. Beni dinlemesini, rahatlatmasını ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istemiştim.

Tekrarla, Allison Jane. O. Senin. Sevgilin. Değil.

"O benim sevgilim değil," dedim sertçe.

"Ne?" Parkalı uzun bir adam yavaşladı ve benden tarafa baktı.

Şaşkınlıkla sıçradım. "Ah, sizinle konuşmuyordum."

Bakışları kulağıma kaydı ve Bluetooth kulaklık aradığını fark ettim. Öyle bir şey bulamayınca bana garip bir bakış attı ve yürümeye devam etti.

"Kendi kendine konuşmak insanı deli yapmaz," diye bağırdım arkasından. Şey, tabii eskiden Brooklyn'de gördüğüm evsiz adam değilsen. Hükümet komplolarıyla ve uzaylıların cep telefonları aracılığıyla beyin hücrelerimizi çalmasıyla ilgili bağırıp dururdu.

Diğer açıdan bakmak gerekirse, Lou'nun tamamen akıllı olmadığını kim söyleyebilirdi? Belki de uzaylılar bunu yapıyordu. Aksini kanıtlayamazdım.

Yurda giden yolun kalanını hızlıca yürüdüm ve karanlık süitimize girdim. Hannah henüz gelmemişti. Bu akşam hokey maçına gittiğini biliyordum, o yüzden şu anda ne yaptığını öğrenmek için aradım.

"Selam!" Her neredeyse epey gürültülüydü. Arkadan gelen ses curcunasını ve kulağımda yankılanan gitar sesini duydum. "Bardayım. Bize katılmak ister misin?"

Sıradan bir sesle konuştum. "Kimler var? Garrett'la çocuklar mı?" *Ve Dean?*

Soruyu yumurtlamadan önce kendimi durdurdum. Kahretsin, yine sevgili gibi davranıyordum. Hem de inanılmaz mide bulandırıcı, sepetlenecek bir sevgili gibi. Hani şu, erkek arkadaşının yanında olmadığı her anda onu kontrol edip duranlar gibi.

"Aynen. Takımın çoğu burada. Bu akşam kazandık, o yüzden herkes kutlama yapıyor." Hattan başka bir müzik dalgası geliverdi. "Garrett içki yarışması için bana meydan okumaya çalışıyor."

"Diğerleri neler yapıyor?" Umursamıyormuşum gibi sordum. "Logan... Tuck... Dean...?"

İşte şimdi kendimden nefret ediyordum. Gerçekten ediyordum.

"Tuck burada değil. Logan bilardo oynuyor. Ve kızın biri Dean'in suratını yemeye çalışıyor."

Bütün vücudum buz kesildi.

Aaa... pardon ne?

"Neyse, seni zar zor duyabiliyorum," dedi Hannah. "Eğer gelirsen bana mesaj at."

Telefonu kapatırken elim titriyordu. Dean barda başka biriyle mi yiyişiyordu?

Hem de sadece birbirimizle olacağımıza söz verdikten iki gün sonra?

Hadi oradan, *sikerler* öyle işi.

18

Allie

Annem güzel bir kadındı. Bunu kızı olduğum ve onu pembe gözlüklerin ardından gördüğüm için falan söylemiyorum. Böyle söylüyorum çünkü bu doğru. Eva Hayes güzel, büyüleyici, enfes bir kadındı. Yirmilerindeyken modellik yapmıştı ve podyum mankeni olacak kadar uzun olmasa da, dergi piyasasındaki yeri iyiydi. Yaptığı her katalog ve dergi çekimini hâlâ kitaplığımda bulunan bir defterde saklıyordum.

Sarı saçları ve mavi gözleri bana miras kalmıştı ama yüz hatlarım onunki gibi kusursuz değildi. Annem, erkeklerin, kadınların ve çocukların geçerken durup baktığı türden klasik güzel yüzlerden birine sahipti.

Bense güzelden daha ziyade, şirindim.

Ama doğru makyaj ve doğru kıyafetlerle herhangi bir kızın şirinden, *seks bombasına* dönüştürülebileceğini öğrenmiştim.

Planımın ne olduğunu bilmiyordum. Öncelikle, Dean'le çıkmıyorduk. Ve takıldığımızı kimsenin bilmemesini istediğim için, Malone'a dalıp başından aşağı bira dökemezdim.

Ancak ona neyden vazgeçtiğini tam olarak gösterebilirdim.

Yalan söylemeyeceğim. Söz verdiği gibi bana öncesinde uyarı vermemiş olması canımı yakıyordu. Ayrıca ben onunla kaçamak yapmaktan mutlu olacakken, onun bu akşamı başka birisiyle geçiriyor olması gerçekten berbattı. Fakat bu işe kiminle girdiğimi

bildiğim için bunun olacağını biliyordum. Dean Heyward-Di Laurentis herkesle yatar kalkardı. Nokta.

Ancak egom bunu kabul etmeyi reddetti, o yüzden de yarım saat sonra kendimi bir taksinin arka koltuğundan inerken ve Malone'un önündeki kaldırıma çıkarken buldum.

Hareket planımı gözden geçirerek kapının kenarında oyalanırken, denizci paltom beni sıcacık tutuyordu. Bardan birkaç üniversite öğrencisi çıktı ve ikisinin beni kesmek için durmasına memnun oldum. Hah. Ayrıca takdir eden bakışları sadece makyajıma ve "beni deli gibi becer" diyen dağınık topuzuma odaklanmıştı. Eğer paltomun altında ne olduğunu görseydiler, muhtemelen salyaları akardı.

Telefonuma uzandım. **Geldim**, yazdım Hannah'ya. **Neredesin?**

O: **Bilardo masasında.**

Derin bir nefes alıp içeri girdim ve kalabalığın arasından geçtim. Soldaki masaları geçerken topuklularımın altındaki zemin müzikle titreşti ve ana mekânın oyun kısmına açıldığı kemere doğru yöneldim.

Barın bu kısmında yarım düzine kabinli masa ve uzun kokteyl masaları vardı. En iyi arkadaşımı ânında gördüm. Logan ve Hollis'le konuşuyordu, Garrett da elinde bilardo sopasıyla yeşil masalardan birinin etrafında dolanıyordu. Fitzy elinde bir bira şişesiyle, Garrett'ın atış için hazırlanmasını izliyordu, kendi sopası yanında duvara dayalı bir şekilde bekliyordu.

Sonunda Dean'i de gördüm. Köşede neredeyse gizlenmiş durumdaydı, dar kot ve düşük yakalı bir kazak giymiş, kıvrımlı bir esmerle konuşuyordu.

Güzel kazak hayatım ama ondan daha iyisini yapabilirim.

Paltomun önünü açıp çıkardım ve koluma attım. Sonra omuzlarımı dikleştirdim ve bilardo masasına doğru yürüdüm.

Müziğin üzerinde çapkın bir ıslık sesi geldi, sahibi Logan'dı. "Tan-rım," dedi hayretle. "İnanılmaz görünüyorsun." Mavi gözleri ışıldadı. "Hayırdır?"

Ağırbaşlı bir şekilde gülümsedim. "Canım güzel görünmek istedi."

Hannah kahkahalarla güldü. "Bebeğim, güzelden daha fazlasısın. Sanırım bardaki bütün herifler az önce direği dikti."

Omzumu silktim. Ben sadece tek bir direkle ilgileniyordum. Küçük Dean'in beni fark edip etmediğini merak ettim.

Logan'a, "Demek maçı kazandınız ha?" dedim.

"Hem de nasıl."

"Güzel. O zaman oyuna geri döndünüz." Büyük Dean'in üç maç üst üste kaybettikleri için üzgün olduğunu biliyordum.

"Aynen, aceleci davranma ama. İkinci lig takımına karşı oynadık. Ve ona rağmen bile galibiyeti ucu ucuna aldık."

"Hey, Logan!" diye bağırdı Garrett. "Sence bu atışı yapabilir miyim?"

"Pardon hanımlar. Yüce bilardo yeteneğime ve dost hizmetime ihtiyaç duyuluyor." Çekip gitti.

Hannah yaklaştı. "Eee. Bu, randevu havuzuna ayağını tekrar sokmaya hazırsın demek ki oluyor?" Sırıtarak kıyafetimi işaret etti. Bu arada, dürüst olmam gerekirse kıyafetim "birisiyle çıkmak istiyorum" demiyordu.

DÜZÜŞMEYE VARIM diyordu.

Kraliyet mavisi bandaj elbisem baldırımın ortasına kadar iniyordu. Destekli sutyen taktığım için göğüslerim göz önündeydi. Dumansı göz makyajım da gözlerimi kocaman gösteriyordu. On iki santimlik topuklu ayakkabılarım bacaklarımı inanılmayacak kadar uzun gösteriyordu. Doğal olarak taksiden bara kadar yürürken neredeyse donuyordum ama bazen ateşli olmak için fedakârlık yapmak gerekirdi. Güzellik 101 dersiydi bu.

"Yok ya, sadece şöyle bir deniyorum."

Gülümsemesi genişledi. "Tamam, bu testin çok başarılı olduğunu bil. Ben seni götürürdüm."

Aniden kasıldım, daha yanıma sokulmadan önce bile Dean'in yaklaştığını hissettim. "İyi görünüyorsun bebek yüzlü," dedi canlı bir sesle.

Ama sesindeki siniri duymuştum ve memnuniyetsizliği aşikârdı. Bu oldukça mantık dışıydı çünkü *onun* huysuzlaşmaya hakkı yoktu. Başkasıyla yiyişen ben değildim.

"Teşekkürler. Arkadaşın kim?" Becerebildiğim en tatlı sesle sordum.

Yüz ifadesi bomboştu. "Ha?"

Gözle görülür bir şüpheyle bizi inceleyen esmeri işaret ettim. Dean'in onu tanımıyormuş gibi davranacak cesareti bulmasına inanamadım. Daha *az önce* konuştuklarını görmüştüm.

"Ah," diye yanıtladı. "Polly? Paula? Adını hatırlamıyorum."

Tabii hatırlamazdı.

Hannah, "Penelope," dedi. "Maç sırasında onun yanında oturdum. *Feci* bir Dean hayranı. Bütün maç boyunca seni konuşarak kulağımı sağır etti." Arkadaşım pis pis güldü. "En sonunda araya girip ona beklentileri karşılamadığını söylemek zorunda kaldım."

Altına imzamı atardım.

"Saçmalık. Ben beklentileri karşılamakta iyiyim." Karşı çıkarken bile sesi, dikkati başka yerdeymiş gibi geliyordu. Bakışlarını üzerimden ayırmadığını hissedebiliyordum.

"Gidip bir içki alacağım." Masadan uzaklaştım.

Dean fazlasıyla neşeli bir sesle, "Harika fikir," dedi. "Ben de bir tane alsam iyi olur."

Peşimden gelince dişlerimi sıktım. Bu topuklularla kaçmak çok zordu, o yüzden sadece hızlıca yürüdüm ve kalabalıkta onu kaybetmeyi umdum.

Tanrım, bu akşam dışarı çıkmak aptalca bir fikirdi. Ne beklediğimi bilmiyordum ama bu değildi. Hatta aksine daha gergin ve daha sinirliydim.

Aniden geriye doğru çekilince ciyaklayıverdim.

Dean dudaklarını kulağıma sürterek hırladı, "Eğer buraya beni tahrik etmek için geldiysen, işe yarıyor."

Çenem kasıldı. Arkamı dönüp ona dik bir bakışla baktım. "Düşündüğünün aksine, dünya senin etrafında dönmüyor."

Ancak o haklıydı. Gelmemin sebebi oydu ve şimdi kendimi tamamen aptal gibi hissediyordum çünkü ben oyunlar oynayan tarzda bir kız değildim.

Evde kalmalıydım. Prova beni kötü bir ruh haline sokmuştu ve sonra Dean'in başka birisiyle olduğunu düşünmenin beni bir romantik komedi karakterine dönüştürmesine izin vermiştim. Hak etmeyen bir adamın dikkatini çekmek için bir orospu gibi giyinmiştim. Kimdim ben böyle?

Kendime olan tiksintim beni yürümeye teşvik etti. Bara yaklaştım, bir yığın adam benim için Kızıl Deniz gibi açıldı. Sanırım stilettolu seks gibi görünmenin yararlarından biri buydu.

Bir Cosmo siparişi verdim çünkü neden olmasındı ki? Yarattığım görüntüye göre yaşasam da olurdu. Yanımda küçük, siyah bir el çantası getirmiştim, ama biraz para çıkarmak için açtığım anda, üç farklı el havada yirmi dolarlık banknotlar salladı.

"Ben hallettim..."

"Bu benden..."

"Size bir içki almama izin verin..."

Dean kızgın bir ses çıkardı. Sonra bir baktım, o da kendi yirmiliğini çıkarıp barmene doğru uzatıyordu. "*Benden,*" dedi keskin bir sesle. Diğer taliplerime dik dik baktığında hepsi bakışlarını kaçırdı.

"Bölgeni işaretlemek için üstüme de işeyecek misin?" diye tısladım.

Gözleri parladı. "Bilmem, yapmalı mıyım? Burada ne haltlar dönüyor Allie?"

"Hiçbir şey." Barmenin bana uzattığı içkiyi aldım ve çabucak oradan uzaklaştım.

Dean peşimden ayrılmadı, o yüzden daha hızlı yürüdüm ve sonra yine arkadaşlarımızın yanına katıldık, ben de rahat bir nefes aldım. Güzel. Artık cevap almak için bana baskı yapamazdı.

Penelope ânında yanında bitiverdi ve pençelerini Dean'in çıplak koluna koyunca omurgam kasıldı. Dean'in giydiği siyah tişört kusursuz göğsünü sarıyor ve muhteşem kollarını gösteri-

yordu. Önceki gece içimde hareket ederken beni hareketsiz tutan kolların ta kendisini.

İçkimden koca bir yudum aldım ve dikkatimi Hannah'ya vermeye çalıştım. Provalarından bahsediyordu ve fakültenin onu şarkı sözü bölümünden biriyle eşleştirmek yerine orijinal bir şarkı söylemesine izin verdiği için ne kadar mutlu olduğunu anlatıyordu.

"Bazı demoları müzik şirketlerine göndermeyi düşünüyorum," diye itiraf etti.

"Gerçekten mi?" Birkaç ay önce şarkı söylemek yerine söz yazmaya odaklanmak isteyebileceğinden bahsetmişti ama onun için böyle ciddi bir şey olduğunu fark etmemiştim.

"Evet." Kahverengi saçından bir tutamla oynadı, bu da dikkatimi saçını geride tutan neon yeşili tokaya çekti. Bütün siyah kıyafetindeki tek renkti. "Şarkı bestelemeyi seviyorum. Yani, sahnede olmayı da çok seviyorum ama dün geceki provalarda Dexter'la piyanoda takılıyorduk ve üzerinde çalıştığım şarkılardan birini söylediğinde, öyle..."

Onu dinlemeyi kestim. Korkunç bir arkadaş olduğumu biliyorum ama kendime engel olamadım. Sanki Dean leziz bir leşmiş gibi üzerine çullanan şeytani akbabayla dikkatim çok dağılmıştı. Manikürlü tırnaklarını Dean'in kolunda gezdiriyor, kaslarını okşuyordu. Kulağına bir şey fısıldamak için eğiliyordu.

Dean'in hakkını yiyemem, Penelope'nin onun yanına yapıştığını fark etmemiş gibiydi. Bakışları doğruca bana odaklıydı ve geçen her saniyeyle gittikçe puslanıyordu.

İçkimi yudumladım ve sonraki saati sosyalleşmeye çalışarak geçirdim. Fakat gittikçe öfkelenmeye başlıyordum. *Kendime.*

Farkında olmadan, Dean'i oynamaması gereken bir role sokmuştum. O benim sevgilim *değildi.* Kötü bir günün ardından ona mesaj atmamalıydım. Cevap vermedi diye ya da başka bir kızla konuşuyor diye kızmamalıydım.

Gerçi yine hakkını yemeyeyim, Penelope'ye karşı biraz bile ilgi gösteriyor gibi görünmüyordu. Ne zaman onlara doğru göz

ucuyla baksam, Dean telefona bakıyordu ve azıcık bile ilgi göstermiyordu.

El çantam titreşip duruyordu, bu da büyük ihtimalle bana mesaj attığını gösteriyordu. Fakat telefonum çantamda kaldı çünkü görünüşe göre erkek arkadaşsızken çaresiz olduğumu fark etmekle fazla meşguldüm.

Ben... bağımlı mıydım? Bu doğru kelime miydi? O yüzden mi Sean'la barışıp duruyordum? Yalnız olamadığım için mi? Lisedeyken de uzun süreli bir erkek arkadaşım vardı...

Tamam. Şu anda pireyi deve yapıyor olabilirdim. Sürekli erkek arkadaşım oldu diye sorunlarım yoktu herhalde, değil mi? Erkek arkadaşım olmasını seviyordum. El ele tutuşmayı, öpüşmeyi, sokulmayı ve birbirimize günümüzden bahsetmeyi seviyordum. Bu, sürekli *birine* ihtiyacım var demek değildi.

Belki de kaçamaklarda berbattım. Başka bir sürü kadının da duyguları seksten ayrı tutmakla sorun yaşadığından emindim.

Bu çok iç karartıcıydı. Gitme zamanımın geldiğine karar verdim. Kimsenin söylediğine dikkat etmiyordum ve şimdi eve gidip kendime tanı koyabilmek için bağımlılıkları araştırmak istiyordum.

Ama önce çişimi yapmak istiyordum, o yüzden izin isteyip tuvaletlere doğru yürüdüm. Dean beni takip ediyor mu diye dönüp bakma zahmetine girmedim çünkü ettiğini biliyordum. Göz ucuyla onu görmüştüm, ben masadan uzaklaştığım anda kendini Penelope'den kurtarmıştı.

Saçma derecede uzun olan kadınlar tuvaleti sırası sinirimi bozdu. Hayır, tuvaleti kullanmak için otuz dakika bekleyecek değildim. *O kadar da* kötü halde değildim ama eğer arkamı dönersem Dean'e çarpacağımı biliyordum.

Doğruca karşıdaki acil çıkışına doğru yürümeye devam ettim. Daha önce kullanmıştım, alarmın çalışmasını beklemiyordum ve çalışmadı da zaten. Malone'un arkasındaki sokağa çıktığımda soğuk hava çıplak kollarıma ve bacaklarıma çarptı. Ben aceleyle paltomu giyerken kapı açıldı ve Dean çıktı.

"Git başımdan," dedim ona.

Burun delikleri şişti. "Hayır."

"İyi, o zaman burada kal. Ben eve gidiyorum." Çantamın koluyla uğraştım. Taksi çağırıp Hannah'ya gittiğimi haber vermem gerekiyordu. Dean çantayı elimden aldı, rahatsız olmuş bir ses çıkardı. "Çantamı geri alabilir miyim lütfen?" dedim.

"Hayır. Bana neden kızdığını söyleyene kadar olmaz."

Cevap vermedim.

"Kahretsin şımarık velet gibi davranmayı kes ve benimle konuş," diye emretti.

"Neden gidip Penelope'yi bulmuyorsun?" diye önerdim. "Eminim seninle konuşmaktan mutlu olur. Eğer şansın yaver giderse dilini tekrar boğazına doğru sokabilir bile."

Bir an için afalladı. Sonra kahkaha atmaya başladı. "Penelope'yi mi kıskanıyorsun?"

"Bir şeyi kıskandığım yok," diye yanıtladım soğukça. "Bana yalan söylenmesi hoşuma gitmiyor."

Dean'in ağzı açık kaldı. "Sana ne zaman yalan söyledim?"

Yanaklarım ısındı. Lanet olsun böyle işe. Lanet olsun *ona*. Ve ona beni böyle... böyle... hissettirecek gücü verdiğim için *bana da* lanet olsun. Tanrım, şu anda nasıl hissettiğimi bile bilmiyordum.

"Eğer başka birisiyle takılacak olursan bana haber vereceğine söz vermiştin," diye suçladım.

"Onunla hiçbir şey yapmadım."

"Hannah onu öptüğünü söyledi."

"Hayır, *o beni* öpüyordu. Ya da deniyordu. Ona ilgilenmediğimi söyledim."

"Öyle mi dedin?" Öfkemin birazı azaldı ama kendimi yumuşamamaya zorladım. Dean'in ne yapıp yapmadığı önemli değildi. Yine de bu kaçamağın rahat olmadığım bir yöne gitmesine izin vermiştim ve şimdi doğru yola sokmanın zamanı gelmişti.

"Evet öyle dedim," dedi, "çünkü *senin* inandığının aksine, ben sözümü tutarım. Sana başkasıyla bir halt yemeyeceğimi söyledim."

"İyi. Sana inanıyorum." Yutkundum. "Artık gidebilir miyim?" Çantamı almaya çalıştım ama benden uzakta tutmaya devam etti.

Düz bir sesle, "Hâlâ kızgınsın," dedi.

"Değilim."

"Yalancıya yalan satma bebek yüzlü," diye patladı.

"Yani 'o beni öptü' hikâyesinin yalan olduğunu mu söylüyorsun?" diye karşılık verdim.

"Hayır, söylediğim şey..." Bir küfür savurdu. Sonra ağır ağır soluk verdi. "Bana sorunun ne olduğunu söyleyene kadar gitmiyorsun diyorum. Ayrıca bilgin olsun diye söylüyorum, eğer şu anda birinin kızgın olması gerekiyorsa o da benim."

Çenem yere düşecekti. "O nasıl oluyormuş?"

"Küvetten dolayı Houdini* gibi kaybolman yüzünden iki gündür her türlü boka maruz kalıyorum," dedi kara kara. "Dün gece yastığımın altında kayganlaştırıcı şişesi ve Garrett'tan 'kıçın için' yazan bir not buldum. Logan pembe bir limonata kutusu aldı ve ne zaman bir bardak içse bana başparmağıyla işaret verip duruyor. Grace kıkırdamadan suratıma bakamıyor. Ve şimdi de senden bu muameleyi görüyorum ve sebebinin ne olduğunu söyleme nezaketini bile göstermiyor musun?"

"Ben... ben...ahhhh, bu şey *bitti* artık." Sözler ağzımdan ben onları durduramadan çıktı. "Artık kaçamak yapmıyoruz, tamam mı? Bitti."

Dean'in omuzları dikleşti. "Niye?"

"Çünkü ben öyle diyorum."

"Peki *benim* söz hakkım yok mu?"

"Yok."

"Saçmalık," dedi yine. "Bana iyi bir sebep vermeden bitiremezsin."

"Kötü bir gün geçirdim ve aradığım ilk insan sen oldun."

Eğer yüksek sesle söylersem kulağa delice gelirdi. Fakat kendimi biliyordum. Sevgili tuzağına düştüğümü hissedebiliyor-

* Ünlü bir sihirbaz. *–yhn*

dum ve o kahrolası şey kapanıp da zavallı yüreğimi sıkıştırmadan önce dışarı çıkmam gerekiyordu.

"Artık bana ilgi duymadığını mı söylüyorsun? Bu mudur?"

"Hayır, ondan değil. İlgi duyduğumu biliyorsun. Ama..."

"Aması falan yok." Gittikçe yaklaştı ve nefesim ciğerlerimde sıkıştı. Gözleri alev alevdi, köşeli yüz hatları vahşi bir bakışla bükülmüştü. Dean'i daha önce bu kadar kızgın görmemiştim. Fena ateşliydi. "Bu akşam olanların üzerinden geçsek. Nasıl fikir?"

Gözlerimi kırpamadan, tuğla duvara yaslanmıştım ve dudakları benimkilerden birkaç santim ötedeydi. Süt kasaları ve bir çöp tenekesinin arasında yarı yarıya gizlenmiş vaziyetteydik, şükürler olsun ki çöp boştu. Önemli olduğundan değildi tabii çünkü çöple dolup taşıyor olsaydı bile, Dean'in baharatımsı, erkeksi kokusundan başka bir şeyi alacak halde olmazdım. Ne zaman içime bir nefes çeksem, bağımlılık yapan kokusu beynimi daha puslu hale getirip duruyordu.

"Barda başka bir hatunla birlikte olduğumu duydun ve kıskandın. Buraya kadar nasıl gidiyorum?"

Çenemi kenetledim.

"Sonra kıskandığın için kafayı yedin, değil mi? Hâlâ doğru gidiyor muyum?" Cevap vermediğimde çenemi kavradı. "O muhteşem aklın içinde neler oluyor? Bu, bana âşık olacağın anlamına mı geliyor? Beni sadece kendine ayırmak istediğin için, evlilik ve bebek yapma yolunda olduğumuz anlamına mı geliyor?"

Alaycı ses tonu sinirimi bozdu. "Götlük yapma."

Beni duymamış gibi davrandı. "Tamam, bu hiçbir anlama gelmiyor bebek yüzlü. Kıskandıysan ne olmuş? Aman ne büyük olay. Şu anda *benim* ne kadar kıskandığımı biliyor musun? Bardaki her herifin senin memelerine doğru salya akıttığını ve ellerini ceplerine atıp o esnada onlara verdiğin ereksiyonları düzelttiklerini görmek hoşuma mı gidiyor sence?"

Şaşkın bakışlarım ona döndü.

"Yalan değil," dedi. "Ama sen *benim* bu konuda delirdiğimi

görüyor musun? Hayır çünkü bu hiçbir anlama gelmiyor. Sadece birbirimizi tahrik etmeyi bitirmedik demek oluyor."

Koca uyluğunu bacaklarımın arasına soktu, ereksiyonunu hissedebileyim diye bana sürtünüyordu.

"Seni hâlâ tahrik ediyorum, değil mi?"

Karnıma dayanan sertlik cevap vermemi engelledi. Külotumun ıslandığını hissedebiliyordum. Tanrım, saçma bir şekilde ıslaktım. Ve meme uçlarım aniden inanılmaz derecede duyarlı hale gelmişti, saten sutyenime dayanarak büzüşürken feci şekilde sızlıyordu.

"Sorun değil. Cevap vermek zorunda değilsin. Öyle olduğunu biliyorum." Dudaklarını kulağıma sürttü, ürperdim. "Eğer şu anda elimi o elbisenin altına kaydırsam ne bulacağımı ikimiz de biliyoruz. Vajinanın bugüne kadar olduğundan daha ıslak olacağını biliyoruz."

Nefes alamadım. Çünkü hava yoktu. Dean edepsiz laflarıyla hepsini çalıyordu. Ve elleri paltomu omuzlarımdan itiyordu. Olduğum yerde donakaldım, gözlerindeki yoğunluktan fazlasıyla etkilenmiştim. Paltomun kirli kaldırıma düşmesine izin verdi, ardından elbisemin kenarını kaldırdı ve tam bacaklarımın arasını avuçladı. Zevk parıltısı beni yaşadığım transtan çıkardı.

Lanet olsun, halka açık bir yerdeydik ama Dean umurundaymış gibi görünmüyordu. Ve dışarısı soğuk olsa bile, külotumun ağından içeri dalan parmakları şaşırtıcı şekilde sıcaktı.

Sessizce gülerek orada biriken ıslaklığı okşadı. "Evet. Ben de böyle düşünmüştüm."

Yine benimle alay ediyordu ve öfkem tüm gücüyle geri döndü. "Kendine gel," diye homurdandım. "Bana hangi erkek sürtünse ıslanırdım."

"Siktiğimin-saçmalığının-daniskası." Başparmağını klitorisime sürttü. Neredeyse düşüyordum. "Benim yüzümden. *Beni* istiyorsun." Tek parmağını içeri itti ve içimdeki kaslar bana ihanet ederek etrafında kasıldı. "Ve bacaklarının arasındaki bu kuytu *benim için* damladığı sürece, aramızdaki şey bitmemiş demektir."

Ah Tanrım. Artık tam güçle beni parmaklıyordu. Zevk katlanılmazdı, bacaklarımın arasında toplanıyor ve damarlarımda çağlıyordu. Konsantre olabildiğim tek şeydi.

"Dean..." Bir şekilde nasıl konuşulacağını hatırladım. "Her an birisi dışarı çıkabilir."

"Güzel. Çıksınlar. Senin ne kadar kötü bir kız olduğunu görsünler."

Öyle yüksek sesle inledim ki utanç vericiydi. Dean bir parmağını daha soktu ve ikisini de içime itti, gözlerimin önünde beyaz kıvılcımlar çaktıran bir noktada onları kıvırıverdi. Eline doğru sürtündüm, artık karşı çıkmıyordum, bana verdiği şeyi açgözlülükle alıyordum.

"Onlara gerçek bir şov gösterelim mi? Seni bu duvara dayayıp becereyim mi?"

Görüşüm odağını buldu. Gözleri katıksız bir şehvetle parlıyordu. Boştaki eli fermuarının üzerindeydi. Başını yana eğip vereceğim cevabı bekledi.

Bana nasıl bir büyü yaptığını bilmiyordum. Elini itmeliydim. Ona fermuarını kapalı tutmasını ve pislik yapmayı kesmesini söylemeliydim. *Halka açık* yerdeydik. Birileri gerçekten bizi görebilirdi.

Öyleyse neden kalp atışlarım artıyordu?

Ve neden başımı onaylarcasına sallıyordum?

Gözleri onayla parladı, yanında bir doz saf ihtiyaç da vardı. Parmakları içimden çıktı ve sonra beni duvara doğru çevirdi.

Sokağın karşısındaki caddeden boğuk sesler gelince kasıldım. Ya yakalanırsak ne olurdu? Ya *bir polis* tarafından yakalanırsak? İnsanlar bunun için hapse giriyordu, değil mi?

Elbisemi belime doğru kaldıran Dean'in sıcak nefesini ensemde hissettim. Soğuk hava bacaklarımın arkasındaki tüylerimi ürpertti.

Bunu durdurmalıydım. Muhtemelen. Belki. Fakat yapmadım.

Yırtılan plastik sesini, kıyafetlerin hışırtısını duydum ve sonra ereksiyonu kalçamın arasında kaydı. Ucu açıklığımı dürtene kadar daha aşağı hareket etti.

Dean kulağıma, "Hızlı boşalsan iyi edersin," diye fısıldadı. "Senin için öyle bir yanıyorum ki, birkaç hamleden fazla dayanmam."

Ben birkaç *saniyeden* fazla dayanıp dayanamayacağımı bile bilmiyordum. Klitorisim acı verecek bir noktaya kadar şişmişti. Göğüslerim de öyle. Daha önce bir barın dışında seks yapmamıştım ve bu anla ilgili her şey farklı, heyecan verici ve korkutucuydu. Bir tutam tehlike ihtimali, birinin bizi yakalama riski, vücudumu tutuşmak için tek bir kıvılcımı bekleyen elektrikli tele dönüştürmüştü.

Ve o kıvılcım Dean'den gelen derin bir darbe şeklindeydi.

Zirveye ulaşırken attığım çığlık kısa ömürlü oldu, çünkü tek elini ağzıma kapatmıştı. Bana gösteri sunma konusunda sataşan birine göre, aniden çevremize karşı fazla tedbirli olmuştu.

Öte yandan ben hangi kıtada olduğumuzu bile hatırlayamıyordum. Orgazm hızla içimden geçiyor ve beni soluksuz bırakıyordu. Her kontrolsüz titremeyle birlikte Dean'in aletine bastırıyordum, zor duyulan bir inilti koyuverdi. Başını boynumla omzumun arasına gömüp arkamdan pompaladı.

Dalga geçmiyordu. Öyle hızlı boşaldı ki, etkilensem mi yoksa dalga mı geçsem bilemedim. Son bir defa içime girdi ve vahşice titredi, elleri kalçalarımı sıkıca tutuyordu.

Ben de titriyordum ama sebebi orgazmik artçı şoklar mı yoksa çıplak kıçımdaki dondurucu rüzgâr mıydı bilmiyorum.

Gürültülü sesler sessizliği bölünce Dean'den uzaklaşıp kaçtım ve elbisemi aşağı indirdim. Çöpün arkasından baktığımda gölgeden figürlerin kaldırımda yürüdüğünü gördüm. Başlardan biri bile sokağa doğru dönmedi.

Paltomu yerden aldım ve aceleyle giydim, Dean hâlâ sert olan aletini pantolonuna soktu. Kondomu çöpe attı ve bana tedbirli bir bakış attı.

"Ne?" Sesim benim sesim gibi değildi. Daha alçaktı. Daha gırtlaktandı.

Bakışları ayaklarımdan başıma kadar çıkıp gözlerime kenetlendi. "Bitmedik," dedi kısık sesle.

Yanağımın içini ısırdım. "Biliyorum."

19

Allie

Brooklyn'deki Evsiz Lou'ya göre, yaşanılan déjà vu hissi, uzaylıların hatıralarımıza erişme girişimi esnasında oluşan bir kusurdu. Sanırım küçük yeşil adamlar şu anda öyle bir şey yapıyordu çünkü lanet olsun, déjà vunun âlâsını yaşıyordum.

Cuma akşamı, iki hafta öncekiyle aynı şekilde başladı. Fitness merkezinden tek elimde spor çantam diğerinde telefonumla çıktım. Beni bekleyen okunmamış üç mesaj vardı, Sean'dandı.

Onları okudum ve inledim. Gerçekten ama gerçekten benimle konuşması gerekiyordu. Lanet olsun!

Nasıl oluyorsa iki haftadır ondan kaçınmayı başarmıştım. Dean'le seks yapmak harika bir dikkat dağınıklığı sağlıyordu ama bu akşam öyle bir lüksüm yoktu. Dean, Kasırgalar'ın maçı için hâlâ pistteydi ve sonrasında arkadaşı Beau'yla planları vardı.

Sean'la ilgili ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu. Onunla konuşmak istiyor muydum? Bir anlamı var mıydı? Önceki ayrılıklarımızın başarısız olmasının sebebinin, sonrasında arkadaş kalmaya çalışmamız olduğunu düşünmeye başlıyordum. Bu başlı başına kötü bir fikirdi. Eski sevgilinizle arkadaş olamazdınız, en azından hemen olmazdı. Megan bunu ihtimal dahiline almadan önce bile altı aydır görüşmemiş olmanın gerektiğinde ısrarcıydı.

Megan ilişki uzmanı olduğundan falan değildi. Onunla son konuştuğumda otuz yedi yaşındaki doktorla hâlâ görüşüyordu

ama kızıyla neden tanışamayacağına dair bahaneler bulmaya devam ediyordu. Eğer korkuları ve endişeleriyle ilgili adamla iletişim kuramazsa, sağlıklı bir ilişkiyi nasıl bilecekti?

Ama şu anda kendi aşk hayatıma odaklanmam gerekiyordu. Şey, *eski* aşk hayatıma çünkü artık Sean McCall'ı sevmiyordum. Duygularımın bu kadar çabuk solup gitmesi korkutucuydu.

Annem eskiden zamanın bütün yaraları iyileştirdiğini söylerdi. Bu kesinlikle doğruydu. O öldükten sonraki yıl, yüzünü hayal ettiğimde bile içimi deşen bir acı akını tetikleniyordu. Şimdiyse onu düşündüğümde hâlâ acıyordu ama daha donuk, daha acı tatlı bir şekildeydi. Onu özlüyordum ama tortop olup günü ağlayarak geçirme dürtüsü hissetmiyordum.

Ama o kederdi. Aşkın solup gitmesinin daha uzun süreceğini düşünürdüm, bu süreç Sean'la ayrılmamızdan bile önce mi başladı diye merak etmeme sebep oluyordu. Belki de ona olan aşkım daha önce bitmişti ve farkına varmamıştım.

Ve belki de kahve içmek o kadar kötü bir fikir değildi. Sanırım bunu kalbimin, onun varlığına vereceği tepkiyi değerlendirmek için bir fırsat olarak kullanabilirdim.

Yurdun merdivenlerinden yukarı çıkarken hâlâ düşünüyordum. Bristol House sadece dört katlıydı, o yüzden asansör yoktu. Spor çantamı taşırken sadece dört kat çıkmak zorundaydım.

Merdiven boşluğundan koridora çıktım ve Sean'ın kapımın önünde oturduğunu görünce donup kaldım.

Bir kez daha, kararı benim elimden almıştı.

Başı telefonuna eğilmiş vaziyetteydi ama ayak seslerimi duyunca kaldırıverdi. Sonra ayağa kalkıp bana doğru geldi.

Kalbim yanıt verdi ama beklediğim şekilde değildi. Sean tamamen aynı görünüyordu. Siyah saçları ters taktığı Red Sox şapkasının yanlarından çıkıyordu, yoğun kahverengi gözleri ve sinek kaydı tıraşlı yüzüyle buradaydı. Üç yılımı geçirdiğim çocuğu görünce kalbimin sızlaması gerekmiyor muydu?

Ama tek hissettiğim şey kızgınlıktı.

Selam vermek yerine, "Kızma," deyiverdi. Memnuniyetsizliğimi fark ettiği açıktı. "Haber vermeden gelmemem gerektiğini biliyorum."

"O zaman neden geldin?"

"Çünkü mesajlarımın hiçbirine cevap vermiyorsun." Başını öfkeyle iki yana salladı. "Neredeyse dört yıldır birlikteydik Allie. Benimle konuşmak için beş dakikanı bile ayıramıyor musun?"

"Konuşacak hiçbir şeyim yoktu." Kapımı açtım ve çantamı hole bıraktım. Sean içeri girip beni takip etmeye çalışınca kaşlarımı çattım ve onun girmesini önlemek için kapının kenarını kavradım.

Kaşlarını çattı. "Ne yani, artık içeriye girmeye de mi iznim yok?"

"İçeri girmen için hiçbir neden yok. Ne söylemen gerekiyorsa söyle Sean."

"Bütün katın beni duyabileceği bir koridorda bunu yapacak değilim."

Derin bir nefes aldım. Şu anda neden bu kadar sert olduğumu bilmiyordum. Belki de onu görünce ayrılmamıza kadar giden kavgamızı hatırladığım içindi. Bana söylediği bütün o haksız, duyarsız, acımasız sözleri hatırlamıştım belki de.

Kendimi nefesimi vermeye zorladım. Belki de bu akşamki prova yine kötü gittiği için fazladan sivri dilliydim. Koşu bandındaki neredeyse boyun kıracak performansım bile yardım etmemişti.

"Bak, feci şekilde duş almaya ihtiyacım var, neden seninle yarım saat sonra Coffee Hut'ta buluşmuyoruz? Orada konuşabiliriz."

İçeri girmesine izin vermediğim için hâlâ bozuk olduğunu görebiliyordum ama onayladı. "Tamam. Sanırım biraz kafein yüklemesi işime gelir."

Başımla onayladım. "Hemen orada olacağım." Sonra kapıyı kapatıp birkaç saniyeliğine oraya yaslandım. Siktir, bu sohbeti yapmak istediğimi sanmıyordum. Artık o sohbet neyse...

Keşke Hannah burada olsaydı, bununla nasıl başa çıkacağımı öğrenmek için tavsiyesini alabilirdim ama provadaydı. Gösterisi yaklaştığı için, performansını yapana kadar onu fazla göreceğimi sanmıyordum.

Duştayken kendime Sean'dan ayrılmamın bir sebebi olduğunu hatırlattım. Şey, birçok sebep vardı. Gelecekten farklı şeyler istiyorduk. Mutlu değildim. O her zaman öfkeliydi.

Sözün özü, çok fazla kalp ağrısı vardı ve karşılığında yeterince ödül yoktu. Sanırım bu konuda annem bana katılırdı. Evet, ilişkilere çok emek harcamam için üstelerdi ve evet, ilişkiler çaba isterdi ama düşmanca olmamalılardı, değil mi?

Sean'ın yeniden kararımı gözden geçirmemi sağlamak için ne söyleyebileceğini hayal bile edemiyordum.

Sean beni kalabalık kafenin arka tarafındaki bir masaya yönlendirdi, sahte sarmaşığın taştığı devasa ölçülerde seramik bir saksının arkasında yarı yarıya gizlenmişti. Bu yerin dekorunu tam olarak anlamıyordum. Çok fazla bitki vardı, balta girmemiş orman teması falan mı yapıyorlardı? Amaan, umurumda değildi. Taze kahve çekirdeği kokusunu seviyordum ve mahremiyet sağlaması hoşuma gidiyordu.

Sean uzun, köpükten bir bardağı bana doğru itti. "Sana kahve aldım." Gergince gülümsedi. "Fazladan espressolu vanilyalı latte."

Bu defa kalbim doğru düzgün tepki vererek sertçe kasıldı. Elbette kahvemi nasıl sevdiğimi biliyordu. Benimle ilgili her şeyi biliyordu, ben de aynı şekilde onun her şeyini biliyordum. Şekersiz, kremalı ve orta kahve içtiğini bilmek için bardağına bakmama gerek yoktu. Masadaki kâğıt torbada yaban mersinli muffin vardı, onun yediği tek muffin çeşidiydi. Biz birlikteyken onu her çeşit muffini ve kurabiyeyi denemeye zorlardım ama tat tomurcuklarını "mest eden" tek çeşidin yaban mersinli olduğu konusunda ısrar ediyordu.

Siktir. Şimdi de üzgündüm işte.

Sessizce, "Nasılsın?" diye sordu.

Ah hayır, havadan sudan konuşmalarla mı başlıyorduk? Ellerimle oynamamak için bardağımın etrafına sardım. "İyi. Sen?"

"Pek iyi değil ama..." Omzunu silkti.

Yorgun göründüğünü fark ettim. Yeterince uyumuyor muydu? Soru ağzımdan çıkmadan hemen geri yutuverdim. Artık birlikte değildik. Uyku alışkanlıkları artık benim derdim değildi.

"Seni özlüyorum," diye mırıldandı.

Kahvemden aceleyle bir yudum aldım. Karşılık vermedim ama işin aslı... Onu özlememiştim. Ayrıldıktan hemen sonra tabii ki özlemiştim. Fakat o zamandan beri aklımda diğer şeyler vardı. Oyun. Dean...

Cevap vermediğimde alınmış bir bakışla devam etti. "Sen aramızdakileri bitirdiğinden bu yana çok düşündüm. Kendi içimi araştırdım."

En sonunda sesimi buldum. "Bu iyi. Sevindim."

"Son altı ayı düşünüyordum ve ne kadar fena halde batırdığımı fark ettim. Sana karşı çok kötü davrandım Allie." İfadesi ağırbaşlıydı. "Ama artık *nedenini* biliyorum."

Boğazım gerildi. "Neden?"

"Çünkü korktum."

Ah siktir. Gözlerinde kırılganlık vardı. Masanın karşısından uzanıp elini sıkmak için hissettiğim boğucu dürtüyle savaştım.

Artık onunla ilgilenmek benim işim değildi.

"On iki yaşından beri bütün geleceğini planlamıştın. Ne yapmak istediğini tam olarak biliyordun ve bu çok nadiren olan bir şey. Çoğu insan bunu yapamaz." Ses tonu kederli bir hal aldı. "Benim söyleyemeyeceğim kesin. Babamın sigorta şirketinde çalışmayı hayal ederek büyümedim. Fakat garanti bir işti ve birçok insan *böyle bir şeye* sahip değil, hele de üniversiteden çıkar çıkmaz ama Vermont'a geri dönmek için deliriyor falan değilim."

"Öyleymiş gibi davrandığın kesin," diye belirttim.

"Çünkü sahip olduğum tek seçenek o." Sesi bezgin çıktı. "Kendimi o konuda heyecanlıymış gibi davranmaya zorluyordum. Dürüst olmam gerekirse, senin benimle birlikte orada olacağını gözümde canlandırmak, eve dönme fikrini daha katlanılır hale getiriyordu. Yutmayı daha kolay hale getiriyordu sanırım ama senin için adil değildi. Ben mahkûm olduğum gelecekte kendimi daha iyi hissedebileyim diye, senin istediğin geleceği feda etmen için ısrar etmeye hiç hakkım yoktu."

Malladım. Sean, Vermont'ta olmak istemediğini hiç belli etmemişti ama sanırım bu da aramızdaki iletişimin ne kadar bozulduğunun başka bir işaretiydi.

"Daha ilk buluşmamızda, mezuniyetten sonra Los Angeles'a taşınmayı planladığını söylemiştin. Bana bunu söyleyip durdun, hem de ayrıldığımız âna kadar." Utançla başını iki yana salladı. "Ama bu yaz, artık bunu daha fazla duymak istemediğime karar verdim. Kendimi hayatındaki en önemli şeyin ben olduğuma ve benimle olmak için neresi olursa oraya gideceğine ikna ettim."

"Bu herhangi birinden beklenecek adil bir yaklaşım değil," dedim yumuşakça. "İnsanlara senin mutluluğunu kendilerininkinin önüne koymalarını *emredemezsin*."

"Biliyorum ve sana öyle bir ültimatom verdiğim için hataliydım. Sana söyledim, çok fazla düşündüm." Derin bir nefes aldı. "Birkaç sonuca vardım."

Elini ceketinin cebine sokunca midem buruldu. Ah yüce Tanrım. *Lütfen* kadife bir mücevher kutusu çıkarmasına izin verme.

Neredeyse bir tabanca çıkarmasını dilemem delice miydi? Onunla barışmayı kabul edene kadar herkesi rehin almasını? Saçma bir sebepten olsa gerek, sanırım öyle bir durumla evlilik teklifinden daha iyi başa çıkardım.

Ama ince bir zarf çıkardı. Masanın üzerine bıraktı.

"O ne?" Sanki içinde şarbon varmış gibi gözlerimi zarfa diktim.

"Aç," diye üsteledi.

Sikindirik siktir.

"Lütfen."

Sesindeki samimiyet pes etmeme sebep oldu. Zarfı aldım. Kapağı içeri doğru sokulmuştu, tırnağımı kullanarak çıkardım. İçeri baktığımda tek bir kâğıt gördüm, çıkarıp açarken büyüyen kaygımla savaştım.

Önce şokla sarsıldım. Peşinden şüphe geldi. Ardından yoğun bir stres geldi çünkü... *bununla* ne bok yemem gerekiyordu benim?

Los Angeles, California'ya iki uçak biletinin doğrulama faturasına bakıyordum. Uçuş mezuniyetten sonraki gündü.

Dudağımı ısırdım ve gözlerimi Sean'ın gözlerine çevirdim.

"Sen ve ben bebeğim," dedi hevesli bir şekilde. "En baştan yapmam gereken buydu. Seni Vermont'a taşınmaya zorlamak ve uğraşmak aptalcaydı. Gururumu yenip seninle birlikte Los Angeles'a taşınmam gerekiyordu."

Ah Tanrım! Neden insanların olduğu bir yerde buluşmak için ısrar etmiştim? Bu kötüydü. İnsanların arasında olmak demek, herkes Sean'ın ıstırabına ve aşağılanmasına şahit olacak demekti. Çünkü söyleyeceğim şey...

"Hayır."

Yüzünden kafası karışmış gibi bir ifade geçti. "Ne?"

"Benimle birlikte Los Angeles'a gelmiyorsun."

Sean'ın ağzı açıldı. Sonra kapandı. Sonra yine açıldı. Söylediğim şeyi sindirmesi için bir dakika verdim. Ne yazık ki aynı anda telefonum titredi. Çantamı karıştırdım ve... harika, Dean'den bir mesaj vardı.

O: **Maç bitti. Kasırgalar, bir kasırga gibi kükredi. Beau'yla geç saate kadar buluşamayacağız. Çabucak sevişsek?**

Tanrım, keşke.

Ben: **Yapamam. Burada acı verici bir şeyin ortasındayım.**

"Niye olmasın?" diye sordu en sonunda.

"Çünkü..." Dikkatim dağıldı.

O: **Her şey yolunda mı?**

Ben: **Evet. Sean'la kahve içiyoruz.**

Uzun bir duraksama oldu.

Sean hâlâ cevabımı bekliyordu. Ben Dean'in cevabını bekliyordum. Dean'e bir şey söylememeliydim herhalde ama otomatik pilotta gibi yazıyordum.

Cevabı geldi:

Ne sikim oluyor?

Ben: **Biliyorum *iç geçirme* Sonra her şeyi açıklayacağım, tamam mı?**

Ondan sonra bir cevap gelmedi ve Sean son derece rahatsız olmuş gibi göründü. "Kiminle mesajlaşıyorsun?" dedi.

"Hannah'yla," diye yalan söyledim.

Birisiyle, benim Sean'la çıktığım kadar uzun süre çıkmanın en kötü kısmı ne miydi? Ne zaman yalan söylediğinizi *her zaman* bilirlerdi.

"Saçmalık." Gözlerine öfke hücum etti, karanlık ve deliciydi. "O herif mi? Yattığın?"

"Hayır değil." Bu defa yalanımı görüp görmemesini umursamadım. "Öyle olsaydı bile, seni alakadar etmezdi. Biz ayrıldık." Derin bir nefes aldım. "Ve benimle birlikte Los Angeles'a gelememenin sebebi de bu."

Sean'ın dudakları ince bir çizgi halini aldı. Yüzü ve boynu koyu kırmızı bir renk aldı. Kulaklarının ucu bile kırmızıydı. "Öyle demek istemiyorsun."

"Hayır istiyorum. Üzgünüm. Sadece... birbirimizi bırakma zamanımızın geldiğini düşünüyorum."

"Birbirimizi bırakma zamanı mı yoksa diğer insanlara yaklaşma zamanı mı?" Kendini beğenmiş tonu beni uyuz etti. "Adını bana söylemediğin şu herif gibi?"

Pislik biri gibi davranıp yine "seni alakadar etmez" diyebilirdim. Ayrıca "eğer birisini seviyorsan bırak gitsin" nutku çekerek felsefi olabilirdim.

İkisini de yapmadım. Biletleri ona doğru ittim. "Üzgünüm. Umarım bunları geri verebilmenin bir yolunu bulabilirsin. Ayrıca, neye tutkun olduğunu bulmanı da gerçekten umut ediyor-

dum. Bu baban için çalışmak da, başka bir şey yapmak da olsa." Kahretsin tıkanıyordum. "Senin için gerçekten en iyisini istiyorum Sean. Mutlu olmanı istiyorum."

Cevap vermedi. Orada oturdu. Suratı taş gibiydi.

Sandalyemi geriye ittim. Paltomu giyerken ellerim titredi. Arkadaş olabileceğimizi söyleme zahmetine girmedim çünkü şu anda duymak istediği şeyin o olmadığını biliyordum. Ayrıca, tutamayacağım sözleri verecek değildim.

"Hoşça kal Sean," dedim yumuşakça.

Eski erkek arkadaşımla yaşadığım yürek burkan buluşmadan yirmi dört saat sonra Dean'in bana sessizliğiyle ceza verdiği son derece bariz bir hal aldı.

Kahve dükkânından ayrıldıktan sonra ona mesaj atarak hâlâ buluşmak isteyip istemediğini sormuştum.

Cevap yoktu.

Daha sonra yine mesaj atarak Beau'yla çıkıp çıkmadığını sordum.

Ona da cevap yoktu.

İyi geceler diye mesaj attım.

Cevap yoktu.

Günaydın diye attım.

Ona da cevap yoktu.

Şimdi yatağımın üzerine oturuyordum, bir cumartesi akşamında evde yalnızdım ve Dean'i rahat bırakmakta zorlanıyordum. Dün gece bütün sorumluluğu üzerime almaya hazırdım. Elbette Sean'la beraber olduğumu öğrenince en kötüsünü düşünmüştü ve buna tepesi attığı için onu suçlamıyordum. Birkaç saatlik somurtma merasimi, eski erkek arkadaşımla barışabileceğimi düşününce verebileceği son derece mantıklı bir tepkiydi.

Ama yirmi dört saat boyunca? Saçmalıktı. Eğer Dean bana kızgınsa tamam, kızgın olsun. Eğer benimle işi bittiyse ona da

tamam, sanırım bitmiş demekti. En azından bana *söyleyecek* kadar adam olsaydı. Birisini "köfteyi çakana kadar" görmezden gelmek büyük hakaretti ve buna sabrım yoktu.

Şifoniyerin üstündeki dizüstü bilgisayarımı aldım çünkü şu anda dikkat dağınıklığına ihtiyacım vardı ve bunun için YouTube'a yüklenen sevimli videoları izlemekten daha iyi bir yol yoktu. Oralarda öksürmeye karar vermiş yavru bir zürafa ya da bir gölette etrafa su sıçratmak isteyen yavru bir suaygırı olmasını umut ediyordum.

Bir şekilde arayışım Twitter'da son buldu. Vay vay, şuna bakın. Dean yaşıyormuş. Artık beni görmezden gelmesine "ölüydüm" bahanesini kullanamazdı çünkü bir Briar öğrencisi bu akşam kendi sahamızda yapılan maçla ilgili canlı tweet atıyordu ve az önce Di Laurentis'in gol attığından bahsetmişti.

Bilgisayarı kapadım ve yataktan aşağı atladım. Belki mazoşistin tekiydim ama Dean'in adını görmek, onu görmek istememe sebep olmuştu. Kahretsin bir cevaba ihtiyacım vardı. Gözlerime bakmasını ve bana kaçamağımızın bitip bitmediğini söylemesini istiyordum.

Buz pistine doğru yürümek neredeyse yarım saatimi aldı, Briar'ın kocaman kampüsünün karşı tarafındaydı. Bilet alırken indirim için öğrenci kimliğimi gösterdim. Öğrenci olan satıcı, bileti camın altından iterken sadece ayakta izleyenler için yer olduğunu söyledi.

Bir dakika sonra ayakta izleyenler için ayrılmış bölümdeydim. İkinci periyot daha yeni başlamıştı.

Dean'in forma numarasını hatırlamaya çalışarak piste göz attım. Kafam bomboştu, o yüzden siyah ve gümüş rengi formaların arkasındaki isimleri taradım. Dean'in soyadında öyle çok harf vardı ki, onu saptamak kolay olmalıydı ama hayır, onu buz üzerinde göremiyordum. Belki de onun grubu şu anda oynamıyordu? Ama kenarda oturuyormuş gibi de görünmüyordu.

Garipti.

Telefonumdan Twitter'ı açtım ve evdeyken takip ettiğim profili aradım. Belki de @BriarBryan38 ben buraya yürürken olanlarla ilgili güncellemeler paylaşmıştı. En son paylaşımlarına bakarken birisi gözüme takıldı.

Kalbim ânında boğazıma fırladı.

Dean oyundan atılmıştı.

20

Dean

Boş soyunma odasında, başım önümde ve omuzlarım çökmüş bir halde oturdum. En yakındaki nesne olan kaskımı alıp duvara çarpmamak için kahramanca uğraş veriyorum. Sağ elimin eklem yerleri çatlamıştı ve St. Anthony'nin forvetine indirdiğim şiddetli aparkat yüzünden kanıyordu ama avuçlarımı bacaklarıma bastırdım ve hokey şortumun kanlanmasına izin verdim.

St. Anthonyli sikiklerden tiksiniyordum. Takımlarımız uzun zamandır rakipti, o yüzden ne zaman birbirimizle oynasak gerilim ve ileri geri konuşmalar bekleniyordu. Fakat husumetimiz son iki yılda daha da kötüleşmişti. Birkaç hafta önce, birkaç St. A'li, Grace'in arkadaşlarından biriyle uğraşmıştı. Kızın telefonunu alıp pejmürde motel odalarından çıkmasına izin vermemişlerdi.

Bu akşamsa kabahat bendeydi. Yüz yüze geldiğimizde yapılan genel laf atmalardan, agresifçe kaymalardan, iki taraftan da gelen fazlasıyla fiziksel çarpışmalardan ibaretti. Fakat bu maça girerken zaten hiddetlenmiş vaziyetteydim ve o göt oğlanı yumruk atmam için beni kışkırtınca kendimi kaybetmiştim işte.

Sportmenlik dışı hareketten atılmıştım. Evet doğru. Eğer hakemler o piç Connelly'nin annelerimiz hakkında söylediği şeylerin yarısını duymuş olsaydı, o sikiği de atarlardı.

Mevcut durumda, atılan tek oyuncu bendim. Çoktan ateşlenmiş bir oyunda yumruk savurmak herhalde beni takımdan

uzaklaştırmazdı ama şimdilik soyunma odasında kapana kısılmış durumdaydım. Koç Jensen'dan gelecek zorunlu azarı yemeden gitmem yasaktı.

Ya da belki yine görevini devrederdi ve nutuk atan O'Shea olurdu. Ne şanslıyım ama. Yirmi dört saat içinde bana atacağı *ikinci* azar olurdu. Dün gece Kasırgaların maçından eve dönerken beni arayıp ofisine çağırmıştı. Maçın peşine Allie'nin eski sevgilisiyle olduğunu itiraf etmesi de eklenince, Beau'yla birlikte dağıtmam şaşırtıcı olmamıştı.

Yemin ediyorum, eğer Allie o hak etmeyen götle yeniden bir araya gelirse ben... Ne? Ne yapacağım? Yine mi kafayı sıyıracağım? Ondan "ayrılacak" mıyım? Şu âna kadar tek yaptığım ondan uzak durmak olmuştu, ağzım çok iyi laf yapar ya. Dürüst olmam gerekirse, söyleyebileceklerinden korkuyordum.

Kapının dışında ayak sesleri yankılandı. Ânında gerildim. Bekle, bu yanlış kapıydı. Buza giden kapı değildi, ana koridora açılan kapıydı.

"Dean?" Allie'nin sesini duyunca başım hızla kalkıverdi.

Buraya nasıl gelmişti böyle? İnsanların soyunma odalarını soymalarını ve ekipmanları kurcalamalarını engellemek için sahamızda maç yaptığımızda tesiste dolanan güvenlik görevlilerimiz vardı. Birkaç yıl önce gerçekten bir olay olmuştu. Rakip takımın kudurmuş bir taraftarı içeri girmiş ve dolaplarımızın üzerine sprey boyayla EZİKLER yazmıştı. Bazı üniversitelerin beş yaşındakileri de okula aldığını fark etmemiştim.

Yumuşak bir tıklama sesi geldi. "Dean, orada mısın?"

Hırıltılı bir solukla cevap verdim, "Evet."

Allie sarı kafasını içeri soktu. Bankta oturduğumu görünce bana doğru geldi. Kot pantolon ve kırmızı bir kazak giymişti, saçı dağınık topuz yapılmıştı ve, ya ben hayal görüyordum ya da gözlerinin etrafı kızarıktı. Ağlıyor muydu?

"Güvenliği nasıl geçtin?" diye sordum kabaca.

"Adama kız arkadaşın olduğumu ve erkeğimi fena halde kontrol etmem gerektiğini söyledim. Biraz da timsah gözyaşla-

rı dökmüş olabilirim." Çarpık bir şekilde sırıttı. "Komut üstüne ağlama kabiliyeti bazen gerçekten işe yarıyor."

"Adam bunu yedi mi?"

"Evet. Çok ikna ediciyim. Fakat sabotajcı olmadığımı kanıtlamak için Briar kimliğimi göstermek zorunda kaldım." Yanıma oturdu. "Maçtan niçin atıldın?"

Doğruca karşıya baktım. "Birisine yumruğu indirdim. Aptalca hareket ettim. Burada olmayı hak ediyorum."

"Belki. Fakat yine de berbat." Bir müddet için sessiz kaldı. Mavi gözlerinin yüzümün yan tarafına dikildiğini hissedebiliyordum. "Benden kaçıyorsun."

Ona göz ucuyla baktım. "Sadece biraz."

"Biraz mı? Kaçmanın seviyeleri yok Dean. Birinden ya kaçıyorsundur ya da kaçmıyorsundur."

"Doğru değil. Bazen hafifletici nedenler olur. Beklenmedik değişkenler."

"Ne gibi?"

Omzumu silktim. "Önemli değil."

"Önemli," diye düzeltti, "ama şu anda ona bir virgül koyabiliriz." Tek elini yanağıma dayadı, sonra başımı kendine doğru çevirmek için çeneme doğru kaydırdı. Göz teması kurmak için zorladı. "Sean'la görüştüğüm için kızdığını biliyorum."

"Kızgın değilim. Kiminle istersen onunla görüşebilirsin." Kayıtsız bir sesle konuşsam da, içten içe köpürüyordum. "Ama buradaki ikiyüzlülüğü belirtmeme izin ver. Başka biriyle takılmadan önce birbirimize haber vermemiz gerekmiyor muydu?"

"Onunla takılmadım."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedi sert bir sesle. "Eğer beni sessizliğinle cezalandırmanın Sean'la barışmamızı düşünmenle bir alakası varsa, seni temin edebilirim ki barışmadık. O istedi ama ben hayır, dedim."

Göğsümdeki rahatlamayı açıklayamıyordum. "Bildiğim iyi oldu," dedim umursamıyormuşum gibi yaparak ama gözlerin-

deki parıltıya bakınca ne kadar memnun olduğumu kesinlikle biliyordu.

Elimi tutup parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Sean'la aramızdaki her şey bitti. Onunla olmak istemiyorum ve dün ona söylediğim şey tam olarak buydu."

"Bahse varım bunu duyduğu için sevinmemiştir."

"Sevinmedi tabii ama kabullenmesi gerekecek." Başparmağını hassas eklemlerime sürdü. Artık kanamıyordu ama nefesinin kesilmesine baksanız elimin kesildiğini falan düşünürdünüz. "Kavga etmemeliydin," dedi sert sert.

"Hokey oyuncularının kanı kaynar bebeğim. Bazen kavga ederiz. Dünyanın sonu değil."

"O pislik sana yumruk attıracak ne söyledi?"

"Hatırlamıyorum bile,". diye itiraf ettim. "Her şey çok hızlı gelişti ve daha başlarken boktan bir ruh halindeydim."

Yüzü suçlulukla doldu. "Benim yüzümden mi?"

"Yok ya." Parmaklarım onunkilerin etrafında kasıldı. "Instagram'da başka bir kahrolası fotoğraf daha çıktı diye O'Shea peşime düştü." Sertçe güldüm. "Malone'dayken gerçekten etrafıma dikkat etmeye başlamam gerekiyor."

"O'Shea yardımcı koçun mu? Seni ortaokulda gönüllü olmaya zorlayan?"

"Savunma koordinatörü ve evet."

"Tamam, hangi fotoğraftan bahsediyoruz? Bekle, Malone'dan bir fotoğraf mı? *Bizim mi*?" Rengi attı.

"Hayır," diyerek güvence verdim. "Penelope'yle benim, boynumu dişleyen kız. O'Shea kudurdu."

"Niye? Halka açık yerlerde sevgi gösterisi yasak mı?" Çabucak ekledi, "Ona sevgi gösterisinde bulunduğunu söylemiyorum tabii, kızın sana yavşadığını biliyorum. Sırf konuşmanın hatırına, *karşılıklı* ilgi olsaydı bile, bu nasıl ceza gerektiren bir şey oluyor ki?"

"İnsan içinde böyle şeyler oluyor diye kızmıyor. Fotoğrafta elimde bira var ve O'Shea içki içmeme konusunda çok kasıntı."

"Aaa, üniversite oyuncularına koçluk yaptığının farkında değil mi? İçki yok kuralını korumak imkânsız."

"Biliyorum."

"Ve fotoğrafta yaptığın tek şey elinde bira tutmak mı? Ne saçmalık! Kızın memelerinden kokain çekiyor falan değilsin ya."

Dudaklarımda bir gülümseme oynaştı. "Elbette hayır. Eğer birinin memelerinden kokain çekecek olsaydım, seninkinden çekerdim."

"Yaa, teşekkürler. Ne romantik." Parmak uçlarıyla avucumu okşamaya devam ederken eğilip yanağımı öptü. "O'Shea malın teki hayatım. Seni etkilemesine izin verme, tamam mı? Özellikle de seni millete yumruk atıp maçtan atılmana sebep olacak kadar kızdırmasına hiç izin verme."

Haklıydı. Öfkemi kontrol etme konusunda daha iyi iş çıkarmalıydım ama Frank O'Shea... siktir. Sadece keskin, buyurucu sesi bile safrayı ağzıma getiriyordu.

Allie'nin dudakları tüy gibi bir öpücükle çeneme değdi. Sonra isteksizce elimi bıraktı. "Biri beni burada görmeden gitsem iyi olur herhalde. Üçüncü periyot bitmek üzere."

"Buraya gelmeden önce skoru gördün mü?"

"Sanırım berabereydi."

Siktir. Pekâlâ, umarım bizimkiler beraberliği liderliğe çevirebilirdi çünkü yenilmekten gına gelmişti artık.

Ayrıca dürüst olmam gerekirse, gizli gizli iş çevirmekten de bıkmıştım.

Başta heyecan vericiydi. Arkadaşlarımızın haberi olmadan Allie'yle yatmak falan ama artık öyle hissetmiyordum. Önceki gece Malone'a *o şekilde* geldiğinde mesela? Herkesin önünde dilimi boğazına kadar sokmak istemiştim. Ondan etkilenmiyormuş gibi davranmak kahrolası şekilde zordu ve ona hızlıca sevişmek için mesajlar atıp arkadaşlarıma nereye gittiğim konusunda yalan söylemekten de yorulmuştum.

Bu arada, artık otuz bir seanslarıma dildoları dahil ettiğimi düşünen arkadaşlardan bahsediyorum. Bu sabah Tucker bana

sosis ve yumurta tabağı verdiğinde, masum masum "küçük pembe arkadaşımın" kahvaltıda bize katılıp katılmayacağını sormuştu. Garrett gülmekten neredeyse kaburgasını kıracaktı. Zavallı Grace bana hâlâ kızarmadan bakamıyordu.

Allie'nin, takıldığımızı arkadaşlarımızın bilmesini istemediğini biliyordum ama biraz daha özgürlüğe sahip olabilmeyi diliyordum. Belki hafta sonu için bir otel odası tutabilirdik, sadece iki günü hiçbir şey için endişelenmeden yatakta geçirebilirdik...

Birden ilham geldi. "Hey, bekle." O kalkamadan eline uzandım. "Şükran Günü için tren biletini ayırttın mı?"

Allie küfretti. "Hayır almadım. Off! Neden bir şeyleri hatırlama konusunda bu kadar kötüyüm? Bir hatırlatıcı kuracağım!"

"Ayırtma."

"Niye?"

"Çünkü daha iyi bir fikrim var." Tereddüt ettim. "Neden ben de seninle birlikte New York'a gelmiyorum? Benim arabamla gidebiliriz."

Afallamış göründü. "Ah. Sen... aaa... Şükran Günü'nü birlikte geçirmek mi istiyorsun? Şey. Iıı. Babamı görmeye gidiyorum..."

"Kendimi davet ettirmeye falan çalışmıyorum," diye araya girdim. "Sen babanla birlikteyken Manhattan'daki yerimde kalırım diye düşündüm ve perşembe ya da cuma akşamı özgür kaldığında bana gelirsin." Kaşlarımı oynattım. "Bütün daire bizim olacak."

"Tamam, bu ilgi çekici işte," dedi yavaşça. "Maç için Briar'a ne zaman dönmen gerekiyor?"

"Cumartesi sabahı ayrılmam lazım. Sen ne zaman geri dönmeyi planlıyorsun?"

"Cumartesi sabahı." Dudakları ufak bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Zamanlama uygun..."

"Yani bu var mısın demek mi oluyor?" diye sordum umutla.

"New York'a bedava gidiş ve vahşi hafta sonu seksine mi? Tabii ki."

"Güzel. Fakat bir iyilik istemem gerek."

Başını yana eğerek devam etmemi bekledi.

Düşükten de düşük olan modum, şimdi ona attığım sırıtış kadar parlaktı. "Winston'ı da getir."

Yanımda Allie'yle New York'a doğru gitmemin hikâyesi böyleydi işte.

Yola çıktığımızda güneş çoktan batmıştı çünkü Allie'nin altıya kadar provası vardı ve sonra koca bir kahrolası saati toplanmaya ayırmıştı. Ben sadece sırt çantamla gidiyordum. O mu? Bagajıma zar zor sığan, ağzına kadar doldurulmuş bir bavul getirmişti.

Hokey çantamı bagajda bırakmıştım çünkü üç gün gibi kısa bir süre için bu kadar çok şey toplayacağı aklıma bile gelmemişti. Neyse ki Bristol'ın arkasındaki park alanı tamamen boştu da bavulu bagajıma tıkmaya çalışmamızı kimse görmemişti. Kampüs ürpertici şekilde sessizdi, sanki bir girdap her şeyi göğe çekmişti. Şükran Günü'nden önceki gün yola çıkmaya karar veren tek kişi olmadığımız açıktı.

Hannah ve Garrett bu sabah Philly'ye uçmuştu, Grace ve Logan'sa birkaç saat önce yola çıkmıştı. Logan'ın rehabilitasyondaki babasını ziyaret edeceklerdi, ardından da geceyi Logan'ın Boston'daki annesinin evinde geçirdikten sonra Hastings'e dönüp tatili Grace'in babasıyla geçireceklerdi. Ben çıktığımda Tucker hâlâ evdeydi ama yarın sabah Hollis'in New Hampshire'daki evine gidecekti. Buna memnundum çünkü hiçbir yere gitmeseydi onu Manhattan'a davet etmediğim için suçluluktan ölürdüm.

En sonunda Allie'yle birlikte arabaya yerleştiğimizde, müzik zevkimizin tamamen farklı olduğunu keşfettim. Birkaç dakikalık didişmeden sonra bir anlaşmaya vardık. Otuzar dakikalık seçme hakkımız olacaktı, o sırada diğer kişinin şikâyet etmeye izni yoktu. Kurallara uyduğumuzdan emin olmak için küçük arsız, bir zamanlayıcı bile açmıştı. Ve elbette, ilk kendisinin seçeceğini duyurmuştu.

"Niye ben önce seçemiyor muşum?" diye itiraz ettim.

"Çünkü ben ortaya vajina kartını sürüyorum."

Ona pis pis güldüm. "Tamam. O zaman ben de penis kartıyla durumu eşitliyorum."

"İşler öyle yürümüyor." Sesi canı sıkkın gibi geldi.

"O zaman nasıl yürüyormuş? Çünkü son baktığımda, hangi müziğin önce dinleneceğine cinsel organlar karar vermiyordu."

"Ah evet, veriyorlar." Allie benimle anaokulu bebesiymişim gibi konuşuyordu. "Bak şimdi, eğer benden penisle ilgili haklarımı alırsan aylarca ihtiyaç duymam. Hatta yıllarca. Fakat eğer ben senden vajina hakkını alırsam? Tamamen kaybolursun. Denizde boğulan bir adam gibi, çaresizce vajina kaynağına tutunmaya çalışırsın." Işık saçtı. "İşte bu nedenle, vajina penisi yener."

Pis gülümsemem solup gitti çünkü haklıydı.

Sonuç olarak, sonraki yarım saati hepsinin isminde *aşk* ve *sevgi* kelimeleri olan bayık seksenler şarkılarını dinleyerek geçirdim.

"I Want to Know What Love Is*."

"I Just Called to Say I Love You**."

"It Must Have Been Love***."

Allie'nin fazlasıyla aşikâr bir şekilde bana bir şey söylemeye çalıştığını düşünürdünüz, ama seksenlerdeki her şarkının aşkla ilgili olduğundan neredeyse emindim.

Sıra bana gelince bulabildiğim en pis şarkıları seçtim. Ol' Dirty Bastard. Radyoya pek uygun olmayan Jay-Z. Cypress Hill. Hatta araya Insane Clown Posse şarkısı bile kattım.

Allie de Madonna'nın en iyilerini açarak karşılık verdi.

Onu cezalandırmak yerine kendimi ödüllendirmeye karar verdim ve hip-hop yerine country müzik açtım. Aynen öyle, zengin bebe Tim McGray seviyordu. Ne var?

Hâlâ I-90 üzerinde ilerliyorduk, iki saatimiz kalmışken Allie telefonunu çıkarıp bir şeyler yazmaya başladı.

---

* (İng.) Aşkın Ne Olduğunu Bilmek İstiyorum *–yhn*

** (İng.) Sadece Seni Sevdiğimi Söylemek İçin Aradım *–yhn*

***(İng.) Bu Aşk Olmalı *–yhn*

Gözlerimi yoldan ayırmadan, "Kiminle mesajlaşıyorsun?" diye sordum.

"Dillon... liseden bir arkadaşım. Florida'da üniversiteye gidiyor ama tatil için eve gelmesini umuyordum. Aaah, Fletch'in de gelip gelmeyeceğini kontrol etmeliyim."

"Fletch?"

"Kyle Fletcher ama ben ona Fletch diyorum," dedi boş boş. "Eski erkek arkadaşım."

Başım hızla ona doğru döndü. "Eski erkek arkadaşmla plan mı yapıyorsun?"

"Pençelerinizi geri çekin hanımefendi. Fletch hâlâ iyi bir arkadaşım."

Merakıma yenik düştüm. "Ne kadar çıktınız?"

"Üç yıl."

Hafifçe ıslık çaldım. "Ve sonra üç buçuk yıl da Sean'la... Tuttuğunu bırakmıyorsun ha?"

"Hayır öyle değilim," diye karşı çıktı.

"Bebeğim, hayatının neredeyse yedi yılı ciddi bir ilişkiyle geçmiş. Ve sadece yirmi iki yaşındasın."

"Yirmi bir. Ben Noel bebeğiyim."

"Cidden mi? Yirmi beşinde mi doğdun?"

"Yirmi dördünde. Sanırım bu durumda Noel Arifesi bebeği oluyorum. Üzgünüm."

"Üzgün olsan iyi edersin. Beni böyle yanlış yönlendirmeye nasıl cüret edersin?"

Gözlerini devirdi. "Her neyse, peki. Sen haklısın. Çok uzun bir süre." Duraksadı. "Senin en uzun ilişkin ne kadardı?"

Bakışlarımı karanlık otoyoldan ayırmadan, "Bir yıldan biraz fazla," diye cevapladım.

"Gerçekten mi?" dedi şaşkınlıkla. "Bu beklediğimden çok daha uzun. Lise mi?"

Onayladım.

"Neden ayrıldınız?"

Gözlerini devirme sırası bendeydi. "Çünkü lisedeydik."

"Ne olmuş yani? Ya o senin ruh eşin olsaydı?" diye meydan okudu. "Liseli âşıkların beraber kalabileceğine inanmıyor musun?"

"Hayır. O yaştayken, bir ilişkiden istediğin ya da ihtiyaç duyduğun şeyi bilme kabiliyetin olduğunu sanmıyorum. Lisedeyken gerçek hayat konseptin yoktur. Hâlâ daha ne kadar büyümen gerektiğini fark etmezsin. Ben kesinlikle gençliğimde olduğum kişiyle aynı değilim. Lanet olsun, geçen *sömestrdakiyle* bile aynı değilim."

"Elbette öylesin." Tatlılıkla gülümsedi. "Geçen sömestr da erkek orospusuydun, bu sömestr da aynısın."

Kıs kıs gülerek, "Doğru," dedim.

Allie telefonunu bardak tutacağına bıraktı ve beni daha iyi görebilmek için koltuğunda döndü. "Lisedeki sevgilinle hâlâ konuşuyor musun?"

Gerginlik, kemiklerime kadar işledi. "Hayır."

"İletişiminiz mi koptu?"

"Sanırım öyle de diyebilirsin." Yavaşça nefes verirken, göğsümdeki kasılmanın dinmesini umuyordum. "Koç O'Shea'nın benden nefret etmesinin sebebi o aslında. Miranda onun kızı."

"Eyvah. Koçunun kızıyla mı çıktın?" Allie azarlayan bir tonla konuşuyordu. "Ah be hayatım, bu randevulara çıkmanın bir numaralı kuralı gibidir. Asla otorite figürünün kızıyla çıkma."

"Oradan bakınca kurallara uyan biri gibi mi görünüyorum?" Sırıtışım hızla soluverdi. "Elimde değildi," diye itiraf ettim. "O sırada Miranda feci güzeldi. Karşı koymak imkânsızdı. Frank, Greenwich Özel Okulu'na koç olarak girdiği için kızı bedavaya girmişti, yani zengin çocuklardan biri değildi. O zamana kadar birlikte okula gittiğim bütün kızlardan farklıydı. Görünüş ya da Kraliçe Arı olmak gibi şeyleri umursamıyordu bile, kendini daha iyi hissetmek için diğer insanları utandırmıyordu. Gerçekçiydi. Komikti. Ateşliydi."

"Herhalde yani. Dean Heyward-Di Laurentis sadece ateşli piliçlerle yatar."

"Onunla yatmadım. En azından en başından öyle bir şey yapmadım. Oraya gelmemiz uzun zaman aldı ama acelem yoktu." Göz kırptım. "Diğer şeyleri yaparak eğlendik."

"Peki ne zaman sonuna kadar gittin?"

"Ayrılmadan birkaç ay önce." Omuzlarım yine kasıldı. O geceyi düşünmekten nefret ediyordum.

Allie bunu sezdi çünkü sesi tedbirli bir hal aldı. "Neler oldu?"

Siktir, neden bu kapıyı açmıştım ki? "İlişkimizde dokuzuncu aydayken, her şey biraz... yoğun olmaya başladı." Soruyu ne demeye cevaplıyordum? "Miranda üniversiteye gittiğimizde birlikte kalmaktan bahsetmeye başladı, hiç öyle bir anlaşmamız olmamıştı."

"Bekle, buraya kadar O'Shea biliyor muydu? Kızıyla çıktığını falan?"

"Evet biliyordu. Hoşuna gitmiyordu ama Miranda mutlu olduğu sürece kendisinin de mutlu olduğunu söylüyordu. Gerçi bu onu bana dert çektirmekten alıkoymadı. Miranda'yı bir yere götürmek için aldığımda nereye gittiğimizi, kiminle olacağımızı, ne zaman döneceğimizi soruyor, sorguya çekiyordu. Bir keresinde, kızına saygılı bir şekilde davranmazsam taşaklarımı vurup koparmakla tehdit etmişti."

"Babam da Fletch'le çıkmaya başladığımda aynı konuşmayı yapmıştı. Güven bana, bu babalara has bir şey." Allie'nin kahkahası azaldı. "Miranda üniversiteden bahsediyordu...?"

"Durmadan. Bu da beni felaket endişelendirdi çünkü ilişki konusunda aynı düşüncedeydik. Üniversitedeyken uzun mesafeli ilişki olayını yapmak istemedim. Ağabeyim ile eski kız arkadaşının başına gelenleri gördüm. Tabii benden önce mezun olan birkaç arkadaşımda da görmüştüm. Birinci sınıfı, bırakmaları gereken bir şeye tutunarak geçirdiler. Telefon konuşmaları gittikçe azaldı, ziyaretler kesildi, kıskançlık ve güvensizlik başladı. Herkes diğerinin yaptığı şey için endişeleniyordu, acaba kiminle takılıyor diye merak ediyorlardı. Öyle olmasını istemedim, Miranda da öyle. O Duke'a gitmeyi planlıyordu.

Ben de Briar ve Harvard arasında gidip geliyordum. Mezuniyet yaklaştığında hâlâ birlikteysek, gitmeden önce ayrılmaya karar vermiştik."

"Ama o fikrini mi değiştirdi?"

"Aynen öyle. Önce hemen algılanmayan şekildeydi. Gelecekte yapacağımız bir şeylerden bahsediyordu, ona muhtemelen olmayacağını hatırlattığımda da gülerek unuttuğunu söyleyip geçiştiriyordu. Fakat sonra... yapışkan olmaya başladı. Günde on defa arıyordu ve onu aldattığıma dair paranoyakça düşüncelere girmeye başladı. Bu arada aldattığım falan yoktu. İlişki içinde olduğum birini asla aldatmadım."

"Yani bitirdin mi? Hayır, bekle, önce onunla seviştin."

Allie'nin sesindeki suçlamayı duydum. Hedefini vurduğunu inkâr edemezdim. "Evet." Dilim damağım kurudu. Yutkunmaya çalıştım. "Miranda benimle çıkmadan önce, iki yıl boyunca bir çocukla çıkmıştı. Çıkmaya başladığımızda, bana daha önce seks yaptığını söylemişti."

"Ah hayır," diye mırıldandı. "Bunun gittiği yerden hoşlanmadım."

"Bir partideydik ve yine yapışkan davranıyordu. Kimseyle konuşmama izin vermiyordu, elimi bırakmayı reddediyordu. Hatta siktiğimin tuvaletine giderken bile beni takip etti. Bezgin ve öfkeliydim, biraları yuvarlamaya başladım çünkü vakit geçirmemin tek yolu oydu. Ayrılmak istemedi ama yanımdan ayrılmayı da istemiyordu. Aslında tam o sırada ondan ayrılmayı düşünüyordum ve sanırım bunu sezdi. Çünkü sonra bir bakmışım beni üst kata sürüklüyor." İçim pişmanlıkla kasıldı. "Mide bulandıracak kadar sarhoştum, on yedi yaşında ve azgın olduğumdan bahsetmeye bile gerek yok. O yüzden onunla mücadele ettiğimi söylemeyeceğim. Seks yaptık. Ve sonrasında bakire olduğunu itiraf etti."

"Siktir."

"Eğer bilseydim daha... ne bileyim, dikkatli olurdum belki? Daha nazik? Berbat şekilde sarhoştum ve o da berbat sekse

mahkûm oldu. İlk seferi için, Allie. Sonraki gün kendimi bok gibi hissettim ama Miranda kızgın değildi. Kendini bana her zamankinden daha yakın hissettiğini söyledi ve ondan sonra askeri savunma seviyesinde bir yapışkanlık başladı. Aniden üniversite ziyaretleri planlıyor ve nişanlanma konusunda düşünmemizin nasıl olacağını, güçlü bir bağın birbirimize karşı dürüst kalmamızı kolaylaştıracağını söylüyordu." Düşününce bile midem kaynıyordu. Daha on sekiz bile değildim.

"Yani sen de her ergen erkeğin yapacağını yaptın, korkudan delirdin ve bitirdin."

Onayladım.

İç geçirdi. "Seni suçlamıyorum. Öyle bir durumda eminim herkes kendini boğuluyor gibi hissederdi."

"Belki. Ama... Miranda ayrılıkla çok iyi başa çıkamadı," diye itiraf ettim. İçimde kaynayan mide bulantısıyla savaştım. "Meğerse geçmişte depresyondan mustaripmiş ama bana hiç bahsetmemişti. Benim de hiç aklıma gelmezdi çünkü her zaman çok mutlu ve rahat biriydi. Fakat bunun sebebinin aldığı ilaçlar olduğunu öğrendim. Ben ayrıldıktan sonra ilaç almayı *bırakmış*."

Allie yine, "Siktir," dedi.

"Tamamen değişti. Sürekli ağlıyordu, koridorda bana bağırıyordu, gecenin bir yarısı arayıp kendini öldürmekle tehdit ediyordu. Babasını işin içine sokmaktan başka şansım yoktu çünkü gerçekten intihar edebileceğinden korkuyordum. Frank onu okuldan aldı ve o zamandan beri onu ne gördüm ne de haber aldım."

Allie'nin ağzı açık kaldı. "Ciddi misin?"

"Frank izin vermezdi." O zamanlar hissettiğim hüsran kendini gösterdi. "Bana Miranda'nın tekrar ilaçlarına başladığını ve profesyonel yardım aldığını söyledi. Ah, tabii eğer onunla bir daha konuşmaya çalışırsam boğazımı deşeceğini de söyledi. Bu onun için endişelenmemi engellemedi. Yani, ayrılmış olsak bile hâlâ ona değer veriyordum. O yüzden, okuldan ayrılmasının üzerinden bir ay falan geçmişken, park alanında koçu yakala-

dım ve Miranda'yı görmek istedim." Çenem seğirdi. "Ve suratıma yumruğu geçirdi."

"Aman Tanrım. Yaptığı şeyi kimse görmedi mi?"

"Hayır. Saat geçti ve çalışan toplantısından çıkıyordu. Etrafta başka kimse yoktu ama evet, beni iyi benzetti. İşte Miranda'nın seks yaptığımızı ona söylediğini o zaman öğrendim. Ayrıca, bu olurken aklım başımda olmayacak kadar sarhoş olduğumu da anlatmıştı."

Allie öfkeyle, "Şey, bu hiç hoş değil," dedi.

"Olanların hiçbiri hoş değildi. O gece beni baştan çıkarmasına izin vermemeliydim." Boğazımda bir acılık birikti. "Ama beni babasına ondan faydalanan sarhoş pisliğin teki gibi gösterdi ve bu da adil değildi." Direksiyonu tutuşumun gevşemesi için kendimi zorladım. "Her neyse, işte bu yüzden O'Shea beni görmeye katlanamıyor. Kızıyla uzun süreli bir oyun oynadığımı düşünüyor. Bir yılı, kızının donuna girmeye çalışarak geçirdiğimi ve istediğimi alınca da onu sepetlediğimi sanıyor."

"Kızın şu anda nasıl olduğunu gerçekten bilmiyor musun? Onunla iletişime geçmeye çalışmadın mı?"

"Bir süre önce ona Facebook'tan arkadaşlık isteği yolladım," diye itiraf ettim. "Kabul etmedi ama sanırım iyi durumda. Profilinde Duke'a gittiği yazıyordu."

"Sanırım O'Shea'nın ona karşı fazla korumacı olması mantıklı," dedi Allie. "Kızının depresyonla cebelleşmesini izlemek onun için gerçekten zor olmuş olmalı. İyileştiğini ve sonra yeniden o karanlık yere düştüğünü görmek..."

Belki ama o piç kurusuyla empati kurmayı kabul etmiyordum. Hele de Briar'daki son yılımı böyle sefilleştirmeye çalışırken.

"Artık sen de bana daha mantıklı geliyorsun," diye ekledi.

"Nasıl yani?" Düşünceli, irdeleyen bakışından hoşlanmadım.

"Bu yüzden seks konusunda önceden her şeyi söylüyorsun, değil mi? Yattığın kişilerin seninle aynı şeyi istediklerinden emin oluyorsun?"

"Bir daha kimseye yanlış işaretler vermeyeceğim, orası kesin. Ya da kabullenmelerine itibar etmeyeceğim. Bunun beni götün teki yapıp yapmaması umurumda değil fakat bir daha asla ama asla niyetim konusunda yalan söylemem. Ve bakirelerle asla çıkmam," dedim sonradan aklıma gelmiş gibi. "Ya da birinci sınıflarla çünkü onlar da çok yapışkan olabiliyorlar."

"Dean'in Hayatı'nda kesinlikle bir sürü kural var."

"O kurallar olmasa Dean'in Hayatı olmaz."

"Sanırım öyle." Duraksadı. "Bakire olayı zor gerçi. Bir kız için o konuda yalan söylemek kolay. Yani, herhalde sadece ata binmek bile kızlık zarlarının yüzde ellisini bozan şeylerden biri."

Bir kahkaha patlattım. "Güven bana, şu günlerde bakire radarım yanılmaz."

"Ya öyle mi? Benim bir bakire olmadığımı nasıl bildin?"

"Çünkü Garrett nereden baksan her hafta sonu sizin yurtta kalıyor ve defalarca Sean'la ikinizin tepişmelerinizi duymuş. Senin çığlık atan kızlardan olduğunu söylemişti."

Nefesi kesildi. "Öyle bir şey *demedi*."

"Kesinlikle söyledi. Yüzleş bununla bebek, yatakta gürültücüsün." Üzgün ifadesine sessizce güldüm. "Bu kötü bir şey değil. Sesli olmak iyidir." Gırtlaktan gelen iniltilerini ve soluk soluğa *Aman Tanrım*larını düşündüm ve saniyesinde benimki yarı kalkık vaziyete geldi. "Sesli olmak çok iyidir."

"Hayır, utanç verici," diye homurdandı. Yanakları kıpkırmızıydı.

"Hey, yatakta sessiz bir kadınla olmaktansa bağıranı tercih ederim. Sessiz boşalanlar *en kötüsü*. Bir keresinde bir defa bile sesini çıkarmayan bir kızla yatmıştım. Ciddiyim, hoşuna gidip gitmediğini bile bilmiyordum ve sonra bittiğinde bana dönüp ona verdiğim birden fazla orgazm için teşekkür etti."

Allie kahkaha attı. "Yalan söylüyorsun."

"Ben yalan söylemem."

"Sen... gerçekten söylemiyorsun ha? Tanıştığım en dürüst insan olabileceğini düşünmeye başlıyorum."

"Dean'in Hayatı'ndaki gereksinimlerden bir diğeri. Demek istediğini söyle, söylemek istediğini de."

"Ve yapmak istediğini yap."

"Ve yapmak istediğini yap," diye tekrarladım.

"Sanırım Dean'in Hayatı gerçekten hoşuma gidiyor."

Sanırım senden *gerçekten hoşlanıyorum*, diyecektim neredeyse.

Neyse ki bu düşünceyi bastırmayı başardım çünkü... bu ne halt demek oluyordu? Onu *becermekten* hoşlanıyordum. Allie konuşması kolay ve düzüşmesi eğlenceli biriydi, olacağı da bu kadardı. Bunun bir kaçamaktan fazlası olmaması konusunda bu kadar kararlı olduğunu düşününce, bu konuda bana tüm kalbiyle katılacağını biliyordum.

Ama birkaç saat sonra arabayı, Brooklyn'deki üç katlı kumtaşından evin önüne çektiğimde beni ters köşeye yatırdı.

"Yarın akşam yemeğine gelmek ister misin?"

Daveti endişe verici ve beklenmedikti.

Ve endişe verici.

Endişe verici olduğundan bahsetmiş miydim?

Tedirginliğim yüzümden okunuyordu herhalde, çünkü Allie aceleyle devam etti. "Eğer hayır dersen alınmam. Gerçekten, hayır diyebilirsin. Ailen St. Bart'ta tropik bir hindi yerken, senin Şükran Günü'nü Manhattan'da yalnız geçirdiğini hayal ettim bir an ve gözümün önünde öyle yalnız, üzücü bir tablo belirdi ki davet etmem gerek diye düşündüm."

"Ne..." Boğazımı temizledim. "Babana ne söyleyeceksin?"

Omzunu silkti. "Gidecek başka bir yeri olmayan, okuldan bir arkadaşım olduğunu söylerim. Sorun olmayacak, söz veriyorum. Hokey konuşursunuz, ben yemeği yaparım, biraz futbol izleriz, yüzde kırk ihtimalle hepimiz gıda zehirlenmesi geçiririz. Sıradan Hayes ailesi Şükran Günü yemeği."

Ağzımdan bir kahkaha kaçtı. "Kulağa cümbüş gibi geliyor." Şöyle bir düşündüm. "Tamam, ben varım. Kaçta orada olmamı istersin?"

"Dört iyi olabilir ama herhalde beşe kadar yemeyiz."

Başımı salladım.

"Tamam. Harika." Kederli bir şekilde gülümsedi. "Şimdi bagajdan bavulumu almama yardım edeceksin, değil mi? Eğer o şeyi kendi başıma kaldırmayı denersem belimi koparacağımdan eminim."

21

Dean

Allie'nin babası görür görmez benden nefret etti.

Allie'ye bahsetseydim endişelerimi geçiştireceğinden ve "sadece huysuzluk ediyor" ya da "ah, o herkese karşı öyledir" gibi şeyler söyleyeceğinden emindim ama yanılmış olurdu.

Joe Hayes kapıyı açıp da beni eşikte dururken gördüğü anda benden nefret etti. Ayrıca, kendimi *fazlasıyla* şık giyinmiş hissettim. Allie bana "güzel" giyinmemi söylemişti, o yüzden beyaz bir Tom Ford marka gömlek ve gri Armani kumaş pantolon seçmiştim. Takım elbise ceketim yoktu ama Allie'nin babası siyah Ralph Lauren ceketime bakarak tek kaşını kaldırdı. Kendisi eşofman altı ve penye tişört giyiyordu.

"AJ'in okuldan arkadaşı sen misin?" diye bağırdı.

Kaşlarımı çattım. "AJ?"

"Kızım. Allison Jane?" Bay Hayes açıklamak zorunda kaldığı için kızgın göründü.

"Ah, evet, efendim. Ben onu Allie diye tanıyorum gerçi."

"Yani lakabını bilmiyor muydun?" Alaycı bir ses çıkardı. "Ne arkadaşsın ama ha?" Sonra homurdanarak, "İçeri gel," dedi ve kasılarak döndü. Ciddi anlamda kasılmaktan bahsediyorum çünkü ince bir bastona doğru sendelerken yürüyüşü son derece zorlanıyor gibiydi.

Allie babasının MS'i konusunda beni uyarmıştı. Ayrıca sohbet konusu yapmamamı tavsiye etmişti, babasının bundan ko-

nuşmaktan hoşlanmadığını ve eğer bahsedersem büyük ihtimalle kafamı koparacağını söylemişti. O yüzden bahsini açmadım ama tıbbi bilgim yetersiz olmasına rağmen, şu anda acı içinde olduğunu söyleyebilirdim.

Bay Hayes'i şaşırtıcı şekilde geniş ana katın parlayan parkesi üzerinden takip ettim. Görünüşüne bakılırsa, kumtaşı evin inşa edildiği zamandan kalma orijinal ahşap işi ve kapılar vardı. Allie ve babasının iki katı daha vardı. Kısaca dört yatak odası ve üç banyosu olduğu söylenmişti. Ya ailesi burayı Brooklyn Heights civarı süper meşhur olmadan önce satın almıştı ya da yetenek avcılığı düşündüğümden çok daha fazla para getiriyordu.

Beni geniş bir oturma odasına yönlendirdi, pencere düzenli bir bahçeye ve verandaya bakıyordu. "Bahçecilikle mi uğraşıyorsunuz?" diye sordum kibarca.

Allie'nin babası kaşlarını çattı. "Bahçeyle üst kattaki kadın uğraşıyor."

Tamam o zaman.

"Dean. Selam."

Ah teşekkürler Tanrım. Allie odaya girdi ve dizlerine kadar mavi bir elbise giydiğini görünce rahatladım. Çok süslü bir şey değildi ama artık bana kendimi smokinli bir özel davetli gibi göründüğümü hissettirmeyecek kadar güzeldi.

Sarılarak beni karşıladıktan sonra "İçecek bir şey ister misin?" diye sordu.

Bay Hayes'in kendini ağır ağır bıraktığı kahverengi deri kanepeye bir göz attım. Bastonunu koltuğun kenarına dayadı ve sehpanın üzerinden bir bira aldı. Şişeyi dudaklarına doğru kaldırırken elleri şiddetlice titriyordu. Baktığımı fark edince yine kaşlarını çattı.

"Ahh..." Yutkundum. "Bira fena olmazdı."

"Coors mu, Bud mı?"

"Bud."

Başını salladı. "Hemen geliyor."

Bir kez daha Bay Hayes'le yalnız kalmıştım. Mavi gözleri

düz ekran televizyondaki Lions maçına kenetlenmiş haldeydi. Adamdan çok daha iriydim ama yine de ödümü koparıyordu. Hokey oynarken ezip geçenlerden olduğundan şüphelendim. Ona uygun varil gibi bir göğsü vardı. Ve o bozuk tavrı.

"Neyi bekliyorsun güzel oğlan? Otursana."

Güzel oğlan mı?

Kahretsin. Neden Ford ve Armani içinde gelmiştim ki? Allie'nin babası muhtemelen pahalı kıyafetlerime şöyle bir bakmış ve zengin piçin teki olduğuma karar vermişti.

Fazlasıyla isteksiz bir şekilde koltuğun diğer ucuna oturdum.

Bay Hayes bana kısa bir bakış attı. "AJ, hokey oynadığını söyledi."

"Evet efendim."

"Forvet mi?"

"Savunma."

"Sezonda şu âna kadarki istatistiklerin nasıl?"

Emin olamayarak duraksadım. Bekle, gerçek rakamlarla konuşmamı mı bekliyordu? Yani goller, asistler ve ceza dakikalarından mı? Tahmini bir rakam verebilirdim ama kendi istatistiklerimden bahsetmek kendimi beğenmişlik olur gibi geliyordu.

"Fena değiller," dedim. "Takım kötü bir başlangıç yaptı ama geçen sezon Frozen Four'u kazandık."

Onayladı. "İkinci sınıftayken kazanmıştık. Boston Üniversitesi'nde."

"Güzel. Ah. Tebrikler." Yüzü tamamen ifadesizdi, o yüzden bunun bir çeşit sidik yarışı olup olmadığından emin olamıyordum. Eğer öyleyse de, herhalde ondan önceki yılda da kazandığımızdan bahsedebilirdim. Fakat çenemi kapalı tuttum. Neyse ki Allie biramla geri döndü ve biraya can simidi gibi uzandım. "Sağ ol bebeğim."

Sevgi sözcüğü ağzımdan döküldüğü anda ikimiz de donakaldık. Siktir. Bay Hayes'in bunu duymadığını umdum.

Hemen yanında oturuyor. Elbette duydu.

Şişenin kapağını açtım ve fazlasıyla ihtiyaç duyduğum alkolden bir yudum aldım.

Allie fazlasıyla neşeli bir sesle, "Tamaam, ne kaçırdım?" diye sordu.

Babası iç çekti. "Şuradaki güzel oğlan tam da bana Frozen Four'u nasıl kazandığını anlatıyordu."

Hassiktir ya.

Bu oldukça uzun bir Şükran Günü olacaktı.

Yemek berbattı. Şey, yemekten bahsetmiyorum, yemek pişirmekte berbat olduğunu iddia eden biri için Allie oldukça iyi bir iş çıkarmıştı. Söz konusu yemeği yeme işlemini işkence gibi buluyordum sadece. Sohbet kabaydı. Bay Hayes beni kışkırtmak için özellikle uğraşıyordu sanki. Akşam için tercih ettiği kelime "elbette" olmalıydı. Fakat bunu öyle düz, küçümseyen bir tonla söylüyordu ki, Şükran Günü'nü Hastings'teki boş evde yalnız geçirmiş olmayı dilememe sebep oluyordu.

Allie ona önümüzdeki sonbaharda hukuk fakültesine gideceğimi söyleyince, "Elbette," dedi.

Allie, ailemin Manhattan'da bir yeri olduğundan bahsedince, "Elbette," dedi.

Beni ağırladıkları için teşekkür ettiğimde, "Elbette," dedi.

Kâbus gibiydi.

Sakın yanlış anlamayın, kibar olmak için samimi bir çaba sarf ediyordum. Yetenek avcısı olmanın nasıl bir şey olduğunu sordum ama sadece yarım yamalak, tek kelimelik bir cevap aldım. Evin ne kadar güzel olduğunu söyleyerek övgüde bulunduğumda, sadece bir "sağ ol," homurtusunda bulundu.

En sonunda pes ettim ama Allie garip sessizliği doldururken çok mutluydu. Oynadığı oyunu, derslerini, yaklaşan seçmeleri ve yaşadığı her şeyi babasına anlatırken, Bay Hayes ancak o zaman yeniden hayata dönmüş gibiydi. Kızını derinden sevdiği belliydi ve söylediği her kelimeye sanki sonsuz hayatın sırla-

rıymış gibi yaklaşıyordu. Allie'yi bir defa azarladı gerçi. Sean'la hâlâ görüşüp görüşmediğini sorduğunda, Allie'nin birlikte kahve içtiklerini itiraf etmesinden sonra.

Bay Hayes, "O çocuğu hiç sevmedim," diye homurdandı. İlk defa ikimiz aynı fikirdeydik.

Allie, et suyuyla kaplı patates püresinden aldığı son lokmasını çiğnedikten sonra itiraz etti. "Hadi ama, bu doğru değil. Seni ne zaman ziyarete gelsek iyi anlaşıyordunuz."

Babası sessizce güldü. Vay vay, şuna bakın, mizahtan anlıyormuş. Hiç tahmin etmezdim.

"Erkek arkadaşındı. Onunla anlaşmaktan başka bir şansım yoktu. Şimdiyse değil, o yüzden artık ondan hoşlanıyormuşum gibi davranmam gerekmiyor."

Kahkahamı mendilimin arkasına gizledim.

"Çocuk sülük gibiydi," diye devam Bay Hayes. "Sana bakış şeklinden hoşlanmıyordum."

Allie tedbirli bir şekilde, "Bana nasıl bakıyordu?" diye sordu.

"Sanki sen onun bütün dünyasıymışsın gibi."

Allie kaşlarını çattı. "Bu kötü bir şey mi?"

"Tabii öyle. Asla kimse kimsenin bütün dünyası olmamalı. Bu sağlıklı değil, AJ. Eğer bütün dünyan bir şeyin, bir kişinin, etrafında dönerse, o kişi gittiğinde elinde ne kalır? Kesinlikle hiçbir şey." Somurtarak tekrarladı, "Sağlıklı değil."

Joe Hayes'in olaylara çok pratik bir bakış açısı vardı. Garip bir şekilde etkilenmiştim.

"Pekâlâ, artık Sean için kendimi kötü hissetmeme sebep oluyorsun. Hadi konuyu değiştirelim. Dean, babama son maçından bahsetsene."

Kederli bir şekilde iç geçirdim. "Gerçekten mi? Atıldığım maçtan mı?"

Babası burnundan soludu. "Elbette."

Sohbet yine tıkandı. En sonunda masayı toplama zamanı gelince rahatladım, Allie'ye yardım etmek için hevesle kalktım.

Servis tabağında hindinin yarısı duruyordu, Bay Hayes sendeleyerek ayağa kalkarken ona uzandı.

Allie sert bir sesle, "Hayır baba," dedi. "Gidip maçın devamını izle. Dean'le ikimiz temizleyebiliriz."

"Kötürüm değilim AJ," diye homurdandı. "Bir tabağı mutfağı taşıyabilirim."

Daha kelimeler ağzından çıktığı anda tabak elinde titredi. Daha doğrusu eli titredi ve tabak da ona uydu, birden elinden kurtuldu ve parkeye düştü.

Seramik parçalara ayrıldı, kaygan hindi yerde kaymaya başladı. Ânında elimdeki tabakları bırakıp masanın diğer tarafına koşturdum. Allie de aynısını yaptı ve aynı kırık parçaya uzanınca kafalarımız çarpıştı.

Bay Hayes, "Lanet olsun," dedi. "Dağınıklığın icabına bakarım."

"*Hayır.*" Artık sesi sert değil, emrediciydi. Kırık parçayı elimden aldı. "Dean, babamı oturma odasına götürüp orada kaldığından emin olur musun?"

Babasının bana attığı ölümcül bakışla hayalarım büzüştü ama şu anda Allie'nin gazabıyla yüzleşecek değildim. İç geçirişimi bastırarak Joe'nun kolunu hafifçe tuttum ve ufak yemek odasından dışarı yönlendirdim.

Kanepeye oturduktan sonra bile yüzündeki kızgın ifade yerinde kaldı. "Kendim temizleyebilirdim," dedi bana.

"Biliyorum." Omzumu silktim. "Ama oradan sıvışmakla doğru kararı verdiğimizi düşünüyorum. Kızınız işini halletmek istediğinde, küçücük bir şeye göre epeyce korkutucu oluyor."

Dudakları birazcık kıvrıldı. Siktir, onu neredeyse gülümsetmiş miydim?

Ama nasıl bir eğlenceye sebep olduysam, göz açıp kapayıncaya kadar yok olmuştu. Bay Hayes sesini ölümcül bir tona indirdi. "AJ'den ne istiyorsun?"

Kafa karışıklığıyla kıpırdandım. "Soruyu anlamadım."

"*Senin de* ona bakışını görüyorum." Çenesi seğirmeye başladı

ama öfkeden mi, yoksa mücadele ettiği hastalıktan mı olduğunu bilmiyordum. "Ondan hoşlanıyorsun."

"Elbette hoşlanıyorum," dedim garip bir şekilde. "Biz arkadaşız."

"Beni bu saçmalıkla yemleme. Senden daha uzun zamandır yaşıyorum güzel oğlan. Bir adamın ne zaman şehvet duyduğunu bilmez miyim sanıyorsun?"

Ben de yemekteki sohbetin rahatsız edici olduğunu düşünmüştüm.

"Anlıyorum. AJ havada kapılacak biri. Akıllı, annesi gibi güzel. İlgili, hatta bazen çok fazla ilgili," diye itiraf etti. "Eğer seni severse, senin ihtiyaçlarının kendininkinin önüne koyar." Şimdi Allie'yle kendi ilişkisi hakkında konuştuğunu biliyordum. Babasının MS'i yüzünden Allie'nin onun ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koyduğu açıktı. Adamın üstüne çok fazla titrediğinden bahsetmeye gerek bile yoktu.

"*Onunla* ilgilenecek bir adama ihtiyacı var." Sesi bir anlığına yumuşadı ama sonra keskinleşti. "Sen öyle bir adam değilsin evlat. Sen bundan yoksunsun."

Hakareti derime iğne gibi battı. O kim oluyordu da böyle bir yargıda bulunuyordu?

Kaşlarımı çattığımı fark edince güldü. "Yirmi yıldan uzun süre hokey yetenek avcılığı yaptım, hayatımda karşılaştığım kendini beğenmiş ilk orospu çocuğu sen misin sanıyorsun? Paralı aileden geldiğin için daha da kendini beğenmişsin. Bir oyuncunun ilk yedi haneli kontratını imzaladığında hissettiği o önemli olma hissini sen zaten biliyorsun."

Ellerimin yumruğa dönüşmemesi için kendimi zorladım. "Ailemin parası var diye ben kötü bir insan olmuyorum efendim."

"Öyle demedim." Omzunu silkti. "Ama senin gibi adamlar, gerçek dünyanın sorunları hakkında hiçbir şey bilmez. Ve eğer bazı boklar yolunda gitmezse, soruna doğru biraz para dökersiniz ve puf... her şey düzelir." Allie'ninkinden bir ton daha koyu mavi gözleri başımdan ayağıma kadar beni süzdü. "Sen onun

ihtiyaç duyduğu şey değilsin Dean. Eğer yolunda gitmeyen bir şey olursa, erkek olup onun yanında olmazsın." Biraz duraksadı. "Kızıma bakman konusunda sana güvenmiyorum."

Son delici lafından sonra gözlerini futbol maçına çevirdi.

22

Dean

Ertesi gün öğlene doğru Allie beni arayarak tahmini varış saatini haber verdi. "Selam, taksideyim. On beş ya da yirmi dakika içinde orada olurum, trafiğe bağlı."

Duştan daha yeni çıkmıştım, o yüzden yatak odamın tavandan yere kadar uzanan pencerelerinin yanından geçerken üzerimde hâlâ havlu vardı. Telefonu omzumda dengeledim. "Neden trenle gelmedin? Daha hızlı olurdu."

"Sıkışık vagonda gelmek yerine rahat arka koltukta yolculuk ederek kendimi şımartmak istedim."

"Doğru yoldasın."

"Oraya vardığımda yapmam gereken özel bir şey var mı? Hangi kattasın?"

Dalgın bir şekilde kıyafet odasına girdim ve raftan bir eşofman aldım. "Kapıcıya kim olduğunu söyle yeter, birisi seni yukarı çıkaracak. Çatı katına gelmek için asansöre anahtar lazım."

İç geçirdi. "Heyward Plaza Oteli'nin çatı katında mı yaşıyorsun?"

"Evvet." Havluyu vernikli parkeye attım. "Hey, ne dersin, sence bu babanın benden daha çok mu, yoksa daha az mı nefret etmesini sağlar?"

Kahkahası kulağımı gıdıkladı. "Kapa çeneni. Senden nefret etmiyor."

Yaa tabii. Eğer dün gece oturma odasında bana söylediği boktan şeyleri duymuş olsaydı farklı telden çalardı.

Kızıma bakman konusunda sana güvenmiyorum.

Siktir. MS ya da değil, yaşlı adam hâlâ günler sonrasında bile acıtacak darbeler indiriyordu.

Sinir bozucu konuşmayı aklımdan çıkardım. "Birazdan görüşürüz." Sonra odamda dolanarak gelişigüzel atılmış kıyafetleri topladım.

Kat görevlileri zaten bu sabah toparlamıştı, çatı katında kalan olsa da olmasa da haftada iki defa düzenli olarak gelirlerdi. Fakat tabii ki bendeniz sadece birkaç saatliğine bir yere gitmiş olsam bile bir dağınıklık yaratmak gibi gizemli bir alışkanlığım vardı. Kâhyamız Vera bana "kazara pasaklı" diyordu.

Yirmi dakika sonra resepsiyondan arayıp ziyaretçimin geldiğini haber vermelerinden sonra doğruca oturma odasına açılan asansöre doğru gittim.

Beni burada daha önce sadece liseden arkadaşlarım ziyaret etmişti ve onların evleri de eşit şekilde... lüks olduğundan... geldiklerinde hiçbiri tepki vermemişti.

Allie o tepkiyi verdi.

Asansörden çıktığı anda çenesi mermer zemine düştü ve kaşları da dört buçuk metrelik tavana doğru kalktı.

"Yüce Tanrım," dedi. Hayran bakışları giriş salonunda, oturma odasında ve kuzeye bakan terasta gezindi, ardından bana döndü. "Tamam. Bir tur *talep ediyorum.*"

Alçakgönüllü bir kahkaha attım. "Uzun bir tur olacaktır," diye uyardım.

"İsterse beş saat sürsün, umurumda değil. Bu sarayın her santimini görmek isterim ekselansları."

Ona çatı katını gezdirirken, kendimi mekânı onun gözleriyle görürken buldum. Girdiğimiz her oda ağzını açık bırakıyor, nefesini kesiyordu ve hayretle küfrediyordu. Ceviz ağacı panelleri olan kütüphane, modern şeflere yaraşan mutfak, spor salonu, şarap kavı... tamam, bu kadarı da *birazcık* fazlaydı herhalde.

"Yatak odaları nerede?" Tekrar oturma odasına döndüğümüzde ve devasa şöminenin el oyması rafının yanında durduğumuzda kafası karışmış gibiydi.

"Ah, burası sadece ilk kattı," dedim süklüm püklüm.

"Bu yer *iki* katlı mı?"

"Üç," diye mırıldandım.

"Üç katlı mı?" Sanki az önce uzay gemisinden inmişim gibi bakıyordu. "Sanırım şu anda seni yumruklamak istiyorum."

"Sanırım ben de kendimi yumruklamak isterim." Varlıklı olduğumun farkına varmaktan pek hoşlanmamıştım. Ya da daha doğrusu, kendimi gezegendeki en istediği önüne gelen velet gibi hissetmekten hoşlanmadım.

Aniden zihnimde Allie'nin babasının sesi yankılandı. Hor gören ve soğuk bir tonla, "gerçek dünya sorunları" hakkında hiçbir şey bilmediğim için benimle alay ediyordu.

Kahretsin. Neden o adamın beni etkilemesine izin veriyordum ki? Bolluk içinde büyüdüysem ne olmuştu ki? Yine de çabalamanın, sıkı çalışmanın zorluklarını biliyordum ve ben... siktir, kimi kandırıyordum? Dean'in Hayatı oldukça hoştu. Hep öyle olmuştu. Fakat yine de benim kadar talihli olmayan insanlarla empati kurabiliyordum. Birisi bana ihtiyaç duyduğunda yanında olabilirdim.

Geniş mermer basamaklardan çıktık ve annemin soyut tablolarından birine hayran hayran bakmak için durdu. Evin gösteriş ve şartlarına rağmen, ailem dekor konusunu abartmamıştı. Çatı katının temiz, modern bir tasarımı vardı ve duvardaki resimlerin çoğu pahalı değildi. Annem yerel ressamları desteklemeyi severdi.

Allie, "Senin odan ikinci katta mı?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Ana yatak odası aşağıda." Sol tarafı gösterdim. "Konuk odaları o taraftan." Sağı işaret ettim. "Onları görmek ister misin, yoksa bu katı atlayalım mı?"

"Atlayabiliriz." Çoktan basamaklardan çıkmaya başlamıştı bile.

Onu yatak odama yönlendirdim. Devasa odanın her santimine hayranlıkla baktı, özel yapım meşe ağacından yataktan, gömme kitaplıklara ve parıldayan pencerelerden duvara kadar.

"Perde yok mu?" Sesi biraz afallamış gibiydi.

"Otomatik storlar var," diye itirafta bulundum. "Kumandayla çalışıyor."

"Vay be." Keşfederek etrafta dolaşırken, odaya giren güneş ışığı altın rengi saçlarına vuruyordu. Saçları omzuna gevşekçe dökülmüş vaziyetteydi. Kitaplıktaki sonsuz isim dizisini inceledikten sonra bana doğru döndü. "Tamam. İtiraf et."

"Neyi?"

Suçlarcasına parmağını bana doğru uzattı. "Sen zekisin."

Kahkaha attım. "Elbette zekiyim."

"Öyle davranmadığın kesin." Allie, salaş, çizgili kazağının önünde kollarını kavuşturdu. "Aslında, herkesi aptal olduğuna inandırarak yolunu buluyorsun gibi bir hisse kapıldım. 'Bebek yüzlü' demelerin, edepsiz dilin ve sık sık 'yok yaa' demelerin."

Ona sırıttım. "Yok yaa, ben sadece öyle konuşuyorum. Ayrıca bunda hiçbir sorun yok bebek yüzlü."

Gözleri neşeyle parladı. "Hı hı. Öyleyse neden hukuk fakültesi hakkında hiç konuşmuyorsun?"

"Konuşacak ne var ki? Henüz hukuk fakültesinde değilim." Allie buraya gelmeden önce alelacele düzelttiğim yatağın kenarına oturdum.

"Ama o konuda heyecanlı değil misin?" diye üsteledi.

"Eh. Pek değil." Kaşlarını çatınca alçak sesle güldüm. "Oraya gittiğimde heyecanlı olacağımdan eminim. Ben anı yaşayan tarzda bir adamım, unuttun mu?" Yatağın üzerine vurdum, sonra da tek parmağımı ona doğru kıvırdım. "Buraya gelsen artık olur mu?"

"Bana gelmem için bir iyi sebep ver."

Elimi kasığıma doğru kaydırıp kavradım. "Küçük Dean ihmal edilmiş hissediyor."

Allie kahkaha atarak kucağıma tırmandı ve ellerini enseme

doladı. Dudaklarını benimkine yaklaştırdı. "Zavallıcık. Öğlen keyfine mi ihtiyacı var?"

"Hem de ölüp bitiyor," diye mırıldandım. Ellerimi kazağının altına kaydırdığım anda dudaklarımız bir öpücükle buluştu. Çıplak memeleri avuçlarımı doldurunca inledim. Sutyen giymemesine bayılıyordum. Üstündekini kaldırıp tatlı meme uçlarından birini ağzıma almayı çok daha kolaylaştırıyordu.

"Ahhh," diye inledi. "Bu çok güzel."

"Daha da güzelleşmek üzere bebeğim." Diğer elimi vücutlarımızın arasına sokup onu taytının üzerinden avuçladım. "Siktir. Şu kıyafetleri hemen çıkarmamız lazım."

Allie'nin bakışları pencerelere doğru kaydı. "Storları kapatmamız gerekmez mi? Kumanda nerede?"

Dikkatim tamamen meme ucunu emmek gibi leziz bir görevdeydi, dilimi sert tomurcuğun üzerinde gezdiriyordum.

"Dean," diye karşı çıktı. "Resmen camdan bir kutunun içindeyiz! Ya diğer binalardan birinde bizi teleskopla dikizleyen biri varsa?"

"O zaman müthiş bir gösteri izlerler." İki meme ucunu birden çimdikledim ve gırtlaktan gelen bir inlemeyle ödüllendirildim.

Onu yatağa doğru indirirken karşı çıkışları solup gitti, vücudundaki her kıyafet parçasını çıkararak onu soydum. Eşofmanımı kalçamın altına kadar itti ve ben de çıkarıp attım, sonra ikimiz de çıplaktık, öpüşüyorduk ve ikimiz de nefes nefese kalana kadar devasa yatağımda yuvarlandık.

Boynuna doğru, "Ön sevişmeyi sonraya saklasak olur mu?" diye fısıldadıktan sonra dilimi yeniden meme ucuna indirdim.

"Hı hıı. İçime gir hemen," diye fısıltıyla karşılık verdi.

Bir kondom kaptım ve kendimi sırılsıklam vajinasına soktum. Tanrıya ve Allie'nin de benim kadar tahrik olmuş olmasına duyduğum minnettarlıkla ilgilenen diğer ilahlara şükrediyordum. Cinsel yönden uyumumuz akıl alacak gibi değildi. Aletimi yuvasına doğru iterken ikimiz de zevkle sarmalanmış soluklar bıraktık. *Yuvası mı?* Darbemin yarısında durdum.

"Durma." Allie'nin boğuk emri hayalarımın kasılmasına sebep oldu. Onun sesine karşı Pavlovyan bir tepki geliştiriyordum. Boğuk iniltilerini, hırıltı nefeslerini duyduğum anda, tamamen gemi direği gibi dikilmediğim zamanlarda bile yarı kalkık vaziyete geliyordum. Mutlu sesler çıkarıp kahkahalar attığında da sırıtarak karşılık veriyordum. Bu... farklıydı.

Omzuma sabırsızca vurdu. "Biraz yönlendirmeye mi ihtiyacın var? Çünkü Küçük Dean tam olarak girmiş değil."

Gülüşümü nefis memelerinde boğdum ve aletimi yuvasına ittim. İşte. Söyledim. *Yuvası.* Bu seksti, Tanrı aşkına. Hakkında fazla düşünmem gerekmiyordu. Allie'yleyken öyle değildi. Hayalarıma kadar içine girmemi, aklını başından alana kadar becermemi istiyordu ve ben de bunu istiyordum.

"Ah içeride bebeğim. Öyle derinde ve öyle sert giriyor ki, günlerce onu hissedeceksin." İçine doğru öyle sert girdim ki yatağın ortasına kadar kaydı. Ellerini yatak başlığına dayayarak tutundu ve yarı kapalı gözleriyle bana *'gel de beni al'* bakışıyla baktı.

Evet, o benim dünyamı sarsıyordu. Ve iyiliğinin karşılığını verecektim.

Vajinasının duvarları etrafımda kasılıp beni icat edilmiş en erotik kucaklamayla sıkıverdi. Orgazmımla savaştım. Bu kadar erken boşalmayacaktım. O muhteşem gözlerin geriye doğru kaydığını görmek istiyordum. Ağzının açık kalmasını ve yüzünün "tamamen o ânın içinde kaybolmuş" ifadesiyle parlamasını istiyordum. Kendini sevişmemize kaptırdığında, aklında benden başka hiçbir şeyin olmadığını bildiğim o andaki ifadesini.

Saçını geriye doğru çekip parmaklarımı gür tutamların arasına soktum ve onu doğru düzgün öpebilmek için başını geriye doğru çektim. Dilime saldırıp emerek ağzına çekti, aletimi içine sokup çıkarırken dilimle onu düzmeme izin veriyordu.

İkimiz de terliyorduk. Kaygan bedenlerimiz kusursuz bir ritimle hareket ediyordu, heyecandan başımı döndüren bir ritimdi bu.

"Öyle iyi hissettiriyorsun ki. Kahrolası bir rüya gibi," dedim

dişlerimin arasından. Boşalmamak için harcadığım çaba kontrolümün her parçasını test ediyordu.

"Evet. İşte. Beni *oradan* becer," diye haykırdı. Sözlerini omuzlarımı tırmalayarak vurguladı. Kendimi dengeledim, dirseğimi başının yanına koyup açı kazanmak için dizimi yatağa bastırdım ve ona sahip olduğum her şeyi verdim. Ölçülü, güçlü darbelerle onu zevkin uçuran haline soktum. Artık titriyor ve tatminini çatı katının boş odalarına doğru haykırıyordu.

Onu ters çevirip arkasından girmeye başladığımda hâlâ titriyordu. Hayalarım baldırlarına çarpıyordu ve vajinası bu açıdan neredeyse zevkten gözlerimi yaşartacak kadar sıkıydı. "Dean", "ah Tanrım" ve "evet" kelimelerini de içeren inanılmaz seksi sesler çıkarıyordu, sonra onlar birleşerek garip bir şarkı oluşturuyordu. İniltileri melodiydi, vücutlarımızın çarpışı seks ritmiydi, *benim* aklım başımdan gidene kadar kalplerimiz hepsine karıştı. Bütün hislerim onunla doldu. Onun sesi, onun kokusu, onun dokunuşu. *O.*

Çıplak kıçımı ona doğru hareket ettirirken, dışarıdan teleskopla izleyen birinin olup olmamasını umursamadım. Bu kızın içinde olmayı ne kadar sevdiğimi görmelerine izin verdim.

Bütün günü yatakta geçirdik. Şey, sadece yatakta değil. Ayrıca devasa duşumun dört duş başlığı ve birkaç vücut spreyinin altında da düzüştük.

Sonra onu mutfaktaki mermer tezgâhın üzerine yatırıp ağzımla boşalttım.

Ve o da oyun odasına bana sakso çekti.

Sonra özel saunada altmış dokuz yaptık.

Bunun gelmiş geçmiş en güzel gün olduğumdan bahsetmiş miydim?

Saat dokuza geldiğinde resmen bitmiştim. Kurumuştum. Vücudumda bir damla bile meni kalmamıştı. Allie Hayes hepsini emerek ve düzüşerek benden almıştı.

Baldırımı okşayan elini hissettiğimde, "Sen bir seks canavarısın," diye mırıldandım. Akşam yemeğini daha yeni bitirmiştik, oda servisi tarafından getirilen burger ve patates kızartması yatakta tüketilmişti ve şimdi çarşafların üstünde uzanıyorduk. Uzun zamandır ya da aslında bakılırsa bugüne kadarki en yoğun seks maratonun yorgunluğunu atıyordum.

Allie, "Mani olamıyorum," diye karşı çıktı. Doğrulup oturdu ve o anda ne kadar muhteşem göründüğünü görünce ağzım açık kaldı. Kızarmış yanakları, dağılmış saçları, puslu bakan gözleri. "Dean'in Hayatı beni ateşli ve azgın bir hale sokuyor."

Telefonum çaldığında rahatlayarak inledim. "Ah Tanrıya şükür. Umarım bu her kimse sikimi kırmadan önce beni kurtarabilir." Kurtarıcım Beau çıktı ve her zamanki gibi açtım, "Maxwell, neler dönüyor?"

Beau neşeyle, "Biz dönüyoruz," diye cevapladı. "Bu akşam kıçlarımızı dans pistinde döndürüyoruz kısacası."

"Ahh. Seninle dansa gitmemi mi teklif ediyorsun?" Duraksadım. "Senin şu anda büyükannenle birlikte Wisconsin'de olman gerekmiyor muydu?"

"Büyükannem bizi ekti, tatili ailesiyle geçirmek yerine birkaç arkadaşıyla birlikte gemi seyahatine gitti. Buna nasıl cüret eder ha? Sürtük." Beau kıs kıs güldü, ben de bunu şaka yaptığına yordum. Eğer öyle değilse, büyükannesi için kötü hissederdim. "Joanna'yla ikimiz ailemizle birlikte şehirdeyiz. Hadi buluşalım."

Şüpheyle, "Benim şehirde olduğumu nereden biliyorsun?" diye sordum. Boston cep numaram vardı ve Manhattan'a geldiğimi kimseye söylememiştim, yani burada olduğumu düşünmesi için hiçbir sebep yoktu.

"Arkadaş bulma uygulamam var. Arkadaşlarının nerede olduğunu sürekli gösteriyor."

Harika. En iyi arkadaşlarımdan birisi tarafından takip ediliyordum.

"SoHo'daki kulübe gidiyoruz. Var mısın?"

"Bir dakika bekle." Ahizeyi elimle kapatıp Allie'ye baktım. "Canın dışarı çıkmak istiyor mu? Beau ve kız kardeşi şehirdeymiş ve gece kulübüne gidiyorlar."

Alnı tereddütle kırıştı. "Beau, yani Briar'ın oyun kurucusu mu?"

Ne düşündüğünü biliyordum ve korkularını bastırmak için acele ettim. "Eğer bizi birlikte görürse hiçbir şey söylemez. Cidiyim. Maxwell ağzını kapalı tutmayı bilir."

Uzun bir kararsızlık ânından sonra en sonunda onayladı ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Asırlardır kulübe gitmedim."

Telefonu kaldırdım. "Varız."

"Biz derken?"

"Bir arkadaşımı getiriyorum."

"Güzel. Bir saate orada buluşur muyuz?"

"Kulağa iyi geliyor." Telefonu kapatınca Allie'yi stresli bir halde buldum. "Sorun ne?"

"Kulübe uygun giyecek bir şey getirmedim." Altdudağını dişledi. "Üzerimi değiştirebilmem için Brooklyn'e uğrayabilir miyiz, yoksa bu fazla sıkıntılı mı olur?"

"Gerek yok," diyerek onu çekip yataktan kaldırdım. "Kız kardeşimden bir şey ödünç alabilirsin. Hemen hemen Summer'ın ölçülerindesin."

"Buna kızmayacağından emin misin?" Onu kız kardeşimin koridorun karşısındaki odasına çekiştirirken endişeyle söylendi. "Bazı kızlar kıyafetlerinin ödünç alınması konusunda çok pimpirikli oluyor."

"Güven bana, umurumda bile olmaz."

Summer'ın gardırobuna girdiğimizde Allie'nin yüzü hayretle doldu. Gardıroptan kastım, neredeyse Allie'nin evi kadar kocaman bir odaydı.

Allie, "Bu nasıl *gardırop* oluyor acaba?" diye bağırdı. İleri atılıp ciyakladı. "Aman Tanrım. Bir duvar dolusu ayakkabısı var. Şimdi kız kardeşini de yumruklamak istiyorum."

Kıs kıs güldüm. "Yerinde olsam denemezdim. Summer okul bahçesi kurallarına göre oynar. Gözlerini oyup saçlarını koparır."

Allie askılardan taşan kıyafetleri inceledi. "Eğer bu etiketleri kontrol edersem 'Prada,' 'Kors' ve 'Lagerfeld' gibi kelimeleri mi göreceğim?"

"Aynen öyle."

"O zaman lütfen beni ucuz kısma doğru yönlendir, böylece kıymetli Versace'sine bir şeyler dökersem beni öldürmez."

"Bebeğim, sana aldırmayacağını söylediğimde bana gerçekten güvenmen gerekiyor. Hatta fark etmez bile. Summer, Brown'a gidince bunların hepsini geride bıraktı," diye hatırlattım Allie'ye. "Connecticut'taki gardırobunda bıraktığı kıyafetlerinden bahsetmiyorum bile. Hoşuna giden bir tanesini seç gitsin."

"Tamam o zaman. Pekâlâ, muhtemelen bir daha Valentino elbise giyecek şansı bulamayacağımdan, bunu seçiyorum. En azından Oscar Ödülleri için bana bizzat elbise tasarlayıncaya kadar," diyerek benden bir kahkaha daha kazandı. Açık yakası olan siyah, dantel bir mini elbiseyi aldı, sonra ayakkabı duvarına baktı. "Bunu neyle eşleştirsem... ahhhh, şunlar Jimmy Choo mu?"

"Bu da benim gitmem için bir sinyaldi," diye duyurdum. "Hazır olunca gelip beni bulursun."

Allie'yi Summer'ın dolabına ayılıp bayılırken bıraktım ve giyinmek için kendi odama gittim. Beş dakikada hazırdım bile. Gri bir kazak ve dün gece giydiğim pantolonu giydim, sonra Allie'yi beklerken yatağıma uzanıp telefonumdan YouTube videoları izledim. Yirmi dakika kadar olmuştu ki tasarımcı işi siyahlar içinde odamda belirdi, çantasından küçük bir makyaj çantası aldı ve banyomda kayboldu.

Birkaç dakika sonra "Ah hey!" dedi. Başını kapıdan uzattı. "Az önce arkadaşım Dillon mesaj attı. Dün gece geldi ve buluşmak istiyor. Erkek arkadaşı da burada. Onları da kulübe davet edebilir miyim?"

"Tabii, durma."

Telefonum titreşti ve mesajlarıma ulaşabilmek için YouTube'u kapadım.

Logan: **Az önce Boston'da sana çok uygun bir Noel hediyesi buldum.**

Peşinden bir fotoğraf belirdi, boğazımdan yüksek sesli bir inilti çıkarmama sebep oldu. Göt herif bana garip bir My Little Pony dildosu fotoğrafı yollamıştı. Kahrolası şey cırtlak pembeydi, tutacağında parıltılı gökkuşakları vardı.

Logan: **Ve şarj edilebilir! Pil alman gerekmeyecek. ÇOK kullanışlı!**

Ben: **Hah-ha-ha. Sen = komedyen.**

Sonra Grace'e mesaj attım: **Sevgiline söyle bana karşı acımasız davranmasın.**

Cevap olarak gülen yüz atmıştı. Hain.

"Ben hazırım."

Hemen başımı kaldırdım ve lanet olsun, bir anlığına nefes almayı unuttum. Dostum, oyunculuğu bırakıp makyöz olmayı bir düşünmeliydi çünkü bu kızın yüzüne yaptığı şeylerle tamamen değişim yaratabilme kabiliyeti vardı. Tam da onun göze çarpmayan makyajı ve parlak dudak parlatıcılarıyla komşu kızı tarzında biri olduğunu düşünmeye alıştığımda, birdenbire iri, puslu gözler ve kıpkırmızı dudaklarla ıslak bir rüyanın hayat bulmuş hali gibi görünerek Malone'a gelmişti.

Bu akşamsa ikisinin karışımıydı, muhteşemlik katılmış bir doğallıktı. Dudakları doğal bir pembe rengindeydi, parlak altın rengi far ve kirpiklerini inanılmaz uzun gösteren rimel sürmüştü.

"Nasıl görünüyorum?" Elini kalçasına dayayıp seksi bir poz verdi.

"Saçma şekilde düzülesi." Yataktan atlayıp dibinde bitiverdim, onu kendime doğru çekerek hızlıca öpücük çalmak için eğildim. Kokusu burnumu doldurdu. Derin derin nefes alarak tanımaya çalıştım. Çilek? Mango? Gül? Tam olarak çözemedim ama kahrolası şey bağımlılık yaratıcıydı.

"Ne oldu?"

Bana kaşlarını çatarak baktığını görünce afalladım. "Ne demek istiyorsun?"

Alnındaki çizgi derinleşti. "Gözlerini dikmiş bakıyorsun?"

Öyle mi yapıyordum? Siktir, farkında bile değildim. "Üzgünüm, kafam uçup gitti herhalde." Yüzüme umursamaz bir gülümseme yapıştırdım, karnımdaki garip çırpınışları dikkate almamak için elimden geleni yaptım.

Ayrıca omurgamdan yukarı tırmanan komik, küçük karıncalanmayı da.

Ve göğsümün aynı anda hem kasılmasını hem de hafiflemesini de. Bu da Allie'nin ne olduğu belli olmayan kokusu gibi kafa karıştırıcıydı.

Yutkunarak kendimi göğsümdeki paradoksu görmezden gelmeye zorladım ve Allie'nin seksi kıçını takip ederek kapıdan çıktım.

23

Allie

Beau Maxwell'in, Dean'le birlikte gelmemize nasıl tepki vereceğinden endişeliydim ama bunun gereksiz yere olduğu anlaşıldı. Dean beni "G'nin manitasının kankası" diye tanıştırırken Beau gözünü bile kırpmadı. Belki de Dean'in söylediği şey onun için karmaşık gelmişti? Sebebi ne olursa olsun, kulübe gelebildiğimiz için heyecanlı görünüyordu sadece.

Beau'nun kız kardeşi Joanna da eşit derecede neşeliydi, kollarını Dean'e doladı. "Di Laurentis! Tanrıya şükür buradasın. Şu son birkaç günde aptal kardeşimi öldürmeye ne kadar yaklaştım anlayamazsın."

Beau kocaman bir gülümsemeyle, "I ıh, beni öldürmek istemiyorsun," dedi. "Küçük kardeşini seviyorsun ve bunu biliyorsun."

Joanna ona hareket çekti ama bir yandan da sırıtıyordu. Beau gibi çekiciydi, uzun ve biçimliydi, parlak mavi gözleri ve kısa, küt kesilmiş siyah saçları vardı. Dean onun şu anda bir Broadway gösterisinde küçük bir rolü olduğunu söylemişti, o yüzden de sıradan içeri girer girmez kıza sorduğum ilk şey bu oldu. Bu arada sıradan doğruca geçmekten bahsediyorum çünkü Dean'in fedainin kulağına bir şey söylemesiyle birlikte kadife perde sihirli bir şekilde bizim için kalkıvermişti.

İçeride flaşlı ışıklar güçlü bir şekilde yanıp sönüyordu ve müzik sağır ediciydi. Joanna'yla sohbetimizi devam ettirebilmek

için çığlık atmamız gerekti. Bizden önde yürüyen Dean ve Beau ise ânında coşkulu bir kalabalık tarafından yutuldu.

Joanna'nın kulağına, "Onları kaybettik," diye bağırdım.

Başını iki yana sallayıp solumuzdaki döner basamakları işaret etti. Gerçekten de metal basamaklardan yukarı çıkıyorlardı. Dean omzunun üzerinden bakıp kalabalığın içinde bizi buldu ve onları takip etmemizi işaret etti.

Merdivenin VIP alanına çıktığını öğrendim. Tam da Dean'in ipin yanında duran iri yarı fedaiye seslendiği sırada yukarı ulaştık. "Dean Heyward," diye bağırdı. "Tony beni tanıyor."

Fedai, kulağındaki ufak Bluetooth'a dokundu. Dudakları kıpırdadı ama ne dediğini çıkaramadım. Bir saniye sonra küçük grubumuz başka bir kadife ipi daha geçti.

Şükürler olsun ki buradaki müzik o kadar da gürültülü değildi, o yüzden artık bir ölüm perisi gibi haykırmam gerekmiyordu. "Dean Heyward mı?" diye takıldım. "Artık Di Laurentis'i kullanmıyor muyuz?"

Kolunu bana doladı ve baharat kokulu tıraş losyonu bütün duyularıma etki ederek beni ürpertti. "Di Laurentis yerel kulüplerde ya da hayır toplantılarında daha iyi iş görüyor. Manhattan'da Heyward adı daha fazla kapı açıyor."

Öyle yaptığı kesindi. Sadece VIP bölümüne girmekle kalmamıştık, aynı zamanda dans pistine bakan işlenmiş demirden korkuluğun yanındaki geniş masayı da almıştık. Dillon'ın mesaj atıp atmadığını görmek için telefonumu çıkardım. Atmıştı. Erkek arkadaşıyla birlikte birazdan burada olacaklardı. Geldiklerinde üst kata çıkmalarını söyledim, sonra da etrafımda dönen muhabbete odaklandım.

Joanna, kardeşine Sabrina adındaki biriyle ilgili takılıyordu ama Beau ilişkinin sona erdiğine ısrar edip duruyordu ve bu da ablasını üzmüş gibi görünüyordu.

"Ne gerzeksin. Cidden Beau-Beau, seni hizaya getirmesi için onun gibi birine ihtiyacın vardı."

Dean'in kolu hâlâ bana dolanmış vaziyette olduğu için, kasıl-

dığında hissetmemek imkânsızdı. Yüzünün sert profilini inceledim ve bacağını hafifçe sıktım. "Sen iyi misin?"

Beau sessizce gülerek, "Ah, sen ona bakma tatlım," dedi. "Ne zaman Sabrina'nın konusu açılsa böyle olur. Herhalde düzüşmelerinden sonra Sabrina ona ağzının payını verdiği için hâlâ somurtuyor."

Dean'in o kızla yatmış olduğunu duyunca şaşırmadım. Beni asıl şaşırtan şey, kıskanmamış olmamdı.

Aynı şey şehre gelirken arabada da olmuştu. Dean'in "sessizce boşalanlar" ile ilgili konuşmasını dinlemiştim ve eski seks partnerleri canımı sıkmamıştı, Penelope'nin Malone'da pençelerini ona geçirdiğini gördüğüm geceki gibi değildi. Oysa bu defa tehdit altında hissetmemiştim. Belki de bunun onun için hatıralardan ibaret olan ve yaşadığımız şey her neyse, buna engel olamayacak bir şey olduğu için miydi? Sebebin ne olduğundan tam olarak emin değildim ama ona karşı hissettiğim bu garip, beklenmedik güvenden hoşlanmıştım.

Yanımda oturan Dean, Beau'nun alayına karşılık gözlerini devirdi. "Güven bana, onun tarafından görülmemek beni mutlu ediyor."

Detaylandırması için bekledim, bunu yapmadığında merakım arttı, o yüzden yandan dürtükledim. "Dökül tatlım. Aranızdaki bu kan davasını duymak istiyorum." Hannah'nın da onaylayabileceği gibi, fazla meraklıydım.

Beau dürüstçe, "Ben de öyle," dedi.

Dean başından savdı. "İkinci sınıftayken yaşanan aptalca bir saçmalıktı. Önemli bir şey değil."

"İki yıl sonrasında bile canını sıkmaya devam ettiği belli," diye belirttim.

Alnı isteksizlikle kırıştı. "Uzun lafın kısası mı? Bir derste zorlanıyordum ama ne zaman bir sınavda başarısız olsam ya da boktan bir ödev yazsam A alıyordum. Tam bir mal olduğum için, öğretim asistanıyla düzüştüğümü fark etmedim."

Beau kıs kıs güldü. "Bayıldım."

İç geçirdim. "Hadi be."

Dean pişman bir şekilde, "Biliyorum, aptalca bir hareketti," dedi. "Her neyse, final projesinde Sabrina'yla eşleştik. İkimiz de işin yarısını yaptık ve notlar ayrı ayrı verildi. Benim yaptığım kısım C eksi almaya değerdi anca ve bunu ikimiz de biliyorduk ama notlarımız geldiğinde A almıştım. Sabrina da B eksi almıştı." Çenesi kasıldı. "Tepesi attı. Gidip profesöre şikâyette bulundu ve profesör de teslim ettiğim her ödevi ve girdiğim her sınavı yeniden okudu. Hepsi de becerdiğim öğretim asistanı tarafından okunmuştu. Aslında dersten kalmam gerektiği ortaya çıktı. Oysa ben derste uçuyordum resmen."

Dean'in sesi öyle tiksinmiş çıktı ki beni şaşırttı. Onunla takılmadan önce, görünüşü ve parası yüzünden hayattan beleş geçiş bekleyen tarzda biri olduğunu varsaymıştım. Bu hikâyesi bunu destekliyordu. Fakat sesindeki öfke başka bir şeyi açığa çıkarıyordu; o bedava geçiş falan *istemiyordu*.

Şüphelerimi doğrulayarak, "Midem kaldırmadı," diye itiraf etti. "Profesöre bana F vermesini söyledim. Yazın dersi yeniden almaya gönüllüydüm. Ancak piç herif beni bırakmadı."

Hem kızgın hem de şaşkın görünen Joanna, "Niye?" diye sordu.

Dean, "Babamı tanıyordu," diye homurdandı. "Hukuk fakültesine birlikte gitmişler ve babamın hatırına buna müsamaha göstereceğini söyledi. Ona olmaz dedim. Bir müddet tartıştık, en sonunda notu B eksiye düşürmeyi kabul etti. 'Yapabileceğinin en iyisi' olduğunu söyledi."

Dean'in ifadesi bir fırtına bulutundan daha karanlık bir hal aldı. "O siktiğimin dersinden kalmalıydım ama Di Laurentis ismi bana bir geçiş satın aldı ve Sabrina bunu unutmama asla izin vermedi. Benim istediği her şeyi alan zengin pisliğin teki olduğumu düşünüyor." Ses tonu yine baştan savar bir hale büründü. "Neyse. Canı ne istiyorsa onu düşünebilir. Önemli olan tek şey benim ne düşündüğüm, değil mi?

Attığı o umursamaz gülümsemenin ötesini gördüm. İnsanla-

rın, her şeyin önüne gümüş tepside sunulduğunu düşünmesi, onu varlıklı bir playboy olarak görmesi canını sıkıyordu. Ve evet, onun bu yanını fark etmiştim, Dean'in Hayatı felsefesi oldukça müthişti ama geçtiğimiz ayda kişiliğinin diğer yönlerini de görmüştüm.

Azimliydi. Ciddiyim, bu adam bir şeyi istediğinde asla ama asla pes etmezdi.

Dostlarına ve takım arkadaşlarına değer veriyordu. Onu bu pazartesi ve salı günü görmemiştim bile, yeteneklerine odaklanabilmesi için Hunter diye birine yardım edebilmek adına fazladan buzda kalmıştı.

Brooklyn'deki halk kütüphanesinden bile fazla kitabı vardı ve kitapların durumuna bakınca onları gerçekten okuduğunu söyleyebilirdim.

O...

"Çantan."

Başımı kaldırdım. "Ne olmuş çantama?"

Dean aramızda duran siyah çantayı işaret etti. "Titriyor."

Kendimi tuhaf *Dean Neden Bu Kadar Harika* listemden sıyırdım ve titreyen telefonumu bulmak için çantayı açtım.

Rom kolamı bıraktım. "Arkadaşlarım gelmiş. Onları almaya benimle gelir misin? Fedaiyle yine konuşman gerekir belki."

Abartılı bir soluk verdi. "Biliyordum. Beni sadece bağlantılarım için kullanıyorsun."

Neşeyle, "Aynen öyle," diye cevapladım.

Merdivene geri döndük ve ipin ardındaki tanıdık yüzü görünce ciyakladım.

Dean fedaiye, "Bizimle birlikteler," dedi.

Bir saniye sonra ufak tefek, aynı şekilde heyecanlı bir esmer kendini kollarıma attı. "Aman Tanrım. Seni görmek öyle güzel ki!" diye ciyakladı liseden en yakın dostum. "Beni yeterince aramıyorsun kahrolası!"

Sırıtarak konuştum, "Senin de aşağı kalır yanın yok," ve sonra yine mutlulukla sarıldık. Ta ki üzerimize düşen gölgeyi fark edene kadar.

Dillon kendini geri çekti ve bizi erkek arkadaşıyla tanıştırdı. "Bu Roy."

Telefonda konuştuğumuz son seferde, bir futbolcuyla çıktığından bahsetmişti. Söylememiş olsaydı bile bunu tahmin edebilirdim çünkü Roy canavar gibiydi. En az iki metre boyundaydı, kolları ağaç gövdesi kadar kalındı ve baldırları benim gövdem kadardı. Ayrıca ya hayal ediyordum, ya da aynı birine benziyordu...

"Dostum, sana hiç genç Samuel L. Jackson'a benzediğini söyleyen oldu mu?" Dean söyleyeceğim lafları ağzımdan çalıvermişti.

Roy'un devasa omuzları dikleşti. "Ahhhh, anlıyorum, çünkü biz zenciler hepinize aynı görünüyoruz, öyle mi?"

Endişeli bakışlarım Dillon'ı buldu çünkü Roy'un yüz hatlarını buruşturan tehditkâr bakış tam anlamıyla korkutucuydu. Sesi kulübü hoplatan bass ritminden daha derindi.

"Sırada ne var?" diye hırladı Roy. "Bu güzel beyaz kızla çıkmamda bir sorun olduğunu falan mı söyleyeceksin? Demek istediğin bu mu ha?"

Dean istifini bile bozmamıştı. "Evet, beni yakaladın dostum. Tam bir ırkçıyımdır." Bakışlarını Roy'dan ayırmadan başını kuşkuyla iki yana salladı. "Abi bu olağanüstü ya. *Aynı* onun gibi görünüyorsun."

Bu dev yaratık Dean'i bir dal gibi kırmadan önce elimi Dean'in ağzına yapıştırmaktan birkaç saniye uzaktaydım. Fakat beni hayretler içerisinde bırakarak, Roy'un kaygı verici ifadesi rahatladı.

"Taşak geçiyordum dostum. Bunu hep duyuyorum." Roy'un suratında koca bir sırıtış belirdi. "Geçen yıl ünlü taklidi yarışmasında on bin dolar kazandım. Sam Jackson'ım ilk sırayı aldı. Şu *Mavi Korku*'daki konuşmasını yaptım, hani köpek balığı onu kapmadan hemen önceki."

"Harika." Dean haylaz bir şekilde gülümsedi. "Not, biraz daha ırkçılık geliyor; sesin de aynı James Earl Jones'a benziyor."

Roy başını geriye atıp büyük, patlayan bir kahkaha attı. Sonra Dean'in koluna vurdu. "İyisin beyaz çocuk."

Öylece kanka oldular, ilerlerken hararetli bir şekilde konuşuyorlardı.

Dillon iç geçirdi ve kolunu benimkine soktu. "Roy insanları korkutmaktan hoşlanıyor," diyerek özür diledi.

Kıs kıs güldüm. "Endişelenme, Dean öyle kolay kolay korkmaz."

"Deah ha?" Gözleri parladı. "Neden bana yeni bir sevgilin olduğunu anlatmadın?"

"Çünkü yok. Sadece biraz eğleniyoruz. Ciddi bir şey yok."

"Hah! Tabii ya, AJ. Konu sen olunca, *hep* ciddidir."

Bu defa değil, demek istedim ama masaya vardık ve çocukların sesi bizim konuşmamızı bastırdı. Beau ve Roy futboldan bahsetmeye başlamıştı bile ve Roy devasa olduğu için, bank tarzı koltukta en az üç kişilik yeri kaplıyordu. Dillon onun yanına yerleşince bana hiç yer kalmadı.

Dean sırıtarak beni kucağına çekti ve güçlü kollarından birini belime doladı. "Sen tam buraya oturabilirsin bebek yüzlü."

"Yaa, teşekkürler tatlı turta."

Altımız öyle saçma bir grup oluşturmuştuk ki, aniden gözlerimin önünde Kahvaltı Kulübü'nden sahneler belirdi. Beau, Doğu Yakası oyun kurucusu. Dean hokey oyuncusu. Roy Louisiana'dan defans oyuncusu. Joanna, Broadway aktrisi. Dillon, finansçı. Ve ben, romantik komedilerin gelecekteki yıldızı.

Buna rağmen sohbetimizde hiç sıkıntı yoktu. Dillon'la ikimiz geçtiğimiz aylarda neler yaptığımızı konuştuk. Üniversiteye başladığımdan beri lise arkadaşlarımın çoğuyla iletişimim kopmuştu ama Dillon'ın arkadaşlığı, korumak istediklerimden bir tanesiydi.

Onunla sohbet ederken Dean'in bana dokunduğunun fazlasıyla farkındaydım. Hiç durmadan. Omzumu okşuyordu. Baldırımı ovalıyordu. Boynuma burnunu değdiriyordu. Hatta bir ara dudaklarını yanağıma değdirdiğinde, Beau'dan bir bağırtı yükseldi.

"Tanrım, Bella," dedi hayretle. Göz göze geldiğimizde son derece keyifli görünüyordu. "Dostum Dean'e ne çeşit bir büyü yaptın böyle? Onun daha önce bir hatunla böyle olduğunu hiç görmedim."

"Adım Allie," diye düzelttim.

Bu daha çok gülmesine sebep oldu.

Dean iç geçirdi, sonra eğilip yaklaşarak mırıldandı. "Dans etmek ister misin?"

"Belli olmaz... İyi bir dansçı mısın?"

"Her erkek iyi bir dansçıdır."

Alayla güldüm. "Lisedeyken kırılan ayak başparmağım öyle demiyor."

"Üzüldüm, yanlış söyledim: Her erkek iyi bir dansçı olmaya *meyillidir*." Ellerini belimin etrafına dolayarak beni ayağa kaldırdı. "Bir erkeğin dans pistinin altını üstüne getirebilmesi için sadece bir hareketi bilmesi gerekiyor."

"Öyle mi? Hangi hareketi?" diye sordum merakla.

Merdivenden aşağı inerken Dean parmaklarını benimkilere geçirdi. "OYKS." Burada müzik daha gürültülü olduğu için cevabını bağırması gerekti.

Ağzımı kulağına yaklaştırmak için parmak uçlarıma kalktım. "OYKS de ne?"

"Logan'ın delice kısaltmalarından kendime uyarladığım tek şey: OYKS." Suratında kocaman bir gülümseme belirdi. "Olduğun yerde kal ve sürtün."

Ağzımdan kaçan kahkahalar, Dean beni kollarına çekince neşeli ciyaklamalara dönüştü. Bacaklarımı beline doladım ve beni dans pistine taşırken sıkıca tutundum. Sonra beni yere bıraktı, leziz vücudunu benimkine bastırdı ve sonuç olarak OYKS'nin gerçekten de önemli olan tek hareket olduğunu kanıtladı.

Şehvetli, nabzımızı gümbürdeten ritim damarlarımda dolaştı, saçlarımı savurdum, kalçamı salladım ve ellerimi Dean'in kaslı göğsünde gezdirdim. Karanlık kulüpte yanıp sönen ışıklar Dean'in

köşeli yüz hatlarının, hipnotize edici yeşil gözlerinin, dudaklarının şehvetli kıvrımının kışkırtıcı görüntülerini sunuyordu.

Saatlerce dans ettik. Ya da en azından bana öyle geldi. Diğerleri dans pistinde bize katıldı ve en son ne zaman bu kadar eğlendiğimi hatırlayamadım. Her fırsatta kıçımı elleyen Beau'yla dans ettim. Dağ gibi bir adam için feci hareketleri olan Roy'la dans ettim. Dillon ile Joanna'nın arasında kalıp dans ettim. Dean'le dans ettim ve kalçalarının erotik bir şekilde sürtünmesi beni ateşli, sızlayan ve tamamen keyifli bir hale getirdi.

Dillon'la birlikte birer tek atmak için bara geçtik, sarhoş değildim ama leziz bir şekilde çakır keyiftim. Dean de ağırdan alıyor gibiydi ama diğerlerinin kesinlikle kafaları bir milyon olmak üzereydi. Özellikle de Beau. Yanakları kıpkırmızıydı ve gözleri parlaktı, dans pistinde muhteşem bir kızılla resmen ayakta sevişiyordu.

Joanna on bir buçuğa doğru sabaha erken saatte provası olduğunu söyleyerek ayrıldı. Dillon ve Roy da ona uydu; Dillon'ın dili dolanmaya başladığı anda, Roy sadece sorumlu bir yetişkin değil, aynı zamanda özenli bir erkek arkadaş olduğunu da kanıtladı ve Dillon'ı alıp götürdü. Gece yarısına doğru, Beau her zamankinden daha fena dağıtmış görünürken, Dean bizim de gitme zamanımızın geldiğine karar verdi.

Beau'ya, "Arkadaşın nerede?" diye sordum, omzunun üzerinden bakarak kızıl kadını aradım.

"Evdeki kocasına gitti."

Kahkaha atmamak için savaş verdim. Şu anda Beau'yu ayakta tutan tek şey olan Dean ise kıs kıs güldü.

Kulüpten çıkıp dondurucu gece havasına adım attım. Beau artık bana yaslanıyordu çünkü Dean taksi çağırmak için kaldırımdaydı. Joanna gitmişken Beau'nun eve güvenli bir şekilde gidememesinden endişelendim, o yüzden bizimle birlikte taksiye binmesi için ısrar ettim.

"Onunla birlikte yukarı çıkmalısın," dedim Dean'e. "Kapıdan girdiğinden emin olmalısın."

Mucizevi bir şekilde, bir taksi belirdi. Önce ben bindim, peşimden inleyerek Beau bindi. Gözlerini yumdu ve başını omzuma dayayarak sızdı.

Dean içeri girip taksiciye Beau'nun adresini verdi. Dean uyuyan arkadaşına baktı, ardından Beau'nun başının üzerinden gözlerime kenetlendi.

"Annesiyle babası evde, değil mi?" dedim yavaşça. "Onu bu şekilde görünce delirmezler mi?"

"Belki." Dean iç geçirdi. "Beau onların biraz katı olduklarını söyler. Bütün hayatı boyunca sadece erkeklerin olduğu Katolik okullara falan gitmiş."

Dudağımı ısırdım. "Belki de onu eve götürmemeliyiz o zaman."

"Muhtemelen haklısın." Dean öne doğru eğilip şoförün koltuğuna hafifçe vurdu. "İlk adresi unutun. Bizi Heyward Plaza'ya götürün lütfen." Dönüp bana baktı. "Benim evde uyuyup toparlansın."

On beş dakika sonra otel asansöründeydik. Garipti ama gece kulübünde birkaç saat geçirince, nasıl oluyorsa Dean'in kahrolası bir sarayda yaşadığını unutmuştum bile. Bir kez daha etrafımdaki lüksle hayrete düştüm ve Beau da öyleydi. Asansörden dışarı çıktığında mavi gözleri kocaman oldu.

Işıldayan şehre bakan sonsuz pencerelerden duvarı görünce ağzı açık kaldı. "Hassiktir lan. Kendimi bir prens gibi hissediyorum."

"Aynen, değil mi?" dedim ona.

Başını hayretle iki yana sallamaya devam ederken, C şeklindeki deri koltuğun yanındaki devasa tekli koltuğa doğru gidip sendeledi ve kendini üzerine attı. Birkaç saniyede horlamaya başlamıştı bile.

Dean arkamdan kollarını doladı ve boynumu öptü. "Yatma zamanı mı?" diye sordu.

Ona doğru döndüm. "Yorgun değilim," diye itiraf ettim. "Film izlemek ister misin?"

"Aslında aklımda daha iyi bir fikir var." Kaşlarını ayartıcı bir şekilde oynattı. "Gidip rahat bir şeyler giyin. Ben de hazırlayayım."

Neyi hazırlayacaktı? Ayrıca "rahat" bir şeyler derken, gerçekten *rahat* bir şeyden bahsettiğini, dantel bir gecelik ve jartiyerle gelmemi beklemediğini umut ediyordum.

Yatıya gelirken getirdiğim çantamı Dean'in odasına bırakmıştım, çabucak üçüncü katın basamaklarını çıktım. Bu yerin üç kahrolası katı olduğuna hâlâ inanamıyordum. Üzerime pamuklu boxer ve askılı giydim. Oturma odasına geri döndüğümde Dean'i elinde kumandayla kanepeye yayılmış bir halde buldum. Tişörtü yoktu. Şok edici. Fakat düşük belli pantolonu kasıklarının seksi V'sini gösteriyordu ve o lezzetli erkek etini yalamak için dilim karıncalandı.

Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım ve ona doğru yürüdüm. "Ne izliyoruz?"

"Kendin bak." Kumandaya bastı ve sinema dışında bugüne kadar gördüğüm en büyük ekranda *Solange*'ın başlangıç müziği çıkınca nefesim kesildi.

"Bu nasıl olur?" dedim hayretle. "Yurt odamdaki DVD'leri mi çaldın?"

"Hayır. Briar'dan çıkmadan önce resepsiyonisti aradım ve bizim için ikinci sezonu bulmasını istedim."

Şaşkına dönmüştüm. YouTube'da gezinirken bu diziyi rastgele bulmuştum, yurttaki kızlardan birine bütün bölümleri indirip yüklemesi için para ödemiştim. Solange Fransa'da epey büyük bir diziydi ama burada kimse duymamıştı. Yani internetten bulmak imkânsızdı ve Amazon'dan DVD siparişi vermek manasızdı çünkü sadece Avrupalılara ağırlık veriyorlardı.

"Tek bir aramayla kuytuda kalmış Fransız pembe dizisi mi buldun?" Ona gözlerimi dikip baktım. "Siktir. Dean'in Hayatı cidden ihtişamlı."

"Söyledim sana." Sırtüstü uzanıp tek elini kaldırdı ve beni çağırdı.

Yanına sokulmak için hiç vakit kaybetmedim ve başımı omzuna yasladım. Çıplak göğsü sıcak ve sertti, olağanüstü kokuyordu. Kullandığı tıraş losyonunu sormaya zahmet etmedim çünkü muhtemelen hiç duymadığım, damlası bin dolarlık bir şeydi.

Bir süre orada uzanarak diziyi izledik, Solange'ın başına dert açan bir sürü yeni karakter vardı artık.

Dean konuşmaya başladı, "Var ya, Marc'ın azıcık beyni olsaydı Christine'den ayrılıp Monique'le takılırdı."

"Ben Christine'den hoşlanıyorum," diye karşı çıktım. "Tatlı kız."

"Adamı idare ediyor bebeğim. Kimse sürekli o kadar tatlı olamaz."

"*Ben* öyleyim."

Dean'in alaylı gülüşü yanağımda titreşti. "Yaa tabii. Belki yüzde yirmilik tatlılığın var. En fazla."

İncinmiş gibi davrandım. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye sordum ufacık bir sesle.

Elini yatıştırıcı bir şekilde omurgamdan aşağı indirdi. "Hayır," dedi kısık sesle. "Endişelenme. Yüzde yüz tatlısın."

"Hah. Azıcık bile endişelenmedim. Sadece söylediğini duymak istedim."

Sessizce gülerek beni daha yakına çekti. Bölüm devam ederken kendimizi daha da kaptırdık, izlemek için sessizliğe gömüldük. Dean dalgın dalgın beni okşuyordu, elinin her hareketiyle birlikte uzun parmakları göğsümün kenarına sürtünüyordu. Yaptığı şeyi fark ettiğini bile sanmıyordum ama kendimi şey hissetmemi sağlıyordu... tamam, beni azdırıyordu.

"Sana diyorum, bu kadın bir şeylerin peşinde." Dean'in yeşil gözleri televizyona odaklanmıştı ama elleri beni okşamaya devam ediyordu.

Ekranda, Christine tavernanın dışındaki bir masada oturuyor ve cep telefonuyla fısıltıyla konuşuyordu. Konuşmaları yeterince hoş görünüyordu. Öte yandan, Fransızcaydı, yani kim bilirdi ki?

"Bahse varım kiralık katil tutuyor." Dean'in başparmağının tırnağı meme ucuma değdi.

Artık adamakıllı dikkatim dağılmıştı.

Hâlâ konuşuyordu.

"Bu dizinin İngilizce altyazılı bir versiyonunu bulmamız lazım."

Başparmağı yine meme ucumdan uzaklaştı, ardından tekrar yaklaştı.

"Dili öğrenmeye çalıştığını biliyorum bebeğim ama neler olduğunu bilmemek beni deli ediyor..."

"Dean."

"Mmm?"

"Şunu yapmayı bırak."

"Neyi yapmayı bırakayım?"

"Göğsüme dokunmayı."

"Ah. Öyle mi yapıyordum?"

Yüzünü görebilmek için dirseğimden destek aldım. Şeytani ifadesi, düşündüğüm kadar bihaber olmadığını söylüyordu.

"Ne yaptığını kesinlikle biliyorsun," diye payladım. "Ve şimdi yapmayı bırakman gerekiyor."

Dilini çıkarıp dudaklarını yaladı. "Niye? Seni hareketlendiriyor mu?"

"Evet."

Derin bir gülüşle karşılık verdi, sonra bizi birbirimize bakarak uzanacağımız şekilde yan çevirdi. Sol göğsümü avuçlayıp hafifçe sıktı. Bu defa parmak uçları meme ucumu buldu, bu defa kesinlikle kastiydi. Sertleşen kısmı durmadan ovaladı. Sonra göğsümü bırakıp elini boxerımın içine kaydırdı.

Beau'dan tarafa endişeli bir bakış attım. Artık horlamıyordu ama gözleri hâlâ kapalıydı.

Dean'e, "Beau hemen şurada oturuyor," diye tısladım.

"Uyuyor." Parmakları külotumun kenarında gezindi, sonra içine dalıverdi. Başparmağını klitorisime bastırdığı anda, inlememek için dudağımı ısırmak zorunda kaldım.

Endişeyle, "Dean," diye mırıldandım.

"Allie," diye karşılık verdi.

Başparmağının yumuşak kısmı klitorisimle nazikçe oynadı, omurgamdan yukarı sıcak bir ürperti çıkardı. Ben şişene kadar sıvazlayıp sataştı ve kalçalarım istemsizce seğirdi, daha derin bir temas arıyordum. Yine sessizce güldü.

"Dean..." Bu bir uyarıydı.

"Allie." Bu da bir alaydı.

Eli daha aşağı kaydı, nasırlı avucu inerken vajinamı elliyordu. Becerikli parmaklarından biri içime kaydı. Dudaklarımdan nefes nefese ve inilti karışımı bir ses çıktı ama Dean dudaklarını benimkilere yapıştırdığı anda kesildi.

Onu aç bir şekilde öperek karşılık verdim, ona karşı koymak ne haddimeydi? Dean Di Laurentis artık kanımdaydı. Aramızdaki bu yoğun cinsel kimyayı beklemiyordum ama buradaydı işte ve bağımlılık yaratıyordu. Bundan nasıl vazgeçebilirdim hiç bilmiyordum. Elinin ayasını klitorisime bastırdı ve leziz baskı bacaklarımın kasılmasına sebep oldu. Bacaklarımın arasında bir zevk toplandı, bütün bedenimi titretti.

Çıkardığımız sesleri fark etmiyordum bile. Ağır soluklanmalarımızı. İçimde hareket eden parmağının ıslak kayıp çıkmalarını. Beau'nun uykusu hafif olmasın diye Tanrı'ya dua ettim.

Dean, "Ne zaman boşalmaya yaklaştığını hep biliyorum," diye fısıldadı.

"Nasıl?" Parmağının ritmik darbeleri dikkat dağıtıcıydı. Kıvranmaya başladım, haz yoğunlaşırken içimdeki kaslar ona asıldı ve ısınan etimde oynaştı.

"Yanakların kıpkırmızı oluyor ve gözlerin... parlıyorlar." Sıcak dudakları çenemden geçip boynuma doğru ilerledi. "Nabzın resmen gümbürdüyor... tam burada..." Boğazımın ortasını yaladı. "...ve amın beni öyle bir sıkıyor ki, sanki parmağımı içeride kapana kıstırmaya çalışıyormuş gibi."

Soluklarım kesikleşti. Aklım pusluydu. Odaklanabildiğim tek şey derin sesi ve sihirli eliydi ama parmağını kıvırdığında

ve daha hızlı hareket ettirmeye başladığında beynim tamamen kapandı.

"İşte böyle," dedi boğuk bir sesle. "Benim için boşal bebeğim."

Gözlerimi kapattım ve hislerin ele geçirmesine izin verdim, baskı en sonunda bittiğinde keyiften bir bulutun üstünde süzülürken yumuşakça soludum. İç geçirip başımı karnına yasladım, bedenimden geçen zevk kıpırtılarını hissetmeye devam ediyordum.

"Millet uyanık olduğumu biliyorsunuz, değil mi?"

Beau'nun sesi bende utanç yangınıyla karışan bir korku dalgasını tetikledi. Yüzümü Dean'in göğsüne gömdüm, tekli koltuğa doğru bakamayacak kadar kalakalmıştım.

Beau neşeli bir sesle, "Ve şimdi kaya gibi sertim," diye ekledi. "O yüzden sormadan edemeyeceğim... üçlü yapma şansımız var mı?"

Kızgınlıkla başımı kaldırdım ama Dean'in gözlerindeki meraklı parıltıyı görünce elimde olmadan güldüm.

"Düşünme bile," diye emrettim, parmağımla göğsünü dürttüm. Beau'ya da aynı ters bakışı atmak için kalkıp oturdum. "O fikri güzel kafandan sil Maxwell. Çünkü öyle bir şey olmaz."

Gülümsemesi resmen sırnaşıktı. "Bu akşam mı, yoksa asla mı?"

"Asla."

Beau, "Bana olmaması için iyi bir sebep versene," diye meydan okudu.

"Çünkü a) istemiyorum ve b) şunu gözünde canlandır. Bundan on yıl sonrası. Ben üç akademi ödüllü, sinemanın en çok aranan aktrisi olan bir Hollywood yıldızıyım... ve sonra People magazinin son sayısı bayilere düşüyor. Ve manşette ne yazıyor biliyor musun?" Sanki manşeti yazıyormuşum gibi elimi havada gezdirdim. *"Ünlülerin uçarılığı gün yüzüne çıktı. Allie Hayes, üniversite üçlü kraliçesi."*

Beau kendi manşetini yazdı. *"Super Bowl şampiyonu Beau Maxwell konuyla ilgili olarak 'hayatımın en iyi gecesiydi' yorumunda bulundu."*

İç geçirdim ve gülmemek için açıkça uğraş veren Dean'e döndüm. "İşte şimdi yatma zamanı geldi. Arkadaşın Beau'ya iyi geceler de tatlım."

Dean itaatkâr bir şekilde, "İyi geceler Beau," dedi.

24

Allie

Ertesi gün öğlen Dean'le birlikte kampüse vardık. Burlington'la yapacakları maçları için takım otobüsü yola saat birde çıkacaktı, önce eve gidip üzerini değiştirmek istiyorsa hemen park alanından çıkıp gitmeliydi. Fakat sürücü koltuğuna kök salmış gibi kaldı.

"Sorun ne?" İfadesinden anlam çıkaramadım.

"Bu akşam seni görebilir miyim?" Sesi boğuktu ve içinde... tanımlayamadığım bir tını vardı.

"Provam var, o yüzden Steven'ın gitmemize ne zaman izin vereceğine bağlı. Vermont'tan döndüğünde ara beni, nerede olduğuma bakarız?"

Onayladı. Hâlâ hareket etmiyordu.

"Bavulumu indirmemde yardım eder misin?"

Yine başıyla onayladı.

Arabadan çıkarken huzursuzluk hissiyle savaştım. Park alanında bavulumu alırken bizi görecek kimse yoktu ama beni evhamlandıran şey bu değildi. Dean'in yaydığı gerilimdi. Sanki bir şey söylemek istiyor ama konuyu nasıl açacağını bilmiyor gibiydi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

O yeşil gözler üzerimden öyle yoğun bir şekilde geçti ki kendimden şüphe ettim. Saçımın dalgalı bir karmaşadan ibaret olduğunu biliyordum ve çenemde ufak bir sivilcenin şekillenmeye başladığından da epey emindim. Baktığı şeyin o olmadığını umut ediyordum.

"Her şey yolunda bebek yüzlü," dedi en sonunda, daldığı derin düşüncelerden çıkmış gibiydi. "Buraya gel de bana şans öpücüğü ver. Bu maçı kesinlikle kazanmamız lazım."

Bakışlarım park alanında gezindi. Dean'in dudaklarında hafif bir kızgınlık belirdi ve bunu görmek suçluluk hissimi tetikledi. Üç günü birlikte geçirmiştik. Beau'nun önünde takılmıştık Tanrı aşkına ve onu boş bir park alanında öpmekten mi korkuyordum?

Aramızdaki mesafeyi kapatıp parmak uçlarıma kalktım ve dudaklarımı onunkilere sürttüm. "İyi şanslar," diye fısıldadım. Sonra dilimi hafifçe kaydırdım ve nefesi kesilince gülümsedim.

Yumuşakça inledi. "Yaramaz."

Geriye doğru bir adım atarken gülümsemem genişledi. "Bıraktığın için sağ ol. Ve gece dışarı çıkardığın için de."

"Ayrıca edepsiz, çook edepsiz seks için de," diye hatırlattı.

"Tek edepsiz de yeterdi." Ama hayır, yanılıyordum. Bu hafta sonu yaptığımız şey *en az* iki edepsiz kelimesini hak ediyordu. Herhalde doğru miktar dört olurdu.

Ağzına kadar dolu bavulumu yolda ilerletirken, "O şeyle başa çıkabilecek misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim. Bavulun tekerlekleri var."

"Ya merdivenler?"

"Sorun değil," dedim ısrarla. "Gitsene Dean, yoksa otobüsünü kaçıracaksın."

Seksi kıçını yola koyulması için onu nazikçe ittiğim sırada, arkamızdan tanıdık bir ses geldi.

"Selam Allie."

Elim Dean'in göğsünde dondu kaldı. Çabucak yanıma düşürdüm, sonra yaklaşan kişiyi görmek için döndüm. Jim Paulson'dı, Sean'in birlik kardeşlerinden biri. Ne kadarını duyduğunu merak ederken midem düğüm düğüm oldu. Ve tabii gördüğünü de...

Siktir. Dean'i öptüğümü görmüş müydü?

Zorla gülümseyerek, "Selam," dedim. "Tatilin nasıldı?"

"İyiydi." Jim'in bakışları Dean'e kaydı. "Selam dostum."

Dean gergince, "Selam," dedi.

"Nereden geliyorsunuz?" Gözden kaçmayan şüpheli bakışları bavuluma odaklandı.

Sıradan bir şekilde, "New York'tan," diye yanıtladım. "Dean Manhattan'dan, ben de Brooklyn'denim, o yüzden aynı arabayla gittik. Yaşasın çevrecilik!" Küçük bir bayrağı sallıyormuşum gibi yaptım ama Jim gülümsemedi bile.

"Güzel." Beni incelemeye devam etti. "Ah, tamam o zaman... seni görmek güzeldi."

Giderken yolladığı gülümseme yeterince arkadaş canlısıydı ama uzaklaşmasını izlerken boğazıma çöreklenen kaygı yumağını kontrol edemedim. Siktir. Bu karşılaşmayla ilgili içimde çok ama çok kötü bir his vardı. Jim'in gördüklerini Sean'a anlatacağından hiç şüphem yoktu. Bir parçam umursamadı çünkü Sean artık benim sevgilim değildi.

Öyle olsa bile mideme çöken endişe gitmeyi reddediyordu ve bütün gün boyunca bu konuda endişeleneceğimi biliyordum. Perdenin düşüp her şeyin açığa çıkmasını bekliyordum.

Perde sabahın birinde açıldı. Hem de ne açılma. Hayır ya, aslında *gürültüyle* düşmüştü. Kapının gümbürdeyerek vurulmasıyla derin uykumdan kabaca uyandırıldım.

Doğrulup oturarak korkuyla etrafıma bakındım çünkü henüz uyanmamış beynimin olanları kavraması birkaç saniye almıştı. Seslerin dış kapıdan geldiğini çözdüğümde yatak odamdan fırladım ve ortak alanda sendeledim. Aynı anda Hannah'nın odasından iki figür belirdi. Uykulu ev arkadaşım ve sevgilisi, beni gördüğü anda aniden duruverdi.

Bam.

Bam bam bam.

Garrett başını gürültüye doğru çevirirken, "Ne sikim oluyor?" diye sordu huysuzca.

Sean'ın sesini duyunca nabzım hızlandı.

"Allie!" diye bağırdı kapının arkasından. "Orada olduğunu biliyorum! Ben içeri al, kahretsin!"

Garrett'ın ânında uykusu açıldı ve kapıya doğru yürüdü. Endişeyle cırladım ama kapıyı açmadı, sadece yumruğunu birkaç defa vurdu. "Kapa çeneni göt herif. Herkesi uyandıracaksın."

"Sanki çok umurumda!" Sean'ın hiddetli yanıtı geldi. "Allie'yle konuşmam lazım."

"O zaman telefon aç ve normal, *aklı başında* bir insanın yapacağı gibi onu ara," diye bağırdı Garrett. "Ve bunu yarın yap. Allie uyuyor."

Hannah yanıma gelerek elini koluma koydu. Derim buz gibiydi ve onun da hissettiğini biliyordum çünkü yumuşak, rahatlatıcı bir şekilde sıvazladı. "Garrett ondan kurtulacak," diye fısıldadı.

Ama Sean'ın inatçılığını hafife alıyordu. "Uyumuyor," diye bağırdı Sean. "Ben sevgilimi tanırım..."

Eski sevgili! diye bağırmama ramak kalmıştı.

"...ve şu anda tam o sikik kapının arkasında duruyor. Orada olduğunu biliyorum." Yeniden kapıya vurmaya başladı. *Bam bam bam.* "Allie! Aç şu kapıyı! Konuşmamız gerek!"

İrkildim. Hannah tek kolunu omuzlarımın etrafına doladı.

Garrett,"Bu kapıya bir kez daha vurursan polis çağıracağım," diye tısladı.

Bam bam bam.

Boğazım kasılıp kapandı. Kahretsin. Gitmeyecekti. Gitmeyeceğini biliyordum. Aniden gözümün önüne kampüs güvenliği ve polisin, SWAT ekibinin banka soyguncusunu yakalaması gibi, Bristol House'a girdiği görüntüler gelmeye başladı. Bu sadece küçük düşürücü olmazdı, aynı zamanda ortalığı da karıştırırdı. O noktadan sonra bu yurttaki herkes beni deli sevgilisi olan hatun diye bilirdi.

"Bırak girsin," dedim güçsüz bir sesle.

Garrett arkasını döndü, gri gözleri alev alevdi. "Olmaz Allie. Herif sarhoş."

"Biliyorum ama içeri girince sakinleşir." Omuzlarım mutsuzca düştü. "Bütün gece orada kalır Garrett. Bırak içeri girsin de onunla konuşayım. Bununla başa çıkabilirim, söz veriyorum."

Hannah'nın sevgilisi şüpheci kaldı. Onu suçlamıyordum. Sean şu anda kesinlikle deli gibi davranıyordu. Oysa bu adamla dört yıl geçirmiştim ve sadece havladığını, ısırmadığını biliyordum. Fiziksel anlamda bana asla zarar vermezdi.

Garrett bana parmağını uzattı. "Eğer herhangi bir şey denerse ağzını burnunu kırarım ama."

Başımla onayladım.

Sessizce küfrederek kilidi çekti ve kapıyı açtı. Sean'ın görevdeki bir komando ordusu gibi içeri dalacağını ve suçlamalarda bulunacağını bekliyordum desem yalan olmazdı. Fakat içeri ağır ağır girdi, hırıltılı soluklarıyla uyumlu adımlar atıyordu. Kahverengi gözleri beni ânında buldu.

"Konuşmamız gerek," diye homurdandı.

Garrett, Sean'ın yanına yapışıp ayrılmadı. Hannah da benim yanımdaydı.

Endişeyle yutkunup en yakın arkadaşımın tutuşundan kurtuldum. "Bize bir dakika verebilir misiniz?"

"Kesinlikle olmaz." Garrett'ın yüz ifadesi resmen inanamıyormuş gibiydi.

"Lütfen. Sorun değil. Sadece konuşacağız." Sean'a imalı bir bakış attım. "Değil mi?"

Çenesi kasıldı ama onayladı. "Doğru, sadece konuşmak istiyorum."

Birkaç saniye geçti. Sonra Garrett yine küfretti ve Sean'a kızgınca baktı. "Aptalca bir şey yapma dostum. Ona yanlış bir bakış bile atarsan yumruğumla konuşursun."

Sean yine onaylayarak başını eğdi. Garrett ondan on iki santimetre kadar daha uzun ve yirmi kilo kadar daha ağırdı ve Sean'ın tehdidi ciddiye aldığı açıktı.

Hannah kolumu sıktı. "Odamda olacağız. Bize ihtiyacın olursa seslen."

O noktaya geleceğini sanmıyordum. Sean sakinleşmiş gibi görünüyordu, nefes alıp verişi düzenliydi ve bakışları artık kötülükle kavrulmuyordu. Hannah'nın kapısı kapandığı anda kanepeye çöktü ve alçak, acılı bir ses çıkardı.

"Dean Di Laurentis mi?" diye inledi. Gözlerinde parlayan acı ve ihanet beni kör bir bıçak gibi kesti. "Benimle kafa mı buluyorsun Allie?"

Yaklaşırken nabzım hızlandı. Yanına oturmadım. Dizlerim kenetli bir halde önünde durdum, kollarımı göğsümde sıkıca bağladım çünkü bütün vücudum öyle fena titriyordu ki ayakta kalmamın tek yolu buydu. Ne diyeceğimi bilmiyordum, o yüzden hiçbir şey söylemedim.

"Birlikte misiniz?" Aniden sesinden buz gibi tiksinti aktı.

Kelime oluşturmaktan aciz bir şekilde yutkundum. Neden hâlâ üzerimde böyle bir güce sahipti? Hangi damarıma basacağını, kendimi suçlu, garip, korkunç hissettirmek için sesine ne kadar tiksinti ve kınama katması gerektiğini her zaman biliyordu.

"Öyle misiniz?" diye üsteledi.

Konuşabilmek için ses tellerimi zorladım. "Evet ve hayır. Çift değiliz. Biz..."

Sean kısaca, "Yatıyorsunuz," dedi.

Onayladığımda gözlerinde yeni bir parıltı belirdi.

"Yani sadece sikiş sokuş arkadaşın öyle mi?" Ağzından bir tıslama kaçtı. "Senin öyle arkadaşların olmaz! Sen öyle biri değilsin."

Hakaretiyle tenim gerildi. "Nasıl değilim?"

"Milletle düşüp kalkan tarzda bir kız değilsin. İlk seferimizde yatmadan önce *dört ay* bekledik. Ne zamandan beri biriyle günler sonra yatağa atlıyorsun? Yoksa saatler sonra mı? Di Laurentis'in sikine ne kadar hızlı atladın?"

Bana vurmuş gibi irkildim. Kızarmış yanaklarına ve buğulu gözlerine bakınca sarhoş olduğunu görebiliyordum ama konuşur-

ken dili dolaşmıyordu ve söylediği her şey bir kurşun gibi ateşleniyor, hedefini vuruyor ve ilişki olmadan seks yapma konusunda her zaman hissettiğim rahatsızlığı yeniden alevlendiriyordu.

"Bir de seçebileceğin onca erkeğin arasından *onu* mu seçtin? Sikini kaç sürtüğe soktuğunun farkında mısın? Resmen siktiğimin kampüsünün sağlık merkezinde yaşıyor, bir ton cinsel yolla bulaşan hastalık ilacı almak zorunda!"

Kasıldım. "Kes şunu. Şu anda tam bir göt gibi davranıyorsun."

Ama Sean'ın durmaya niyeti yoktu. "Biz birlikteyken de düzüştün mü onunla?" diye sordu.

Ağzım açık kaldı. "*Hayır*. Elbette hayır."

"Ben de senin sözüne öylece güveneyim mi?" Ayağa fırladı. İçgüdüsel olarak geriye çekildim ama bana doğru gelmedi. Onun yerine volta atmaya başladı, ellerini saçlarının arasından geçirirken kökünden koparmaya çalışıyor gibiydi. "Yani şimdi benim de mi test yaptırmam gerekiyor? Öyle mi? Kız arkadaşım beni sikik pisliğin teki olan Di Laurentis'le aldattı diye test mi yaptırmam gerekiyor?"

Öfke boğazımdan yukarı yükseldi. "Seni aldatmadım," dedim. "Şu anda iyice saçmalıyorsun! Hastalığın falan yok..."

"Ama *senin* olabilir," diye araya girdi ve sonra kahkaha atmaya başladı. Boğuk ve sert bir kahkahaydı. "Bir sürtükle yatıyorsun. *Sen de* bir sürtüksün."

Acımasız lafıyla birlikte geri çekildim ama nasılsa nefesimi kontrol altında tutmayı başardım. Bir şekilde üzerine atlayıp tokadı basmamayı başardım. "Ben sürtük değilim," dedim soğukça. "Ve seni aldatmadım. Ve şimdi gitme vaktin geldi."

"Aslında biliyor musun? Beni terk ettiğin için *mutluyum*. Seninle alakalı hiçbir şeyi istemiyorum." Sesi yükselince irkildim çünkü Hannah ve Garrett'ın kapalı kapıya rağmen onu duyduğunu biliyordum. "Seni geri kazanmaya çalışarak tam bir mallık örneği sergiledim! Ne sikime seni geri kazanmak isteyecekmişim ki, sonuçta sen hastalık kapmış orospunun..."

"Bu kadarı yeter!"

Garrett'ın bağıran sesi biraz geç kaldı. Sean'ın son söylediği zaten istediği hasarı yaratmıştı. Sanki beni tokatlamış gibi geriye sendeledim. Tanrım, tokat atmış bile olabilirdi yani. Yanaklarım yanıyordu. Altdudağım vahşice titredi ve durdurmak için dişlerimi geçirmek zorunda kaldım. Boğazımdan çıkmaya çalışan boğuk hıçkırıkla savaştım.

Garrett'ın eski erkek arkadaşını yakasından yakaladığını tam fark edemedim bile. Onu kapıdan dışarı attığını. Kulağına bir tehdit tısladığını... Ama yüzüm yangın yeriydi ve görüşüm bulanıktı, neler döndüğüne odaklanmayı zorlaştırıyordu.

Bir çift yumuşak kolun etrafıma dolandığını hissedince sıçradım. Bana sıkıca sarılan Hannah'ydı. Başım omzuna doğru düştü ve beni dökülmekle tehdit eden gözyaşlarımı geri gönderdim.

"İyi misin?" diye sordu.

"Hayır." Sesim boğuk çıktı.

"Garrett onunla birlikte aşağı indi. Taksi çağıracak ve o sikindiriğin gittiğinden emin olmak için yanında bekleyecek." Ellerini kürek kemiklerimin arasını okşadı. "Allie. Konuş benimle. İyi olduğunu bilmem gerekiyor hayatım."

Niyeyse sesindeki anlayış kontrolümün son parçasını da yıktı. Gözyaşlarım akıp yanaklarımdan dökülmeye başladı. Kucağında titrerken bir hıçkırık kaçıverdi. O korkunç, acı verici şeyleri bana nasıl söyleyebilirdi? Yıllardır birlikteydik. Beni *sevmişti*. Beni *tanıyordu*. Benim bir... bir başka hıçkırığı bastırdım... *hastalık kapmış orospu* olmadığımı biliyordu.

Vücudum utançla dolarken Hannah'dan uzaklaştım ve odama koştum. Ayak seslerinin arkamdan geldiğini duydum, tam yatağıma yığıldığım esnada kapıma vardı. Kıvrıldım ve tişörtümün koluyla yüzümü sildim ama göz yaşlarım daha hızlı akmaya başladılar, göz kapaklarımı acıtıyor ve dudaklarıma doğru süzülüyorlardı.

Hannah yumuşakça, "Allie, dedi.

Onu görmezden geldim, elimi uzatıp şifoniyerde gezdirirken

hıçkırıklarımı bastırdım. İhtiyacım vardı... Tanrım, *Dean'e* ihtiyacım vardı. Güçlü kollarını etrafıma dolayıp yine o konuşmayı yapmasına ihtiyacım vardı. *Sürtük* kelimesini sözlüğümden silmemi ve dar düşünceli insanların beni yanlış bir şey yaptığıma ikna etmesine izin vermememi söylemişti.

Parmaklarım telefonuma çarptı ve kapandığını fark edince inledim.

"Allie." Hannah gerçekten endişeliydi. "Konuş benimle."

Titrek bir nefes aldım. "Benim için bir şey yapabilir misin?"

"Ne olursa," dedi ânında. "Sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Acaba sen..." Boğazımdaki gergin yumrunun etrafından konuştum. "Dean'i arayıp gelmesini söyleyebilir misin?"

İfadesini görmek için yüzüne bakmadım. Gerek yoktu çünkü şaşkınlığını sesinden gayet net bir biçimde duyuyordum.

"Dean mi?" Duraksadı. "Dean Di Laurentis mi?"

"Evet." Yine kıvrıldım, başımı yastığıma dayadım.

"Dean'i aramamı istiyorsun."

"Evet."

"Dean Di Laurentis'i?"

"*Evet.*" Dudaklarımı yaladım, gözyaşlarım yüzünden tuzluydu. Akmayı kesmiyorlardı. "Lütfen, sadece ara onu. Benim..." Yine bütün yüzümün çöktüğünü hissettim. "Benim ona ihtiyacım var."

25

Dean

"Nerede o?" Daha Garrett kapıyı tamamen açamadan itip içeri girdim. Bakışlarım ortak alanda dolandı ama Allie burada değildi. Wellsy oradaydı ama ve beni görünce ânında ayağa fırladı.

"Odasında..."

İleri atıldım ama ufak tefek esmer tarafından yolum kesildi. "Dur bir dakika," diye emretti Hannah, avucunu göğsüme dayadı. "Bana ne *haltlar* döndüğünü söyleyene kadar onu göremezsin."

"Sen bana söyle," diye bağırdım sabırsızca. "Gecenin birinde beni arayıp çağıran, Allie'nin bana ihtiyacı olduğunu söyleyen sensin. Neler oldu?"

Garrett gaddarca, "Sean geldi," dedi. "Sarhoştu, kapıya vurup durdu, onunla konuşmak istiyordu. İçeri girmesine izin verdim..."

"İçeri girmesine izin mi verdin?" diye kükredim.

"Allie istedi," diye homurdandı. "Onunla başa çıkabileceğini söyledi.

Hannah öfkeyle konuştu. "Allie'ye söylediği şeyleri duymalıydın. Sürtük dedi ve cinsel hastalıkları olduğunu söyledi..."

Sikerler böyle işi!

Hiddet omurgamdan yukarı doğru tırmandı, boğazımdan öfkeli bir hırıltı olarak çıktı. "Yolumdan çekil," dedim Hannah'ya.

Ben kısa koridorda hızla ilerlerken, "Dean," diye karşı çıktı. "Sen burada ne yapıyorsun ki..."

Ayak seslerimin gümbürtüsü o cümlenin geri kalanını yuttu. Allie'nin yatak odasına daldım, sonra onu yatakta tortop olmuş bir vaziyette bulunca aniden durdum. Ben içeri girince başını kaldırdı ve iri mavi gözlerindeki harap bakış kalbimi paramparça etti.

"Bebeğim," dedim yumuşakça.

Kapıdan hayretler içinde soluk sesleri geldi. Dişlerimi sıkıp topuğumun üzerinde döndüm ve kapıyı Hannah ile Garrett'ın şaşkın suratlarına kapadım. Şu anda benim için onlar yoktu. Sadece Allie vardı ve o daha gözlerini kırpamadan yataktaydım. Onu kollarıma çekip sarmaladım. Yüzünü göğsüme gömdü, titremelerini hissedebiliyordum.

"Neler oldu?"

"Sean buradaydı." Yanıtı kapüşonlumdan dolayı boğuk çıktı.

"Biliyorum, G söyledi. Fakat *neden* buradaydı?" Bu sabah Paulson'a rastladığımızı hatırlayınca dudaklarımdan bir küfür çıktı. "Birlik kardeşi... Paulson bizi birlikte gördüğünü mü söylemiş?"

Onaylarken başı köprücük kemiğime çarptı.

"Göt herif," diye homurdandım. Sonra derin bir nefes alıp elimi ipeksi saçında gezdirdim. "Bundan Sean'ın öfkeli olduğunu çıkarıyorum?"

"O..." Sesi çatladı. "Bana hastalık kapmış orospu dedi."

Hiddet, göğsüme bir mızrak gibi indi. O öfkeyi uzaklaştırmak, bedenimden kovmak için gücümün her zerresini kullandım. Ona böyle bir şey söylediği için o piçi öldürmek istedim.

"Sen... öyle değilsin..." Derin bir nefes daha aldım "...hastalık kapmış orospu falan değilsin. Beni duyuyor musun bebeğim? Öyle değilsin. Hiç olmadın. O orospu çocuğunun neden böyle bir şey söylediğini bile bilmiyorum..."

"Senin yüzünden," diye fısıldadı.

Omuzlarındaki ellerim yumruğa dönüştü. "Ne?"

"Senin... aktif bir seks hayatın olduğu için cinsel hastalıkla dolu olduğunu düşünüyor..."

"Ben temizim," diye araya girdim. Sesim alçaktı, endişeyle yüklüydü. Siktir, şu anda bana inanmasını yürekten umut ediyordum. "Hayatımda hiç korunmasız seks yapmadım Allie. Sezon başlamadan önce test yaptırdım ama eğer sen istiyorsan tekrar..." Durdum. Siktirsene. Benden istemesine bile gerek kalmadan yapardım, o Sean pisliğinin Allie'nin kafasına ekmiş olabileceği ufacık bir ihtimali ezmek için bile yapardım.

"Sana güveniyorum Dean. Senin güvenilir olduğunu biliyorum, tamam mı? Beni üzen kısmı hastalık olayı değildi. Diğer kısmıydı. Bana bakış şekli..." Ufak tefek vücudu ürperdi. "Öyle tiksinmişti ki. Sanki o anda, beni gerçekten bir orospu olarak gördü ve o yüzden benden nefret etti."

Kalbimdeki minik çatlak yarılıp açıldı, kırılmış parçalarını içime döktü. Sean, şu anda burada olmadığı için şansına şükretmeliydi. Parmaklarımı gırtlağına sarıp hayatını söküp almak istiyordum.

"Bebeğim..." Öfkemi yuttum. "Bebeğim bana bak."

Gözlerini yavaşça benimkilere doğru kaldırdı.

"Sean'ın ne söylediği ya da ne düşündüğü umurumda bile değil, sen bu sözlü saldırıyı hak edecek tek bir şey bile yapmadın. Beni anladın mı? Sen fahişe falan değilsin. Sen..." *Kusursuzsun,* diyecektim neredeyse ama fırsatını bulamadım çünkü yine titriyordu.

"O zaman neden öyleymişim gibi hissediyorum?" Sanki ağlamamaya çalışıyormuş gibi gözlerini hızlı hızlı kırpıştırdı. "Tanrım. Bundan nefret ediyorum. Sana söyledim, ben bağ olmadan seks yapmak için yaratılmamışım."

Avuçlarım terledi. Devam etmesini istemedim. Söyleyeceği şeyden ödüm kopuyordu.

"Artık bunu yapabileceğimden emin değilim."

Siktir.

"Çok kafa karıştırıcı... Gerçekte birlikte olmamamıza rağmen seninle yatmak..."

"Biz birlikteyiz," deyiverdim.

Afalladı. "Ne?"

Sanki birisi boğazımdan aşağı bir avuç çakıl taşı atmış gibi hissettiriyordu. Yutkundum. "Biz birlikteyiz," diye tekrarladım.

Şaşkına dönmüş görünüyordu. "Biz... Neden?"

"Çünkü öyleyiz." Detaylı bir yanıt değildi ama elimden gelen buydu. Bunun sona ermesini istemiyordum. Nedenini açıklayamazdım ama bunun sona ermesini istemediğimi biliyordum işte.

"Sen..." Alnındaki kırışıklık derinleşti. "Benimle birlikte olmak mı istiyorsun?"

Kalp atışlarım düzensizleşti. Bir kızla yıllardır böyle bir konuşma yapmamıştım. Miranda'dan beri. Fakat Allie, Miranda değildi. Allie...o... siktir, karmaşık düşüncelerimden mantıklı bir şey çıkaramıyordum. Sadece tek bir düşüncem netti. Bunun sona ermesine izin *veremeyeceğime* dair net bir kesinlik.

"Dean?"

Onu daha sıkı tutup yüzümü boynunun oyuntusuna gömdüm. "Seninle olmak istiyorum," diye mırıldandım. "Yani bu birlikte olduğumuz anlamına geliyor, tamam mı?"

Titrek kahkahası yanağımı gıdıkladı. "Şu anda beni biraz korkutuyorsun."

"Kendimi korkutuyorum asıl." İnleyerek başımı kaldırdım ve narin çenesini iki elimle tuttum. "Neden Wellsy'den beni aramasını istedin?"

Allie duraksadı. "Çünkü..." Dudağım ısırdı. "Çünkü bana Sean'ın yanıldığını söylemeni istedim. Çünkü ihtiyacım vardı..." Yine kekeledi, sanki bundan benim kadar ürküyormuş gibiydi. Onun tereddüt etmesi beni daha emin hale getirdi.

Başparmağımı dudaklarının kenarında gezdirdim, dişleriyle yaptığı ufak çentiği düzelttim. "Sen de istiyorsun. Benimle olmayı yani?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki yeniden endişelendim. Sonra onayladı.

"Bana nedenini söyle," dedim kısık sesle. "Sadece gelişigüzel seks yapmanın kendini sürtük gibi hissettirdiği için olmadığını

bilmem gerek. Sean'ın söyledikleri yüzünden, kendini güvensiz hissettiğin için olmadığını bilmem gerek."

Allie tek elini yavaşça yanağımda gezdirdi. "İkisi de değil." Parmak uçları kirli sakalıma sürtündü. "Seninle birlikte olmak istiyorum çünkü bu doğru hissettiriyor."

Göğsümdeki gerilim dindi, yerini denesem bile açıklayamayacağım garip bir sıcaklık dalgası aldı. Ondan sonra konuşmadık. Bu da aynı şekilde garipti, doldurulması gerekmeyen bu uzun, anlaşılmaz sessizlik. Onu sadece kazağımı çıkarabilmek için bıraktım, pantolonumu da attım. Uzanıp lambayı kapadım.

Karanlık üzerimize çöktü. Allie yorganın altına girdi. Tek kelime etmeden kıpırdadı, böylece bana da yer açtı.

Arkasına kayıp tek kolumu ince vücuduna doladım ve onu yakına çektim. Hoşnut bir ses çıkardı ve kalçasını kasığıma, sırtını da göğsüme dayadı. Saçı çenemi gıdıkladı. Yumuşak nefesinin sesi ve avucumun altında atan kalbinin düzenli ritmiyle uykuya daldım.

Ertesi sabah Allie'nin odasından çıktığımda Hannah ve Garrett ufak mutfaktaydı. Ellerinde gelmiş geçmiş en komik tonda pembe kupalar vardı, Wellsy'nin elindekinde mor bir yazıyla 'ALLIE'NIN DOSTU!' yazıyordu. Garrett'ın elindekinde de 'HAN-HAN'IN DOSTU!' yazıyordu.

Bir kahkahayı bastırdım. Acaba neden bu özel yapım kupaların Allie'nin işi olduğunu düşünüyordum?

Beni sorguya çekmelerini beklediğim için, beni fark ettikleri anda saldırmalarına şaşırmadım.

"Dostumla ne çeşit bir oyun oynuyorsun?"

"Sana özellikle malafatını ondan uzak tutmanı söyledim kanka."

Taze çekilmiş kahve kokusunu dar tezgâha kadar takip ettim. Daha saat dokuz bile değildi. Bu konuşma için henüz uyanmamıştım.

Ne yazık ki görmezden gelmek için harcadığım imalı çaba fayda etmedi. Kendime biraz kahve koyarken sorularını ardı ardına sıralamaya devam ettiler.

"Bu şey ne kadar zamandır devam ediyor?"

"Ne demeye bana söylemedin ki?"

"O niye bana söylemedi?"

"Bu bütün grup dinamiğini bozacak, biliyorsun."

"Öyle mi dersin?" Hannah'nın dikkati şimdi Garrett'ın üzerindeydi. "Eğer sadece bir kaçamaksa muhtemelen hiçbir şeyi değiştirmez."

"Senin hatun kaçamak işlerine girmez bebeğim. O uzun süreli ilişki kızı."

Allie'yle New York'a giderken yaptığım gözlemin aynısıydı ama Garrett'ın çıktığım kızın cinsel alışkanlıkları hakkında yorum yapması tepemi attırdı.

Çıktığım kız. Tanrım. *Böyle bir şey* söyleyeceğimi hiç düşünmezdim. Fakat olan buydu ve akışına bırakmaya karar verdim.

"Hey, bir fikrim var." Tezgâha yaslandım ve kupamın kenarından onlara baktım. "Kendi işinize baksanız nasıl olur?"

Wellsy'nin ağzı açık kaldı.

Garrett'ın kaşları havaya kalktı.

Koridordan boğuk bir kahkaha sesi geldi. Bir dakika sonra Allie bize katıldı. Rahat bir tavırla, "Günaydın," dedi.

Bir anlık duraksama oldu. Hannah, "Günaydın," diye yanıtladı.

Allie tezgâha yaklaşıp kahve demliğini aldı. Üst raftan bir kupa almak için parmak ucuna yükseldiğinde kendime mani olamadan çıkıntı yapan kıçına bir şaplak indirdim.

Hannah bana dik dik baktı.

Garrett başını iki yana salladı.

"Ne?" Suratım masumiyet timsaliydi.

Allie kahvesini yudumladı, sonra iki elini kupanın etrafına sardı ve, "Tamam. Ciddi konuşma zamanı millet," dedi.

Hannah'ya bir bakış attı. "Dean'le birlikteyiz. İşte. Artık açık saçık ortada. Artık sorulara başlayabilirsiniz."

Hannah'nın ağzı kapalı kaldı. Sadece dakikalar önce tonlarca sorusu olan birine göre, sessizliği şaşırtıcıydı. Endişe verici. Tedirgin yeşil gözleri, bu yeni durumdan mutlu olmadığını söylüyordu.

"Yok mu? Bana söylemek istediğin hiçbir şey yok mu?" Allie kupasını dudaklarına doğru kaldırdı. "Tamam o zaman."

Gülümsememi gizleyerek Garrett'a döndüm. "Bugün Hunter'la bir saat buzda olacağız. Koç izin verdi. Gelmek ister misin?"

Çenesini sıvazlayıp kara kirli sakalını kaşıdı. "Hâlâ Davenport'a püf noktaları mı veriyorsun? Bire bir mi çalışıyorsun?"

Onayladım. "Hevesli, sıkı çalışıyor. Fakat bence başka bir forvetten önemli noktaları duymak ona iyi gelecektir."

Garrett da başını salladı. "Tabii, peşine düşerim. Penaltı kaçırma konusunda onunla çalışmak iyi olur. Dünkü Burlington maçı sırasında çok fazla hata yaptı."

"En azından kahrolası maçı kazandık."

"Doğru. Gerçi puanımız hâlâ bok gibi."

"Çok yazık dostum. Kasırgalarımın bile daha iyi sicili var ve daha ortaokuldalar."

"*Senin* Kasırgaların mı?" Sırıttı. "Dostum, itiraf et. O ufaklıklara bayılıyorsun."

"Siktir git ya. Sadece koçluk yapmak hoşuma gidiyor..."

Wellsy, "Gitmeniz lazım!" diye duyurdu. Yüzünde öfke ve bıkkınlık karışımı bir ifade vardı.

Garrett resmen incinmiş göründü. "Beni sepetliyor musun?"

"Üzgünüm bebeğim. Seni bütün kalbimle seviyorum ama bizim kız kıza konuşmamızın zamanı geldi ve en son kontrol ettiğimde senin bir vajinan yoktu. O yüzden, gitmen gerek." Bana kaşlarını çattı. "Sen de Dean."

Hannah Wells kafasına bir şey koymuşken onunla tartışmamam gerektiğini gayet iyi biliyordum. Gitmemizi istiyorsa, o zaman yapmamız gereken şey bu olmalıydı.

Kahvemin kalanını bitirdim, boş kupayı lavaboya bıraktım ve Allie'ye bir bakış attım. "Seni sonra ararım?"

"Tamamdır." Bana doğru yürüyüp yanağıma aceleci bir öpücük kondurdu ama daha sağlam bir şey almadan şuradan şuraya gitmeyecektim. Çenesini kavrayıp başını geriye yatırdım ve dudaklarımı onunkine bastırdım. Ona verdiğim öpüşme yoğun ve açtı, bir ton dil içeriyordu ve Hannah'yı ciyaklatacak kadar uzun sürdü.

"Tamam, yeter!" diye emretti.

Allie'yle ayrılırken Wellsy'den tarafa sırıttım. "Ah rahatla bebek yüzlü. Sadece hatunumla aramda biraz Fransız öpücüğü. Kimse ölmedi."

Hannah'nın ağzı açık kaldı. Sonra kapıyı işaret edip hırladı, "*Dışarı.*"

Allie

Dean ve Garrett kapıdan çıktığı anda Hannah, "*Hatunu mu?*" dedi. "Hemen açıkla bunu Allison. Ciddiyim. Açıkla."

Biraz daha kafeini mideye indirdim. Bu konuşmayı şu anda yapacaksak beynimi çalıştırmam gerekiyordu. Gerçi dürüst olmam gerekirse, açıklayabileceğimden emin değildim. Ben de Dean'le aramızdaki bu şeyin başını da sonunu da çözemiyordum.

Sanırım onun hatunuydum.

Yani bu durumda o da benim erkeğim mi oluyordu?

Çünkü artık çifttik ya hani?

İşin özü: Dün gecenin o şekilde bitmesini beklemiyordum. Sean'ın tamamen üşütüp bana ayakkabısının altına yapışan köpek bokuymuşum gibi davranmasından sonra bütün erkeklere tövbe etmeye hazır olmalıydım. Fakat nasıl oluyorsa bir erkek arkadaşım olmuştu. Hayat bazen şaşırtıcı oluyordu.

"Bu ne zaman oldu?" Yüzümü araştırırken sesi yumuşadı. "Ve neden bana söylemedin?"

Omzumu garip bir şekilde silktim. "Utandım."

"Neden utanasın ki?"

İç geçirip kahve fincanımı kanepeye doğru taşıdım ve kendimi bıraktım. Bacaklarımı altıma alıp Hannah'nın bana katılmasını bekledim. "Çünkü... çünkü o *Dean*. Dean Di Laurentis, tanıdığımız en büyük çapkın." Böyle söylediğim için kötü hissediyordum ama Hannah'ya karşı hep dürüst olmuştum. "Sinir bozucu, absürt ve kesinlikle benim tipim değil."

Ya da en azından eskiden buna inanıyordum, onu tanımadan önce. Elbette hâlâ sinir bozucuydu ve absürtlükleri oluyordu ama Dean'de benim hayal bile edebileceğimden çok daha fazlası vardı.

Hannah dudaklarını büzdü. "Pekâlâ. En başından başla. Bu ne zaman oldu?"

"Ne zaman sanıyorsun?" dedim alaycı bir şekilde. "Onların evinde kaldığım gece."

Yüzünün rengi attı. "Ah Tanrım. Yani bu benim hatam mı? Bunu sana *ben* mi yaptım?"

Kahkahalara boğuldum. "Hayır, kendim yaptım. Sarhoş oldum ve onunla yatağa girdim. Hepsini ben yaptım."

"Ve şimdi birlikte misiniz?" Şaşkına dönmüş görünüyordu. "Bu nasıl mümkün olabilir ki? Kendin söyledin, o tanıdığımız en büyük çapkın. Neden onunla çıkmayı kabul edesin?"

"Çünkü ondan hoşlanıyorum," dedim basitçe.

"Burada ilişkiden sonraki kafa dağıtmadan bahsetmediğimizden emin miyiz?"

Omzumu silktim. "Öyle başlamış olabilir. Dean'in bana karşı ilgisinin güzel hissettirdiğini inkâr edemem. Bu... Sean'ın ilgisinden daha farklıydı. Sean'ın bana asla tatmin edemeyeceğim şekillerde ihtiyacı vardı. Yaptığım hiçbir şey onun için yeterince iyi değildi. Onu hep sinirlendiriyordum, hayal kırıklığına uğratıyordum ve bir parçam birbirimize uygun olmadığımızı biliyordu ama... bir ilişkim olmasını seviyordum." O son kelimeler ara-

mızda kocaman bir pim gibi kaldı. Sonraki sorusunu beklemek için Hannah'ya bakmama bile gerek yoktu.

"Bir ilişki içinde olmaya *ihtiyaç duyduğun* için acele etmediğinden emin misin?" Şüpheciliği dün gece doğru hissettiğim, bu sabah doğru olduğunu hissettiğim şeye bir delik açıyordu.

Kasılarak ona baktım. "Bilmiyorum. Dean'e hayır demeyi denedim. Seks yaptığımız ilk geceden sonra"—akıl uçuran, unutulmaz, seks dışında bir şey düşünemez hale getiren seksten sonra—"ikinci raunt için arayıp mesajlar atmaya başladı ve ben de reddedip durdum ama bir müddet sonra aptalca geldi. Onu istiyordum ve o da beni istiyordu, neden olmasındı ki?"

"Ama sen sadece seks olarak sürdüremedin?"

İnledim. "Denedim, gerçekten denedim ama ben o şekilde yaratılmamışım Han Han. Nasıl olduğunu da bilmiyorum ama sadece sihirli çükünden fazlasından da keyif almaya başladım." Kıs kıs gülse de devam ettim. "Bana karşı iyi davranıyor. Harika bir dinleyici. Etrafında olmak keyifli. Seks açık ara muhteşem."

Bekle, az önce seksi *dördüncü* sıraya mı koydum? Görünüşe göre öyleydi. Fakat bunun nedeni... şey, çünkü artık Dean'i düşününce aklıma gelen ilk şey seks olmuyordu. Epey yol almıştık, orgazm festivalindeki iki terli vücuttan ibaret değildik artık. Sadece üç kelimesini anlayabildiğimiz bir Fransız pembe dizisi izlemiştik. Dans etmiştik. Takılmıştık. Lise arkadaşımla tanışmıştı. *Babamla* tanışmıştı...

Uyanık bir şekilde, "Üzgün olduğunda konuşmak istediğin ilk insan," diye ekledi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. İsteseydim bile dün gece olanları inkâr edemezdim. İlk içgüdüm Dean'in kollarını etrafımda hissetmek olmuştu, sanki her şeyi düzeltilebilecek tek insan oydu. Ve düzeltmişti de. Kırgın gururumu, yaralı hislerimi sarmalamış ve bütün gece bana sarılmıştı. Eğer o gelmemiş olsaydı dün gece bir dakika uyumazdım.

"Beni incitmesinden mi endişeleniyorsun?" diye sordum iç geçirerek.

Hannah cevap vermeden önce kahve kupasının kenarını birkaç defa ovaladı. "Hayır. Sanırım Dean için endişelenmem gerekebilir. Daha önce kimsenin yanına koşa koşa gelmedi. Bencil olduğunu söylemiyorum. İyi bir arkadaştır ama Garrett'ın Dean'i aramadan önce Logan'ı arayacağını biliyorum."

"Neden bilmem," dedim rahatsız olarak. "Dean sırtındaki tişörtü çıkarıp birine verir. Hiç soru sormadan."

"Logan güvenilirdir."

"Dean değil midir? Biraz seks manyağı olması onu güvenilmez yapmaz!" Kupamı masaya çarpınca kenarından birkaç damla kahve döküldü.

Hannah kahkahalara boğuldu, yarattığım pisliği temizleyeyim diye kâğıt havlu almak için mutfağa gittiğimde gıcık sesi peşimdeydi.

"O kadar komik olan ne?" derken nemli havluyu çöpe attım.

"Sen ve gereksiz yere Dean'i savunman." Kanepeden kalkıp mutfağa geldi, omzumu hafifçe sıktı. "Bak, eğer Dean'le olmak istiyorsan, o zaman Dean'le ol. Sadece sen normalde eğlence olsun diye biriyle yatmadığından endişelendim. Sean'dan ayrılır ayrılmaz onunla yatmanın yanlış ya da onursuzca olduğunu falan söylemiyorum. Sadece *sana* göre değil."

Tezgâha çöktüm. "Bana göre olmadığını biliyorum. Kendime öyle söyleyip duruyorum ama... onunla olmaktan gerçekten hoşlanıyorum, kahretsin."

"Ona âşık mısın?"

"Hayır. Konu o olunca o kadar da yumuşak bir hissim yok. Şeyle olduğu gibi değil..." Sesim kısıldı. *Sean'la olduğu gibi değil* diyecektim ama Sean'a karşı yumuşak ve sıcak hisler beslediğim son seferi hatırlayamadım. Tek hatırladığım direnç, rahatsızlık, sabırsızlık ve dün geceden gelen acıydı.

Hannah elime yeni bir kahve kupası verdi. "Fazla düşünmeyi kes ve sadece işlerin nereye gittiğine bak."

26

Allie

Sonraki hafta boyunca Hannah'nın tavsiyesine uydum ve beynimi devre dışı bırakmaya çalıştım. Dean'le bir çift olarak çıkmaya başladık. Özellikle bir şey söylenmedi. Küçük rozetler falan takmıyorduk ama etkileşimimiz bunu bariz hale getiriyordu.

Dışarı çıktığımızda bana dokunuyordu ama bölgesini işaretlemeye ya da hava atmaya çalışıyormuş gibi hissettirecek şekilde değildi. Sadece aşırı fiziksel temasa düşkündü. Eğer ona yakınsam eli vücudumun bir yerindeydi. Genellikle kalçamın hemen üst kısmını tutuyordu ama bazen saçımı geriye doğru çekiyor ya da parmaklarını omuzlarımın üzerinde dolaştırıyordu. Şakağımı ve yanağımı öpüyordu. Bir defa bile beni saklıyormuş gibi hissetmedim.

Bütün arkadaşlarımızın içinde, Garrett en endişeli olandı. Hannah mutlu olmamı istiyordu ve gülümsediğim sürece o da gülümsüyordu. Öte yandan Garrett, endişe ve tedbirli bir kabullenme arasında gidip geliyordu. Dean'in kalbimi kıracağına ikna olmuştu, bu da kız arkadaşı ile kendisinin en yakın arkadaşlarından birinin arasında bir uçurum yaratırdı.

Onu yetişkin olduğuma ve herhangi bir kalp sancısıyla başa çıkabileceğime ikna etmeye çalıştım, ama sonra konuşmamız Sean'a döndü. Onu sadece unutmak istiyordum ve Dean bunu oldukça kolaylaştırıyordu.

Derste ya da buz üzerinde olmadığı zamanlarda benimleydi.

Bazen ben repliklerimi prova ederken kitap okuyordu, bazen bir kısmı benimle birlikte okuyarak yardım ediyordu. Tiz sesli sahte kadın taklidi yaptığı için beni gülmekten öldürüyordu, o yüzden bütün sahneyi tamamlamamız genellikle birkaç denemede sonuç veriyordu. Bitirdiğimizde de azmış oluyordu. Kahkahamdan dolayı azdığım söylüyordu. Aslında herhangi bir şey yapsam bile Dean'in hazır olacağına dair bir izlenim edinmiştim.

En önemlisiyse, mutluyduk. Uzun zamandır hissettiğimden daha mutluydum. Bu kesinlikle akıl uçuran cinstendi. Eğer altı hafta önce birisi gelip de Dean Di Laurentis'le sadece çıkmayacağımı, çok mutlu bir ilişki yaşayacağımı söylemiş olsaydı? Götüm çatlayana kadar gülerdim.

Dean yataktan, "Bu akşamki provadan sonra ne yapacaksın?" diye sordu. Yastıklara dayanarak uzanıyordu, saçları karmakarışıktı ve gerçekten de bir seks tanrısı gibi görünüyordu. Gözlerimi ondan uzaklaştırıp tekrar aynaya odaklandım çünkü rimel fırçasını yanlışlıkla gözüme saplamak istemiyordum.

"Hiçbir şey. Herhalde yemekhanelerden birinde akşam yemeği yerim. Neden? Sen ne yapacaksın?"

"Yapılacak bir işim var, ondan sonra da Kasırgalar için fazladan buz zamanı kiraladım."

Karnım biraz buruldu. Bu akşam onu görmeyecek miydim? Kendimi hayal kırıklığımı göstermemeye zorladım. Birlikte olmamız, yapışık ikizler gibi gezmemiz anlamına gelmiyordu.

"Sonrasında yemek için buluşmak ister misin?" diye ekledi.

Kalbim bir takla attı. "Elbette."

"Güzel. Piste gelebilir misin? Yakınlarda hoşuna gideceğini düşündüğüm bir restoran var. İtalyan restoranı ama eğlenceli eski zaman filmlerinden hatıra koleksiyonları var." Elini örtünün altında gezdirdi, battaniye zaten belinin altına kadar çekilmişti.

Fırçayı gözüme soktum. "Kendine dokunmayı keser misin?" Rimeli masaya bıraktım ve kahrolası gözlerimi Dean'den ayıramadığım için göz kapağımın köşesine bulaştırdığım siyah lekeyi temizlemek için bir peçete aldım.

"Sorun ne bebeğim? Kıskandın mı? Ne kadar ateşli göründüğünü düşünüyordum." Yan tarafına döndü. "Makyaj yaparken ağzını ufak bir daire şeklinde açıyorsun. Resmen aletimi oraya sokmam için yalvarıyorsun."

Hayır, bu adamla ilişkimle ilgili hiçbir şey ılık ve yumuşak değildi. Ona inanamayan bir bakış attım. "Daha yeni sabah seksi yaptık," diye hatırlattım. Dean'in eli yatak örtülerinin altında daha fazla yıkıma sebep olmadan önce hızlıca rimelimi sürdüm.

"O dediğin yarım saat önceydi. O zamandan beri duş aldın, giyiniyorum diye memelerini ve çıplak poponu önümde salladın, sonra da ağzınla küçük sakso daireleri yaptın. Yani evet, yine azdım. Ne olmuş yani."

Paltomu giyip yatağın üstüne tek dizimi dayadım ve ona veda öpücüğü verdim. "O zaman tek elinle mehtaba açılman gerekecek çünkü dersim var ve geç kalmak istemiyorum."

Kıvrılıp önce boynumu, sonra dudaklarımı öptü. "Bu akşam daha uzun süre dayanabilmek için şimdi bir tane attıracağım."

Kahretsin. Şimdi de *ben* azmıştım işte.

Hastings Ortaokulu'nun karşısındaki küçük buz pistine vardığımda Dean buz üzerindeydi. Hep koçların kenarda oturup emirler böğürdüklerini düşünürdüm ama o pistin ortasındaydı, dikkati pembe patenler giymiş ufak tefek bir figüre odaklanmıştı. *Pembe mi?* Kasırgaların erkek ligi olduğunu sanıyordum.

"Çok dik duruyorsun. Alçak dur ki ağırlığın daha iyi dağılsın." Dean öyle bir eğildi ki kendi başı minyatür oyuncunun başından biraz yukarıdaydı ve poposu buzu süpürüyordu.

Birkaç metre boyunca kaydıktan sonra tek bacağını uzatmasını ve dönmesini hayretle izledim. Buz üzerindeki pürüzsüz hareketleri oldukça harikaydı.

"Hadi ama. Bir daha dene."

Patenci ileri doğru sendeledi.

"Unutma, tamamen dümdüz durduğunda, aslında pateninin hem iç hem de dış kenarında duruyorsun. Bıçağın ortası açık kalır." Dean parmağıyla ters dönmüş bir u işareti yaptı. "O kenarları bacaklarının fazla ayrılmasını önlemek için kullanmak isteyeceksin. Başta garip hissettirir ama üstesinden geleceğine söz veriyorum."

Pembe patenlerden biri tereddütle kaydı, sonra diğeri geldi ve hareketi tekrarladı. Ta ki çömelen Dean'in yanından kayıp geçene dek.

Küçük bir kız sesi, "Böyle iyi mi?" diye seslendi. "Doğru yapıyor muyum?"

"Elbette iyisin." Kızın buz üzerinde süzülmesini dikkatle izliyordu. "Doğuştan yeteneklisin Koty."

"Koty kim?" diye sordu.

"Koty sensin. Ah bekle, belki... Dakota-y? Herkesin bir lakaba ihtiyacı vardır."

"Seninki ne?" Dakota ufak yumruklarını olmayan kalçalarına koydu.

"Muhteşem. Ben muhteşemim." Kıza göz kırptı ve sonra ellerini tutup çekti, ikisi beraber kaydı. Daha doğrusu Dean geri geri kayarken Dakota ona tutunuyordu. Kızın gözleri Dean'in yüzüne odaklanmıştı, hayran bakışları her hareketini özümsüyordu.

Arenanın soğuk havasına rağmen içim sıcacık oldu. Dean'in bu küçük kıza karşı sabrı yumurtalıklarımda patlamaya sebep oldu. Bu daha önce hiç görmediğim, umursayacağımı bile düşünmediğim bir yönüydü.

Tatlı bir his içimde kıvrılıyor, var olduklarını bilmediğim çatlakları ve delikleri dolduruyor ve beni tamamen şaşırtıyordu.

"Ona âşık mısın?"

"Hayır. O yumuşak hisler yok..."

Hannah'yla sohbetimizi hatırladım yine. Ve... siktir. O zaman ben ne hissediyordum? Nasıl oluyor da yaptığı her şey beni gülümsetiyordu? Çaresizce üzgün olduğumda döndüğüm ilk kişi neden o oluyordu?

Kulak çınlatan bir düdük sesi beni aptalca düşüncelerimden sıyırdı ve bu dikkat dağınıklığı için minnettardım. Yüz sopa buza vuruyormuş gibi çıkan sesi arenayı doldurdu. Ufak boyda hokeycilerin pistin diğer yanına dizildiklerini fark ettim.

Dean onlara ileri doğru kaymalarını işaret etti ve hepsi o tarafa doğru yarıştı, uçuşturdukları buz parçalarıyla bir duvar ördüler resmen, sonra da orta çizgide durdular.

"Dakota kayma antrenmanı yaparken, sizin iki gruba ayrılmanızı istiyorum. İlk grup pakı taşıyacak, mavi çizgiden başlayıp geri dönecek. İkinci grup pistin ortasında duracak. Uzanmak, çalmaya çalışmak ya da kontrol etmek yok. Sadece orada duracaksınız. İlk grup mavi çizgiye geri döndüğü anda, yer değişeceksiniz. Bu alıştırmanın en önemli kısmı, aklınızı oyunda tutmak."

Dean pistin çeşitli yerlerinde set görevi görecek çocukları dizdi ve sonra tam ortada durdu. Takımlar iki gruba bölünerek buzda yukarı aşağı kaymaya başladı, takım arkadaşlarından kaçınmak için dikkatlice hareket ediyorlardı.

"Onlarla harika bir iş çıkarıyor," dedi kalın bir erkek sesi. Dönüp baktığımda yaşlıca bir adamın tribünde bana katıldığını gördüm.

"Dean mi?" diye sordum. Adam onayladı. "Evet, gerçekten keyif alıyormuş gibi görünüyor."

"Alıyor. Ben Doug Ellis."

El sıkıştık. "Allie Hayes. Dean'in arkadaşıyım. Kasırgaların bu yıl ne kadar iyi olduklarını söyleyerek övünüp duruyordu. Kendi takımından daha iyi olduklarını söylüyor."

Ellis kısık sesle güldü. "Briar bu yıl Frozen Four'u alamayacak, bu kötü. Dean bu konuda nasıl hissediyor?"

"İyi sanırım. Kazanmak istiyor ama... hokeyin onun hayatı olduğunu sanmıyorum. Önümüzdeki yıl hukuk fakültesine gitmeyi planlıyor." Dean profesyonel hokey oyuncusu olmaktan hiç bahsetmiyordu, Garrett gibi değildi mesela. Bana göre oyunu seviyordu ama bu oyun onu tanımlamıyordu, ben de bunu

takdir ediyordum. Bazen Garrett'ın hokeyle ilgili anlattıkları cidden yorucu oluyordu. Hannah'nın nasıl katlandığını bilmiyordum ama sanırım âşık olunca insan bazı şeyleri görmezden gelebiliyor.

Yanımdaki Ellis iç geçirdi. "Çok yazık olur gibi görünüyor, şu hukuk fakültesi şeyi. Onun her yerinde öğretmen yazıyor."

Oyuncuların alıştırmalarını yapmalarını izledik, Dean arkadaşları kadar hızlı ya da sorunsuz kayamayan birkaçıyla konuşmak için zaman ayırdı. Sesini yükseltmedi ama çocuklar dikkatle dinledi. Onları bırakırken başlarına ya da sırtlarına hafifçe vuruyordu.

"Sizin de orada çocuğunuz var mı?" Başımla buzu işaret ettim.

"Artık yok. Kasırgalarda oynayan bir oğlum vardı ama artık lisede. Wyatt yoluna gittikten sonra diğer beden eğitimi öğretmenlerinden biri yerimi almayı teklif etti ama hiçbir şey için bu koçluk işinden vazgeçmem. Bu yaştaki çocuklar özeldir. Öğrenmeye açtır, hâlâ bir otorite figürünün onlara yardım etmek için orada olduğunu düşünürler, kendilerini geride tutmazlar ve sadece ufacık disiplin bile gerçek ceza kadar etkilidir."

"Oradan sonrası hep bayır aşağı sanırım?"

"Tahmin bile edemezsin." Alaylı bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Ne kadar büyürlerse, o kadar çok bildiklerini düşünüyorlar. Fakat Dean'de o ışık var. Onun Kasırgalarla konuşmasını dinlemek için etrafta dolanan büyük çocukları gördüm. Ve çekimine kapılan sadece oğlanlar değil." Ellis Dakota'yı işaret etti. "Bu kız ona sanki ayı göğe asan oymuş gibi bakıyor ve ona pembe patenleri vermesinden önce bile böyle bakıyordu. Sabırlı, çocuklarla sanki önemlilermiş gibi konuşuyor. Bunu fazla üniversite öğrencisinde görmezsin. Hatta, böyle bir davranışı çoğu yetişkinde bile görmezsin." Ellis omzunu silkti. "Eğer Dean koçluk yapmaya ilgi duysa harika olurdu ama sanırım avukat olmak, günlerini ortaokullularla geçirmekten çok daha ihtişamlı bir iş."

"Dean avukatlığı ihtişamı için seçmedi," diye karşı çıktım, yine onu savunma ihtiyacı duymuştum.

"O zaman öğretmenlik ya da koçluk hakkında onunla konuşmalısın, çocuklarla çalışmasını sağlayacak ne varsa. Resmen bunun için biçilmiş kaftan." Ellis doğrulmaya başladı ama onu durdurdum.

"Neden bunu bana anlatıyorsunuz?"

"Çünkü sen de ona sanki ayı göğe asan oymuş gibi bakıyorsun. Ve onun da senin için aynı şeyleri hissettiğini sezdim." Ellis başını eğdi ve sonra buzun üzerinde Dean'e ve çocuklara katılmak için kayarak gitti.

Dean

"Doug'la ikiniz öyle ciddi ciddi ne konuşuyordunuz?" diye takıldım. Park alanında arabama doğru giderken parmaklarımı Allie'nin parmaklarına doladım. Anahtar düğmesine bastım. "Lütfen bana sana asılmadığını söyle."

Rengi attı. "Ah, Tanrım hayır. Çocukların önünde mi? Uygunsuz olurdu."

Kendime engel olamayıp güldüm. Yatakta öylesine edepsiz bir kızken, görgü kurallarına olan bu takıntısı biraz komikti. "Peki ne istiyordu?"

Arabaya bindim. Allie hâlâ sorumu yanıtlamamıştı, bu da dudaklarımda başka bir somurtma izinin belirmesine sebep oldu. Tamam, artık bana yalan söylediğini düşünmeye başlıyordum. Koç Ellis ona *asılmıştı*. Fakat ağzını açıp konuştuğunda beni afallattı. "Senin öğretmen olman gerektiğini düşünüyor."

Kaşlarım yukarı fırladı. "Öyle mi dedi?"

Başıyla onayladı. "Öğretmen ya da koç, çocuklarla çalışabileceğin herhangi bir şey. Bunlar onun sözleriydi. Bana sorarsan, bence de beden eğitimi öğretmeni olmayı bir düşünmelisin. Böy-

lece düdük çalarsın ve o küçük spor şortlarından giyersin. Kıçın onların içinde müthiş görünürdü." Dudaklarının kenarları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Her neyse, sanırım Ellis sende bir şey gördü."

"Neyimi gördü?"

"On iki yaşımdayken bu benim de başıma gelmişti," diye açıkladı. "İlk seçmelerime gittim ve kast yönetmeni ben de 'bir şey' gördüğünü söyledi. Denemelere gitmeye devam etmeye ve oyunculuğu bir kariyer olarak görmeye beni ikna etti."

İç çektim. "Evet ama sen baştan yetenekliydin bebeğim. Benim bugün yaptığım tek şey bir çocuğa patenle kayma dersi vermek ve çocuklarla hokey alıştırması yapmaktı."

Cidden çok eğlenceliydi, onu inkâr edemezdim. Fakat bir spor salonunda takılmaktan ve küçük çocuklara düdük çalmaktan bir kariyer çıkarma fikri... deliceydi. Öyleydi, değil mi?

"Bilmiyorum..." Allie sataşarak konuşuyordu. Belki de kaderin yakar top oyunlarıdır. Ya da en azından koçluk. Harika iş çıkarırdın. O çocuklarla çalışmayı seviyorsun."

Doğru. Fakat... ah, Tanrı aşkına, neden böyle bir şey sohbet konumuzdu ki? Önümüzdeki sonbaharda hukuk fakültesine gidecektim.

Arabayı çalıştırdım ve geri vitese alıp park alanından çıktım, Allie bana tekrar takılmaya başlamadan önce konuyu değiştirdim. "Prova nasıl gitti?"

"Aslında iyiydi. Mallory son sahneyi ezberinden okudu, o yüzden Steven mutlu oldu. Fakat ben hâlâ biraz endişeliyim."

"Niye?"

"Tatil için üç haftalık boşluğumuz olacak. Ya içki komasına girip repliklerini unutursa ne olacak?"

Kıs kıs güldüm. "Sorun olmayacağına eminim. Açılış gecesi ne zaman?"

"Şubatın ilk haftası." Duraksadı. "Herhalde o zamana kadar Fox dizisindeki rolü alıp alamadığımı da öğrenirim."

Sesinde hiç coşku falan yoktu, kaşlarımı çatarak ondan tarafa

baktım. Los Angeles'taki yapımcılara bir deneme çekimi yolladığını bana anlatmıştı, ancak onun dışında rolden hiç bahsetmemişti ve haberleri sormak için temsilcisini aradığını bile sanmıyordum.

Ama haber almak için yaygara falan koparması gerekirdi, değil mi? Şov dünyası hakkında pek bir halt bilmiyordum ama Fox dizisi deyince insana epey büyük geliyordu.

"Rolü *istiyor* musun?" diye sordum yavaşça.

Yaşadığı tereddüt, kelimelerle söyleyebileceği her şeyden daha fazlasını söylüyordu.

Kırmızı ışığa yaklaşırken ayağımı frene bastım. "Konuş benimle bebeğim. Bu projeyle ilgili canını sıkan şey ne?"

Allie omzunu silkti. "Role ölüp bitiyor değildim. Ve... son zamanlarda, komedilerden uzak durmak ve daha fazla dramatik rol bulmak ister miyim diye düşünüyordum. Ya da belki sahne işi yaparım. Belki New York'ta."

İtirafı beni şaşkınlığa düşürdü ama üzerinde düşünmeyi kestiğimde neden öyle dediğini anladım. "Babana yakın kalmak istiyorsun."

Hüzünlü mavi gözlerini bana çevirdi. "Kesinlikle büyük kısmı o. Gittikçe kötüleşiyor ve ülkenin bir ucuna ondan uzağa gitme fikrine ölüp bitiyor değilim. Ya bir şey olur da bana ihtiyaç duyarsa? Bir sözleşme imzalamam gerek, yapımcılara gidip *'kusura bakmayın, ben birkaç günlüğüne New York'a gidiyorum, bensiz devam edin'* diyemem."

"Peki hemşire tutsanız?" diye önerdim.

"Tanrım, olmaz. Babam öyle bir şeyi asla kabul etmez. Aslında geçen yıl öyle bir öneride bulundum. O sırada ihtiyacı olduğundan değildi, sadece gelecek için seçeneklerimizi tartıyorduk ama resmen kafayı yedi. Kendine bakabileceğini söyledi ve epey alındı."

Gülmemek için savaş verdim çünkü Joe Hayes'in aksi sesiyle o sözleri söylediğini aklımda canlandırabiliyordum.

Dudağını ısırdı. "Doğru, şu an kendine bakabiliyor. Fakat bacaklarındaki uyuşma geçen yılkinden daha kötü. Gözleri de

öyle. Şimdilik baston kullanıyor ama ya tekerlekli sandalyeye ihtiyacı olursa? Ya önümüzde felç varsa? Körlük? Eğer öyle bir şey olursa birine ihtiyacı olacak. Belki sabah akşam bakım gerekmeyecek ama Brooklyn'de yapayalnız olacağını düşünmek hoşuma gitmiyor."

Konsolun üzerinden uzanıp elini sıktım. Eli buz gibiydi. Titriyordu. Korktuğunu fark ettim. Annesini kaybettiği gibi babasını da kaybetmekten korkuyordu. Kendini daha iyi hissetmesi için ne söyleyebileceğimi bilmiyordum çünkü işin aslı, korkmakta çok haklıydı.

Ebeveynlerimin ikisi de sağlıklı ve ayaktaydı, o yüzden ölebileceklerini düşünerek endişelenmekle zaman harcamıyordum. Onlarla birlikteyken, başlarının üzerinde dolanan kıyamet fırtınasının bulutlarını görmüyordum.

Ama Bay Hayes, sinir sistemini yavaş yavaş tüketen bir hastalıktan mustaripti. Yıllarca bununla uğraşmıştı, kızı da yanında bunun gidişatını izlemişti, durduracak gücü yoktu.

Tanrım. Aniden Allie'nin gücüyle serseme döndüm. Şu âna kadar bunun Allie için ne kadar zor olduğunu anlamamıştım.

"Hadi artık bununla ilgili konuşmayalım. Kendi kendime moral bozuyorum." Sesi hafifçe çatladıktan sonra düzeldi. "Beni götüreceğin şu restorandan biraz daha bahsetsene."

Yemekten sonra benim evime gittik. Dün gece Allie'nin yurdunda kalmıştım, o yüzden bu akşam yatıya kalma sırası ondaydı. Güzel, adil bir anlaşmamız vardı. Tabii bazen Allie vajina kartını öne sürüyordu, o durumlarda anlaşmamız değişiyor, *kız arkadaşın ne istiyorsa onu yap* demeye dönüşüyordu.

Kız arkadaşım. Siktir be. Hâlâ zihnimi bulandırıyordu. Şikâyetim yoktu gerçi. Allie'yle birlikte bomba gibiydik. Ayrıca vahşi, terli seks hayatımız tıkırındaydı. O yüzden ona odaklanmaya ve geri kalanından pek fazla anlam çıkarmamaya çalışıyordum.

Arkadaşlarımın aynısını yapamaması ne fenaydı. Garrett, ilişkimi batıracak bir şey yapacağımdan ve sonunda hepimizin suratında patlayacak kocaman bir ateş topuyla sonuçlanacağından son derece emindi. Bazen, keşke bana daha çok güvense diye düşünüyordum.

Bunu söyleyen de birisini neredeyse intihara sürüklemiş bir adam.

Acı verici anılar yüreğimi kıskacına aldı, Miranda'nın görüntüleriyle ve gözyaşlarıyla doldurdu. Kendini öldürmekle tehdit ettiği ve beni hayatını mahvetmekle suçladığı o acıtan gece yarısı telefonlarını hatırladım.

Tanrım. Ne zaman kendime bunu düşünmek için izin versem her seferinde midem bulanıyordu, o yüzden bu nahoş düşünceleri bir kenara attım. Arkadaşlık teklifimi kabul etmediğini fark ettim. Sanırım bu pek de büyük bir sürpriz olmamıştı.

Allie'yle birlikte dar girişe adım attık, içerisi az önce çıktığımız restoran kadar güzel kokuyordu. Tucker evdeydi anlaşılan.

"Tuck? Neredesin?"

Basık bir ses, "Mutfaktayım," diye yanıtladı.

Paltomu çıkarıp duvardaki askılardan birine taktım. Allie de aynısını yaptıktan sonra deri botlarını çıkarmak için eğildi. Kıçına şaplağı patlattım, bana dik dik bakınca da sırıttım.

"Ne yapıyorsun?" diye seslendim Tucker'a.

"Çorba," diye cevap verdi. "Ve biraz da ekmek yapıyorum."

İç geçirdim. "Bazen onun için endişeleniyorum," dedim Allie'ye. "Ne kadar evcimen olursa, penisinin kopup düşme riski o kadar artıyor."

Allie onaylamayarak cık cıkladı. "Seksist piç."

Yardımseverce, "Sanırım *seksi* piç demek istedin," dedim.

"Hayır, ilk seferinde doğru söyledim."

Oturma odasına doğru ilerliyorduk ki arkamızdaki dış kapı açıldı. Döndüm ve resmen bir saniye sonrasında sarışın bir kasırga ileri atılıp kendini üzerime attı.

Kasırga, "*Sürpriz!*" diye bağırdı, iki kolunu birden boynuma doladı. "Bil bakalım hafta sonunu kim burada geçiriyor?!"

Öyle afallamış ve şaşkın vaziyetteydim ki içgüdüsel olarak sarılarak karşılık verdim. Göz ucuyla Allie'nin dudaklarının öfkeyle büzüldüğünü gördüm. Siktir. Şu anda vardığı sonucu biliyordum ve hemen düzeltmem gerekiyordu.

Allie imalı bir şekilde boğazını temizleyince kasırga başını çevirdi. "Ah. Selam. Sen kimsin?"

"Dean'in kız arkadaşıyım," diye yanıtladı gergince. "*Sen* kimsin?"

Summer cevap vermek yerine yine bana döndü. "*Kız arkadaşın* mı var? Vay be Dicky! Neden bu tür şeyleri en son öğrenen ben oluyorum?"

Allie bir ses çıkardı. Sanırım hırlamış bile olabilirdi. "Sen az önce sevgilime *Dicky* mi dedin?"

Summer, "Evet, ne olmuş?" diye meydan okudu.

Kız kavgası çıkmadan önce çabucak araya girdim. Yani, kız kavgaları genelde feci ateşli olurdu ama ben o kediciklerden biriyle akrabaysam iş başka oluyordu. "Summer, bu Allie. Allie, Summer." İç geçirdim. "Küçük kız kardeşim."

27

Allie

Daha önce fark etmediğim için kendime kızgındım. Elbette bu büyüleyici, etkileyici kız Dean'in kız kardeşiydi. Şimdi pençelerimi içeri çektiğim için benzerliği açıkça görebiliyordum. Summer'ın saçları da aynı tonda sarıydı, gözleri aynı parlak yeşillikteydi. Dean'den çok daha kısaydı ama benden epey uzundu. Tahmin yürütmem gerekse, en az bir yetmiş beş derdim.

"Burada ne arıyorsun?" Dean kız kardeşini sıkıştırdı, kız biraz olsun etkilenmedi.

"Sana ziyarete geleceğimi söylemiştim ya, unuttun mu?"

"Hayır, bana ziyarete gelmek *istediğini* söyledin." Çileden çıkmış gibi bir ses çıkardı. "İnsanlara haber vermeden kapılarında öylece bitemezsin Summer. Ya evde olmasaydım?"

"Ama evdesin." Işık saçtı. "Ve şimdi ben de buradayım. Gördün mü? Evren her boku düzene sokar."

Dean tek kaşını kaldırdı. "Evren sana yarın deplasmanda maçım olduğundan da bahsetti mi? Otobüsün sabahın sekizinde ayrılacağından? Ve muhtemelen gece yarısına kadar geri dönmeyeceğimden?"

Summer'ın gözleri hayal kırıklığıyla doldu. "Siktir. Ben de pazar sabahı erkenden gidiyorum." Bir müddet sessizleşti ve sonra yine ifadesi ışık saçtı. "Sorun değil. Sadece arayı kapatma kısmını bu gece yapacağız demek oluyor. Çantamı nereye koyayım?"

Kahkahamı bastırmak için parmak boğumlarımı ağzıma bastırdım. Tanrı'nın yarattığı bu koca gezegende Summer Di Laurentis'i bastıracak hiçbir şey olmadığı hissine kapıldım. Uyurken bile yüzünden gülümsemeyi eksik etmeyen bir kıza benziyordu.

Dean konuştuğunda sesi boğuluyormuş gibi çıktı, sanki kız kardeşinin sürpriz ziyaretini büyük bir talihsizlikmiş gibi görüyordu. "Bu akşam planlarım var sayılırdı sümüklü."

Sümüklü mü?

"Planlar değişir," dedi arsızca. "Artık planların beni de içeriyor." Yeşil gözleri benden tarafa kaydı. "Bu akşam seninle ve Dicky'yle takılmam sorun olmaz değil mi kız arkadaş?"

Tutmaya çalıştığım kahkaham patlak verdi. Aslında daha çok böğürüyor gibiydim, Tanrım onu niye *Dicky* diye çağırıyordu?

"Hiç aldırmam," diye güvence verdim. Dean'in rahatsız olmuş bakışıyla buluştum ve ekledim, "Şu lakabı açıklayacak mısın, yoksa kendi başıma bir hikâye mi yaratmalıyım?"

Summer bana sırıttı. "Aslında benim en ilginç hikâyelerimden biridir. Küçükken adını söyleyemezdim. Ağabeyimizin adı Nick, ona Nicky derdim, o yüzden sadece ilk harfin yerini değiştirdim ve hoop: Dicky." Komplo yapıyormuş gibi göz kırptı. "Bundan nefret ediyor."

Dean'i suçlamıyordum. Summer gibi yaramaz bir kızın, öyle utanç verici bir lakapla ağabeyine işkence çektirmekten keyif aldığını görebiliyordum.

Summer hevesle, "Tamam o zaman, bu akşam ne yapıyoruz?" diye sordu. Sarı saçını omzunun üzerine doğru savurup hafifçe döndü. Aman Tanrım. Bu kız acayip enerji doluydu. "Buralarda bir kulüp falan var mı? Bar? Sahte kimliğim yanımda, yani..."

"O zaman onu versen iyi edersin," diye araya girdi Dean. "Çünkü yaşı tutmayan birine yardım ve yataklık etmemin hiçbir yolu yok."

Kardeşi alayla güldü. "Bana masal okuma. On üçündeyken sarhoş oluyordun."

"Ben yaşıma göre olgundum."

"Şimdi yaşına göre olgun değilsin."

"Togaları ateşe verdiği için Brown'dan atılan ben değilim."

"Brown'dan atılmadım ve hiçbir şeyi ateşe *vermedim*."

"Nereden bileyim ki? Atılmak için ne yaptığını bile bilmiyorum çünkü ailemizdeki kimse bana bir bok anlatmıyor."

"Atılmadım!"

Başım bir ona bir diğerine dönüyordu. Bütün kardeşler böyle mi oluyordu? Tek çocuk olduğum için kendimi talihli hissettim. Bütün bu didişmeler acayip yorucu gibiydi.

"Ayrıca bana bağırmayı kesersen," diye homurdandı Summer, "o zaman belki yetişkin insanlar gibi oturabiliriz ve ben de sana neden uzaklaştırıldığımı anlatırım." Manikürlü elini salladı. "Ama bunu sonraya saklayalım. Tam parti havasındayım. Bu akşam şu birlik evlerinden birinde parti var mıdır? Bekle, ne diyorum ki? Yunan Sırası'nda tabii bir parti vardır. O sapıkların sevişebilmelerinin tek yolu bu, değil mi?"

Bir kahkahayı daha bastırdım.

Dean'i hiç bu kadar gerilmiş görmemiştim, sanki kardeşini boğmamaya uğraşıyormuş gibi ellerini yanlarında yumruk yapmıştı. "Bu akşam partiye falan gitmiyoruz. Sana zaten söyledim, yarın otobüse yetişmek için erken kalkacağım. Yani evde kalıyoruz. Güzel, sessiz bir gece," dedi emin bir sesle.

Elbette tam bunu söylediği anda dış kapı açıldı ve dört hokey oyuncusu içeri girdi. Aslında, sanırım üç oyuncu ve bir sivil vardı çünkü Logan, Fitzy ve Hollis'i tanısam da, dördüncü adamı tanımıyordum. Siyah, dimdik saçları vardı ve hokey oyuncusu olmak için fazla ufak görünüyordu.

"Selam." Logan başıyla selam verdi ve ceketini çıkardı. Koridor bu kadar insanı alacak kadar geniş değildi ve çocuklar içeri girmek için ilerlediğinde kendimi duvara yapışmış halde buldum.

Dean gülümsememi saklamama sebep olan bıkkın bir tonla, "Bu benim kardeşim," dedi.

Çocuklarını başlarını sallayıp merhaba dedi ama oturma odasına gitmek için aceleleri vardı. Logan omzunun üstünden bize baktı. "Morris son çıkan *Mob Boss* oyununun demo versiyonunu buldu. Daha piyasaya düşmedi bile. Muhtemelen geç saate kadar otururuz."

Yanımdaki Summer'ın yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

Dean ev arkadaşına, "Çok geç kalmayın. Yarın otobüs sekizde kalkıyor," diye hatırlattı.

Logan omzunu silkti. "Otobüste uyurum." Sonra da oturma odasında kayboldu.

Summer şimdi resmen heyecanla titreşiyordu. Bana doğru yaklaşıp tısladı, "O kim?"

Kaşlarımı çattım. "Logan'ı mı diyorsun? Burada yaşıyor. Yalnız boşuna heveslenme, kız arkadaşı var."

"O değil ya." Elini baştan savarcasına salladı. "Dövmeleri olan şu iri yarı adam. Adını duyamadım."

"Ah. Fitzy. Colin Fitzgerald," diye düzelttim. "Ağabeyinin takım arkadaşlarından biri."

Summer'ın yeşil gözleri oynaştı. Saçını savurup duyurdu, "Onu istiyorum."

Dean bezginlikle, "Summer!" derken, ben de çaresizce gülmemeye çalışıyordum.

"Ne? Dürüst oluyorum işte." Kız kardeşi masum masum gözlerini kırpıştırdı. "Ya dürüst ol ya pislik, on iki yaşımdayken bunu bana sen öğretmiştin hatırladın mı? En sevdiğin tişörtünü çalıp yanlışlıkla lağıma düşürdükten sonra?"

"Birinin tişörtünü nasıl olur da *yanlışlıkla* lağıma düşürürsün?" deyiverdim.

"Üstümde değildi. Çantamdan düştü." Dean'e pis pis güldü. "Sonra sana olanlar hakkında yalan söyleyince bana dürüstlük hakkında bir konuşma yapmıştın, hatırladın mı? Tebrikler, Dicky. Şu anda süper dürüstüm." Parmağıyla oturma odasının girişini işaret etti. "O *bugüne kadar* gördüğüm en ateşli parçaydı. Ve onu istiyorum."

Dean kardeşine, "Bir gün seni uykunda öldüreceğim," dedi. "Yemin ederim."

Gülümsemesi tatlılığın daniskasıydı. "Yaa Dicky, sen bunu asla ama asla yapmazsın. Nedenini bilmek ister misin?"

"Niyeymiş?" diye homurdandı.

"Çünkü beni seviyorsun."

Dürüst olayım mı? Ben de onu sevdiğimi düşünüyordum.

Dean

Bu akşam eve gidince bulacağım şeyden ödüm kopuyordu. Sadece on altı saatliğine yoktum ama Summer Heyward-Di Laurentis on altı *dakikada* deprem etkisinde hasara sebep olacak kabiliyetteydi.

Summer on üç yaşındayken, Nick ve ben evde onunla yalnız kalmıştık. En fazla yirmi dakikalığına arkamızı dönmüştük ve oturma odasına girdiğimizde içki dolabı ters dönmüştü, her yerde kırık cam parçaları vardı ve Summer bize sırıtarak, "Eyvah," demişti.

Bütün bu kıyametin neden koptuğunu öğrenmek isteyince, alkolün tadına bakmak istediğini söylemişti. O sırada da binlerce dolar değerindeki içkileri mahvetmişti.

Şimdi yirmisinde olduğu doğruydu. Fakat ona güveniyor muydum? Kesinlikle hayır. Sadece Allie'nin onu kontrol etmenin bir yolunu bulabilmesini umuyordum. Ve evet, bugün kız arkadaşımdan kız kardeşime bebek bakıcılığı yapmasını istemiştim. Summer'ın yanında eşlik eden biri olmadan kampüste dolanmasına asla izin vermezdim.

Scranton'a olan beş saatlik otobüs yolculuğu boyunca, Allie günleri hakkında bana mesajlar atıp durmuştu. Kardeşimin ne

harika olduğunu söyleyip duruyordu ve Summer çocukluğum hakkında utanç verici detaylar paylaştıkça "AMAN TANRIM" diyordu.

Lokantada kahvaltı ediyoruz.

AMAN TANRIM. İlk kelimen 'memecik' miydi? Bu neden beni şaşırtmadı acaba??

Summer'ı kuaföre götürüyorum. Manikür istedi.

Dövme iğnelerinden korkuyor musun?? S şimdi bana 18'indeyken dövme yaptırmak istediğini ama korktuğun için yaptırmadığını söyledi. Bahahahahahahahaha.

Kahrolası kardeşimden nefret ediyordum.

Maç sırasında telefonum konuk takımın soyunma odasında kaldı ve bugün O'Shea'nın soğuk bakışları ile hırladığı eleştirileri bile moralimi bozmadı çünkü üçüncü periyodun sonunda pistten çıkarken galibiyet bizimdi.

İyi ruh halim arenanın dışında ve otobüse binerken de devam etti ve uzun yolculuğum için yerleştim, son gelen mesajları görünce rahatladım.

Öğle yemeği için Boston'a gidiyoruz. S biraz alışveriş yapmak istedi.

Muhteşem öğle yemeğiydi. Şimdi eve geçiyoruz.

Ahhhh kar yağıyor! S'le yürüyüşe gidiyoruz.

Evdeyiz. Rahatlayıp kız kıza muhabbet ediyoruz. Tuck'a domatesli çorbasının bomba gibi olduğunu söyle.

Twitter'dan maçı kazandığınızı gördüm! EVVET BE!

Film maratonu. Telefonu sessize alıyorum. Eve geldiğinde görüşürüz.

Son mesaj sekiz civarında gelmişti. Güzel. Allie ve Summer'ın oturma odasında bir battaniyenin altında film izlediklerini ve başlarını belaya sokmadıklarını umuyordum.

Hah. Allie haklıydı. Kar yağıyordu. Otobüs Massachusetts eyalet sınırından geçtiği anda, birdenbire penceremin dışında beyaz tanecikler dans etmeye başladı. Karı seviyordum, o yüzden bu manzarayı yürekten onaylıyordum.

Kendi sahamıza vardığımızda gece yarısına geliyordu.

Tuck'la birlikte eve gittik, Garrett ve Logan geceyi sevgilileriyle birlikte geçirmek için yurtlara yöneldiler.

On dakika sonra evin garaj yoluna girdim. Pencerelerden sızan ufacık bir ışık bile yoktu ama oturma odasının perdelerinin arkasından oynaşan televizyon ışıklarını gördüm.

İçeri girdiğimizde hol kapkaranlıktı. Tucker'dan önde yürüyordum, ayakkabılarımı fırlatırken lambayı bulmaya uğraştım.

Açma şansım olmadı çünkü kulakları kanatan bir çığlık aniden sessizliği bölüverdi.

Daha bir tepkide bulunamadan, ılık bir sıvıyla başımdan ayaklarıma kadar yıkandım. Kulak zarlarım başka bir çığlıkla patladı ve ben hâlâ ne haltlar döndüğünü anlamaya çalışıyordum ki sol şakağıma sert bir şey temas etti.

Çat.

Acı kafamda patlarken, bir patates çuvalı gibi yere serildim.

28

Dean

Gerçek #1: Hastings polis departmanının yaklaşık sekiz memuru vardı.

Gerçek #2: Sanırım hepsi şu anda benim kahrolası evimdeydi.

"Hakkında şikâyette bulunmak ister misiniz?" Polis memuru, koruyucu bir ayı gibi Allie'nin tepesinde dolanıyordu ve benden tarafa suçlayıcı, dik dik bakışlar atıyordu.

En alt basamaktaki tünediğim yerden adama dik dik baktım. Şakağımı inceleyen doktor kafamı diğer tarafa çevirirken kınayan bir ses çıkardı ama onu dikkate almadım. Çünkü şu anda olanlar son derece saçma sapandı.

"Şikâyette bulunması gereken biri varsa benim," dedim inanamayarak.

Polis beni susturmak için tek elini kaldırdı. "Bayan Hayes'le konuşuyoruz beyefendi."

Ah evet. Bayan Hayes. Kız arkadaşım olacak deli manyak. Beni Wayne Gretzky kâğıt ağırlığıyla bayıltan kung-fu ustası.

Ama hey, en azından ışıklar açıktı. Herkes ve kahrolası anneleri aşağılanmama şahit olabiliyordu.

Sıktığım dişlerimin arasından, "Yanlış insanla konuşuyorsunuz," diye homurdandım. "Saldırıya uğrayan benim."

Kadın polislerden biri gözlerini kısarak bana baktı. "Görebildiğimiz kadarıyla buradaki genç hanımlar asıl kurbanlar." Eli-

ni yere doğru salladı. "İçeri girip sizi bir kan gölünün ortasında uzanırken..."

"O çorba! Domates çorbası!"

"...ve Bayan Hayes ile Bayan Di Laurentis'e bağırırken bulduk."

"Çünkü beni *bayılttılar*."

"Sizi devre dışı bırakmak istedilerse, sizi tehdit olarak gördükleri açık," dedi bir diğer memur. Dudaklarını büzüştürdü ve pala bıyığıyla oynadı.

Aman Tanrım. Onları boğacaktım. Polisler gittiği anda hepsini *boğacaktım*.

"Beyefendi, sorgudayız," diye bağırdı liderleri. "Lütfen size hitap edilmedikçe sessiz kalın."

Birkaç adım ötede duvara yaslanan Tucker gülmekten altına işeyecekmiş gibi görünüyordu. Kahkahası sessiz cinstendi, geniş omuzlarını titreştiriyor ve yanaklarını kıpkırmızı yapıyordu.

En azından Allie'de süklüm püklüm görünecek yüz vardı. Summer sadece sıkkın görünüyordu.

Allie, "Fazla tepki verdim," diye itiraf etti.

Kadın polis nazikçe, "Bize neler olduğunu anlatın," diye üsteledi.

Allie derin bir nefes alırken dişlerimi sıktım. Bu sırada, yanımdaki sağlık görevlisi kafamın arkasını benden kurtulmaya çalışır gibi tutuyordu.

"Mutfakta bir kâse çorba ısıtmıştım. Şey, o kadar da sıcak değildi çünkü ben çorbamı ılık tercih ederim, yoksa damağımı yakıyor ve öyle olmasından nefret ediyorum." İç geçirdi. "Üzgünüm, gereksiz bilgi verdim. Neyse, tam da oturma odasına dönmek üzereydim. Film izlediğimiz için bütün ışıklar kapalıydı. Ön kapıdan ayak sesleri geldiğini duydum, birisi sanki kendi evine girer gibi içeri girmişti..."

"Zaten *kendi* evim," diye hırladım.

Allie öfkeli bakışımdan kaçtı. "Zorla giren biri sandım."

"Evin anahtarına sahip biri zorla girer mi?" dedim alayla.

Polisler yine bana dik dik baktı. Ağzımı kapadım.

"Kâseyi kafasına attım ve bulabildiğim ilk silahı kaptım." Gretzky marka kâğıt ağırlığını işaret etti, holdeki masada duran postalar uçmasın diye koyuyorduk, yoksa dış kapı her açıldığında uçuyorlardı. Şimdi domates çorbası göletinin yanında, ahşap zeminde duruyordu. Polislerin onun etrafını kanıt bayraklarıyla donatmadıklarını görünce şaşırdım.

"Dean'in hatası değildi," dedi Allie ısrarla. "Ciddiyim, hepsi benim suçum. Gereksiz yere kafayı yedim." En sonunda bana baktı. "Gördün mü? İşte bu yüzden korku filmi izlemekten hoşlanmıyorum! Çocukken *bir tane* korku filmi izliyorsun ve aniden kapına gelen herkesi seri katil gibi görüyorsun."

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Kız kardeşimle korku filmi izliyorsun, ama *benimle* izlemiyorsun öyle mi? Biz *kanser* filmi izlemek zorunda kaldık yahu."

Summer, "Dicky," dedi. "Aksilik ediyorsun."

Kardeşimi irkiltecek kadar güçlü bir şekilde dik dik baktım. "Senden tek kelime duymayacağım," diye bağırdım. "Bayılmadan hemen önce beni tekmelediğini hissetmedim sanma. Böyle bir şeyi kim yapar Summer? Zaten düşmüş bir adama kim tekme atar?"

Göz ucuyla Tucker'ın yere yığıldığını gördüm. Yüzünü ellerine gömmüş kahkahalarla titriyordu.

Sağlık görevlisi önümde çömelerek görüş alanıma girdi. "Beyin sarsıntısı var mı diye bakmam lazım."

Hadi ama artık ya.

Kalem ışık çıkarıp beni onunla resmen kör etti. Allie onun arkasında belirdi, endişesi alnında yazıyordu. "Ah hayır. Beyin sarsıntısı mı geçiriyorsun?" Çömelip koluma dokundu. "Koçunu aramamız gerekiyor mu?"

Sorusu görevli polisin dikkatini çekti. "Koçun mu? Siktir. Jensen'in çocuklardan biri misin?"

Rahatsızca onayladım. Bana kurban gibi davranmak yerine şüpheliymişim gibi davrandıkları için hâlâ bu pislikleri kovmak istiyordum.

"Adın neydi?"

"Dean Di Laurentis."

"Ah evet, şimdi seni hatırladım." Sesi heyecanlı geliyordu. "Geçen sezon kazandığınız Frozen Four ne fenaydı öyle evlat. İyi bir oyun çıkardın."

Bıyıklı Polis de katıldı. "Takım bu günlerde pek iyi görünmüyor. Neler oluyor öyle?"

"Ama o Davenport denilen velet *hızlı*," deyiverdi başka bir polis. "Jensen'in onu Graham'ın çizgisine koyma ihtimali var mı?"

Sonraki on dakika boyunca polisler takımla ve başka bir ulusal başarı kazanma ihtimalimizle ilgili başımın etini yiyip durdu. Sağlık görevlisi de beni gereksiz beyin sarsıntısı protokolüne katlanmam için zorluyordu, en sonunda acil servise gitmem gerekmediğinde karar kılındı. Eşyalarını topladı ve sonra polislerle beraber evden çıktı. Onlar gittiği an ayağa kalktım.

Islak çoraplarım her adımımla berbat bir rahatsızlık veriyordu. Bütün göğsüm kırmızıyla lekelenmişti ve kızların üzerine yürürken saçımdan domates çorbası damlıyordu. Aslında beni bayıltmak için silah kuşanan Allie'ye doğru yürüyordum.

"Ben duşa giriyorum," diye duyurdum. "Ve çıktığımda, seninle ne kadar deli olduğun üzerine küçük bir konuşma yapacağız."

Yanakları kızardı. "Üzgünüm tamam mı? Fazla tepki gösterdiğimi itiraf ettim zaten."

"Öyle mi dersin?" Tek ayağımın üstünde durdum, sonra diğerinde, iğrenç çoraplarımı çıkardım. "Ciddiyim. Sana öfkem geçmedi, o yüzden duştan çıktığımda odamda beni bekliyor olsan iyi edersin."

"Ne yapacaksın? Şaplak mı atacaksın?"

Hırladım. "Beni ayartma bebeğim."

"İğrenç," dedi Summer. "Lütfen BDSM oyunlarınızı kardeşinin önünde tartışma."

Parmağımı ona çevirdim. "Tek-kelime-etme." Tucker'a bir bakış attım, sefaletimden fazlasıyla keyif alan haine. "Lütfen

Summer'ı Garrett'ın odasına kadar götür ve yolda onu içeri kilitlemenin bir yolunu düşün."

Tucker pis pis güldü. Fakat elini kardeşime uzattı. "Gel bakalım küçük kardeş, hadi zavallı adamı yalnız bırakalım. Zaten bu akşam yeterince hırpalandı."

Allie

Batırdığımı kabul etmekten pek gurur duymuyordum.

Bu akşam? Dibine kadar batırmıştım. Kâğıt ağırlığıyla sevgilime saldırmakla kalmamıştım, üstüne bir de polisi aramıştım çünkü bir saniye için gerçekten onu öldürmüş olabileceğimden endişelenmiştim.

Kendimi berbat hissediyordum. O kadar berbat hissediyordum ki bana istediği kadar bağırmasına izin verecektim, o yüzden emrettiği gibi yatağının kenarında oturuyordum.

Dean yatak odasına girerken, "Bak bak, söz de dinlermiş," diye alay etti.

Havlusunu atıp dolaba doğru yürüdü. Siyah bir boxer aldı, ben de gelmeyen nutku uslu uslu bekledim.

"Bana bağıracaksın sanıyordum," diye hatırlattım.

Başının yanını ovalayıp yumuşakça inledi. "Fikrimi değiştirdim. Başım beni öldürüyor."

İçimde bir enerji patlak verdi. "Bu iyi değil. Acile gitsek mi?"

"Yok ya. Ben iyiyim kedicik." Şakağını ovalamasını izlerken içimdeki suçluluk kıvranmaya devam etti. "Yıllardır böyle sert bir darbe yememiştim ve ben *hokey* oynuyorum," diye homurdandı. "Fena kuvvetlisin, biliyor musun?"

"Biliyorum." Süklüm püklüm durdum. "Sana söyledim, babam kendimi savunmayı bildiğimden emin olmak istedi."

"Kendini koruyabileceğinden emin olduğu için babanı tebrik ediyorum. Aynı zamanda seni ölümcül bir silaha çevirdiği için de ona siktiri çekiyorum." Tekrar inledi. "Tanrım. Beni öylece yere serdiğine inanamıyorum. Seni sevdiğim için şanslısın bebeğim. Eğer bana bunu yapan başka bir kız olsaydı..."

"Beni seviyor musun?" deyiverdim.

Dean lafının ortasında kalakaldı. Bir saniye için cidden kafası karışmış göründü, sanki neden bahsettiğimi anlamıyordu. Sanki az önce kendisinin ne söylediğinin farkında değildi.

Ama duymuştum. Son derece net bir şekilde. Kalbim ritmini kaybetti. Az önce beni sevdiğini söylemişti.

"Az önce söyledin," dedim ona, yüzümde belirmek isteyen kocaman gülümsemeyle mücadele ediyordum.

"Ben..." Boğazını temizledi. "Vay be, işe bak. Sanırım söyledim."

"Dediğinde ciddi miydin?" Başıyla onayladığında dudaklarım kontrolsüzce titremeye başladı. Tanrım şu anda gülümsemeyi öyle fena şekilde istiyordum ki. "Tekrar duymak istiyorum," diye yalvardım.

Yumruğunu çenesine sürerken sevimli bir şekilde rahatsız olmuş görünüyordu. "Ah yapma ama bebeğim. Bana tekrar söyletme. İlk söyleyen olmak zaten yeterince kötü. Bu daha önce başıma hiç gelmemişti."

En sonunda gülümsememi tutamadım. Bir kulağımdan diğerine kadar uzandı. Yataktan fırlayıp kollarına atıldım, onu bir yetişkin gibi öpemeyecek kadar uçmuştum. Öpücüklerim kaba saba ve son derece hevesliydi, onu dudaklarımla hırpalarken Dean deli gibi gülüyordu.

Aniden geri çekildim. "Başının acımadığına emin misin?"

"Sorun yok," diye ısrar etti ve yüzünün her yanına öpücükler yapıştırdığımda boğazından hoşnut, derin homurtular yükseldi.

"Tamam, güzel çünkü şimdi seks yapmalıyız bence." Onu yatağa doğru itip kemerine uzandım.

Dean fena halde keyifliydi. "Öyle mi yapmalıyız? Nedenmiş peki?"

"Çünkü beni sevdiğini söyledin ve ben de seni seviyorum, bütün bu duygusal olaylardan nasıl tahrik olduğumu *biliyorsun*." Tişörtümü çıkarmıştım bile. "Şu anda ne kadar ıslak olduğumu tahmin edemezsin tatlım."

Gözlerindeki eğlenceli ifadenin yerini puslu bir arzu aldı. "Göster bana," diye emretti.

Taytımı kalçalarımın altına indirdim. Külotumu da. Fırlatıp attıktan sonra ona yanaştım. Ardından Dean'in elini tuttum ve bacaklarımın arasına yerleştirdim. Parmaklarını ânında bana doğru kıvırdı, elinin üstünü avucumla kapladım ve ellerimizi nemli merkezime sürttüm.

Dean inledi ve bu defaki acıdan değildi. Ya da belki de acının farklı bir çeşidindendi. Ereksiyonu boxerında çadır kurdu, içimde hissetmek için öldüğüm sert, uzun bir zevk çubuğu.

"Allie..." Sesi boğuktu.

"Mmmm?" Kalçalarımı ellerimize doğru hareket ettirdim.

"Seni seviyorum."

O iki kelime bacaklarımın arasına doğru bir sıcaklık dalgası yolladı. İnledim. O da öyle. Baldırlarımın kasıldığını ve avucunu kaplayan nem dalgasını hissettiğini biliyordum.

"Tanrım," dedi boğulurcasına. "Bu olay seni gerçekten de ıslatıyor."

"Sana söyledim." Onu tekrar ittiğimde yatağa çarptı, dirseklerinin üzerine düştü. "Her yerine boşalacağım. Overlerin patlaması ve çoklu orgazm türünden boşalma olacak."

Dean kondom almak için çekmeceye uzandı, daha penisini dışarı çıkarmadan üstünde bittim. "Seni seviyorum," diye fısıldadıktan sonra dudaklarını dudaklarıma dayadı.

Öpücüğü tatlı ve nazikti, vücudumdan yukarı zevk titreşimleri gönderiyordu. Kondomu takarken eli titriyordu, beni döndürüp aletinin sadece başını içime iterken dudaklarımız hâlâ kenetli vaziyetteydi.

Kollarımı omuzlarının etrafına dolayıp kalçamı oynattım, onu daha derine çekmeye çalışıyordum. İşe yaradı. Yumuşak bir iniltiyle birlikte birkaç santim daha kaydı, sonra biraz daha. En sonunda tamamen içime girip beni esnetene ve doldurana kadar ilerledi.

Hareket etmeye başladığında gözlerimiz puslı bir bakışla kilitlendi. Öyle fena şekilde dolu hissediyordum ki. İnanılmazdı. Dean bir tutam saçımı alnımdan arkaya doğru attı ve yanağımı okşadı. Benimle, ayak parmaklarımın kıvrılmasına sebep olan tembel, keyif verici bir tempoyla sevişiyordu.

"Seni seviyorum," dedi yine, bütün vücudum neşeyle şarkı söylemediyse lanet olsun.

Ona daha sıkıca sarıldım, her ağır darbesini karşıladım. Ellerini popomun altına kaydırdı ve beni kaldırdı, böylece içime derin bir şekilde her girişinde kasığı klitorisime değiyordu. Gözlerimin önünde yıldızlar çaktı. Nefesimi kesti, beni inletti ve bütün dünyamın merkezi kendisi olana kadar beni kıvrandırdı. Orgazm beni ezip geçtiğinde dudaklarımda sadece, "Seni seviyorum," sözcükleri vardı.

Yeşil gözleri yaşadığı duyguyla kavruldu. Boğuk bir inilti sesi çıkardı ve üstüme çöktü, sonra bir defa derin bir şekilde içime girdi. Rahatlayarak titrerken dudaklarından, "Ben de seni seviyorum," sözleri döküldü.

29

Allie

Aralık ayımın kalanı çabucak geçiverdi. Daha ne olduğunu anlayamadan tatil zamanı geldi ve tam üç hafta boyunca prova yoktu, aileyle vakit geçirme ve tatilin keyfini çıkarmakla ödüllendirilmiştim.

Bu arayı babamla birlikte geçirecektim ama ilk iki gününde Dean'le birlikte Connecticut'ta olacaktım. Ailesi birkaç haftalığına St. Bart'a gidiyordu, yani geri dönene kadar onu görmek için tek fırsatım buydu. Özgürlüğümüzün son üç gününde de New York'ta bize katılacaktı.

Dean onunla birlikte adaya gitmemi istemişti ama cennete bedava bir yolculuğu geri çevirmekten ne kadar nefret etsem de, Brooklyn'de olmayı tercih ederdim. Mezuniyetten sonra sonumun neresi olacağını kim bilirdi? Babamla geçirdiğim her saniyenin tadını çıkarmam lazımdı.

Yine de Connecticut'tan ayrılma vakti gelince moralimin bozulmadığını söyleyemezdim. Dean bana ebeveynlerinin rahat, sakin insanlar olduğunu söylemiş olsa da, bir parçam bundan şüpheliydi. Yani üç evi olan, acayip zengin avukatlardan bahsediyorduk burada. Lanet olsun, belki üçten bile fazlaydı. Dean'in vücudunda, sahip olduklarıyla övünen tek bir kemik bile yoktu, o yüzden ailesinin her ülkede bir evi olup olmadığını bilemezdim.

Onlara baktığınızda bunu asla anlayamazdınız gerçi. Ben

Greenwich'teyken Dean'in annesi hep kot ve pazen gömlekle dolanmıştı, tatil zamanıyla ilgili en sevdiği şeyin şirketteki iş kıyafetlerinden kurtulmak olduğunu itiraf etmişti bana. Adı Lori'ydi ve görünüşe göre kızlık soyadını kullanıyordu ve hukuk alanında Lori Heyward olarak tanınıyordu.

Dean'in babası Peter da aynı şekilde rahattı. Her sabah ofisinde birkaç belge işini halletti ama genellikle zamanının çoğunu çocuklarıyla birlikte geçirdi. Summer'la kayağa gitti, malikânelerinin arkasındaki buz pistinde oğullarıyla ikiye bir hokey maçı yaptı. Evet, kendi buz pistleri vardı.

Dean'in ağabeyi Nick tanıdığım en iyi adamlardan biriydi. Yeni kız arkadaşını da getirmişti, kız başka bir şirketten bir avukattı. Başlarda kız biraz kasıntı gelse de, onu tanıdıkça tatlı biri olduğu anlaşılmıştı.

Ve Summer... şey, Summer'dı işte. Filtresi yoktu, hayattan bile büyüktü, kahkahası bulaşıcıydı. Bazen, Dean'in kardeşini Dean'i sevdiğimden daha çok sevdiğimi düşünüyordum.

Heyward-Di Laurentislere veda etmek benim için ne kadar üzücü olsa da, babamı göreceğim için heyecanlıydım. Paraya kıyıp Greenwich'ten Brooklyn'e taksi tutmaya karar verdim. Devasa bavulumu girişten içeri çekip babama seslendiğimde öğleni epey geçmişti.

Onu oturma odasında buldum, eşofmanlıydı ve *Hokeyin Fizik Kuralları* adlı bir kitap okuyordu. Beni anlayışlı bir gülümsemeyle karşıladı, sonra ben yanağını öpüp onu nasıl hissettiğiyle ilgili soru yağmuruna tutunca sızlanıp yakındı. En sonunda Connecticut ziyaretimin nasıl olduğunu sorarak araya girdi. Ne kadar harika vakit geçirdiğimden bahsettiğimde hayal kırıklığına uğramış görünmesi kaşlarımı çatmama sebep oldu.

Haftada birkaç defa telefonda konuşuyorduk, yani Dean'le çıktığımı zaten biliyordu ama bu konuda şaşırtacak şekilde ağzı sıkıydı. Ona söylememin ardından sadece homurdanmıştı ve o zamandan beri de ilişkim hakkında yorumda bulunmamıştı.

Şimdi yapıyordu.

Babam yorgun bir iç geçirişle, "O ilişkisi uzun sürecek biri değil AJ," dedi. "Umarım bunu biliyorsundur."

Açık sözleri canımı acıttı. Önümüzdeki hafta Dean'le düğün tarihi belirlemeyi planlıyor falan değildik ama yakın zamanda ayrılacağımızı düşünmüyorduk. Yirmi iki yaşındaydık. Âşıktık. Ben Los Angeles ya da New York'tayken ve Dean de iki yıllığına Cambridge'teyken sürdürmek zor olabilirdi ama eğer yeterince çabalarsak üstesinden gelebileceğimizden emindim. Ve Dean hukuk fakültesini bitirdikten sonra canının istediği yerde çalışabilirdi. *Ben* neredeysem orada mesela. Bunu hiç konuşmamış olsak da, Dean bana mezuniyetten sonra ayrılmak istiyormuş gibi bir imada bulunmamıştı.

"Öyle olabilir," dedim sessizce. "Uzun sürebilir yani."

Babam son derece kararlı bir şekilde başını iki yana salladı. "Öyle değil." Sesi sertliğinin birazını kaybetti. "Annenle geçirdiğim on sekiz yıldan sonra öğrendiğim en önemli şeyi bilmek ister misin?"

Kanepede yanına oturup devam etmesini bekledim.

"İlişkiler bazen baş belası oluyor."

Gülmeden edemedim. "Annem de aynı şeyi söylemişti." Annemle yaptığımız son konuşmayı düşünmek kalbime bir sızı getirdi. "Evliliğinizin bir bölümünde sorunlarınız olduğunu söylemişti," diye itiraf ettim. Bunu onunla daha önce hiç konuşmamıştım. Annem yaşadıkları konusunda açık olmuştu gerçi. Detaylara girmezdi ama evliliklerini sürdürmek için ne kadar çok uğraştıklarını bildiğimden emin olmak isterdi.

"Vardı," diye onayladı acılı bir sesle. "Mesele seyahatti. Sen doğduktan sonra Eva modelliği bıraktı, o yüzden hep evdeydi. Ben de durmadan yollardaydım." Bana sert bir bakış attı. "Başka bir kadına asla dokunmadım AJ. Bizim meselemiz öyle konular değildi."

"Biliyorum."

"Öyle zordu. Uzun süreli mesafeler. Kısa telefon görüşmeleri. Eve gelirdim ve yabancı gibi hissederdik, birbirimizi ye-

niden tanımak zorunda kalırdık. Onu aşmak çok çaba gerektirdi." Gözleri ıstırapla parladı. "Sonra hastalandı ve daha da zorlaştı."

Boğazıma bir düğüm oturdu. Anneme kanser teşhisi konulduğunda on iki yaşımdaydım. Babam onu ne zaman kemoterapiye götürse onlarla gitmek için yalvardığımı hatırlıyordum. Bana asla izin vermezlerdi ve yan etkilerin onu gittikçe zayıflattığını, derisinin gün geçtikçe kül gibi gri olduğu ve çok şiddetli kustuğu için bir kaburgasını çatlattığı günlerde, beni Queens'teki teyzemin yanına yollarlardı. Annemi o şekilde görmemi istememişlerdi. Fakat yeterince şey görmüştüm.

"Dean..." Babam boğazını temizledi, konuyu tekrar değiştiriyordu. "Onun gibilerini bilirim. Büyük meselelerle başa çıkma vasfı onlarda yoktur. Hayat değiştiren olaylarla mesela. İşleri tersine çeviren şeylerle. Tanrı korusun eğer sen hasta olursan? Ya da yaralanırsan? Ya ülkede ekonomik gerileme olursa ve erkeğinin imparatorluğunu iflasa sürüklerse?" Sesinde küçümseyen bir tını vardı. "Ucuz bir çadır bezi gibi parçalara ayrılır."

"Bu doğru değil," diye karşı çıktım. "Dean iyi bir adam. Bana karşı iyi. Benim *için* iyi."

"Kendini kandırıyorsun AJ. Evet, sana karşı iyi... şimdilik. Kusursuz bir hayat yaşıyor. Dağınıklıklarını temizlemeleri için diğer insanlara para ödüyor. Ve her şey böyle sürdüğü müddetçe, o başına gelecek en iyi şey olacaktır. Fakat işler sarpa sardığında? Gidecek. Yanında durmayacak çünkü bu kusursuz baloncuğundan dışarı çıkmasına, çirkin şeylerin içeri girmesine neden olacak. O çocuk çirkin şeylere gelemez."

"Yanılıyorsun," diye fısıldadım.

Küfretti. "Tanrım, bunu sana söylemek beni hasta ediyor hayatım. Yüzündeki acıyı görmekten hoşlandığımı mı sanıyorsun? Beni paramparça ediyor AJ. Fakat olduğunda hazır olmanı istiyorum." Babam dingin bir soluk verdi. "Lafımı bir kenara yaz. Ona sırtını yaslayamazsın. Bunu şimdiden kafana yazsan iyi edersin, çok geç olmadan."

Babamın uyarısının ve Dean'e yönelik tamamen haksız düşüncesinin tatilimizi mahvetmesine izin vermedim. Anlıyordum. Endişeliydi. Bir kez daha kırık bir kalbin ardından perişan olmamı istemiyordu. Derdini anlatırken dobra olmasına bile kızamıyordum çünkü dobralık babamın göbek adıydı.

Ama yanılıyordu. Dean'e ihtiyaç duysam benim yanımda olurdu. Zaten öyleydi, Sean'ın sözlü saldırısının beni parça pinçik ettiği gece koşarak yurt odama gelmişti. Bu kadar keyif aldığım bir ilişki hakkında tereddüt etmemeyi seçtim ve kendimi tatilin geri kalanında eğlenmeye zorladım.

Noel arifesini ve elbette doğum günümü evde babamla birlikte geçirdik. Her zamanki gibi Şahane Hayat'ı izledik ve ben de her zamanki gibi hüngür hüngür ağladım. Sonra sıcak çikolata içtik ve babam bana her zaman verdiği hediyeyi verdi. Üç yüz dolar, yanında da kendime güzel bir şey almamı söyleyen bir not. Babam hediye vermekte berbattı. Umurumda değildi çünkü zaten istediğim tek hediyeye sahiptim: Babama, şu anda olabileceği kadar sağlıklı haline... Yaşıyordu ve burada benimle birlikteydi.

Birkaç gün sonra Dean bronzlaşmış ve rahatlamış görünerek St. Bart'tan döndü. Beni evden aldı. Araba sürmeye karar vermesine şaşırmıştım çünkü trene binip onunla şehirde buluşmam daha kolay olurdu, ama bunu ona sorup durduğumda sadece sırıttı. "Manhattan'a gitmiyoruz. Sana doğum günü sürprizim var."

"Bana zaten doğum günü sürprizi yaptın," diye hatırlattım. Kesinlikle yapmıştı da. St. Bart'tan bir aramayla hayatımın en ateşli telefon seksini yapmıştım. Boşalırken öyle çok ses çıkarmıştım ki, babamın uykusu ağır olduğu için şans tanrılarıma şükretmek zorunda kalmıştım.

"Bu daha da iyi," diye söz verdi ve sonra dudaklarıma çabucak bir öpücük kondurup arabayı kaldırımdan uzaklaştırdı. "Seni özledim."

Şapşalca gülümsememi saklayamadım. "Asıl *ben* seni özledim."

Göz kırpıp elime uzandı ve doğruca kasığına yerleştirdi. Fark edilir, yarım ereksiyonu ele geliyordu. "Küçük Dean de seni özledi."

"Bunu görebiliyorum."

Büyüyen çıkıntıyı ovaladığımda inledi. "Öyle yapmaya devam edersen pantolonuma attıracağım," diye uyardı.

Gülümsemem genişledi. "Bu bir meydan okuma mı?"

Fermuarını indirip elimi içeri kaydırdım, parmaklarımı sert, nabız gibi atan aletinin etrafında kıvırdım. Tanrım, şaka yapmıyordu. Bir dakika bile sıvazlamadım ve tekrar inledi, boğuk bir şekilde tek kelime söylerken direksiyonu koparacak gibi tutuyordu. "*Boşalıyorum.*"

Pantolonunu mahvetmesine izin vermedim, herhalde üniversite harcımdan daha pahalıydı. Başımı eğip menisini yuttum, tuzlu ve erkeksi tadı dilimi yıkarken inliyordum.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı, sonra yanağımı şefkatle okşamak için uzandı. "Seni öyle böyle sevmiyorum bebeğim."

"Hadi hadi, sen sadece yolculuk saksosunu seviyorsun."

"Seni." Başını inatçı bir şekilde iki yana salladı. "Ben *seni* seviyorum."

Kalbim kuş olup uçmadıysa ne olayım. Koltuğuma kuruldum, New Jersey'ye doğru giden köprüden geçerken pencereden dışarı baktım. Beni nereye götürdüğünü bilmiyordum ama ona izin verdiğim için mutluydum. Dean Di Laurentis'i dünyanın sonuna kadar takip ederdim. Eğer Tom Hanks'ine Meg Ryan olmamı isterse bir volkanın göbeğine kadar izlerdim. Ya da Frodo'suna Sam olmamı isterse kahrolası Mordor'a bile giderdim. Ben onun...

"Geldik," diye duyurdu.

Sürüklendiğim gelmiş geçmiş en saçma düşüncelerden sıyrıldım. Dean, BMW'sini Newark'ta, endüstriyel bir bölge gibi görünen yerdeki ufak bir binanın önünde durdurdu. Tabelayı okumak için camdan dışarı baktım. Sonra nefesim kesildi.

Başım ona doğru dönüverdi. Sırıtıyordu.

"Aman Tanrım. Gerçekten mi?!"

"Evvet." Arabadan çıktı, kapımı açmak için önden dolandı. Uzattığı eli tuttum ve çift camdan kapılara doğru giden yolu resmen uçtum. İçimde heyecan patlak verdi. Göğsüm sıcak ve vıcık vıcıktı sanki, boğazıma kalın bir duygu tabakası tutunarak tek bir kelime söylemeyi bile güçleştirdi.

Dans stüdyosunun ön lobisine bakındım, sonra Dean'in ışıldayan gözlerine baktım. "Salsa öğrenmek istemediğini söyledin sanıyordum. Ve Dean Di Laurentis sadece kendi istediği şeyi yapar, unuttun mu?"

Omzunu silkti. "İstediğim şeyi yapıyorum."

Daha açık olmasını beklerken kaşlarım birbirine yaklaştı.

"Seni mutlu ediyorum."

Bom. Kalbimin çıkardığı ses buydu. Çünkü sevgiyle o kadar çok dolmuştu ki, artık hepsini içinde tutamıyordu.

Dean

Gerçek hayat çağırıyordu. Onu kovalayıp canımı daha sonra sıkmasını söylemek istiyordum ama dünya öyle işlemiyordu. Her ne kadar bizimkilerle kumsalda uzanmayı, kardeşlerimle arayı kapatmayı ve dans dersleri sürpriziyle kız arkadaşımın yüzüne gülücük kondurmayı seviyor olsam da, tatil modundan çıkıp gerçek hayat moduna geçme zamanıydı.

Kampüsteki ilk haftam her zamankinden yoğundu. Hokey antrenmanları, dersler ve Kasırgalara koçluk yapmak zamanımın çoğunu alıyordu. Neyse ki Allie de yine provalarla meşguldü, o nedenle bu hafta seks hayatımızın resmen hızlıca yapılıp bitirilen cinsten olmasından şikâyet etmedi.

Cumartesi günü takımımız evinde bir maçı daha kaybetti. Artık kimse finallerin lafını bile etmiyordu çünkü öyle bir şey olmayacağını hepimiz biliyorduk. Buna rağmen Hunter'la bire bir çalışmalarımıza devam ettim. Bu sezonda ne olacağı önemli değildi (flaş flaş flaş: hiçbir şey olmayacak), Hunter seneye de Briar için oynamaya devam edecekti ve diğerleri için takım lideri görevini üstlenmesini umuyordum.

Koç O'Shea son zamanlarda şok edecek kadar hoşnuttu, pazar akşamı yapacağımız fazladan bir saatlik antrenmanı iptal etti. Biz de Hunter'la bundan faydalandık. Çalışmamız iyi gitti ve arenadan ayrılırken iyi bir ruh halindeydik. Yarın sabahtan antrenman olmadığı için Allie geceyi bende geçirecekti ve sevgilimi becermek için sabırsızlanıyordum. *Gerçekten* becermek. Burada bütün hafta boyunca çabucak, aceleyle yaptığımız şeylerden değil, üç saat boyunca hayalarıma kadar cennete dalmaktan bahsediyordum.

Mutfağa girerken başım aşağıdaydı. Allie'nin mesaj atıp atmadığını kontrol etmekle öyle meşguldüm ki, ev arkadaşlarımın masanın etrafında oturduğunu fark etmem birkaç saniyemi aldı. Yeni sömestr başladığından beri ortalıkta görünmeyen Tucker bile oradaydı. Artık ona takılmaya zahmet bile etmiyordum. Kız arkadaşı olduğu belliydi. Belki de erkek arkadaşı vardı? Siktir, son günlerde öyle gizli saklı işler çeviriyordu ki hiçbir şey beni şaşırtmazdı.

"Ne var ne yok?" dedim boş boş.

Kimse tek kelime etmedi.

Telefonumu cebime koyup hepsine bakındım. Yüzlerindeki kaskatı ifade kalbimi daha hızlı attırdı.

Logan'ın gözlerinde gördüğüm ıslaklık kalbimi tamamen durdurdu.

"Neler oluyor?" diye üsteledim.

Ürkütücü sessizlik sürdü. Logan yumruğunu gözlerine sürdü.

Lanet olsun. Şimdi endişelenmiştim işte. Hayır, şimdi *korkuyordum.*

"Ciddiyim, eğer birisi tam şu siktiğimin saniyesinde bana anlatmazsa..."

"Koç aradı," diye araya girdi Garrett. Sesi alçaktı. Kasvetliydi.

Devam etmesini bekledim. Ellerim buz parçaları gibiydi. Ve şimdi titremeye başlamışlardı.

"Az önce Patrick Deluca'dan bir telefon almış ve ah..."

Tamam, bu beklemediğim bir tarafa gidiyordu. Pat Deluca futbol takımının koçuydu. Koç Jensen'a söylemesi gereken nasıl bir halt olabilirdi ki?

Garrett yüzümdeki kafa karışıklığını görüp konuşmaya devam etti. "Sanırım Deluca onu aradı çünkü Beau'yla arkadaş olduğumuzu biliyordu..."

Beau? "Bu Maxwell'le ilgili mi?" diye araya girdim. "Ne olmuş ona?"

Logan bakışlarını kaçırdı.

Tucker da öyle.

Gözlerime bakacak cesaret sadece Garrett'ta vardı, ağır ağır soluğunu verdi. Konuşmadan önce dengesiz bir soluk aldı.

"O... ah... ölmüş."

30

Dean

Liseden mezun olduğum yaz ağabeyimle Avrupa'yı seyahate çıkmıştık. Fransa, İtalya, İspanya ve Almanya'dan sonra Avusturya'yla yolculuğu bitirdik. Avusturya'da devasa bir buz mağarası vardı ve Nick görmek için ısrar etmişti. Kabul ediyorum, manyak bir yerdi. Turda sadece ilk birkaç kilometresini yürümenize izin veriliyordu, buzla kaplıydı. Onun ötesi kalker taşından bağlantılı odalarla ve sonsuz geçitlerle şekilleniyordu. Nick'le ikimiz sadece bir buçuk kilometreyle yetinmek istemiyorduk, çok belalı tipler olduğumuz için kuralları hiçe saymış ve tur grubundan ayrılmıştık.

Kaybolmuştuk elbette. Hem de ne kaybolma, üzerime çöken o boğulma hissini bugün bile hatırlıyordum. Son derece yüksek duvarlarda yankılanan seslerimizi. Mağarada esen soğuk esintiyi. Bizi kurtarmak için gelen tur rehberinin ayak seslerini. O ayak seslerini net bir şekilde duyabiliyorduk ama hangi yönden geldiğini tahmin etmek imkânsızdı. Yankılar kulaklarımıza oyunlar oynuyordu.

İşte şimdi de öyle hissediyordum. Garrett'ın konuştuğunu duyuyordum ama onu göremiyordum ve ne dediğini anlayamıyordum. Sesi bir yankıdan ibaretti. Duvarlara ve kulaklarıma çarpıyor ve sanırım... hedefi olmadan dolanıyordu.

Beynim hâlâ söylediği ilk şeyi algılayamıyordu.

Beau öldü.

Yani öldü gibi mi?

Beau öldü mü?

Beau Maxwell?

Arkadaşım Beau Maxwell?

"... çarpma ânında."

Başım ânında kalktı. Sanki sözleri duvara fırlattığı tükürük toplarıydı ve sadece son ikisi yapışmıştı.

"Ne?" diye sordum aptal aptal.

Gri gözleri üzüntüyle doluydu. "Çarpma ânında öldüğünü söyledim. Acı çekmemiş."

Gözlerimi kırptım. Tekrar tekrar. "Bana tekrar anlatabilir misin? Neler olduğunu."

Sövdü. "Kahretsin, neden?"

Çünkü söylediğin tek kelimeyi bile duymadım! Neredeyse kükreyecektim. Derin bir nefes aldım. "Çünkü tekrar duymam lazım."

Garrett isteksizce olsa da onayladı. "Tamam."

Tezgâha doğru gidip üst dolabı açtım. İyi. İçinde bir şişe viski vardı. Kapağı açıp koca bir yudum aldım, sonra masadaki arkadaşlarıma katıldım. Tuck'ın yanına oturdum ve Garrett tekrar konuşmaya başladığında Jack Daniels'ı uzattım.

Çok uzun bir hikâye değildi.

Ama insanın içini paralıyordu.

Beau bu hafta sonu büyükannesinin doğum gününü kutlamak için Wisconsin'e uçmuştu. Bunu zaten biliyordum, gitmeden önce beni aramıştı. Salı akşamı bira içmek için plan yapmıştık.

Dün gece, büyükannesinin küçük kasabasındaki bir restoranda kadının doksanıncı yaş gününü kutlamışlardı. Yollar buzluydu. İki arabayla çıkmışlardı, Beau babasıyla birlikteydi. Arabayı babası kullanıyordu.

Joanna, Koç Deluca'ya çok eğlenceli bir yemek yediklerini söylemişti.

Dönüş yolunda, Beau'nun babası aniden önlerine atlayan bir geyiğe çarpmamak için direksiyonu kırmıştı.

Araba bir parça gizli buza denk gelmişti. Yoldan çıkıp iki takla atmıştı.

Sonra bir ağaca çarpmıştı.

Çarpmanın etkisiyle Beau'nun boynu kırılmıştı.

Babasında bir çizik bile yoktu.

Koca bir yudum viski aldım. Boğazımı yakıp içimi ateşe verdi. Gözlerim de yanıyordu. Gözlerim sıcaktı ve batıyordu. Garrett konuşmayı bitirdiğinde sandalyemi geriye iterken şişeyi de aldım.

"Yukarı gidiyorum," diye mırıldandım.

"Dean..." Tucker'dı, sesinden ıstırap yayıldı.

Tuck onu doğru düzgün tanımıyordu. Garrett da öyle, sadece partilerde onunla takıldığımız kadarıyla biliyordu. Sanırım Logan da ona yakındı. Takılmak için Beau'nun evine gittiğini biliyordum. Fakat ben... ben Maxwell'in en iyi arkadaşlarından biriydim. O da *benim.*

Bir şekilde devrilmeden merdivenden çıkmayı başardım. Elim öyle bir titriyordu ki, daha odama girmeden şişeyi elimden düşürecektim. Yatağıma yığıldım ve şişeyi kaldırdım, kehribar rengi sıvıyı ağzıma döktüm. Boynuma akıp tişörtümün yakasını ıslattı. Umursamadım. Sadece daha çok içtim.

Demek Beau ölmüştü.

Daha yirmi üçündeydi.

Biraz daha içtim. Ve biraz daha. Sonra biraz daha. Ta ki bulanık, gri bir pustan başka bir şey göremeyene kadar.

Artık kafam bir milyondu. Hayır, onun da ötesindeydim. Artık beynim o kadar iyi çalışmıyordu. Ellerim? Çalışıyor muydu? Siktir etsene. Şişeyi şifoniyerin üstüne bırakmaya çalıştım ve yere düştü. Niyeyse bu beni güldürdü.

Sanırım zaman geçiyordu. Ya da belki geçmiyordu. Belki de Beau Maxwell'in boynu kahrolası bir dal gibi kırıldığı ve artık ölü olduğu için sikik zaman durmuştu. Ölmüştü. Yoktu. Yok-tu.

"Dean...?"

Uzaklardan, çok uzaklardan bir ses adımı fısıldadı. Tanırım. Belki de yine o mağaradaydım. Belki oradan hiç çıkmamıştım,

bu nasıl boktan olurdu acaba? Düşünsenize, Avusturya'da ölmüşüm ama haberim yok? Ya o Avrupa gezisinden beri yaşadığım hayat sadece hayal gücümün bir ürünüyse ve ölü bedenim şu anda o mağarada çürüyorsa?

"Ne ilginç olurdu," diye dilimde dolandı.

"Dean." Sıcak eller yanaklarımı avuçladı. Yumuşak bir küfür duydum. "Tanrım. Zil zurna sarhoşsun."

Zıplıyordum. Hayır, yatak zıplıyordu. Titriyordu çünkü birisi yatakta yanıma çıkıyordu ve midemin bulanmaya başladığını hissettim. Safra boğazımı yaktı. Yutkundum. Derin nefesler aldım. Viski kokusunu alabiliyordum ama odada başka bir koku daha vardı. Allie'nin gizemli kokusu.

"Bebeğim." Başımın hareket ettiğini hissettim. Kucağına çekiyordu, parmaklarını nemli saçlarımda gezdiriyordu. Feci terliyordum. Burası niye bu kadar sıcaktı? "Logan bana az önce olanları anlattı. Çok..." Saçımdaki eli titredi. "Çok üzgünüm hayatım."

"Boynu... kırılmış." Benim sesim de çok uzaktan geliyordu. Hatta benim sesim gibi bile gelmiyordu. Tanrım, çok sarhoştum. Mide bulandıran, acınası, unutturan tarzda bir sarhoşluktu.

"Biliyorum," diye fısıldadı Allie. "Ve çok ama çok üzgünüm. Şu anda canının yandığını biliyorum. Ben..." Yanan alnımı okşadı. "Buradayım tamam mı? Buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum."

Titrek bir soluk aldım. "Bebeğim," diye mırıldandım.

"Ne oldu?"

"Sanırım ben kusa..." Başımı kaldırdım ama bu basit hareket onu uyarmak istediğim şeyi harekete geçirdi.

Mide bulantısı tekrar başladı ve kız arkadaşımın kucağına kustum.

Allie

Beau için futbol stadyumunda anma töreni yapıldı. Bütün takım oradaydı: koçlar, arkadaşları, ailesi, yüzlerce mezun ve muhtemelen onu hiç tanımayan binlerce insan.

Göze çarpan bir eksiklik dışında.

Dean.

Evden çıkmadan önce odasındaydı, üzerinde siyah bir takım elbise ve suratında kasvetli bir ifade vardı. Bana Hannah ve Garrett'la gitmemi ve benimle törende buluşacağını söylemişti.

Eve geri döndüğümde hâlâ odasındaydı, hâlâ siyah takım elbisesi ve kasvetli ifadesi vardı. Ancak artık elinde bir votka şişesi tutuyordu ve yanakları kırmızıydı.

Sarhoştu.

Bu hafta her gün sarhoştu. Aslında ya sarhoştu ya da uyuşturucu kullanıyordu. İki gece önce, dört tane sarma sigara içmesini izledim. Ardından oturma odasının kanepesinde sızmıştı. Logan onu omzuna alıp üst kata taşımıştı ve ikimiz kapıda durarak sızmış ve yatağında yayılan Dean'e bakmıştık. Logan, "İnsanlar farklı şekillerde yas tutar," diye mırıldanmıştı.

Bunu anlıyordum. İnanın bana anlıyordum. Annemi kaybettiğimde yasın çeşitli evrelerinden geçmiştim. İnkâr ve depresyon en fazlasıydı, ta ki en sonunda gerçekten gittiğini kabul etmeyi öğrenene kadar.

O kabullenmeye ulaşmak uzun zaman almıştı ama oraya varmıştım. Dean de varacaktı, bunu yapacağını biliyordum. Fakat bu hafta teselliyi bende arayabilecekken kendini alkole ve ota vermesini izlemek acı verici, hayır, *katlanılmaz* olmuştu.

Beni kapıda gördüğünde, "Yapamadım," diye homurdandı. Ceketini ve kravatını çıkarmıştı, beyaz gömleğinin yakası yamuk

duruyordu. Sarı saçları karman çormandı, sanki parmaklarını durmadan arasından geçirmişti.

Ürkek adımlarla odaya girdim, hâlâ anma için seçtiğim basit, yüksek yakalı siyah elbiseyi giyiyordum.

"Kaldıramadım bebeğim." Sesi fısıltıdan ibaretti. Perişanlıkla çınlıyordu. "Ailesini düşünüp durdum... Joanna'yı... yüzlerini görmeyi..." Dean votka şişesini şifoniyerin üzerine koydu ve yavaşça yatağın kenarına çöktü.

Derin bir nefes alıp yanına oturdum ve elimi omzuna koydum. "Şarkı söyledi."

"Ne?"

"Joanna," dedim sessizce. "Bir piyanonun olduğu bir sahne vardı. 'Let It Be' şarkısını söyledi. Çok güzeldi. Ve hüzünlüydü." Gözyaşlarımın şiddetini bastırmak için gözlerimi kırpıştırdım. "Hüzünlü ve güzeldi."

Dean boğuk bir ses çıkardı.

Parmak uçlarımla yanağını okşadım. Derisi sıcaktı ama dün gece olduğu kadar sarhoş görünmüyordu. Elime doğru eğildi, düzensiz soluğu elime çarpıyordu. "Yapamadım," dedi tekrar.

"Biliyorum. Sorun değil hayatım."

Öyle miydi ama? Kahretsin orada olmalıydı. Beau'nun *ailesi* oradaydı. Eğer onlar kaldırabildiyse, o zaman Dean de yapabilmeliydi.

Acımasız suçlamam içimde suçluluk duygusu uyandırdı. Ben kim oluyordum ki birisinin ne yapıp ne yapamayacağına karar veriyordum? İnsanlar cenazeleri ve anma törenlerini her zaman kaçırıyordu, çeşit çeşit nedenlerle. Belki de sevdikleri için, mahremiyet içinde yas tutmak istiyorlardı. Belki onlar için çok zordu. Belki de cenazelere inanmıyorlardı. Yargılamak bana düşmezdi ve avucumu Dean'in yanağında nazikçe gezdirirken kendimi bunu hatırlamaya zorladım.

Dean boğukça, "Beau'nun öldüğüne inanamıyorum," dedi.

Bir anlığına afalladım çünkü olaydan beri Beau'nun adını ilk defa anıyordu. Başımı eğip Dean'in gözlerinin akmayan gözyaş-

larıyla parladığını görünce daha çok şaşırdım. Gözlerini kırptı ve birkaç damla döküldü, parmaklarımın okşadığı çenesine doğru aktı.

Onun gözyaşları benimkileri tetikledi, tıpkı esneme gibi bulaşıcıydı. Birdenbire ikimiz de ağlıyorduk, Dean'in bütün bedeni sessiz hıçkırıklarla sarsılırken yüzünü göğsüme gömdü. Önce kimin kimi öptüğünü bilmiyordum. Ya da kimin kimi soyduğunu. Ya da nasıl olup da yatakta çırılçıplak, nefes nefese, dillerimizi birbirimizin boğazına sokup aciliyet hissiyle birbirimizin vücuduna dokunurken bulduğumuzu. Bir keresinde Megan bana delice bir istatistikten bahsetmişti, yas araştırması için yapılan bir röportajda insanların yüzde sekseni bir cenazeden önce, cenaze sırasında ya da tam olarak cenazeden sonra seks yaptığını itiraf etmişti.

Sanırım düşününce bu mantıklı geliyordu. Ölümle yüzleşirken hayatı kutlamak. Tutunacak birine ihtiyaç duymak, yaşayan ve nefes alan başka bir insanla dokunulabilen bir bağa sahip olmak istemek.

İçime kaydığında aynı anda inliyorduk. Kondom yoktu ama bu sömestre başladığımızdan beri kullanmıyorduk. Tatilden hemen önce test yaptırmıştık ve hap kullanıyordum.

Nabız gibi atan kalın aletini bedenime memnuniyetle aldım, onun çaresiz darbeleriyle buluşmak için kalçalarımı kaldırıyordum. İçimden geçip giden orgazm beni gücüyle etkiledi. Üzüntüyle yoğrulmuşken bu şekilde ham, tamamen tüketen bir zevki hissetmenin mümkün olduğunu sanmıyordum.

Dean boşalırken derinden, işkence dolu bir ses çıkardı, kendini içime dökerken şiddetle titriyordu. Nefesi alçak ve yüzeyseldi, üzerime yığıldı, sonra bizi kıpırdattı. Terli sırtım onun terli göğsüne yapıştı. Ensemdeki ıslaklığı hissettim. Ter değil, gözyaşıydı. Beau'nun anma törenine gitmiş olsaydı tutmaya çalışacağı gözyaşlarıydı.

Ona doğru döndüm ve o kaybettiği dostu için ağlarken kollarımı geniş omuzlarına sardım. O şekilde ne kadar kaldık bil-

miyorum ama en sonunda Dean hareketsizleşti ve yanağı benimkine dayalı bir şekilde uykuya daldı. Yedi gündür ilk defa bir umut kırıntısı hissettim. Az önce yaşadığı duygusal rahatlamanın kederinin birazını dindirmesini, onu kabullenme yoluna biraz daha yaklaştırmasını umuyordum.

Umut hakkındaki en kötü şey neydi biliyor musunuz?

Çoğu kez sizi hayal kırıklığına uğratırdı.

31

Allie

Sonraki iki hafta boyunca tek yaptığım boş boş durmak ve Dean'in kendi içinde kaybolmasını izlemekti. Yeni bir rutini vardı. Sabahları uyanıyordu. Derse gidiyordu. Antrenmana gidiyordu. Sonra eve gelip içiyor ya da uyuşana kadar ot tüttürüyordu.

Ne kadar hayret verici olsa da okuma ödevlerini bitirmeye ve teslim etmeye devam ediyordu. Yazdığı ödevlerden birine şöyle bir göz attığında gerçekten *iyi* olduğunu keşfettim. Sanki dizginleri insanların öğrenmesine izin vermediği zeki beynine vermişti ve artık otomatik pilottaydı. Buz üzerindeyken de öyleydi. Sadece güçlü, atletik vücudunun ve yılların deneyiminin dizginleri ele almasına ve işi onun yerine yapmasına izin veriyordu. Kalbi, hatta *bilinci*, bir rol oynamıyordu.

Libidosu da öyle. O da gitmişti. Şey, hayır, tam olarak değil. Bombokluğun mutlak sınırına yükselmişti, kafası güzel olmak ile bilinçsizlik arasında bir yerdeydi. Fakat her seferinde onu geri çevirdim çünkü bana ukala sırıtışlar atan bu adam var ya? Kulağıma edepsiz şeyler fısıldayan ve tişörtümün ya da pantolonumun içine eline sokmaya çalışan bu adam? Benim sevgilim değildi.

Benim sevgilim, sarhoşken beni becermek istemezdi ve sevgilimin rahat gülümsemelerinin sebebi uyuşturucu ya da alkol olmazdı.

Dean Di Laurentis düzüşmekten hoşlandığı için bunu yapardı ve lanet olsun, gülümsemeyi sevdiği için gülümserdi.

Bu sarhoş, kafası dumanlı Dean bir yabancıydı. Ona içimden gelmediğini söylediğimde bile umursamıyordu çünkü onun da içinden gelmiyordu. Sadece kan dolaşımındaki maddeler bedeninin istediğini düşünmesine yol açıyordu.

Yas tutuyor. Günde yüz defa kendime bu sözleri tekrarlıyordum. Kendime Beau Maxwell'in öldüğünü ve Dean'in onu perişan bir halde özlediğini hatırlatıyordum. Beau'nun ölümüyle, benim yapacağımdan farklı bir yolla başa çıkıyor diye öfkelendiğim için kendimi azarlıyordum.

Ama... lanet olsun, onun başa çıkış şekliyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Ne yapmalıydım, onu rehabilitasyona mı götürecektim? Alkolik değildi. İlaç bağımlısı değildi. En kötü kısmıysa, içkinin ve otun, akademik ya da hokey hayatına hiç etkisi olmamasıydı. Sabahları yataktan çıkıyor ve bir şampiyon gibi kayıyor ya da sınavda başarılı oluyordu.

Ancak rutininde eksik olan tek bir şey vardı: Kasırgalar. Beau'nun ölüm haberi geldikten sonra bir hafta boyunca zaman durmuş sayılırdı. Dean ve Logan, Beau'yla yakın oldukları için hokey antrenmanından azledilmişti ve Dean ortaokulluların antrenmanını da ekmişti. Geçici bir şey olduğunu düşünüyordum. Eğer izin verirseniz keder giderdi. Fakat artık üç hafta geçmişti ve Dean hâlâ geri dönmeyi reddediyordu. Onu tekrar düşünmeye zorladım ama aldığım tek şey *hayır* cevabı oldu. Artık çocuklarla çalışmak istemediğini net bir şekilde söyledi.

Onlarla çalışmak kendisine neşe getirdiği için istemediğinden şüpheleniyordum. Ve şimdi, neşeyi hissetmek istemiyordu. Hiçbir şey hissetmek istemiyordu.

Bense bir sürü şey hissediyordum. Keder. Hüsran. Öfke. Bu öfke de beni suçluluğa itiyordu çünkü adam en yakın arkadaşını kaybetmişti Tanrı aşkına. Ona kızmaya hakkım yoktu.

Bugünse kendimi kararlı hissediyordum. Dean'in sonsuza kadar yas içinde yüzemeyeceğine karar vermiştim. Bir noktada, kapıldığı bu karmaşadan çıkmak için bir yol bulacaktı ve buldu-

ğunda, etrafına bakıp da kendisi için önemli olan bir şeyi kaybettiğini keşfetmesini istemiyordum.

Kasırgalar onun için önemliydi.

Dean'in arabasını arenanın önüne park edip motoru durdurdum. Ben evden çıkarken çoktan dördüncü birasını içmişti, Beau öldüğünden beri onun evinde kalıyordum. Tampon alabilmek için arabasını ödünç almam gerektiğini söylemiştim. Hayatla ilgili bir ipucu: eğer birisinin size soru sormasını istemiyorsanız *tampon* kelimesini kullanın ve sohbet sona ersin.

Ufak binaya girip koridordan geçtim, satış makinelerini geçerek piste giden çift kanatlı kapılara doğru ilerledim. Kapılardan geçtiğim anda soğuk hava yüzüme çarptı. Buzun ortasındaki çocuklar hızlı kayma alıştırması yapıyordu, çok hızlı kaydıktan sonra birdenbire durmaları gerekiyordu.

Başımı çevirince tribünlerdeki yalnız bir figürü gördüm. Dakota. Beni görünce yüzü aydınlandı. Ona el salladım, sonra bir dakika içinde yanına gideceğimi göstermek için parmağımı kaldırdım.

Ev sahibi takımın kulübesinin yakınındaki alçak duvara doğru yaklaştığımda Doug Ellis kayarak geldi. "Allie. Selam." Girişe doğru göz attı. "Dean seninle mi?"

Başımı iki yana salladığımda hayal kırıklığına uğramış göründü. Çocuklar da öyle, akşam yemeği buluşmalarımız için Dean'le burada buluştuğum zamanlardan beni hatırladıkları belliydi. Herhalde yüzümü hayran oldukları yardımcı koçlarla bağdaştırmışlardı.

Ellis çocuklara beş dakika serbestçe kaymalarını söyledi, sonra bana döndü ve ben Dean'in yokluğu için özür dileyip yakın zamanda geri döneceğini temin ederken yorum yapmadan beni dinledi. "Şu anda zor bir dönemden geçiyor," dedim sessizce.

Ellis başını salladı. "Bana dostundan bahsetti. Bütün yerel gazetelerde de vardı. Oyun kurucuymuş öyle mi?"

Ben de onayladım. "Beau Maxwell. O..." Beau'nun parıl parıl mavi gözlerini ve çapkın gülümsemesini gözümde canlandırdım ve yüreğim sıkıştı. "Gerçekten harika biriydi." Üzüntüden bo-

ğazım düğümlendi. "Dean'le ikisi yakındı ve... evet... çok zor oldu. Fakat Dean çocuklarla birlikte çalışmak için en kısa sürede geri döneceğini size söylememi istedi."

"Hayır, söylemedi," dedi Ellis.

Kurnaz bakışından kaçındım.

"Buraya seni benimle konuşman için falan yollamadı. Ve geri döneceğini söylemedi." Ellis omzunu silkti. "Ama öyle yapmasını istiyorsun."

Boğazım tıkandı. "Evet, öyle yapmasını istiyorum." Yeniden yutkundum. "Eğer...geri *döndüğünde* onu hâlâ istediğinizden emin olmak istedim."

"Tabii ki isteyeceğim." Buzu işaret etti. "Soru şu, *onlar* isteyecek mi? Çocuklar terk edilmeyi pek iyi kaldırmaz."

"Ama bunun yanı sıra daha çabuk bağışlarlar," diye belirttim.

Gerçi, belki de hepsi öyle değildi. Birkaç dakika sonra tribünde Dakota'ya katıldığımda, bağışlayıcılığın aklındaki son şeyin olduğu belliydi.

"Dean artık beni sevmiyor," dedi düz bir sesle. "Ben de *onu* sevmiyorum."

İç geçirişimi bastırdım. "Bu doğru değil tatlım. İkiniz de birbirinizi seviyorsunuz."

"Sevmiyoruz. Eğer beni seviyorsa, o zaman neden artık bana kaymayı öğretmiyor? Ve Robbie'ye de yardım etmiyor! *Yıllardan* beri burada değil."

Üç haftadır. Fakat sanırım on yaşındaki biri için sonsuzluğa eşdeğerdi.

"Erkek patenlerini giymek istemediğim için mi kızdı?" Altdudağı titredi. "Annem, Dean'e kız patenleri aldırmamın kabalık olduğunu söyledi. O yüzden benden nefret mi ediyor? Kız patenlerine para verdiği için mi?"

Sonra ağlamaya başladı.

Ah Tanrım. Bu durumda ne yapacağımı bilmiyordum. Kızla akrabalığım yoktu ve öğretmenlerinden biri değildim, ona sarılma iznim var mıydı? Sarılırsam başım belaya girer miydi?

Siktir etsene. Uygunsuz olmasını umursamadım. Dakota artık hıçkırarak ağlıyordu ve rahatlatılmaya ihtiyacı vardı.

Tek kolumu ona dolayıp sıkıca sarıldım. Ve sonra kalbim kontrolsüzce çarparken, sonraki yirmi dakikayı üzgün, küçük bir kızı sevgilimin ondan nefret etmediğine ikna etmeye çalışarak geçirdim.

Dean'in evine doğru sürerken kafamda babamın aksi sesi dönüp duruyordu.

Onun gibilerini bilirim. Büyük meselelerle başa çıkma vasfı onlarda yoktur. Hayat değiştiren olaylarla mesela. İşleri tersine çeviren şeylerle.

Ucuz çadır bezi gibi parçalara ayrılır.

Babamın haklı olmasından ödüm kopuyordu. Fakat olamazdı. Dean sadece acı içindeydi. Kaybettiği arkadaşı için yas tutuyordu.

Kusursuz bir hayat yaşıyor.

Dağınıklıklarını temizlemeleri için diğer insanlara para ödüyor.

Bir şey kafama dank ederken omurgamdan yukarı bir ürperti yükseldi. Siktir. Şu anda yaptığım şey bu muydu? Ortaokuldaki yerini sağlama almaya çalışarak Dean'in arkasını mı temizliyordum? On yaşındaki bir çocuğa, Dean'in onu terk etmesini affetmesi için yalvarıyor muydum?

Tanrım, o kadar yorgundum ki. Şu son üç haftada tamamen Dean'e odaklanmıştım. Kendini daha iyi hissetmesini sağlamaya, bunu atlatmasına yardım etmeye çalışmıştım. Ödevlerimi savsaklamıştım. Bütün geceyi sarhoş erkek arkadaşımın üzerine düşerek geçirdiğim için provalara kıpkırmızı gözler ve bitkin bir halde gitmiştim. Kıyafetli provalar yarın başlıyordu, lanet olsun. Açılış gecesi beş gün sonraydı. Performansıma odaklanmalıydım ama bu kahrolası oyunun neyle ilgili olduğunu bile zar zor hatırlayabiliyordum.

On beş dakika sonra kapıdan girip de sağır edici bir müzikle karşılandığımda bezginliğim daha da arttı. Nirvana'nın Drain You şarkısı evi çınlatıyordu. Harika.

Dean'i oturma odasındaki kanepede buldum, tek elinde bir bira şişesi tutuyordu ve diğer eliyle havayı dövüyordu. Üstünde tişört yoktu ama kusursuz göğsü bile sinirlerimi yatıştıramadı.

"Dean!" Müziğin üzerinden bağırdım.

Bana hiç dikkat etmedi.

Sehpanın üzerindeki kumandayı alıp müziği kapattım. Oda sessizlikle doldu ve sarı kafası şaşkınlıkla kalktı. "Selam bebeğim. Seni görmedim."

"Selam."

Kanepenin kenarına oturdum ve elindeki şişeyi nazikçe aldım. Karşı çıkmaması beni şaşırttı. Sanırım şu anda sarhoş değildi, biraz kafası güzeldi çünkü konuşurken dili dolanmadı. "Bu akşam provan var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır ama kıyafet provaları yarın başlıyor."

"Siktir. Şimdiden mi?"

"Açılış gecesi cuma günü," diye hatırlattım.

"Ah. Doğru ya."

Bunu biliyormuş gibi davranıyordu ama oyunumun haftalardır aklından bile geçmediğinden emindim. Yaptığım şeye karşı hiç ilgi kırıntısı göstermiyordu. *Kimsenin* yaptığı bir şeyle ilgilenmiyordu. Sanki olduğu yerde donakalmış gibiydi, Beau'nun ölümünü öğrendiği o korkunç anda takılıp kalmıştı.

Diğer herkes hayatlarına devam ediyordu. Beau'nun ailesi de buna dahildi. Joanna hâlâ Broadway'de performans sergiliyordu. Anma töreninden beri haberleşiyorduk ve annesiyle babasının da geçen hafta işe döndüğünü söylemişti.

İlerlemeyi reddeden tek kişi Dean'di.

"Bebeğim..." Boğazım sıkıştı, soluk borumda endişeden ve korkudan bir düğüm şekillendi. "Açılış gecesinde orada olacaksın, değil mi?"

Yeşil gözleri alev aldı. "Bana böyle bir şeyi niye soruyorsun?"

Çünkü Beau'nun anma töreninde orada değildin.

Yapacağım suçlamayı yuttum ve derin bir nefes aldım. "Sadece emin olmak istedim, o kadar."

"Tabii ki orada olacağım." Haftalardır ilk defa gözlerinde samimi bir duygu gördüm. Son derece bariz bir sıcaklık. "Başka nerede olacağım ki?"

Burada değildi.

Dul ağzına kadar dolu bir salona perdelerini açtı ve ayakta alkışlarla kapandı. Mallory'yle selam verirken gözlerime dolan yaşların seyircilerden aldığımız boğucu tepkiyle alakası yoktu.

Spot ışıkları ilk üç sıradan gerisindeki tek bir yüzü bile görmeyi zorlaştırıyordu ama görmem gereken yer ikinci sıraydı çünkü arkadaşlarım orada oturuyordu. Yani aslında ayaktaydılar çünkü onlar da herkesle birlikte ayakta alkışlıyordu.

Hannah. Garrett. Megan. Stella. Justin. Grace. Logan.

Tanıdık yüzleri araştırıp *Oz Büyücüsü*'nden bir an yaşarken ağzımdan histerik kahkahalar dökülecek gibiydi. Ve *sen* oradaydın ve *sen* oradaydın ve *sen* oradaydın... ve hangi kahrolasının orada *olmadığını* biliyor musun? Sevdiğim adam. Burada olacağına söz veren adam.

Kuliste, yapıma dahil olan herkesin sarılmalarını ve övgülerini görev icabı kabul ettim. Steven. Yapımcı öğrenciler. Fakülte danışmanımız. Setleri yaratan sanat öğrencileri. Işıklandırma ekibi. Ölü kocamı canlandıran son sınıf öğrencisi beni havaya kaldırıp döndürdü. Mallory ciğerlerimdeki havayı çıkaracak kadar sıkı sarıldı, sonra beş dakikayı projenin başında kaypak biri gibi davrandığı için bol bol özür dileyerek geçirdi.

Söylediği tek kelimeyi bile duymadım. Yanaklarım gözyaşlarımla lekeliydi ama sanırım herkes mutluluk gözyaşları olduğunu sanıyordu.

Herkes yanlış düşünüyordu.

Bu akşam Steven'ın kampüs dışındaki dairesinde oyuncular, ekip ve arkadaşları için bir parti vardı ve yönetmenime orada

olacağımı söylemiştim. Fakat olmayacaktım. En azından hemen gitmeyecektim. Önce başka bir yere gitmem gerekiyordu. Hannah tiyatronun dışında mı, yoksa park alanında mı buluşacağımızı soran bir mesaj attığında, ben çoktan Dean'in BMWsinin direksiyonundaydım. Titrek ayağımı gaz pedalına basıyordum.

Arabayı evin önüne çektiğimde, sokağa park edilmiş araç sayısını görünce afalladım. Garaj yolunda tanımadığım dört araba vardı, o yüzden kaldırımın kenarına park etmek zorunda kaldım.

Daha ön kapıya varmadan bile müziği duyuyordum, kapı açıktı. Öfke karnıma çöreklendi, oturma odasına girerken içimde fokurduyor, pişiyor ve kaynamaya hazırlanıyordu.

Canavarlarla doluydu. Erkek canavarlarla, araya karışmış birkaç tane minyon kız da vardı. Devasa cüsselerine bakınca, kanepede, tekli koltuklarda uzanan ve duvara yaslanan adamların futbolcu olduğunu çıkardım. Kızların kim olduğunu kim bilirdi? Ama kızların futbolcuların üzerine asıldığını, aralarmda erkek arkadaşımın olmadığını görünce memnun oldum. Dean yalnızdı, gözleri kapalı bir halde tekli bir koltuğa yayılmıştı.

Sanki varlığımı sezmişçesine göz kapakları açıldı ve beni eşikte görünce yüzü parladı. Mutluluğu kısa süreliydi gerçi. Hâlâ bu akşam karakterimin giydiği damalı pamuklu kumaştan ev elbisesini giyiyordum. Sahne makyajım duruyordu. Saçım rahatsız edici, dağınık bir topuzla geriye doğru taranmış vaziyetteydi. Şu anda Allie değildim. Jeannette'tim. Ve bunun ne anlama geldiğini anlayınca Dean'in gözleri panikle büyüdü.

"Allie." Sesi müzik tarafından yutuldu.

Oturma odasında süren partiye son bir bakış attıktan sonra döndüm ve aceleyle merdivene yöneldim.

Yine gözlerim doluyordu ve boğazım öyle gerildi ki doğru düzgün nefes alamadım. *Bu* yüzden mi açılış geceme gelmeye zahmet edememişti? Bir grup futbolcuyla parti yapmak için mi?

Odasına dalıp komodine doğru gittim, yurttan getirdiğim kıyafetlerimi koyduğum üst çekmeceyi açtım. Dean'in gardıro-

bunun yarısını da gasp etmiştim ve sonraki durağım orası oldu, kıyafetlerimi askından çıkarıp bavuluma attım.

"Yaa bebeğim, yapma." Dean kapıda belirdi.

Onu dikkate almadım ve toplanmaya devam ettim.

"Allie, lütfen." Arkamdan geldi ve kollarını bana doladığında hıçkırmamı yuttum. Kısa bir süre için kendimi ona bıraktım. Sıcaklığına, güçlü göğsüne dayandım ve yanağını benimkine sürerken sakalının derimi çizdiğini hissettim. "Üzgünüm bebeğim. Sıçtım batırdım. Oyununun bu akşam olduğunu tamamen unuttum."

Sana on defa hatırlattım! diye haykırmak istedim.

"Yarınki performansında orada olacağıma söz veriyorum." Ellerini belimde gezdirdi, karnımı okşadı, kalçama sürdü. "Üç gösteri olacağını söyledin, öyle değil mi?"

Konuştuğumda sesim aksi çıktı. "Evet. Fakat yarın akşam gelmeye zahmet etme. Orada olmanı istemiyorum."

Çenesiyle omzumu dürtükledi. "Öyle söyleme. Kızgın olduğunu biliyorum ama telafi edeceğim. Yarın orada *olacağım*."

"Ben senin *bu akşam* orada olmanı istedim Dean." Hâlâ dönüp de ona bakacak cesareti toplayamamıştım. Ayrıca bana bu şekilde sürtünmesine neden izin verdiğimi bilmiyordum. Şöyle bir düşününce, *neden* sürtünüyordu ki? Ereksiyonunu hissedebiliyordum, taş gibiydi, kalçama batıyordu. Şu anda nasıl oluyor da tahrik olabiliyordu?

Bedeninin tuhaf yanıtı beni dönmeye teşvik eden şey oldu. Kaşlarımı çattım, dikkatlice yüzünü inceleyerek her ayrıntısını not ettim. Sarhoş falan değildi. Yanakları kırmızıydı ama gözleri fazla parlaktı. Yani esrardan uçmuyordu çünkü ot içtikten sonra gözleri puslu oluyordu. Şu anda gözleri parlıyordu. Zevkle ve mutlulukla ışıldıyordu, ben burada yaşlı gözlerle dururken kesinlikle *hissetmemesi* gereken şeylerle.

Yavaşça nefes aldım. "Ne etkisindesin sen?"

Sorumla kafası karışmış gibi göründü.

"Ne etkisindesin Dean?" diye bağırdım. "Ne kullandın?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Ah. Sadece biraz ekstazi."

Hassiktir.

Tek kelime daha etmeden onu itip geçerek bavulumun fermuarını çektim.

"Nereye gidiyorsun?" Sesi incinmiş gibi geliyordu.

"Bristol'a," diye terslendim. "Artık burada kalmıyorum."

"Niye?"

"*Niye mi?* Parti verip uyuşturucu kullanmak için açılış gecesine gelmedin! Ekstazi kullandın ve ben ağlarken aletini bana sürtüp durdun! Ve cidden neden gittiğimi mi soruyorsun?"

Gözleri puslandı. "Parti vermedim. Ollie ve Rodriguez aradı, rahatlayıp Beau'yu anmak isteyip istemediğimi sordu. Yani ne yapsaydım? Hayır mı deseydim?"

Ağzım açık kaldı. "Sakın kafanı güzelleştirmenin bahanesi olarak Beau'yu kullanmaya *cüret etme*!"

İrkildi ama tekrar konuştuğunda savunmacı bir tonu vardı. "Aman ne büyük mesele bebeğim, biraz hap attım. Her gün yapıyor değilim ya. En son bir yıl önce aldım."

"Mesele o değil!" Yeniden nefes almak için mücadele ediyordum. Şu anda onunla tartışmanın hiçbir anlamı yoktu. Uyuşturucunun etkisindeyken beni duyamazdı. Titrek bir nefes verdim. "Babam haklıydı. Sana güvenemem."

"Benimle taşak mı geçiyorsun? Başından beri seninleydim!" diye hırladı. "Benim dostum öldü, Allie. Yani son zamanlarda biraz kafam dağınıksa kusura bakma. Aklımda çok şey vardı."

Alaycılığı hoşuma gitmedi. "Kafan mı dağınıktı? Senin kafan dağınık falan değildi. Sarhoştun! Ve şimdi de kafan güzel!" Hissettiğim dargınlık boğazımı yaktı ve gözlerime battı. "Günaydın Dean! İnsanlar ölür! Beau'nun ölmesi beni harap etti. Beni-harap-etti! Ama acını yok etmek için kendini içkiye veremezsin."

Yüzü kıpkırmızı oldu.

"Dean'in Hayatı'nın gün ışığı ve güllerden ibaret olduğunu anlıyorum..." Alaycılık sırası bendeydi "...ama gerçek hayat

öyle değil. Gerçek hayatta, kötü şeyler olur ve onların üstesinden gelmen gerekir."

Bavulumu kaldırıp kapıya doğru yürüdüm. Aniden durup yine ona doğru döndüm. Öyle kızgındım ve canım yanıyordu ki doğru düzgün düşünemedim.

"Hayat kusursuz değil Dean ve senin büyüyüp bunu kabullenmen gerek. Sana yardım etmeye çalıştım ama bana izin vermedin. Neredeyse bir ay boyunca mala dönene kadar içmeni izledim. Herkesi uzaklaştırmanı, çevrendeki herkesi hayal kırıklığına uğratmanı izledim."

Hâlâ tek kelime etmemişti ve bu beni daha da sinirlendirdi.

"Senin için Koç Ellis'e gittim!" diye bağırdım. "Takıma koçluk etmek için geri dönmeye karar verdiğinde sana bir şans vermesi için onu ikna etmeye gittim." Yaşlar daha hızlı dökülüyor, yanaklarımı ıslatıyordu. "Dakota içi çıkana kadar ağlarken yanında oturdum! Kahrolası erkek patenlerini giymek istemediği için ondan *nefret ettiğini* düşünüyor!" Nefes nefese kaldım. "Pekâlâ, artık elinden tutmuyorum ya da pisliğini temizlemiyorum. Bitti, Dean."

Nefesi kesildi. En sonunda söylediğim şey dikkatini çekmişti. "Bitmedi."

"Evet, bitti." Elim öyle feci titriyordu ki neredeyse bavulumu ayağıma düşürecektim. "Birisini kaybeden tek kişi olduğunu mu sanıyorsun? Ben annemin kanserden ölmesini izledim. Kelimenin tam manasıyla sararıp solmasını ve ölmesini izledim."

"Allie..."

"Kederinle başa çıkmanın bir yolunu bulmak zorundasın. Fakat artık sana yardım etmek için yanında olamam. Acıyla yüzleşemeyecek kadar korkak olduğun için şişelere gömülmeni izlemeyeceğim. Benden *bu kadar*."

Yatak odasından fırtına gibi çıktım ve onu arkamdan şok içinde bakarken bıraktım.

32

Dean

Gürültülü, acılı bir iniltiyle uyandım. Tanrım, sanki birisi ölüyordu. O işkence dolu seslerin benden geldiğini anlamam bir dakika sürdü. *Ben* inliyordum çünkü başım acıyordu. Hayır, acıyan gözümdü. Gözüm niye acıyordu ki?

Doğrulup oturdum ve dikkatle yüzüme dokundum. Sol gözüm şişip kapanmıştı. Ağzımsa Sahra çölünden daha kuruydu. Siktir. Fena susamıştım. Ve bitaptım. Sadece elimi yüzüme doğru kaldırmak bile bütün enerjimi tüketmişti.

Ekstaziden olduğunu fark ettim. Son kullandığımda da ertesi sabah susamış ve sızım sızım sızlarken uyanmıştım.

Yataktan çıktığımda tamamen giyinik vaziyette uyuduğumu gördüm. Gardıroba doğru sendeleyip kapısını açtım ve arkasındaki aynayı inceledim. Hassiktir be. Gözüm siyaha çalan mor bir tondaydı ve yansımamı incelerken, dün gecenin olayları resmen suratıma çarptı.

Allie'nin oyununu kaçırmam.

Allie'nin beni terk etmesi.

Garrett'ın eve gelip bana bağırması. Bana neden bağırdığını... hatırlamaya uğraştım. Doğru, Allie'nin oyununu kaçırdığım içindi. Ah, bir de futbol takımının yarısını eve davet ettiğim ve onlar... evet, birkaç defans oyuncusu mutfakta kokain çekmişti. Siktir. İşte o zaman Garrett beni kenara çekmiş ve azarla-

maya başlamıştı. Hoşuna gitmeyen bir şey söylemiştim herhalde çünkü... gözüm mordu.

Aynaya sırtımı dönüp yatağın kenarına çöktüm, şu anda neyle uğraştığımı çözmek için aklımdan bir çetele yazdım.

Tek gözüm mordu.

Bana o mor gözü veren öfkeli bir ev arkadaşım vardı.

Kız arkadaşım artık eski kız arkadaşımdı.

Ve küçük bir kızı ağlatmıştım.

Dakota içi çıkana kadar ağlarken yanında oturdum! Kahrolası erkek patenlerini giymek istemediği için ondan nefret ettiğini *düşünüyor!*

Allie'nin öfkeli sözleri bir trampet gibi kafamda çınladı, şakaklarımı zonklatıyor ve midemin çalkalanmasına sebep oluyordu. Banyoya ucu ucuna yetiştim, daha tuvalete ulaşamadan boğazıma dolan safrayla öğürüyordum. Kendimi porselenin üzerine bıraktım ve bana saatler geçmiş gibi gelene kadar kuru kuru öğürdüm. Dün gece hiçbir şey yemediğim için kusacak bir şey de yoktu ama karnım çalkalanmaya ve kasılmaya devam ediyordu, öğürmeyi kesemiyordum.

Mide bulantım en sonunda dindiğinde lavaboda dişlerimi fırçaladım, sonra fayans zemine yığılıp bir süre orada oturdum ve yaptığım şeyi düşündüm. Kaybettiğim şeyleri.

Allie.

Beau.

Lanet olası Beau. Ne demeye gidip de ölmüştü ki?

Düşündüğüm şey öyle saçmaydı ki bir kahkaha dalgasını tetikledi. Yüksek sesli ve kontrol edilemezdi. Ta ki gözlerim sulanıp hıçkırmaya başlayana kadar sürdü.

Birisi kapıyı tıklattı. "Dean... orada mısın?"

Garrett'ın sesini duyunca irkildim. O kadar öfkeli değil gibiydi gerçi. Sadece yorgundu.

Kapıyı açtığımda bir çift ciddi gri gözün bana baktığını gördüm. "İyi misin?" dedi kabaca.

Tekrar güldüm. "Azıcık bile iyi değilim."

Yüzünden bir suçluluk ifadesi geçti. "Gözünü morarttığım için üzgünüm." Sövdü. "Ama lanet olsun dostum, resmen davetiye çıkardın. O adamların arkada bıraktıkları pisliği görmeliydin. Evi yıkıp gitmişler."

Güçsüz elimi kafatasımda gezdirdim. "Temizlerim. Ayrıca gözümü kafana takma. Hak ettim. Allie'nin diğer gözüme buna uyan bir tane vermemesine şaşırdım."

Adını söylemek bile acımasızlıktı. Sanki birisi bir patenle göğsümü yarıp açıyor ve bıçağı tam kalbime saplayıp lime lime doğruyordu.

Beni bir daha bağışlayacağını hayal bile edemedim. Açılış gecesinde yanında değildim. Lanet olsun, ondan önce bile yanında değildim. Üç haftadır bir sisin içinde dolanıyordum, Beau'nun öldüğünü unutmaya çalışmak için her boku yapıyordum. Ne zaman düşüncelerimde belirse bir bira daha açıyordum ya da bir cigara daha içiyordum çünkü beynimi kapatmanın en hızlı, en basit yoluydu.

Allie'nin babası kızıyla ilgilenebileceğime güvenmediğini söylemişti. Haklıydı da. Görünüşe göre kendimle bile ilgilenemiyordum.

Garrett, "Wellsy sana çok kızgın," dedi.

"Ben de kendime kızgınım." İnledim, hâlâ yaptığım bokluğun büyüklüğünü düşünüyordum. "Ben..." Boğazım acıdı. "Ben Maxwell'i özlüyorum."

Garrett, "Biliyorum," diye mırıldandı.

"Onu bir daha hiç görmeyeceğimi düşünmek beni öldürüyor."

"Biliyorum."

Bir saniyelik bir duraklama oldu, ardından Garrett beni çekip sarılarak şaşırttı. Yandan maço sarılması ya da hızlıca göğsü tokuşturmak gibi değildi, gerçek bir kucaklamaydı. Kollarını etrafıma dolayıp sıkıca sarıldı.

Ben de ona sarıldım. "Üzgünüm dostum. Ev için. İçki için. Her şey için."

"Biliyorum," dedi üçüncü kez.

Kapı hafifçe aralandı. "Özel bir homo ânını mı bölüyorum? Yoksa herkes katılabilir mi?"

Logan bize doğru gelirken güçsüzce güldüm. Garrett beni bıraktı ve Logan onun yerini aldı. O da kısa süreli sarıldı ama aynı rahatlatıcı etkisi vardı.

Logan sırtıma vurdu. "Bugün antrenmana var mısın?" Bakışları sol gözümü dikkatle inceledi.

"Pek bir şansım yok," diye cevapladım iç geçirirken. "Sadece gidip koçun beni isteyip istemediğine karar vermesine izin vereceğim. Bu mor göz varken, herhalde beni ağırlık odasına yollar."

Gitmek zorunda kalmamak istiyordum gerçi. Bu sabah yapmak istediğim tek şey Bristol House'a gitmek ve Allie'yi görmekti. Kendimi ayaklarına atıp beni geri alması için ona yalvarmaktı.

Garrett, "Ona *Dövüş Kulübü*'nden bir sahneyi canlandırdığımızı söyleriz," diye takıldı, sonra ifadesi yine ciddi bir hal aldı. "Gerçekte neler olduğunu bilmesine gerek yok. Partiyi... uyuşturucuları..."

Minnetle başımı salladım. "Sağ ol."

Gözümün dışında, dün gece işlerin sarpa sardığını gösteren başka bir işaret yoktu. Parti yapmamın en iyi yanı, hiçbir şey olmamışçasına geri dönmek gibi korkutucu bir yeteneğe sahip olmamdı. Tabii şu anda hayatımdaki hiçbir şey *iyi* olarak tasvir edilemezdi. Sünger gibi içersem ne mi olurdu? Akşamdan kalmazdım. Ot tüttürsem? Ertesi gün aklım mavi gökyüzünden daha berrak olurdu. Bugün hareket ederken biraz ağırdım ama onun sebebi kalbime yüklenen ezici ağırlıktı.

Hayatımdaki en önemli insanı itip uzaklaştırmıştım. Allie Hayes'in üç kısa ay içinde geldiği konum beni şoke ediyordu. O benim her şeyimdi.

Tucker alt katta bizim için kahvaltı hazırlamıştı. Yemeğimizi yedikten sonra piste geçtik, Garrett kimlik kartını kapıya okuttu ve soyunma odasına giden yolda önden gitti.

İçeri girdiğimiz anda dördümüz de durduk. Koç Jensen ve O'Shea bir köşede duruyorlardı. Uzun, gözlüklü, blazer ceketli

ve elinde evrak çantası taşıyan bir adamla konuşuyorlardı. Birkaç takım arkadaşımız aylak aylak dolanıyordu ama kimse tek kelime etmiyordu. Hollis bize doğru başını salladı. Fitzy mor gözümü fark edince dönüp bir daha baktı.

Garrett tedbirli bir şekilde, "Günaydın koç," dedi. "Neler oluyor?"

"Uyuşturucu testi," diye ters bir cevap aldı.

Kalbim düşüverdi. Şlak. Yere yapıştı. Mide bulantısı? O da arttı. Boğazımı kavurdu ve kapattı.

Bakışlarım O'Shea'ya kaydı. O da bana bakarak karşılık verdi, tamamen ifadesizdi ama bundan onun sorumlu olduğuna dair mide bulandırıcı bir hisse kapıldım. Gelişigüzel uyuşturucu testleri ayda yılda bir olan şeyler değildi, üniversite sporlarında her zaman olurdu. Fakat bizim sezonumuz neredeyse bitmek üzereydi. Lanet olsun, hatta sezonumuzun üstüne sifon çekilse de olurdu, play-off serisine çıkma şansımız sıfırdı. Uyuşturucu testi yapılması için hiçbir sebep yoktu.

Diğer takım oyuncuları da odaya doluştukça mide bulantım gittikçe kötüleşti. O'Shea'nın kara gözlerinin içime işlediğini hissedebiliyordum ama bakışlarımı botlarımda tuttum. Tam bir panik halindeydim, kendi *Gammaz Yürek**'imi yaşıyordum. Ancak döşeme tahtasının altındaki ölü adamın kalp atışlarını duymak yerine, kendi kanımın damarlarımda dolaşmasının azap verecek şekilde farkındaydım. Düzenli akışını, artmasını, atmasını, dün gece aldığım ekstaziyle lekelenmesini.

Nabzım kulaklarımda atarken titrek bir soluk aldım, yavaşça verdim ve Koç Jensen'a doğru gittim.

"Koç... özel olarak görüşebilir miyiz?" diye homurdandım ve tam o anda bildiğimiz *o bakışı* takındı. Ne söyleyeceğimi tam olarak bildiğini ve onu söylediğimi duymaktansa kendi bileklerini kesmeyi tercih edeceğini söylediği o bakış.

Uzun, gergin bir bekleyişin ardından, "Tabii," diye yanıtladı.

Beni ofisine götürdü. Oturmadık. Konuşmadık.

---

* Orijinal adı *Tell-Tale Heart* olan, Edgar Allan Poe hikâyesi. *–çn*

Bekledi ama kendimde bunu itiraf edecek sesi bulamadım. Tanrım. Şu anda kendimden öyle çok tiksiniyordum ki. Fena halde utanıyordum.

Koç iç geçirdi. "Bana sorduracak mısın, bu mu yani? Tamam, soracağım." Duraksadı. "O kaba işediğinde ne olacak Dean?"

Yutkunduğumda resmen tadını alabildiğim utanç gittikçe arttı.

"Sonuçlar ne gösterecek?" diye üsteledi, ifadesi katlanılmayacak kadar belirsizdi. "Marihuana? Kokain?"

"Ekstazi," diye mırıldandım.

Kısa bir süreliğine gözlerini kapadı. Sonra tekrar açtı. "Pekâlâ. Haber verdiğin için sağ ol."

Kendimi idam mahkûmu gibi hissederek odasından ayrıldım.

İki gün sonra da takımdan atıldım.

33

Allie

Dean'in evinden fırtına gibi çıkıp bittiğini iddia edişimden üç gün sonra onunla kampüsteki Coffee Hut'ta buluştum. Kapıdan içeri girdiğinde mekândaki her kız dönüp hayranlıkla ona baktı. Ben de öyle yaptım çünkü... Tanrım, benim âşık olduğum Dean gibi görünüyordu. Tezgâhta kahve siparişi verirken yeşil gözleri oyunbaz bir şekilde dans ediyordu, sarı saçları köşeli yüzünden geriye doğru taranmıştı ve kargo pantolonu kusursuz poposuna tutunuyordu.

Bugün içki içmediğini öğrenmek için tek yapmam gereken yüzüne bakmaktı. Hatta belki de birkaç gündür içmiyordu. Hannah dün gece bana Dean'in uyuşturucu testinden kaldığını ve takımdan atıldığını söylemişti. Bunu söylediğinde kalbimin kırıldığını inkâr edemezdim çünkü hokeyin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Ancak bu haber benim için şaşırtıcı da olmamıştı. Sonuçlarıyla yüzleşmeden pervasızca içemezdin ve uyuşturucu kullanamazdın. Gidişine bakıldığında yaptığı partiler bir tarafında patlamaya mahkûmdu.

Şaşırtıcı bir şekilde, konuyu açtığımda üzgün görünmedi. Karşımdaki yere geçtiği anda açtığımız ilk konu buydu. Basitçe omzunu silkti. "Olacağı belliydi." Yüzünde acılı bir ifadeyle ekledi, "Ama buraya takımdan konuşmak için gelmedim. Senden özür dilemek istedim."

Başımla onayladım. Mesajla davet ettiğinde ben de anlamıştım ama üç ay içinde ikinci defa bu pozisyonda olmam garip bir déjà vu hissi yaratıyordu. Son seferinde Sean'la ikimizdik. Tam da bu kafede oturup bu sohbetin aynısını yapmıştık. Fakat bu defa yüreğimdeki sızı milyon kat daha kötüydü çünkü Dean'e hâlâ âşıktım. Umutsuzca, çaresizce âşıktım.

"Çok üzgünüm bebeğim. Batırdım." Uzun, zarif parmakları kahve bardağını sardı. "Beau'nun ölümüyle doğru düzgün başa çıkamadım. Dürüst olmak gerekirse, şu anda başa çıkabiliyor muyum emin değilim ama hey, en azından ayığım."

Yine başımı salladım.

"Oyununu kaçırdığım için üzgünüm. Seni, benim için bahaneler üretmek zorunda kaldığın bir pozisyona sürüklediğim için çok üzgünüm. Koç Ellis ve..." şesi çatladı, "...Dakota'yla. Onlardan da özür dileyip bağışlanmak için yalvarmayı planlıyorum. Fakat ilk önce seni görmek istedim."

Bunu istediğini biliyordum. Üç gündür arayıp mesaj atıyordu ama şimdiye kadar buluşmayı kabul etmemiştim. Fazla hassastım.

Dean kahvesini içti. Tekrar konuştuğunda, sesi utançtan kalındı. "Kalbinde beni bağışlayabilecek bir parça var mı?

Kalbimde mi? Tanrım, kalbim şu anda haraptı. Bir kasırgaya kapılmış gibi hissettiriyordu. Kasırga Dean. Hâlâ cuma gecesini aklımdan silemiyordum. Sahnede durup kalabalığa baktığımda Dean'i göremediğimi. Eve gittiğimde onu bir uçurtma gibi uçarken bulduğumu.

Ama onu bağışlayabilir miydim?

Siktir oradan, tabii bağışlayabilirdim. Ben kin gütmezdim. Hayat bunun için fazla kısaydı.

"Elbette seni bağışlayabilirim." Gözlerindeki umut parıltısını kaçırmadım ve onu söndürmek beni öldürdü. "Ama bu bağışlayıcılıkla ilgili değil."

"Neyle ilgili o zaman?"

"Sen söyle. Beni buraya tekrar birleşmemiz için mi çağırdın?"

Başıyla yavaşça onayladı. Bütün yüzü yumuşadı. "Seni seviyorum," dedi boğuk bir sesle. "Senden ayrı olmak istemiyorum."

İçimdeki acı girdap gibi döndü. Ben de ondan ayrı olmak istemiyordum. Ama... sanırım ayrı olmam gerekiyordu.

"Ben... seninle olamam," diye fısıldadım.

Kederli bir ses çıkardı.

"En azından şu anda olmaz." Köpükten kahve bardağımı iki elimle kavradım, yaydığı ısıya çaresizce ihtiyaç duyuyordum. "Ben hiç yalnız olmadım Dean. Hiç. Hep bir ilişkiden diğerine geçtim. Nasıl yalnız olunduğunu bildiğimden bile emin değilim ve sanırım bunu öğrenmem için iyi bir zaman olabilir. Kendin söyledin, sen hâlâ kaybınla başa çıkıyorsun. Hâlâ kendini affettirmen gereken insanlar var. O yüzden sen kendi meselelerinle uğraşırken, ben de benimkiyle uğraşabilirim."

Çenesi kasıldı. Tartışma çıkaracağını düşündüm. Tartışma çıkaracağı anı bekledim. Çünkü Dean Heyward-Di Laurentis her zaman istediğini alan bir adamdı. Alana kadar durmayan adamdı. Fakat beni şaşırttı. Katı bir sesle, "Ne kadarlığına?" diye sordu.

Dudağımı ısırdım. "Bilmiyorum. Birkaç hafta? Bir ay? Bir zaman çizelgem yok. Sadece şu anda kendi başıma olmam gerektiğini biliyorum. Erkek arkadaş olmadan. Sadece ben."

Üzgün göründü. "Tamam."

Gözlerindeki soruları görebiliyordum. *Bu sadece bir ara mı yoksa tamamen bittik mi? Bunu batırdım mı? Beni hâlâ seviyor musun?* Ama onları dile getirmedi. Başını sallayarak onaylarken mırıldandı, "Ne kadar zamana ihtiyacın varsa senindir bebeğim."

Dean

Allie'nin iki şeyden birini söylemesini bekliyordum. *Seninle işim bitti Dean* ya da *seni affediyorum Dean*. Bir ayrılık ya da gözleri yaşartan bir barışma bekliyordum, bu insanın içini parçalayan araf durumunu değildi.

Sorun değildi gerçi. Sadece küçük bir aksilikti, değil mi? Eğer şimdilik yalnız olması gerekiyorsa, o zaman onu yalnız bırakacaktım. Fakat Coffee Hut'tan çıkıp yollarımıza gitmeden hemen önce onu öpmeme izin verdiği için cesaret almadım diyemezdim. Ayrıca bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdığımda elime doğru eğilmiş ve yanağını parmaklarıma sürmüştü.

Beni hâlâ seviyordu. Önümüzdeki birkaç gün boyunca bu rahatlatıcı bilgiyi yüreğime yakın bir yerde tutacaktım. Beni bitkinleştirecek bir özür maratonuna başlamadan önce birinin beni hâlâ sevdiğini hatırlamam gerekiyordu. *Kill Bill*'deki gibi listemle silahlandım ama tabii ben samuray kılıcıyla milleti öldürmek için değil, insanlardan özür dilemek için liste yapmıştım. Gerçekten de bir parça kâğıda isimlerini yazmıştım çünkü hepsini aklımda tutamıyordum.

Listedeki ilk birkaç ismin üzerini çizmek kolaydı.

Hannah en yakın arkadaşını üzdüğüm için bana hâlâ kızgındı ama tam bir saati Allie'yle ilgili sevdiğim her şeyi ve eğer... hayır, kahretsin eğeri falan yok, beni yeniden görmeye hazır *olduğunda* yapacağım şeyleri sayıp döktüğümde affını kazanmıştım. Hannah yumuşamıştı.

WELLSY ✓

Sonraki, yarı yolda bıraktığım takım arkadaşlarımaydı. Teknik olarak takımdan atılmamıştım, önümüzdeki sezona kadar askıya alınmıştım. Fakat ilkbaharda mezun oluyordum, yani önümüzdeki sezon falan yoktu.

Çocuklar beni hokeyden attıran mallığımla ilgili şaşırtıcı şekilde bağışlayıcıydı. Dürüst olmam gerekirse, sanırım sezondan ümitlerini kesmişlerdi. Garrett çocukların hâlâ buzda çok sıkı çalıştıklarını söylüyordu ama bence herkes bu korkunç yılı üzerinden atmaya ve sonbaharda temiz bir başlangıç yapmaya hazırdı. Özellikle de Hunter. En çok da ondan özür diledim, bire bir çalışmalarımızı ekmemi telafi edeceğime söz verdim.

TAKIM✓

Ama tek takımım bu değildi ve Hastings'teki arenaya doğru giderken yüreğim taş gibi ağırdı. Yine şaşkınlık yaşadım çünkü Koç Ellis'e kendimi affettirmem için çok fazla çaba gerekmedi. Hazırladığım uzun konuşmayı yapamadan omzuma pat pat diye vurdu. "Konuşmayı çocuklara sakla. Geri gelmen güzel."

KOÇ ELLIS ✓

Çocuklar? Onları kazanması da kolaydı. Bu defa hazırladığım konuşmanın yarısına kadar gelmeyi başardım, buna hepsini pizza yemeye götüreceğime dair bir söz de dahildi. Ondan sonra devam etmeye çalıştığımda Robbie bağırarak beni durdurdu, "Dostum, gönlümüzü daha pizzada aldın!"

KASIRGALAR ✓

Antrenmana yardım etmek için kaldım. Kalbim artık ağır değildi. Havada süzülüyordu çünkü Allie haklıydı. Bunu *seviyordum*. Çocuklarla beraber kaymayı, atış yaparken vücutlarını hangi pozisyonda tutacaklarına dair tüyolar vermeyi. Son düdük çaldığında ekipmanı kaldırması için Ellis'e yardım ettim ve sonraki on dakikayı daha önce önümde olduğunu bile fark etmediğim seçenekleri tartışarak geçirdik.

Tribüne çıktığımda endişem yeniden yüzeye çıktı.

Dakota'nın kucağında pembe not defteri vardı, kalemi boş bir sayfaya yöneltilmişti. Yanına oturduğumda kasıldı. Selam vermedi ve o kocaman mavi gözlerinde yanıp sönen acıyı net bir şekilde görüyordum.

Kısık sesle, "Şeytani Bayan Klein bugün bize hangi ödevi verdi bakalım?" diye sordum.

Beni duymamış gibi davrandı.

"Eğer kahramanınla ilgili bir paragraf yazman gerekiyorsa, benim uygun olmadığımdan eminim. Fakat en nefret ettiğin insanı tarif etmen lazımsa? Bahse varım benimle ilgili on sayfa yazabilirsin."

Kıkırdadı, sonra korkuyla ağzını kapadı. Sanki tiz sesini geri sokmaya çalışıyordu.

"Dakota," diye iç geçirdim.

En sonunda bana baktı. Şiddetle. "Sana kızgınım."

"Biliyorum evlat." Utanç yumrusunu yuttum. Götün tekiydim. Kayma derslerimizi ekmiştim, açıklamak için gelmemiştim. Hayatından öylece yok olmuştum.

Dakota ve Robbie bekâr bir anne tarafından yetiştiriliyordu. Dakota annesinden sık sık bahşediyordu ve babasının bir gün kapıdan çıktığını, bir daha hiç geri gelmediğini itiraf etmişti. O acı verici anıları ona hatırlatmış olabileceğimi düşünmek midemi bulandırdı.

"Arkadaşım öldü..." Aniden durdum çünkü kalbimde delici bir acı hissetmeden Beau'yu düşünemiyordum. Siktir, o koca budalayı özlüyordum. Onunla konuşmayı, sadece saçma sapan şeylerden bahsetmeyi özlüyordum. Başka kiminle hiçbir yargılanmaya maruz kalmadan *Alacakaranlık*'tan konuşabilirdim ki?

"Pek iyi başa çıkamadım," dedim Dakota'ya. "Daha önce kimseyi kaybetmedim. Şey, Büyükbabam Kendrick dışında ama o ben beş yaşımdayken ölmüştü. Belki de çocukken daha dirençliydim."

Beni dikkatle izliyordu.

"Üzgünüm Koty. Tek kelime etmeden ortadan kaybolduğum için gerçekten çok üzgünüm. Yüzüme yapabildiğin kadar sertçe yumruk atman için sana izin veriyorum. Fakat acele et, hemen şimdi, Koç Ellis bakmıyorken yap."

Yine kıkırdadı. Sonra çocukların gerçekten de daha dirençli olduğunu kanıtlayarak uzandı ve koluma vurdu. "Ezik gibi davranmayı kes Dean. Seni yine seviyorum."

Kahkahamı yuttum. "Gerçekten mi?"

"Hı hı." Sakızını şişirdi, sonra not defterini işaret etti. "En sevdiğim filmle ve onu neden sevdiğimle ilgili bir sayfalık bir ödev yazmam gerekiyor."

"Tamamdır. En sevdiğin film ne?"

"Acemi Prenses."

Tabii öyledir.

"Tamam o zaman." Savaşa hazırlanıyormuşum gibi eklemlerimi çatırdattım. "Hadi şu şeyi yapalım."

DAKOTA ✓

Eve varınca Joanna Maxwell'i aradım, şansım vardı ki tiyatrodaki yemek arasında yakalamıştım. Anma törenine gitmediğim için özür diledim. Beni affetti. Yaklaşık bir saat boyunca Beau'dan konuştuk, en sonunda istemeye istemeye provalara dönmek zorunda kaldı. Haberleşmeye söz verdik ve telefonu kapatırken kalbimde donuk bir sızı vardı. O sözü bozmayacaktım gerçi. Beau benim için önemliydi. Joanna onun ablasıydı. O yüzden haberleşecektik.

JOANNA ✓

Yapacak bir aramam daha vardı ve onu dört gözle beklemiyordum. Birkaç gün önce, Fitzy'den benim için Miranda O'Shea'yı bulmasını istemiştim. Fitz satın almadan bir sürü video oyunu buluyordu, yani bir telefon numarasının da izini sürebilirdi. Haklı da çıktım. Nasıl yaptığını hiç bilmiyordum ve sormaya da niyetim yoktu çünkü hapse girmemeyi tercih ederdim.

Numarayı tuşladım, sonra bekledim. Miranda'yla yıllardır konuşmamış ya da görüşmemiştim. Artık ona karşı bir şey hissetmiyordum ama aramızda çözülmemiş şeylerin olduğu barizdi. Ve ona asla söylemediğim bir şey vardı. Bunu bugün değiştirmeyi umuyordum.

Tabii eğer kahrolası telefonu açarsa. Çaldı, çaldı ve tam kapatmak üzereydim ki hattın diğer ucundan bir ses geldi.

"Merhaba?"

Derin bir nefes aldım. "Miranda?"

"Evet. Siz kimsiniz?"

"Ben... ah, Dean." Duraksadım. "Dean Di Laurentis."

Şoke olmuş bir sessizlik hattı doldurdu.

"Seni aniden aradığımı biliyorum..."

"Numaramı nasıl buldun?" diye araya girdi ama sesi öfkeli değil, yumuşaktı. "Babamdan mı?"

"Hayır. Bir arkadaşım izini sürdü."

İkimiz için de garip bir duraksama anı oldu.

"Seni uzun süre tutmayacağım," dedim. "Sadece sana söylemem gereken bir şey var. Baban seni okuldan aldığı için geçmişte söyleme şansını hiç bulmadığım bir şey." Ağır bir soluk verdim. "Üzgünüm."

O da soluğunu bıraktı, keskin bir şekilde.

"Aramızda olanlar için üzgünüm," diye devam ettim. "Yaşadığın şeyler için kendi adıma... ah..."

"Sinir krizi yaşadığım için mi?" diye bitirdi alayla. "Senin hatan değildi Dean. Biz çıkmaya başlamadan önce bile depresyonla uğraşıyordum."

"Biliyorum. Fakat... biz seks yaptık...ve sonrasında..." Tanrım, bu rahatsız ediciydi. Bu konuşmanın hepsi... soğuktu. Sanki kendi seks hayatımızı değil de, başkasınınkini konuşan iki yabancı gibiydik.

"Seks yaptık çünkü seni sarhoşken ayarttım." Sesi son derece utanmış geliyordu. "Ve sonra benimle mutlu olmadığını bildiğim halde birlikte kalmak için sana suçluluk hissettirmeye çalıştım. Sonrasında kendimi ne kadar suçlu hissettiğimi bilemezsin. Seni aramak istedim ama çok utandım. Babam da seninle bir daha konuşacak olursam beni Siberya'ya yollayacağını söyledi. O yüzden hiçbir şey demedim. Eninde sonunda beni unutacağını düşündüm." Bir duraksama oldu. "Ama unutmadığın açık."

"Hayır, unutmadım."

Başka bir duraksama oldu.

"Her neyse." Boğazımı temizledim. "Tek söylemek istediğim buydu. Yaşadığın şeye katkıda bulunacak herhangi bir şey yap-

tıysam ya da söylediysem veya daha kötüleştirdiysem üzgünüm. Sana zarar vermeyi hiç istemedim."

"Ben de sana zarar vermeyi hiç istemedim."

Yutkundum. "Yani... artık iyi misin? Bu baharda Duke'tan mezun oluyorsun ha?"

"Evet!" Hattın diğer ucundan heyecanı yankılanıyordu. "Ve tıp fakültesine girdim!"

Bu beni afallattı çünkü her zaman sosyal çalışma görevlisi olmak istediğini söylerdi, doktor değil. Sanırım insanlar değişiyordu. Benim değiştiğimi Tanrı biliyordu. Birkaç dakika boyunca arayı kapattık ve konuşma sona erdiğinde rahatladım. Miranda hayatımın önemli kısımlarından biriydi ama artık kapanmış gibi hissettiriyordu.

MIRANDA O'SHEA ✓

Miranda'nın babasını listeme eklemeye zahmet etmedim. Ne kadar özür dilersem dileyeyim o piçin beni affetmesini sağlamazdı ve dürüst olmak gerekirse, artık ona özür borcum yoktu. Suçlu olduğum tek konu kızından ayrılmaktı. Onun için suratıma yumruk atılması ve pislikmişim gibi davranması gerekmezdi.

Frank kendi sorunlarıyla kendi uğraşabilirdi.

Bana kendiminki yetiyordu.

Bir hafta daha geçti. Allie hâlâ kendisi gibi davranıyordu. Ben hâlâ kendim gibiydim. Birkaç defa mesajlaştık, sadece "n'aber, nasılsın" tarzı mesajlardı, fazla bir şey değildi. Onu görmek için ölüyordum. Sarılmak için. Öpmek için. Onunla sevişmek için. Fakat sabırlı olacağıma söz verdiğim için mesafemi koruyordum.

Ancak bulabildiğim her fırsatta Hannah'dan bilgi almaya uğraşıyordum. Allie'nin senaryo yazma dersinden yüksek not aldığını biliyordum. Şehir merkezindeki salonda tırnaklarını yaptırdığını biliyordum. Wellsy parlak yeşil olduğunu söylemişti ve bu beni gülümsetmişti.

Sonraki güncelleme için kafa ütülediğimde Hannah, Allie'nin Los Angeles'a uçtuğunu söylemişti. Kalbim durmuştu çünkü temelli gittiğini düşünmüştüm ama Hannah bana hemen güvence vermişti. Görünüşe göre Fox, Allie'nin gelmesini ve yüz yüze okuma yapmasını istemişti. Allie'nin seçmeler için yolladığı kasete bayılmışlardı ama çalışacağı iki oyuncuyla uyuşup uyuşmadığını test etmek istiyorlardı.

Bunu duyduğumda kalbim gururdan neredeyse patlayacaktı ve ona tebrik mesajı yolladım. Sonraki birkaç saat boyunca ondan haber almadım. Eve gelmek için uçağa binmek üzere olduğunu ve yakında konuşacağımızı söylüyordu.

Benim uçağım da cumartesi sabahı Logan Havaalanı'ndan kalktı. New York'a çabucak gidip gelecektim çünkü listemden çıkarmam gereken bir şey daha vardı.

34

Allie

"Rolü geri çeviremezsin." Hannah böyle bir harekette bulunmayı önerdiğim için bile öfkeden kudurmuş görünüyordu.

"Niye olmasın?"

"Çünkü bu bir *sitcom*daki başrol! Ya dizi büyük bir hit olursa? *Emmy* kazanabilirsin!"

Omzumu silkip kahvemi yudumladım. Şu anda saçmaladığımı biliyordum. İnanın bana, zaten Ira kendi payına düşen inanamama durumunu bana yansıtmış ve işi kabul etmem için yalvarmıştı. Ancak konu kariyerime gelince içimden geleni yapardım ve içimden gelen ses bana bu rolün benim için olmadığını söylüyordu.

"Henüz son kararımı vermedim," dedi Hannah'ya. "Bana çarşambaya kadar süre verdiler." Cumartesi gecesiydi. Yani düşünmek için tam dört günüm vardı.

İçimdeki o ses düşünecek hiçbir şey olmadığına ısrar ediyordu.

Dean'i arayıp tavsiyesini sormak için ellerim kaşınıyordu ama bunu yapmamak için kendimi zorladım. Kararlarımın erkek arkadaşım tarafından yönlendirilmesine öyle alışkındım ki. Fletch'te, Sean'da ve Dean'de bunu yapmıştım. Fakat bu kararı benden başka kimse veremezdi. Sadece ben verebilirdim.

Dürüst olmam gerekirse, şu birkaç haftada kendi başıma olmaktan keyif almıştım. Bir defalığına olsun kendimi düşünmek güzeldi. Fakat Dean'i özlüyordum. Gerçekten çok özlü-

yordum. Durumunun iyi olduğunu biliyordum çünkü durum raporu almak için Hannah'yı taciz ediyordum. Dean'in yeniden Kasırgalar'la çalıştığını söylemişti. Birkaç defa arkadaşlarıyla birlikte Malone'a gitmişti ama Hannah'nın bildiği kadarıyla sadece birkaç bira içmişti.

Facebook ya da Instagram'da diğer kızlarla yiyiştiğini gösteren fotoğrafları yoktu ama bir parçam hâlâ endişeliydi. Dean tanıdığım cinsel isteği en yüksek adamdı. Çok fazla otuz bir çekmesi için dua ediyordum çünkü başka biriyle yattığını öğrenirsem ne yapacağımı bilmiyordum. Kafedeyken bu konuyu hiç açmamıştım çünkü ben bu zamanı kafamı temizlemek için kullanırken, onun da fermuarını kapalı tutacağını varsaymıştım.

Belki de bencildim. Fakat onu seviyordum ve eğer hatunun biri ellerini onun üstüne koymaya çalışırsa onun ağzını burnunu dağıtırdım. Dean *benimdi*. Ve en sonunda ona sahip olmaya hazırdım. Ayrı geçirdiğimiz zaman bana yaramıştı ama artık erkeğimi geri alma zamanım gelmişti.

Tek sorun ne miydi? Dean bu gece ailesini ziyaret etmek için New York'taydı. Hannah daha önce bahsetmişti. Bu da bir endişe kıvılcımını tetiklemişti çünkü sadece bir geceliğine Manhattan'a uçması garipti.

Çalan telefonum kahve sohbetimizi böldü ve babamın numarasını görünce daha da endişelendim.

Bir saniye sonra hattan sesi geldi. "Seni endişelendirmek istemiyorum," diye başladı. Aman Tanrım, bunu kim *söylerdi*? Şimdi endişeliydim işte!

Fincanımı mutfak masasına indirdim ve ayağa fırladım. Hannah endişeyle beni izledi.

"Sorun ne?" diye üsteledim. "Neler oldu? İyi misin?"

"Sana endişelenme demedim mi?" Tanrım, bazen babamı cidden öldürmek istiyordum. "Bu öğlen azıcık düştüm o kadar. Bir de kolumu kırmış olabilirim diye ambulans çağırdım."

Korku içime çöreklendi. "Aman Tanrım. İyi misin **peki?**"

"Ben *iyiyim*," dedi sertçe. "Sadece el bileğim burkulmuş. Kırık kemik falan yok, yemin ederim." Sesinde alaycı bir ton vardı. "Eğer istersen hastaneden röntgenimin kopyasını sana yollamasını isteyebilirim."

Dişlerimi sıktım. "Baba pislik yapma."

Kulağımda ağır ağır soludu. "Üzgünüm. Sadece sana söylediğimde aşırı tepki vereceğini biliyordum. Sana yemin ederim hayatım, iyiyim. Bileğim biraz sızlıyor ama ağrı kesicilerimi aldım."

"Hastaneden eve nasıl döndün?"

"Taksiyle. Şimdi de kanepeye uzanmış Hawkeyes maçını izliyorum."

Ağır, sakinleştirici bir nefes aldım. "Tamam. Fazla dolanma. Ağır bir şey kaldırmaya çalışma. Lütfen baba, sadece birkaç gün ağırdan al."

"Tamamdır. Seni seviyorum AJ."

"Ben de seni seviyorum." Telefonu kapatıp Hannah'ya döndüğüm anda, "Baban iyi mi?" diye sordu.

Başımı sallayarak onayladım. "Öyle diyor." Ama babam hokeyciydi. Hokeyciler *her zaman* iyi olduklarını söylerlerdi, kulaklarından kan gelse ve dişlerini ayaklarınızın dibine tükürseler bile.

Derin bir nefes daha aldım. Sonra Dean'in numarasını bulup *göndere* bastım.

Dean

Joe Hayes, bugüne kadar başka bir erkeğin yüzünde gördüğüm en büyük, en korkunç somurtmayla kapıyı açtı.

"Benimle dalga geçiyorsun herhalde! Beni kontrol etmen için seni mi yolladı?"

Onu yolumdan çekmek için nazikçe omzuna dokundum. Beni içeri davet etmeyeceği aşikârdı. "Aynen öyle," diye doğruladım. Sonra içeri girip etrafa bakındım.

Neyse ki ters bir şey yoktu. Basamaklara göz attım. Allie telefonda Joe'nun düştüğünü söylemişti. Ahşap döşemede kan yoktu, kırık tahta yoktu. Bu iyiydi. Morarıklık ya da gözle görülür yarası yoktu. Baston kullanıyordu ama onu son gördüğümden daha dengeli duruyordu.

"Lütfen beni kontrol etmek için bir uçağa atlayıp ta buraya kadar geldiğini söyleme," diye homurdandı.

"Hayır. Zaten ailemi ziyaret etmek için şehirdeydim."

Bay Hayes kanepeye yerleşti ve beni görmezden gelmeye başladı.

Ceketimi çıkarıp tekli koltuğun arkasına attım. Sonra oturdum.

İnat etti. "Ne yapıyorsun?"

"Rahatıma bakıyorum." Tek kaşımı kaldırdım. "Bu arada bahsettim mi bilmiyorum ama geceyi burada geçireceğim."

"Bok geçirirsin!"

Öfkesi beni güldürdü. "Hadi ama efendim. Kızınızla tartışmanın anlamsız olduğunu zaten konuşmuştuk sanırım. Geceyi burada geçirip size göz kulak olmamı istedi, o yüzden tam olarak bunu yapacağım." Çünkü o kadının istediği her şeyi yapardım. Eğer Allie benden isteseydi ruhumu şeytana bile satardım.

Bay Hayes, "Bundan hoşlanmadım," diye homurdandı.

Neşeyle, "Umurumda değil," dedim.

İşte Bay Hayes'le sonraki saati üniversite futbolu izleyerek geçirme sebebim buydu. Artık saat neredeyse dokuzdu ve midem gurulduyordu. Akşam yemeği yememiştim, pizza sipariş ettiğimde Bay Hayes karşı çıkmadı. Siparişi verirken, "Sosis ve pastırma iyi mi?" diye sordum ona.

Homurdandı. Yani bu evet demekti.

Bir saat daha geçti. Konuşmadı. Pizzayı silip süpürdük, bira içtik ve futboldan hokeye geçtik. Bu akşam Bruins oynuyordu.

Ne zaman ekrana bağırsak ya da gol olunca sevinsek, sonrasında sanki kiminle olduğumuzu hatırlamış gibi tedbirli bir şekilde birbirimizi süzüyorduk.

İkinci ile üçüncü periyodun arasında biramı bıraktım. "Kızınızı seviyorum efendim."

O da, "Bunu biliyorum güzel oğlan," dedi.

Bu bir kabulleniş miydi yoksa "evet onu seviyorsun ama ben hâlâ senden nefret ediyorum" demek miydi bilmiyordum. İkincisiymiş gibi davranmaya karar verdim.

Saat on bir civarında üst kata çıkmasına yardım ettim ve yatak odasının kapısında bekleyip odada dolanmasını, pijamasını giymesini dinledim. Sonra kapıyı çaldım. "Orada iyi misiniz?" diye seslendim.

"İyiyim yahu. Git yat."

Kendi kendime gülerek Allie'nin çocukluk odasına girdim, Joe bu akşamlık burada kalabileceğimi söylemişti. Fark ettiğim ilk şey; kokuydu. Siktir, bu *o kokuydu*. Her zaman Allie'nin etrafında olan ve ne olduğunu bir türlü kavrayamadığım gizemli koku.

Makyaj masasına doğru gidip ufak bir parfüm şişesi aldım. Ya da en azından parfüm olduğunu düşünüyordum. Etiketi soluk maviydi ve önünde hoş bir yazıyla *Allie* yazıyordu. Bu da neydi?

"Eva onun için yaptırmıştı."

Şaşkınlıkla sıçradım, döndüğümde Bay Hayes'i sadece kareli boxerıyla kapıda dururken buldum. Elimde olmadan göğsüne ağzım beş karış açık bakakaldım. Herif kırklarının sonundaydı ve MS hastasıydı ancak resmen *altılı karın kası* vardı. Etkilenmiştim. Allie'nin ateşli model annesini nasıl kafaladığını açıklıyordu bu. Siktir, aniden aklıma eğer Allie'nin babası şimdi böyle görünüyorsa, Allie'nin beklentileri olacağı geldi. Hayatımın kalanında vücut çalışmak zorunda kalacaktım.

Boş bakışıma karşılık elimdeki parfüm şişesini işaret etti. "Karım... AJ'in annesi... Fransa'da bir arkadaşı vardı, bir zamanlar

birlikte çalıştığı nonoş bir modacıydı. O bir parfümcü tanıyormuş. Onlara böyle deniliyor, değil mi? Parfümcü?"

"Hiçbir fikrim yok efendim."

"Neyse, Eva'nın arkadaşı bir yıl ona, özellikle onun için yapılan bir koku vermiş. AJ kıskançlıktan kudurmuştu, o yüzden on ikinci yaş gününde, Eva onun da kendi özel kokusunu alacağını söylemişti. O sırada karım hastaydı, çok hastaydı, o yüzden AJ'i mutlu etmek için her şeyi yapıyordu. AJ'e istediği kokuyu sordu ve AJ de..." adam eğlenerek alayla güldü, "...çilek ve gül kokusu istedi."

Ben de güldüm çünkü neden çözemediğim şimdi tam anlamıyla mantıklı geliyordu. Gül ve çilek. Tamamen ayrı iki kokuydu ama bir şekilde, birleştiklerine işe yaramışlardı. Birleştiğinde *Allie*'ydi.

"Altı şişe yaptırdı. AJ üçe kadar indirmiş olabilir mi? Emin değilim. O şeyle eli çok sıkı. Sanırım bitmesini istemiyor."

"Yani Allie'nin sadece kendisi için yapılmış bir Fransız parfümü var. Havalıymış."

Omzunu silkti. "Eva Fransa'da çok zaman geçirdi. Fransızcayı akıcı konuşurdu. Hep AJ'in de öğrenmesini isterdi ama AJ hiç ilgilenmedi."

Kalbim sıkıştı. "Şimdi ilgileniyor."

Şaşkın göründü. "Öyle mi?"

Onayladım. "Bir Fransız pembe dizisi izleyerek kendi başına öğrenmeye çalışıyor."

Bay Hayes sırıttı.

"Onunla birlikte iki sezon izledim." Acınacak halde iç geçirdim. "Pek kötü değildi."

Bu bana tam bir kahkaha kazandırdı. Boğazının derinliklerinden gelip mavi gözlerini aydınlattı. "Sen de pek kötü değilsin güzel oğlan," dedi ve ardından odadan çıktı.

Allie

Dean pazar akşamı geldiğinde odasında onu bekliyordum. Onu havaalanından alırdım ama arabasını kısa süreli park alanına bırakmıştı, yani Boston'a kendisi kullanarak döndü.

Beni görünce yeşil gözleri yumuşadı. "Selam."

"Selam." Çabucak doğruldum ama ikimiz de birbirimize doğru harekette bulunmadık. Aramızda bir metre vardı.

Mesafe katlanılmazdı.

Boğuk bir sesle kendimi kollarına attım, o da büyük ellerini belime yerleştirip beni kendine doğru çekerek kolayca yakaladı. Yüzümü göğsüne gömüp fısıldadım, "Onu kontrol ettiğin için teşekkür ederim."

"Rica ederim." Parmaklarının saçlarımın arasından geçtiğini hissettim. Başımı geriye doğru eğerek beni kendine bakmaya zorladı. "O iyi bebeğim. Yemin ederim. Bence ambulansı önlem olsun diye aradı. Bileği biraz sızlıyor ama o kadar. Tamamen iyi."

Bunları zaten telefondan duymuştum, hem ondan hem de babamdan. Fakat Dean'in gözlerindeki güvence ve kesinlik görmek istediğim şeydi. İçime rahatlama yayılırken ona daha sıkıca sarıldım.

Dudakları şakağıma değdi. Sonraysa sanki saçımı kokluyormuş gibi derin derin soludu. "Seni özledim," diye mırıldandı.

"Ben de seni özledim." Yutkunarak kollarından çıkıp gözlerine baktım. "Artık yalnızlığa ihtiyacım yok."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Şükürler olsun." Yatağın kenarına çöküp beni de kucağına çekti. "Şu son birkaç haftada sensiz delirecektim."

"Biliyorum. Fakat ara vermek bana iyi geldi. Hayatıma ve *kendime* bir bakmam gerekiyordu, sadece bana. Her zaman bir ilişki içinde olan bana değil. Yalnız olabileceğimi bilmem gerekiyordu."

"Olabiliyor musun peki?"

"Evet." Parmaklarımı film yıldızlarınınkine benzeyen çenesindeki koyu sarı kirli sakalın üzerinde gezdirdim. "Ama yalnız olmak istemiyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum."

Beni öptü. Yumuşak ve tatlıydı, dil yoktu. Sadece dudaklarını benimkine tekrar tekrar sürtüyordu, ta ki daha fazlası için beni inletene kadar. Tam dilini davet etmek üzere dudaklarımı araladığımda geri çekildi.

"Wellsy, Fox dizisini geri çevirmeyi düşündüğünü söyledi." Sesinde azarlayan bir ton vardı.

"Ahhh. Neden herkes bu konuyu başıma kakıyor?" İç geçirdim. "Henüz kararımı vermedim."

"Ama geri çevirmeyi planlıyorsun."

Tereddüt ettim. Sonra onayladım.

İç geçirme sırası ondaydı. "Bunu neden yaptığını biliyorum bebeğim ve üzgünüm ama sana izin veremem."

Gözlerimi kırpıştırdım. Kucağından itilince popom yatağa çarptı. Dean ceketini attığı yere doğru yürüdü. Ceplerinden birine uzanıp bir zarf çıkardı.

Ah hayır. Aptal uzaylılar yine kafama şu déjà vu olayını yapıyordu.

Zarfı elime yapıştırdı. "Açsana."

Tek kelime etmeden açtım ve evet, Sean'm bana vermeye çalıştığı kahrolası şeyin aynısıydı. Los Angeles'a iki uçuşun doğrulama numaralarıydı. Tanrı aşkına. Bütün erkekler tek bir beyni falan mı paylaşıyordu? Aynı kalın kafalı hareketleri yapmalarına sebep olacak birleşik bir bilinç durumu falan mı vardı?"

Dean'i, "Benimle birlikte Los Angeles'e gelmiyorsun," diye bilgilendirdim.

Afallamış göründü.

"Rolü senden uzak olmak istemediğim için geri çevirmiyorum. Ben..."

"Bilet benim için değil."

"...geri çeviriyorum çünkü..." Durdum. "Bekle, ne?"

"Benim için değil," diye açıkladı. "Baban için. *Ondan* uzak olmak istemediğini biliyorum. Onunla birlikte doğu yakasında kalmak için hayallerinden vazgeçmen yerine, hayalini yaşamanın ve onun seninle batı yakasına gelmesinin daha iyi olacağını düşündüm." Omzunu silkti. "Ona söyledim bile ve bunu kabul ediyor. Sen ona söylediğin anda kiralık bir yer bakmaya başlayacağını söyledi."

Ben... şoktaydım. Sean'la kafede buluştuğumuz o günü hatırlamadan edemedim, benimle gelmek için ısrar etmişti. Ve şimdi Dean burada onsuz gitmem için ısrar ediyordu.

Babam yanılıyordu. Ve haklıydı. Hem yanılıyordu *hem de* haklıydı. Dean parçalara ayrılmıştı, evet. Fakat belki de hayatın kusursuz olmadığını, insanların başına kötü şeyler *geldiğini* ve bu olduğunda yaşamaktan vazgeçemeyeceğini öğrenmesi için önce parçalara ayrılması gerekiyordu.

Gülümseyerek zarfı ona geri uzattım. "Projeyi geri çeviriyorum."

Kızmış göründü. "Kedicik..."

"Babam yüzünden değil," diye araya girdim, "gerçi Los Angeles'ta çalışırsam taşınmaya gönüllü olduğunu bilmek beni memnun etti. Geri çeviriyorum çünkü bu proje benim için doğru değil. O rolle anılmak istemiyorum. Ve sözleşme, eğer dizi tutarsa yedi sezon boyunca bağlı olmamı talep ediyor. Hayatımın yedi yılından katlanamadığım bir rol için vazgeçmeyeceğim."

"Ah. Şey, siktir. Sanırım iade edilemeyen biletler almadan önce sana sormalıydım ha?"

"Öyle mi dersin?"

Gülerek beni tekrar kucağına çekti, bacaklarımı kalçalarının etrafına ve kollarımı da boynuna doladım. Onu öpmeye çalıştım ama dudaklarımızı birleştiremeden konuştu.

"Ben de bazı kararlar verdim."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ah gerçekten mi? Ne gibi?" Yanakları kızarınca ânında atıldım. "Hassiktir, kızarıyor musun? Tamam, işte şimdi *gerçekten* meraklandım. Neler oluyor?"

"Ben, ah... beden eğitimi öğretmeni olacağım."

Çenem düştü. "Ciddi misin?"

Utanmış görünüyordu. "Koç Ellis'le seçeneklerimi konuştum. Görünüşe göre özel okullar orada öğretmen gereken şeylerle ilgili yeterli özeni göstermiyormuş. Eğitim için bir diplomaya ihtiyacım yok ama yardımı oluyor. New York'a gittiğimde New York ve Kolombiya üniversitelerinin kayıt memurlarıyla telefonda görüştüm. İkisi de bana aynı şeyi söyledi; sınıf atlayabilirim. Sadece fazladan bir yıl ders almam lazım. Kas bilimi, sağlık dersi, o tarz şeyler. Fakat aynı zamanda ders de verebileceğim, beni işe alan okula bağlı olacak." Garip bir şekilde kıpırdandım. "Korkunç bir şey yaptım."

"Eyvah. Ne yaptın?"

"O kayıt memurlarının üzerinde Di Laurentis adını kullandım."

Kahkaha atmamak için savaş verdim. "Ah hayatım, sorun değil. Sonuçta başkaları için, potansiyel öğrencilerin için yaptın, değil mi?" Çünkü Dean'in çocuklarla çalışacak olması *iyiydi*, lanet olası. Gerçekten bir fark yaratabilirdi. O çocukların özgüven oluşturmalarına, daha iyi birer sporcu, daha iyi birer insan olmalarına yardım edebilirdi.

"Sonra da kendi gittiğim özel lisedeki yeni hokey koçuyla konuştum ve özel okul sektöründe beden eğitimi öğretmeni ya da koç için bir açık olduğunda bana haber vermesini istedim." Artık sesi heyecanlı geliyordu. "Manhattan'daki bir okulda ikisine de ihtiyaç var. Birinci sınıftan sekizinci sınıfa kadar. İş sonbaharda başlayacak. Bütün sınıflar için beden eğitimi öğretmenliği ve kız hokey takımı için de koçluk."

"Kız mı?" Sırıttım. "Bu eğlenceli olur."

"Bence bir görüşmeye gidebilirim."

"Tabii ki gideceksin. Eğer hayatınla ilgili yapmak istediğin şey buysa, o zaman yapman gereken de bu." Aklıma bir şey gelince durakladım. "Bekle. Yani hukuk fakültesine gitmeyecek misin? Ailene söyledin mi?"

"Evet ve evet. O yüzden bu hafta sonu New York'a gittim. Babamla oturdum ve saatlerce konuştuk. Daha sonra Nick'le de aynı şeyi yaptık, sen babanı kontrol etmemi istemek için aramadan hemen önce. İkisi de gerçekten destekleyiciydi."

Şaşırmadım. Dean'in ailesi süperdi. "Seninle gurur duyuyorum," dedim.

"Ben de kendimle gurur duyuyorum." Burnunu yanağıma sürttükten sonra çeneme öpücükler kondurdu. Sonra boynumu emdi ve bacaklarımın arasında zevk alevlendi.

Aman Tanrım! Seks yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. Neredeyse bir ay. Hatta belki bir aydan da fazla? Tanrım, hatırlayamadım. Sıcak, ıslak dudaklarının boğazımda gezinmesinin hissi aklımı başımdan alıyordu.

"Dean," diye mırıldandım.

"Mımm?"

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Kulağımın kenarını yaladı.

"Ama şu anda seni istemiyorum."

Başı sıçrayıp kalktı, ifadesi hakarete uğramışlığın ötesindeydi. "Şunu tekrar edebilir misin lütfen?"

"Seni istemiyorum." Şeytani bir gülümseme patlattım. "Küçük Dean'i istiyorum."

Sevgilim başını geriye atıp kahkaha attı. Sonra pantolonunun fermuarını indirdi ve bana tam olarak istediğim şeyi verdi.

35

Dean

Nisan

Mezuniyet kapıdaydı. Dürüst olmam gerekirse biraz ilgisizdim ama neyse artık, kepimi ve cüppemi giyip diplomamı havaya atacaktım çünkü annemle babamı mutlu edeceğini biliyordum. Ben genel anlamda zaten mutluydum çünkü dünyadaki en harika kıza âşıktım ve dünyanın en harika kızı da *bana* âşıktı.

Ve takım play-off serisine çıkamamış olsa bile, bu hokeyle ilgili haberim olmadığı anlamına gelmiyordu. Dostum Logan, Providence Bruins'le bir anlaşma imzalamıştı, Boston Bruins'in sahip olduğu bir ikinci lig takımıydı. Yani bir ya da iki yıl içinde, profesyoneller için oynamak üzere çağırılabilirdi. Garrett da öyleydi, temsilcisi perdelerin arkasında çok sıkı çalışıyordu. Görünüşe göre Garrett'la ilgilenen birkaç takım vardı ve iyi bir yere gitmesi için dua ediyordum.

Ben nerede olacağımı zaten biliyordum: Manhattan'da. Geçen hafta Parklane Akademisi'ndeki öğretmenlik pozisyonu için görüşme yapmıştım. Dün sabah müdür beni arayarak işi aldığımı söylemişti. İki yıllık bir sözleşmeydi, ikinci yıl, diplomamı almış olma koşuluna bağlıydı.

Kız kardeşim evren teorisiyle ilgili haklıydı sanırım çünkü benim Parklane Akademisi telefonunu almamdan bir saat sonra ne mi oldu? Allie temsilcisinden ona çığlıklar attıran bir telefon

aldı. Hatta öyle yüksek sesle haykırmıştı ki, Garrett kendi banyosundan onu duyunca çırılçıplak ve elinde hokey sopasıyla odama dalıvermişti.

Onu her şeyin yolunda olduğunu inandırdıktan ve aletinin ne hoş göründüğüne yorum yaptıktan sonra Allie, geçen yıl bir oyunda birlikte çalıştığı yetenekli yönetmen Brett Cavanaugh tarafından geliştirilen bir kablolu televizyon dizisi için rol teklifi aldığını açıklamıştı. Seçmelere gerek yoktu. Cavanaugh onunla birlikte çalışmayı öyle çok sevmişti ki rolü doğrudan ona teklif etmişti. En iyi yanı ne miydi? Dizi New York'ta çekilecekti.

Allie dizi araya girdiğinde tiyatro oyunlarında oynamaya devam etmek istediğini de söylüyordu ya da ellerinde patlar diye düşünüyordu ama ben öyle olacağını sanmıyordum. Fakat onun için en önemli kısım aklı bir karış havada bir alık olarak seçilmemiş olmasıydı. Bu yeni rolü ciddi ve kendisinin de söylemekten hoşlandığı gibi "içi dolu" idi. Bu zorluğu dört gözle beklediğini biliyordum.

"Ya göğüslerimi göstermem gerekirse?"

Sesi beni düşüncelerimden kopardı. Drama binasından uzaklaşan patikada el ele yürüyorduk, monolog dersi yeni bitmişti. Havada hâlâ bir serinlik vardı ama her şey yeniden yeşil görünmeye başlıyordu ve kar eridikçe taşlı yolda bir katman çamur bırakıyordu.

"Ira öyle mi söyledi?"

"Hayır ama bu HBO. İhtimaller benden çıplaklık isteyecekleri yönünde. En azından üstsüz bir sahne."

Dikkatlice, "Bu senin için sorun olur mu?" diye sordum.

Omzunu silkti. "Gereksiz olmadığı sürece, tabii bir düşünürüm." Bir duraksama oldu. "*Senin* için sorun olur mu?"

Ona şeytani bir sırıtış yolladım. "Bebeğim memelerin efsane ötesi. Asla dünyayı onlardan yoksun bırakmam."

"Ciddi ol. Sorun olur mu?"

Şöyle bir düşündüm, sonra başımı iki yana salladım. "Benim bir sorunum yok. İşinin bir parçası ve eğer sen biraz tenini göste-

rirken rahatsan, o zaman ben de rahatım."

Bana doğru eğilip dudaklarını yanağıma yapıştırdı. "Harikasın. Bunu biliyor musun?"

"Tabii ki biliyorum. Günde en az on kere duyuyorum."

Cevap olarak attığı kahkaha, tanıdık biri görüş alanımıza girince kesildi. Allie'nin eski sevgilisi bize doğru yavaşça yaklaşırken omuzlarım kaskatı oldu.

Sean sımsıkı tuttuğumuz ellerimize baktı. Şu anda ne hissettiğini bilmek için Allie'nin yüzüne bakmama gerek yoktu. Elimin etrafını sıkan parmaklarına bakılırsa, onu gördüğü için mutlu değildi. Şükran Günü'nden sonra ona söylediği bütün duyarsız boklukları unutmuştu.

"Selam Allie." Sean perişan görünüyordu ama ona karşı biraz olsun anlayışım yoktu. "Seni aramayı düşündüm."

"Arama," dedim kaba bir şekilde. "Numarasını unutman lazım."

Allie bana güvence verircesine elimi sıktı. "Söylememiz gereken her şeyi zaten söyledik," dedi eski sevgilisine. Ses tonu yumuşak ama kararlıydı.

Sean boğazını temizledi. "Sana bir özür borcum var."

"Öyle, az önce ödedin ve kabul ediyorum. Fakat arkadaş değiliz ve olmayacağız." Allie ilerledi. Ben de isteksizce aynısını yaptım. Piçin suratına yumruğu indirmek için ölüyordum ama Allie beni onun yanından uzaklaştırırken parmaklarını sıkıca benimkilere geçirdi. "O önemli değil," diye mırıldandı bana.

Haklıydı. Değildi.

Daha beş adım atmamıştık ki başka bir tanıdık yüz daha gördüm. Bu seferki yanımızdan geçerken gülümseyip el sallayan ateşli bir sarışına aitti. "İyi görünüyorsun Di Laurentis."

İltifatına karşılık vermedim çünkü taşaklarımı seviyordum ve eğer Michelle'le flört edecek olursam Allie onları koparırdı. Ayrıca flört etmeyi *istemiyordum*. Allie o arzuyu öldürmüştü. Flört etmek istediğim tek kişi oydu. Artı taşaklarımın vücuduma bağlı olmasını seviyordum.

O yüzden sadece, "Seni görmek güzel," dedim ve devam ettim.

Allie kuru kuru, "Sanırım bugün eskiler günü ha?" dedi.

Gözlerimi devirdim. "Michelle benim eskim falan değil."

"Doğru. Sadece üçlü yaptığın biri."

"*Neredeyse* üçlü yaptığım biri. Önüme sik siperi çektiğini unuttun mu?"

"Evet." Halinden çok memnun görünüyordu, ben de somurtuyormuş gibi davrandım. "Hah. Üçlü için *tek* şansını mahvetmişim gibi davranma. Onun senin ilk seferin olmadığından eminim."

Omzumu hafifçe silktim.

"Siktir oradan. Kaç tane üçlü seks *yaptın*?"

Bu defa göz kırptım. "Birkaç tane. Sen?"

"Tonlarca."

Kaskatı oldum. "İsimler ve tarihler," diye hırladım. "Yeni bir *Kill Bill* listesi yapmam lazım."

Allie kahkahalara boğuldu. "Rahatla. Sen hepsinde oradaydın."

Kaşlarımı çattım. Ah, eğer üçlü yapsaydım hatırladım bence...

"Sen, ben ve Winston," dedi mutlulukla.

Bıkkınlıkla inledim. "O sayılmaz."

"Tabii sayılır. Çifte giriş çıkış vardı."

Sikerler, hem de nasıl vardı.

Bir saat sonra benim eve döndük. Film seçme sırası Allie'deydi, yani duş alacak zamanım vardı çünkü ne izleyeceğine karar vermesi hep komik bir biçimde uzun sürüyordu. On dakika sonra oturma odasına girdiğimde onu bir battaniyenin altına kıvrılmış, telefonunu kurcalarken buldum.

Beni görünce ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım, Dean. Neden çıplaksın?"

"Tişört sevmiyorum."

"Peki pantolon?" diye ciyakladı. "Onlara da mı garezin var?"

Odanın karşısından gelerek çıplak kıçımı kanepeye bıraktım, sonra battaniyenin kenarını kavrayıp karnıma kadar çektim. Allie beni eğlenerek izledi.

Savunmaya geçerek, "Ne?" dedim.

"Daha önce bu kadar kıyafet karşıtı olan biriyle hiç tanışmadım. Çok garip."

Elini tutup battaniyenin altına soktum. Doğruca yarı kalkmış vaziyetteki aletimin üstüne koydum. "Garip mi, muhteşem mi?"

Başparmağını aletimin tepesinde gezdirdi, sonra iç geçirdi. "Muhteşem," dedi.

"Peki ne seçtin?" Televizyon ekranını işaret ettim, o arada da battaniyenin altındaki yavaş, tembel okşayışların keyfini sürüyordum.

"Ah, bunu bayılacaksın!" Bana dönüp ışık saçarken elleri durdu. "Oscar kazandı."

İnledim. "Hayır bebek yüzlü. *Hayır*. Başka bir "Oscar kazanan" filmini izlemeyi reddediyorum."

Boştaki eliyle kumandaya bastı ve gözlerim keyifle genişledi.

"Şeytan mı?" deyiverdim. "Lanet olası Şeytan?" Artık elle boşaltılmamı bile fark etmiyordum. Korku filmi seçmesi beni fena gazlamıştı ve Küçük Dean bu cinsel olmayan mutluluğumun bedelini ödüyordu.

"Ne kadar iyi bir kız arkadaş olduğumu görüyor musun? Taviz vermek benden sorulur." Sırıttı. "Bu ilişki mükemmel."

"Kesinlikle." Yanağını öptüm, sonra derin bir nefes alınca aklıma bir şey geldi.

"Ne oldu?" Sesinde endişe vardı.

Daha da genişleyen gözlerle ona döndüm. "Bebeğim... biz sıkıcı mıyız?"

Allie kahkaha attı. "Cidden az önce bunu sordun mu?"

"Evet, kahrolası şeyi sordum." Tek elimle odayı işaret ettim. "Bize bir bak. Cuma akşamı ve oturma odasındaki kanepede

oturup ilişkimizin ne harika olduğunu konuşuyoruz. Bu yapabileceğimiz en sıkıcı şey olurdu." Sesli bir şekilde iç geçirdim. "Artık hayatımız bu mu? Her gece evde kalıp sarılmaktan ibaret mi? Heyecan sona mı erdi?"

"Heyecan sona ermedi," diye güvence verdi.

"Emin misin? Çünkü öyle hissettiriyor..."

"Selam." Tucker'ın sesi lafımı böldü ve ikimiz de başımızı kaldırıp bakınca onu kapıda dururken gördük.

"Selam." Alnım kırıştı. "Bu akşam Hollis'le takılacağınızı sanıyordum."

"Planlar değişti." Odaya girip battaniyenin altındaki halimize baktı. "G ve Logan buralarda mı?"

Başımı iki yana salladım. "Yurttalar."

"Siktir." Elini yanına düşürdü. Gergin ifadesi endişe vericiydi. Ağırlığını bir ayağından diğerine geçirip durması da öyle, sanki olmak istediği doğru pozisyonu bulamıyordu.

Allie rahat bir tonla, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Tucker tereddüt etti. "Ben... Siktir, diğerlerinin de evde olmasını umuyordum, herkese tek seferde söyleyebilirdim."

"Ne söyleyeceksin?" Tedirginliğim arttı.

"Benim... ah..." Durup ağzını kapadı. Yeniden açtı. Tekrar durdu. Sonra ta ruhundan çıkıyormuş gibi bir soluk verdi. "Benim bir bebeğim olacak."

Oda sessizliğe gömüldü.

Göz ucuyla Allie'nin dudaklarının geniş bir O şeklini aldığını gördüm. Hissettiği şok aynı benimki gibiydi.

Rahat bir on saniyeliğine tıpkı bir salak gibi gözlerimi Tucker'ın karnına diktim, sonra Arnold Schwarzenegger'in çocuk taşıyabildiği bir dünyada yaşamadığımızı hatırladım.

"*Bebeğin* mi olacak?" Zihnim bir atlıkarınca gibi dönmeyi sürdürdü, kekelemeden konuşmayı zorlaştırdı. "Kim... *kimden*?"

Tucker kafası karışmış halime baktı. "Sabrina James."

Yanımdaki Allie kahkaha atmaya başladı.

Başımı ona doğru çevirdim ama kahkahaları dökülmeye devam ediyordu, alçak sesli ve hırıltılıydı. En sonunda nefesini düzene sokup bana alaycı bir bakış attı. "Demek heyecan bitmişti ha?"

Pekâlâ, sikerler böyle işi.

Yazarın Notu

Dean'i *Anlaşma*'da Garrett'ın ev arkadaşı olarak tanıttığım ilk andan beri onun kitabını yazmak için ölüyordum. Bekleyemedim bile çünkü yazması çok eğlenceli bir karakter olacağını BİLİYORDUM. Ve beni yanıltmadı. Bu hikâyeyle büyük patlama yaptım ve okuyacak vakti bulduğunuz için çok heyecanlıyım!

Not: Hokey takımının tatil zamanlamasıyla birazcık oynadım. Çoğu birinci lig üniversite takımı aralık ve ocak ayı boyunca oynar ama ben Dean'in biraz daha uzun bir süre tatile çıkmasını istedim, o yüzden zamanlama konusunda azıcık hile yaptım. Fakat Dean ve Allie'nin New York'ta geçirdiği her saniyeye bayıldım. O yüzden... hiçbir şeyden pişman değilim! Hiçbir şeyden diyorum size bakın!

Her zamanki gibi, bu kitabın şekillenmesinde bana yardım eden ilk okurlarım/ponpon kızlarım/kankilerime teşekkür etmek istiyorum: Viv, Jen, Sarina, Katy, Monica, Nicole ve Sophie. Sizi seviyorum çocuklar.

Olayın işle ilgili kolunda Nic ve Natasha (olağanüstü arkadaş ve asistanlar!), Gwen (beni sakın bırakayım deme!), Sharon (hâlâ düğünü planlamamız gerek) ve beni aklı başımda tutan insan Nina Bocci olmasa hayatta kalamazdım.

Muhteşem kapak için Sarah Hansen (Okay Creations)'a çok teşekkür ederim.

Kapağı paylaşan, yorumlar yapan ve neredeyse dinleyen her-

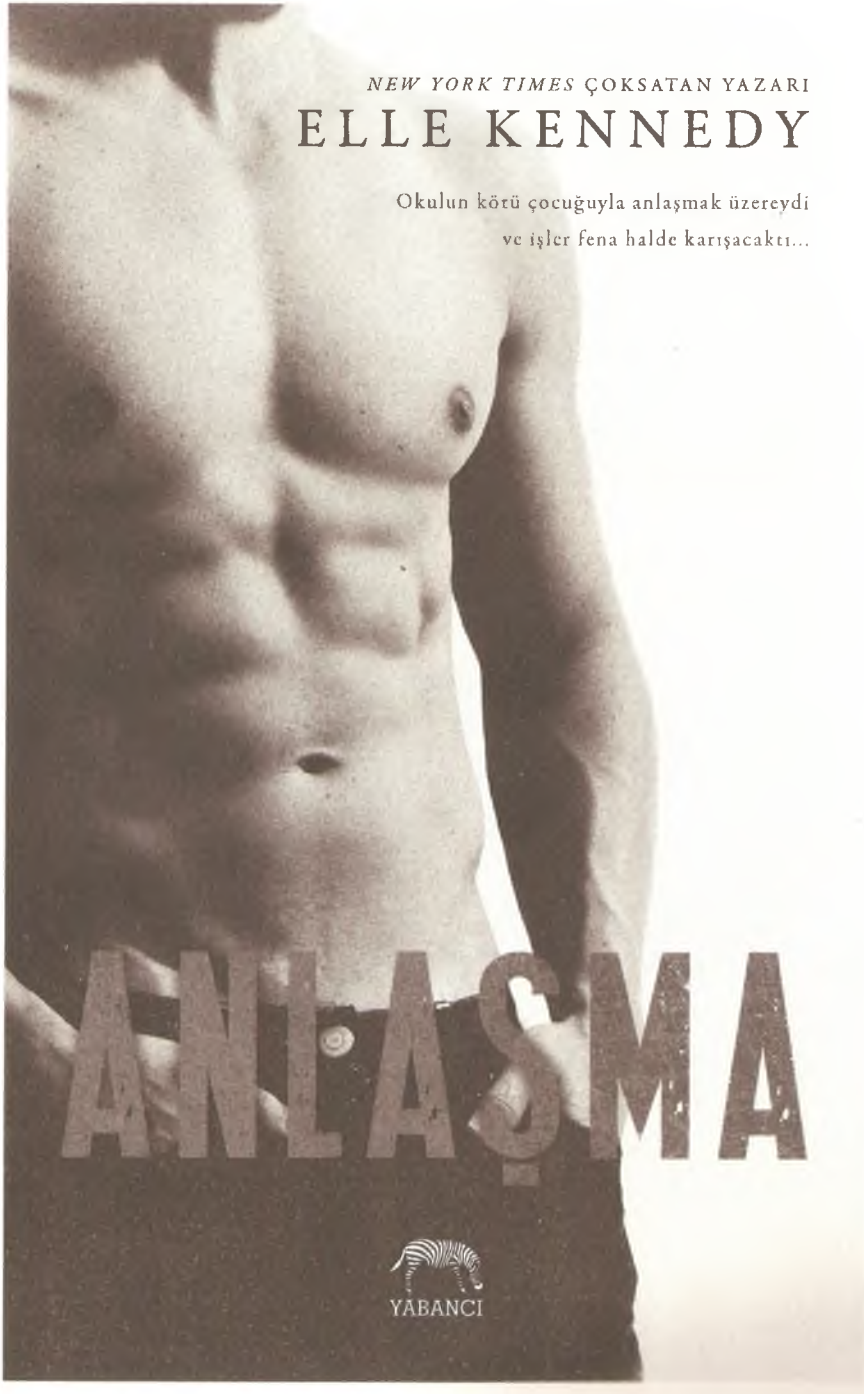
kesle seri hakkında konuşan bütün bloggerlar ve yorumcular, muhteşemsiniz. Rock yıldızlarısınız.

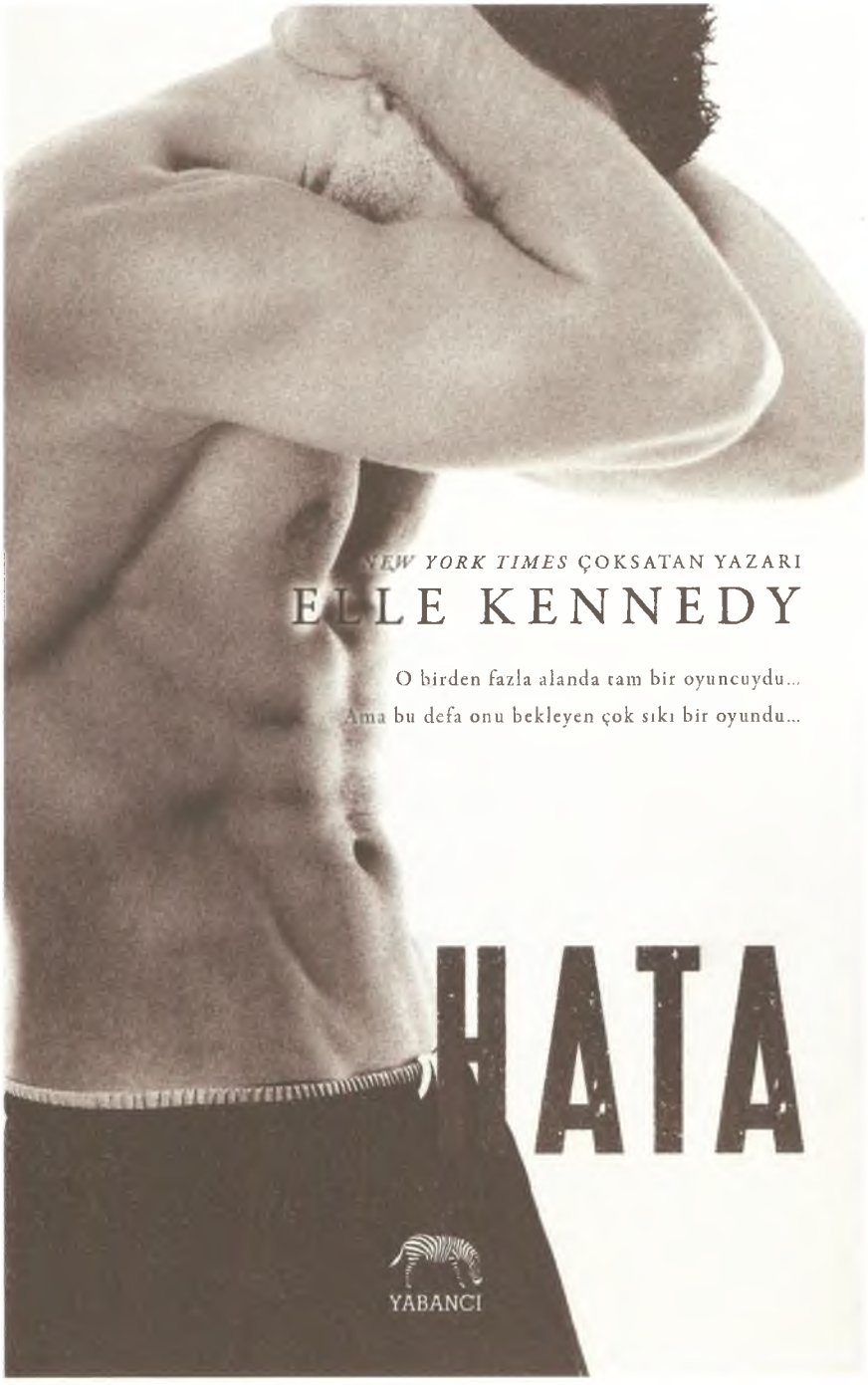
Ve bütün okurlarıma, bu seriyi desteklemeye/sevmeye/bayılmaya devam etmenizle ne kadar onur duyduğumu hiç bilemezsiniz. Hepiniz müthişten de müthişsiniz!

Yazar Hakkında

New York Times, USA Today ve *Wall Street Journal* çoksatan yazarı Elle Kennedy, Toronto, Ontario'daki banliyöde büyüdü ve York Üniversitesi'nde İngiliz Edebiyatı okudu. Küçük yaşlardan itibaren bir yazar olmak istediğini biliyordu ve gençken bu hayalini takip etmeye başladı. Güçlü kadın karakterleri, seksi, alfa erkek karakterleri ve işleri biraz ilginçleştirecek kadar ateş ve tehlike katmayı seviyor!

Elle okurlarından yorumlar okumayı da seviyor. Web sitesini ziyaret edin (www.ellekennedy.com) ya da yakında çıkacak kitaplarla ve özel bölümlerle ilgili haberler için bültenini takip edin. Onu ayrıca Facebook'tan bulabilir ya da Twitter'dan (@ElleKennedy) takip edebilirsiniz.

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI
ELLE KENNEDY
Okulun kötü çocuğuyla anlaşmak üzereydi
ve işler fena halde karışacaktı...
ANLAŞMA
YABANCI

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI
ELLE KENNEDY
O birden fazla alanda tam bir oyuncuydu...
Ama bu defa onu bekleyen çok sıkı bir oyundu...
HATA
YABANCI

HESAPLAŞMA

Allie Hayes'in hayatı tam bir karmaşaydı. Mezuniyeti yaklaşmıştı ve hâlâ ne yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Bu da yetmiyormuş gibi bir de uzun süredir devam eden ilişkisi bitmiş ve kalbi kırılmıştı. Sorunlarının çözümü elbette ki çılgınca sevişmek değildi ancak yakışıklı hokey oyuncusu Dean Di Laurentis'e karşı koymak imkânsızdı. Tabii ki bu bir defaya mahsus bir şeydi çünkü her ne kadar geleceğinde belirsizlikler olsa da Allie, tek gecelik ilişkiler kralının geleceğinin bir parçası olmadığına emindi.

Dean gol atmakta başarılıydı; hem buz pistinde hem de pist dışında. Her zaman istediğini elde ederdi. Kızlar, iyi notlar, itibar, kızlar... Pek tabii kızların peşinde koştuğu bir adamdı ve kendisine karşı koyabilen bir kadınla henüz tanışmamıştı. Ta ki Allie'ye kadar. Bu ateşli sarışın bir geceliğine dünyasını sarsmıştı ve şimdi arkadaş olmak mı istiyordu? Asla. Dean bitti diyene kadar bitmeyecekti. Kızı ikna etmek için kolları sıvamıştı ancak altüst edecek olaylar yaşandığında belki de odaklandığı şeyin aradığı şey olmadığını düşünmeye başlayacaktı.

"Ve yine gol!! Bu öylesine romantik bir kitap ki; komik, baş döndürücü ve göz yaşartıcı, *Hesaplaşma*'da hepsi ve daha fazlası var."
-Katy Evans, New York Times çoksatan yazarı

"Tam da bu seri daha iyiye gidemez diye düşündüğüm anda seriye, zıt kutupların birbirine çekmesi üzerine zekice yazılmış, seksi ve kusursuz yeni bir roman daha eklendi."
-Natasha Is a BookJunkie

Çeviren: Tuba Özkat

YABANCI

9 786059 585507

25 TL

www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
instagram.com/yabanciyayinlari
internet satış: ilknokta.com